

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka\May_Karl-Komanc_a_zalesak.pdb

PDB Name: Komanč a zálesák
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.4.2007
Modification Date: 12.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Název: Komanč a zálesák
Autor: Karel Máj
Nakladatelství: Olympia, 1993

PŘEDMLUVA

Tento román pochází z prvního tvůrčího období Karla Maye a na rozdíl od jiných děl je převyprávěním, jež se však podstatně liší od klasické indiánky Gabriela Ferryho, z níž vychází.

Okolnost, že jde o zcela původní dílo, podmiňuje jeho zařazení do Sebraných spisů. Přistupuje k tomu ještě jeden důvod: převyprávění Zálesáka (v českém vydání Komanč a zálesák) bylo významným obratem v Mayo-vě tvorbě, a umožňuje nám proto důležitý pohled na vývoj tohoto osobitého spisovatele.

Před převyprávěním Ferryho Zálesáka napsal May jen několik málo indiánek: vedle menších povídek pouze knihu Old Firehand, kterou později přetvořil ve střední část druhého svazku Vinnetoua, a Kapitána Kajmana. Původní znění obou těchto děl se příliš neliší od mnoha jiných bezvýznamných příběhů o Indiánech. Jejich hlavními znaky jsou chatrná znalost indiánských mravů a obyčejů a krvavý, válečnický děj; Indiáni jsou často opovržlivě líčeni jako divoši a jen jednotliví významní bojovníci vystupují v roli hrdinů.

Děj těchto raných Mayových příběhů se odehrává v severnějších, klasických indiánských oblastech Ameriky, tedy především u siúxských kmenů. Oblast, do níž umístil Ferry svého Zálesáka, byla novou krajinou a Maye zaujala tak, že vzápětí situoval další vlastní díla do jižních končin Severní Ameriky.

Avšak zatímco se v Zálesákovi podle Ferryho vzoru stavěl ještě na stranu Komančů a proti Apačům a používal dosud výraz divoši, změnil tento postoj už ve svém příštím díle (Smrtelný prach = začátek třetího svazku Vinnetoua), jehož děj se kromě toho odehrává -jako všechny příběhy o Vinnetouovi - více než třicet let po Zálesákovi.

A čím víc indiánek May napsal, tím důrazněji se stavěl na stranu Apa-čů, tedy onoho kmene, který si získal špatnou pověst poté, co se jedna jeho část, vedená krvežíznivým náčelníkem Geronimem, stala postrachem bělochů, zatímco převážná většina v čele s nejvyšším náčelníkem Cochisem v téže době uzavřela s bělochy mír.

Tak se tedy zpracování Zálesáka stalo pro Maye především podnětem k tomu, aby se od severních kmenů a národů obrátil k oblasti Apačů a jejich obyvatelům s takovým obdivem, že jim v postavě Vinnetoua postavil jedinečný, trvalý pomník.

PEPE SPÁČ

Tam, kde se mezi Francií a Pyrenejským poloostrovem prostírá Biskajský záliv, známý všem mořeplavcům jako hřbitov námořníků, leží na severním pobřeží Španělska Elanchove. Pobřeží tu půvabně a zároveň majestátně stoupá v terasách vzhůru, chráněno před dotírajícím mořským

příbojem hrází z velkých kvádrů. Z hráze lze po stupňovitých skaliscích vystoupit na jedinou silnici, která se podobá schodům vybudovaným přírodou pro gigantické bytosti a vede do vsi Elanchove.

Na vrcholku skal stojí omšelý zámek patřící starému, bohatému rodu Mediánů. Jeho břidlicové střechy a gotické větrné korouhvičky vyhlížejí daleko na moře.

Rod Mediánů neobýval tento zámek, ležící v tak divoké a osamělé krajině, už velmi dlouho. Žil téměř výhradně v Madridu, kam ho do královské blízkosti přiváděly vojenské povinnosti. V době, kdy Napoleonova

vojska zaplavila Španělsko, sloužil Juan de Mediána, starší z obou bratrů, jako vysoký důstojník v armádě. Don

Antonio, mladší bratr, byl námořník, ale za jedné výpravy do španělských kolonií ve Střední Americe

beze stopy zmizel. Protože se nic nevědělo ani o jeho lodi, rozšířila se

brzy zpráva o jeho smrti, avšak nikdo ji spolehlivě nepotvrdil.

Vítězné legie francouzského imperátora táhly od provincie k provincii.

Válka zuřila se vši vášnivou nesmiřitelností a španělská vláda se

s největším vypětím snažila smělého dobyvatele zastavit. Také hrabě

Juan de Mediána dostal příkaz zúčastnit se se svým oddílem obranných

bojů. Než odešel k armádě, odvezl doňu Luisu a malého Fabiána, své je

díné dítě, na zámek Elanchove, v jehož odloučenosti -jak se domníval budou oba v bezpečí. Svěřil je do péče správce

dona Juana de Diaz - až

do svého návratu, jak řekl. Hrabě se však pro milovanou manželku a dítě už nikdy nevrátil, protože ho v boji, který předcházela bitvě u Burgosu, srazila francouzská kulka.

Od této chvíle žila doña Luisa se synáčkem docela sama v Elanchove a oplakávala manželovu smrt. S mateřskou láskou pečovala o malého Fabiána, který - jak se domnívala - bude poslední svého rodu.

Obyvatelé vesničky byli většinou rybáři a celé dny trávili na moři. Proto se Elanchove zdálo na první pohled neobydlené a opuštěné. Jen občas stoupal kouř ze střech domů, které nemají komíny, a naznačoval, že ženy chystají jídlo pro manžele a syny. V tu dobu se někdy ukázala u okénka ženská tvář nebo před dveřmi ženská postava s dlouhými copy, v barevné sukni, a vyhlížela, zda už čluny nemíří k pobřeží. Jednotvárný, tichý život na návrší, doprovázený burácením příboje hluboko dole, dával Elanchove nádech hluboké melancholie, který skrovná vegetace bojující s pískem a vichřicemi spíše zvětšovala než mínila.

Vzhledem k osamělé poloze na pobřeží Biskajského zálivu měl přístav v Elanchove, jak si můžeme snadno domyslet, početnou posádku. Tito milicionáři se ocitli ve velmi nepříjemné situaci. Španělská vláda jim sice slíbila žold, ale neustále jim ho zapomínala vyplácet. To mělo za následek, že se pozornost těch lepších zdvojnásobila proto, aby se jim podařilo zabavit pašované zboží a vysloužit si čas od času prémii. Méně svědomití celníci naopak s pašeráky spolupracovali a dělili se s nimi o plody zakázaného podnikání. Proto vyvíjeli všichni - od kapitána karabiníků až k poslednímu celníkovi - neúnavnou činnost. Jejich tajné zájmy se přitom samozřejmě střetávaly, a tak se všichni snažili všemožnými prostředky připravit ty druhé o výhody.

Mezi strážci pobřeží byl jeden, jemuž bylo pašeráctví zcela lhostejné. Šel dokonce tak daleko, že tvrdil, že pašovat je v Elanchove zcela nemožné a nemyslitelné. Všichni věděli, že na hlídce vždy usne, a proto mu říkali Spáček. Muž se opravdu snažil dělat této přezdívice co největší čest.

Jmenoval se Pepe a byl to pětadvacetiletý chlapík, velký, hubený, šlachovitý a velmi silný. Jeho černé oči, ukryté pod hustým obočím, hleděly na svět zcela nezáživně, avšak dovedly také, když se domníval, že ho nikdo nepozoruje, metat blesky, které by od něj nikdo nečekal. Jeho tvář vypadala stále ospale a jeho chůze a držení těla prozrazovalo člověka, kterého na světě vůbec nic nezajímá. Přes svou statnou postavu ani ohnivou duši vypadal jako ten nejlínější a nejpomalejší člověk na této zemi. Ležel neustále na rohoži, spal denně dobrých dvacet hodin, a když se probudil a zapálil si cigaretu, myslel s rozkoší na to, že zase brzy usne.

Každý by očekával, že jeho nadřizený, kapitán don Lucas Despierto, bude tímto nedostatkem služební horlivosti nanejvýš pobouřený. Tak tomu však nebylo, a mělo to své důvody. Don Lucas měl na jmenovacím dekretu sice vyznačený pěkný plat, ale tak jako jeho podřízení z něj už několik let neviděl vůbec nic, a jelikož byly královské finance ve velmi podezřelém stavu, neměl ani naději, že dostane zapláceno v nejbližší době. Proto uvažoval takto: Když nehryže svědomí krále, že jeho kapitán ve své funkci hladoví, nehryže svědomí ani mě, když se přesto snažím přežít. Mám tady sřezit pobřeží a přitom strádat? Prosím, budu mít oči otevřené - a něco si tím vydělám. Moji podřízení na to však nesmějí přijít, jinak bych mohl o toto krásné místo přijít - a funkce bez platu je přece jen lepší než vůbec nic.

Nejchytřejší ze všech celníků je právě Pepe. Když spí, zapomene na hlad a nestará se, zda se jeho kapitán zabývá soukromými obchody. Na něj a na jeho spavost se můžu spolehnout a pošlu ho vždy tam, kde bude třeba, aby nic neviděl!

Pepe s tím byl naprosto srozuměný a nesnažil se ani trochu plnit služební povinnosti. I to mělo možná své důvody. Jednoho večera se Pepe opíral o dveře a naslouchal hlasům přírody. Moře bylo zahalené listopadovou mlhou, kterou v noční tmě lidské oko neproniklo. Před setměním spatřil Pepe daleko na obzoru plachtu, která tam křížovala a čekala zřejmě na noc, aby mohla nepozorovaně přistát u pobřeží.

Tu se ozvaly kroky a Pepe okamžitě zavřel oči, sklonil hlavu na prsa a z pootevřených úst se mu draly neuvěřitelné tóny, které hudební laici označují jako chrápání. Přicházející muž byl kamarád.

"Pepe!" zvolal, když Spáček spatřil.

Oslovený odpověděl krátkým zachrochtáním.

"Pepe, probud' se, ty starý dudku!"

"Kde... jak., co...?" zakotkal Pepe, jako by se probíral z hlubokého spánku.

"Pór Dios, ten chlap usne i vestoje, jako mezek, který je tak starý, že se už ani nemůže natáhnout! Protř si oči a hod' sebou! Kapitán chce s tebou okamžitě mluvit."

"Kapitán?" ozvalo se za strašlivého zívání.

"Ano, kapitán don Lucas Despierto."

"Aha, kapitán. Kdyby tak člověk mohl spát a nikdo ho pořád nebudil, to by byla nádhera! Jdi a řekni mu, že se pokusím přijít."

"Pokusíš přijít? Musíš přijít, říkám ti. Služba volá, rozumíš, a taje důležitější než spánek!"

"Dobře že mi to říkáš. Přijdu hned."

Pepe si zašel do chýše pro čepici a kamarád rychle odběhl. Jakmile se Pepe ocitl sám, jeho zdánlivě ospalá postava se napřímila a zastřeně oči dostaly lesk, jaký mívají oči horkokrevných a rázných povah.

"On si opravdu myslel, že spím vestoje! Jak může být někdo tak lehkomyšlný! Proč mě k sobě kapitán volá? Že by měl měšec prázdný a chtěl si ho naplnit pomocí té plachetnice, kterou jsem viděl na moři? Brzy se to dozvím."

Nato se Pepe vydal do bytu svého nadřízeného. Ten byl tak zamyšlený, že si jeho příchod vůbec neuvědomil.

Pepe se opřel o zeď a zavřel oči, ale dobře si všiml složeného papíru, který ležel na podlaze a zřejmě někomu vypadl z kapsy. Zpod sklopených víček vrhl rychlý pohled na kapitána, obráceného k němu zády, bleskurychle papír zvedl a schoval pod plášť. Pak upadl opět do zdánlivé lhostejnosti. V duchu si říkal, zeje přece škoda, nechat na zemi papír,

který má zřejmě určitý význam, když ho už předtím někdo opatroval.

Potom se kapitán otočil a spatřil ho.

"Haló, Pepe, spíš?"

Celník zhluboka vzdychl a otevřel oči. "Hlásím příchod, pane kapitáne," odpověděl a podle předpisu zasalutoval.

"Jestli se nepletu, dal jste mě k sobě zavolat."

"Jestli se nepleteš? Copak jsi sem přišel a nevíš, jestli bdíš nebo sníš?"

"Přijdu i ve snu, pane kapitáne. Je to důkaz poslušnosti, jakou vám neprojevím nikdo jiný."

"To jistě!" zasmál se don Lucas. "Ale teď k věci. Časy jsou zlé, vid', Pepe?"

"Připadá mi, že jsem to už někde slyšel."

"Připadá ti? Ano, tebe se naše bída moc nedotýká, protože pořád spíš."

Pepe potlačil zívnutí.

"Když spím, necítím hlad. A občas se mi zdá, že mi vláda zaplatila žold."

"To jsi tedy jejím věřitelem jen po krátkou část dne! Ale jistě víš, že se nepřetržité spaní nesnáší s povinnostmi celníka."

"Opravdu? Proč?"

"Strážce pobřeží musí být především bdělý. O tvé lenivosti se mluví den ode dne víc a může se snadno stát, že tě pro neschopnost vyženou. Bylo by smutné, kdyby ses ocitl bez práce."

"To by bylo hrozné, pane kapitáne!" souhlasil Pepe neobyčejně dobrácky. "Umírám hladem i takhle. Co by ze mě bylo, kdybych o službu přišel?!"

"Bylo by to ještě horší, než umřít hladu ve službě! Ale já tě chci toho smutného osudu uchránit. Projevím ti dnes svou důvěru, a to ti napraví pověst."

"Děkuju vám, pane kapitáne," odpověděl Pepe a vytáhl papír a tabák a zvolna si kroutil cigaretu. "Taková důvěra je skoro stejně osvěžující jako krátké zdřímnutí!"

"Zaujmeš dnes v noci stanoviště, které svěřuju jen těm nejspolehlivějším podřízeným. Zatím jsem tě tam nikdy neodvelel a doufám, že budeš pečlivě plnit své povinnosti."

"U sta hromů, jako by se to nerozumělo samo sebou! Kde je to stanoviště?"

"VEnsenadě."

"V zátoce? Výborně. Co tam mám dělat?"

"Především nesmíš na hlídce usnout!"

"Pokusím se o to, přestože jsem už tři hodiny nezamhouřil oko, pane kapitáne. A pak?"

Don Lucas mu dal tak zmatené rozkazy, že by je nepochopil ani ten nejbystřejší podřízený. Přesto se Pepeho nakonec zeptal:

"Rozuměl jsi všemu, Pepe?"

"Dokonale," ujistil ho celník, ale měl co dělat, aby udržel těžká víčka otevřená.

"A hlavně si s sebou vezmi lucernu, abych tě ve tmě našel, až přijdu na inspekci. A teď už jdi!"

Pepe se však nahnul z místa - oči se mu přes všechno úsilí přece jen zavřely. Kapitán jím zatřásl.

"Slyšel jsi? Můžeš jít!"

Pepe se probral.

"Dobře, pane kapitáne!" řekl a odvrátil se ke dveřím. Don Lucas si spokojeně zammnul ruce.

"Ten chlap má cenu zlata! Bude spát a chrápat jako medvěd -a já shrábnu pár hrstí zlat'áků!"

Pepe se taky oddával samomluvě, když vyšel z kapitánova obydlí.

"U sta hromů, je to přesně tak, jak jsem si myslel. Don Lucas má v té zátoce nějaké nekalé úmysly, které mu tajně vynesou hromadu peněz, a protože by tam jiný strážný doopravdy hlídal a překazil mu jeho plány, posílá tam mne. Dobře, drahý doně Lucasi, budu spát, ale jen tak dlouho, jak uznám za vhodné. A podívám se taky do dopisu, který jsem u vás sebral, třeba se z něj něco dozvím. Není nad to spát, když má člověk povinnost bdít!"

Pepe se rychlým, pružným krokem vrátil do své chýše, rozsvítil a vytáhl schovaný papír. Uměl číst, což nedovedl žádný z jeho kamarádů, ale udržoval to v tajnosti. Dopis přesně odpovídal jeho očekávání.

"Ta loď je briga Esmeralda, jméno kapitána tu nestojí. Žádá o povolení, aby jeho člun s několika lidmi směl v deset hodin přistát v Ensenadě. Zaplatí za to čtyřicet zlat'áků a prosí, aby tam jako signál svítilo světlo. Proto mi kapitán poručil, abych si s sebou vzal lucernu. Dopis mu zřejmě přinesl námožník z Esmeraldy. Nemohl padnout do lepších rukou. Pane kapitáne, vláda mi nevyplácí žold, a tak budete muset svůj měsíc odevzdat králi."

Malá zátoka, zvaná Ensenada, kterou měl Pepe hlídat, byla tak ukrytá mezi skalisky, že se výborně hodila pro tajné obchody, jež se na španělském pobřeží odehrávaly s dýkou za pasem a s pistolí v ruce. Pro svou osamělost byla strážným nebezpečná. Listopadová mlha se válela nad mořem jako tlustá deka, pro lidské oko neproniknutelná, a tlumila zvuk hlasů, které by případně volaly o pomoc.

Pepe si nabí karabinu, zastrčil nůž za opasek, zapálil lucernu a vyšel do tmy. Kdo by ospalého, stále unaveného celníka viděl teď, poznal by ho jen stěží - tak rázné byly jeho obvykle loudavé kroky, tak pružné a čilé jeho pohyby a tak vzpřímená byla jeho obvykle skleslá postava.

Bylo už devět pryč. Noc byla tichá, temná a studená. Ze vsi se neozýval ani hlásek, mlčení noci rušilo jen dunění oceánu, který se dole neúnavně rozbíjel o skaliska. Na nebi nebylo vidět jedinou hvězdu. Světlo vycházelo jen z Pepeho lucerny.

Když Pepe dorazil do zátoky, opatrně se přesvědčil, že je tam sám. Postavil lucernu tak, aby její záře padala na moře a na cestu do vsi, a zahalen do pláště se pár kroků od ní natáhl na zem, že viděl na cestu i na zátoku.

"Pane kapitáne," zamumlal si spokojeně, "neměl byste tolik věřit lidem, kteří pořád spí. Jak to vypadá, záleží vám

narámně na tom, abych si zdírněl. Dobrá, můžete se přesvědčit, že jsem poslušný."

Asi půl hodiny zůstal Pepe sám, zabýval se svými myšlenkami a pečlivě pozoroval zátoku a cestu do vsi. Měl oči jako rys a věděl, že mu nic neujde.

Po této době uslyšel skřípot písku na cestě a ve světle lucerny spatřil temnou postavu, v níž poznal ctihodného dona Lucase. Okamžitě zavřel oči, otevřel ústa a vydával zvuky, které jsou následkem nepohodlné polohy při spánku.

Kapitán se přiblížil a sklonil se k němu.

"Pepe!" zvolal polohlasem.

Pepe se přirozeně neozval.

"Pepe!" zvolal kapitán podruhé trochu hlasitěji.

Celník chrápal klidně dál. Don Lucas nad ním chvíli nerozhodně vyčkával, potom se však zřejmě upokojil a vzápětí se zvuk jeho kroků ztra~til v dálce.

"Je pryč," řekl si Pepe. "Teď bych musel být moc nešikovný, aby se mi nepodařilo ulovit něco tam, kde kapitán vyhodil svou síť!"

Nato se Pepe opatrně připlížil k okraji prudkého srázu, pod nímž se táhla úzká pláž, a schoval se za hustými trsy trávy. Místo aby si marně namáhal oči, soustředil všechnu sílu svých smyslů na sluch.

Tu k němu z vodní hladiny zalétl tichý zvuk, který se za okamžik změnil v záběry a vrzání vesel. Z šedivé mlhy se vynořil černý bod, vteřinu za vteřinou se zvětšoval a změnil se nakonec v člun, za nímž se táhla bílá brázda zpěněné vody. Člun mířil k pobřeží a přistál v zátocce.

"Señore Despierto!" ozval se tlumený hlas.

"Tady!"

Nedaleko člunu se ze země zvedla kapitánova postava, kterou nebylo předtím vidět.

"Jsme tu v bezpečí?"

"Zcela."

"Jste sám?"

"Nahoře leží u lucerny jeden z mých karabiníků a spí jako zabitý. Abych se neprozradil, musel jsem do Ensenady poslat hlídku. Ale tenhle muž trpí nevyhléditelnou spavostí."

"Dobře, tady máte čtyřicet zlatáků, ale postarejte se, aby nás nikdo nerušil. Odejděte okamžitě do vsi, ale dejte mi ještě znamení, že váš strážný opravdu spí."

"Jak si přejete, pane kapitáne. Napodobím křik racka, abyste byl docela klidný."

Pepe zaslechl ještě cinkání zlata a pak se rychle vrátil na místo, kde předtím ležel. Neuplynula ani minuta a kapitán stál opět u něj.

"Pepe!"

Pepe chrápal a ani se nepohnul. Don Lucas se dotkl jeho paže.

"Vstaň, Pepe!"

Celníka tím však nepřiměl k sebemenšímu pohybu, a tak od něj spokojeně odešel. Když se ozval smluvený křik racka, ležel strážný opět u srázu a pozoroval člun. Byli v něm tři muži, kteří dosud nevystoupili na břeh. Nebyli však oblečeni jako pašeráci.

"Ale," zašeptal Pepe udiveně, "nemají v člunu jediný balík se zbožím! Že by to nebyli pašeráci? Co by tu pak chtěli?"

"Vystupte! Jsme v bezpečí!" zvolal jeden z těch tří hlasem, na něž bylo slyšet, zeje zvyklý poroučet. "Půjdete podél vody a vylezete nahoru průrvou, která vede přímo k balkónu. Musím vědět, jestli jsou ještě vzhůru." "

Oba muži vylezli ze člunu a odešli. Pepe zahlédl, že jsou oblečeni jako piráti. Do tváří pod baskickými čapkami jim neviděl. Muž v člunu se zahalil do pláště a upíral pohled na moře a vůbec si nevšiml Pepeho, který se opatrně napřímil a měřil očima vzdálenost, dělící ho od plochého břehu. Tu se cizinec pohnul, jako by se chtěl otočit k pevnině, a v též okamžiku celník seskočil jako tygr k němu dolů. Než překvapený muž stačil vykřiknout, přitiskl mu na prsa ústí karabiny. "Budte zticha a nehýbejte se, señore, nebo jste synem smrti!" "Kdo jsi?" zeptal se přepadený a měřil si protivníka planoucímá očima.

"Kdo jsem? Kdo jiný než Pepe, který má ležet tamhle nahoře a spát jako zabitý. Racek není pták, kterému by se dalo věřit." "Znamená to, že mě don Lucas Despierto oklamal? Běda mu!" "Že by vás oklamal? To by ho nikdy nenapadlo.

Jednám teď podle vlastního uvážení. Don Lucas není schopný oklamat vás, jak dokazuje čtyřicet zlatáků, které si odnesl domů." "Ty nás považuješ za pašeráky?"

"Ne. Nemáte v člunu žádné zboží, leda že bych provazové žebříky položené na lavici považoval za vzorky. Myslím spíš, že se chcete projít po Ensenadě a protáhnout si trochu nohy, a protože to nesmím připustit, namlouvám si, že vám ještě zbylo v kapse pár zlatáků."

"Ach tak! Kolik chceš?"

"Kapitánovi jste dal čtyřicet zlatáků."

"Dvacet!"

"Na vašem místě bych radši řekl čtyřicet, odpovídá to pravdě a..."

"Dvacet, říkám ti!"

"Dobrá, jsem ohleduplný a nebudu se s vámi dlouho přit. Kapitán tedy dostal dvacet. Nechci být neskromný. On je důstojník a já obyčejný voják. Kdybyste mu dal čtyřicet, spokojil bych se s dvaceti. Jelikož dostal kapitán jen dvacet, musím čtyřicet žádat já!"

"Ty mizero!"

Cizinec byl asi pětadvacetiletý mladý muž. Měl hnědou pleť námořníka, kostnaté čelo rámované hustým tmavým obočím, z očí, temně planoucích v důlcích, vyzařovala nesmířitelná odhodlanost, ústa obrácená dolů svědčila o pyšné

povaze a nápadné rýhy na tvářích mu dávaly povýšený, opovrhlivý výraz. Zdálo se, že jeho převládajícími vlastnostmi budou pomstychtivost a ctižádost. Jen vlnité tmavé vlasy trochu mírnily chlad a přísnost rysů. Jeho oděv tvořila uniforma důstojníka španělské armády. Při posledním výkřiku výhružně blýskl očima a učinil pohyb, jako by chtěl vyskočit.

"Zůstaňte sedět, seňore, nebo stisknu spoušť! Toho mizeru přeslechnu, ale podruhé to už neříkejte. Já se taky nestarám o to, k jakému druhu lidí patříte vy! Tak tedy čtyřicet zlatáků, seňore!"

"Nemám je u sebe!"

"To je mi líto, kvůli vám. V tom případě vás musím jako podezřelého zatknout."

"Počkej, až se vrátí moji lidé, s jejich pomocí dám tu částku možná dohromady."

"Nemám nejmenší chuť dohadovat se s nimi. Vystupte a pojd'te se mttou! Stojím tu na hlídce a mám povinnost předvést každého, kdo mi připadá podezřelý."

"Když zaplatím, můžu si tedy dělat, co chci?"

"Čtyřicet zlatáků!"

"Opravdu je u sebe nemám, ale můžu ti dát prsten, který má pětinasobnou cenu."

S těmito slovy si stáhl z prstu prsten a podal ho Pepemu. Ten si ho vzal a prohlédl. Zatvářil se nerozhodně.

"Vem si ho a zmiz!" zvolal kapitán zlostně.

"Tak dobrá, vezmu si ho za čtyřicet zlatáků."

"A budeš hluchý, slepý a němý?"

"Pokud se mi to podaří, tak ano -pakliže si své záležitosti uspořádáte tak, abych nic vidět, slyšet a říkat nemuseli"

Pepe se beze slova vrátil k lucerně, v jejíž záři se zatřpytil briliant na prstenu.

"Moc se v tom nevyznám, ale myslím, že jsem udělal lepší obchod než vážený don Lucas Despierto. Jestli je tenhle kámen pravý, rád daru-ju vládě našeho křesťanského království žold, který mi dluží. Ale stejně budu hned zítra ráno hlasitě křičet, jak mizerně nás platí. Aby si všichni mysleli, že umírám hladu."

Potom se opět natáhl a předstíral, že spí. Kdo by se na něj podíval pozorněji, spatřil by však, že v levé ruce svírá nůž a v pravé drží karabinu. Dokazovalo to, že kapitánovi a jeho dvěma mužům příliš nedůvěřuje.

Kapitán seděl stále ve člunu a čekal na zprávu. Tu zaslechl tiché, plíživé kroky.

"José?"

"Kapitáne!"

"Tak co?"

"Všechno v pořádku. Doña je ještě vzhůru a chlapec spí v kolébce."

"Tak vezmi provazový žebřík a pojd'!"

Kapitán vylezl z člunu, hodil muži žebřík a šel napřed podél vody až ke skalní rozsedině. Vystoupil tudy až k zámku, přesně tam, kde stál na masivních kamenných sloupech balkón. Pohlédl vzhůru a spatřil druhého pomocníka, který na něj už čekal. "Chyť žebřík, Juane, a přivaž ho k balustrádě!" Jeho rozkaz byl neslyšně vykonán. Nato kapitán vylezl na balkón a pohlédl širokými skleněnými dveřmi do místnosti, která byla tak velká, zeji lampa osvětlovala jen spoře. U kolébky seděla překrásná mladá žena a zářícíma očima láskyplně hleděla na chlapce, který v ní spal. Kapitán rozbil pětistí sklo - a vzápětí stál uvnitř. Mladá žena zděšeně vyskočila a zírala na něj jako na strašidlo. "Bože, kdo jste, co chcete?" "Kdo jsem? Copak doña Luisa nepozná svého švagra?" "Svého...! Svatá Matko Boží, ano, je to on, jste to vy - don Antonio, kterého všichni považujeme za mrtvého!"

Hraběnka byla nepopsatelně rozrušená. Hrabě jí hleděl do bledé tváře s klidným, ironickým úsměvem.

"Považujete mne za mrtvého, paní švagrová, ano. Ale osud si se mnou nezabral tak zle, jak jste si mysleli. Jsem živ a musím vás požádat za prominutí, že vás o tom chci přesvědčit."

"Tak jako vy děkuju Bohu, který vás tak milostivě ochraňoval a zavedl šťastně zpátky! Ale povězte, kde jste až dosud byl, že jsme se o vás vůbec nic nedověděli?"

"Byl jsem odvelen na Kubu, ale dohonila mě a zajala francouzská flotila. Náš odpor byl marný. Dopravili mě na Martinique, ale tam se mi později podařilo s několika druhy v utrpení zmocnit se brigy, která tam kotvila, pobít její posádku a vyplout na moře. Potom jsem křižoval vody Střední a Jižní Ameriky, udělal pár dobrých úlovků a teď se vracím, abych zde užíval plodů svého námořnického štěstí."

"Srdečně vás vítám doma, doně Antonio! Ale proč se vracíte na zá-tnek Elanchove v tak neobvyklou hodinu a tak podivným způsobem

"Copak jste to ještě neuhádla, milá doño?"

Doña Luisa se mu po těchto slovech podívala do tváře pozorněji a bezděčně se zachvěla, když v ní spatřila jen nenávist a zradu.

"Co mám uhádnout, doně Antonio?"

"Že mi stojíte v cestě, vy a tenhle chlapec, který by mě připravil o dědictví. Byl bych nejbohatším mužem našeho království, kdyby bratra

neobloudila vaše krása. Jsem zvyklý považovat majetek rodu Mediánů za svůj - a ani na okamžik se toho zvyku nevzdám."

"Slyším dobře? Je možné, že...?"

"Slyšíte dobře," skočil jí kapitán do řeči, "a možné je všechno, když

budu chtít. Přicházím v tak pozdní hodinu a tímto neobvyklým způsobem proto, abych se za jasného dne mohl vrátit na zámek Elanchove ja

ko jediný Mediána. Všechno, co mi stojí v cestě, zničím, a v cestě mi stojíte vy, vy a vaše dítě!"

Doña Luisa na něj zírala očima vytřeštěnýma hrůzou. Nemohla pochopit, co k ní bratra jejího zesnulého manžela přivádí, ale bleskurychle jí projela hlavou myšlenka, že musí sebe i malého Fabiána chránit, a rychle se vrhla ke zvonku. Než za něj stačila zatáhnout, stál hrozivý host vedle ní a jediným úderem ji srazil k zemi, kde zůstala bezvládně ležet.

"José! Juane!"

Oba muži vešli z balkónu dovnitř. V jejich rysech se zračil pravý pírátský duch, byli schopni každého činu, za který se jim dostane odměny.

"Ta ženská mi to usnadnila. Odstraňte ji - ale tiše a bezpečně. Za to si můžete vzít všechno, co tady najdete!"

Muži neváhali ani okamžik, popadli hraběnku a odvedli ji. Hrabě se sklonil k chlapci a prohlížel si ho.

"Podobá se Mediánům a je to syn mého bratra. Ta žena mi byla cizí. Její smrt mi nevádí, ale tohle dítě musím nechat žít. Když se nikdy nedoví, kde se narodilo, nemůže mi uškodit."

Juan a José se vrátili. Kapitán nehnul ani brvou, když viděl, jak si do bílé hedvábné dečky na kolébce utírají zkrvavené dýky. "Můžeme si teď vybrat, seňore?"

"Vezměte si, co se vám líbí. Ale pospěšte si a netahejte s sebou žádné zbytečnosti." "A to dítě?"

"Odnesu si ho. Dáme mu jiné šatičky a vysadíme ho v člunu někde u Bayonne!"

Pepe zatím ležel vedle lucerny a myslel na hromadu zlatáků, které dostane za prsten. Byl v podstatě dobrák, ale taky jen člověk a musel jíst, aby nezemřel hladem. Čím víc se však prsten v jeho ruce třpytil, tím byl jeho pohled zamyšlenější. Kdyby nechal pašeráky pronést pár balíků se zbožím, nepovažoval by to za smrtelný hřích - avšak v tomhle člunu žádné zboží nebylo a provazový žebřík svědčil o činu, který by mohl jeho duši zatížit víc než bezvýznamný nedovolený obchod.

"Jen abych někomu neumožnil smrtelný zločin! Pepe, tam v nebi vidí všechno, co děláš! Co si o tobě pomyslí, jestli... jestli ti muži šli na zámek. Co tam chtěli?"

Pepe se neklidně zmítal sem tam, hleděl na prsten, pak do husté mlhy a k mrakům a nedokázal se zbavit pochybností.

"Půjdu tam! Musím se podívat, co měli v plánu."

Vstal, lucernu nechal na místě, vyskočil na sráz a neslyšně zamiloval k rozsedině. Tu se mu zdálo, že slyší blížící se kroky a přidušený dětský pláč. Rychle padl na zem.

Muži se vraceli. První nesl v náručí chlapce a snažil se ho umlčet tichými hrozbami. Ostatní dva nesli na zádech velké rance. Dopustili se určité zločinu, chtějí možná unést dítě! Pepe se už chystal vyskočit a zastavit je, ale muž kráčející v čele se právě zastavil a otočil k ostatním.

"Odložte rance a odplízte se nahoru k tomu světlu! Strážný, který tam leží, nás viděl a mohl by nás později zradit. Víte, co s ním máte udělat!"

Juan a José položili lup na zem a chystali se uposlechnout rozkazu. Vtom se však před nimi zjevil Pepe s namířenou karabinou. "Stůjte! Ani krok!"

"Na něj!" poručil kapitán.

Třeskl výstřel a José padl na zem s prostřelenou hlavou. Pepe vytáhl nůž a přiskočil ke kapitánovi. Ten rychle uhnul, nůž ho nezasáhl, ale jeho špička škrábla na tváři chlapce. Dítě hlasitě vykřiklo bolestí, což dobráka Pepeho vyděsilo tak, že se na okamžik zarazil. Potom se však tím rychleji vrhl za oběma prchajícími muži, ale přišel pozdě. Když doběhl na pláž, člun už odplouval na moře a za pár vteřin zmizel v husté mlze.

"Matko Boží, tamhle odplouvají, zločinci! Kdybych tu měl člun, neunikli by mi. Takhle je pronásledovat nemůžu! Milý doně Lucasi Des-pierto, to jsme si možná zavařili pěknou polívčičku! Podívám se na toho chlapíka, kterého jsem zastřelil. Třeba u něj najdu něco, co mi naznačí jejich úmysly."

Pepe zvedl lucernu a vrátil se po pláži k Tosému. Byl mrtvý, oba rance ležely vedle něj.

"Rozbalit je nesmím. Musím počkat, až mě vystřídají, nebo až přijde kapitán na inspekci," řekl si Pepe.

Zamyšleně zavrtěl hlavou, nabil karabinu a vrátil se na své stanoviště. Dlouho tam však neseděl, a zaskřípal písek.

"Pepe!"

"Pane kapitáne!"

"Ty jsi vystřelil?"

"Sakra! Doufal jsem, že jsi na pušku sáhl ve spánku. Na koho jsi mířil?" "Pojďte a podívejte se sám!"

Pepe zvedl lucernu a zavedl zděšeného dona Lucase k mrtvole.

"Kdo je to?"

"Nevím, pane kapitáne."

"Proč jsi na něj vystřelil?"

Místo odpovědi ukázal Pepe na rance.

"Aha-pašerák!"

"Byli tři."

"Tři?" zeptal se kapitán s obavami. "Kde jsou ostatní?"

"Odpluli na člun."

"Na člun?"

Don Lucas si dupl. Nebylo jasné, zda ze zlosti, že muži unikli, nebo ze vzteku, že se Pepe zapletl do této choulostivé záležitosti.

"Odkud připlul ten člun?"

"Když jsem se probudil, uviděl jsem ho na břehu. Sešel jsem dolů a nikdo v něm neseděl. Vydal jsem se kolem vody a

tady jsem potkal tři muže. Jeden nesl dítě, ostatní dva tyhle rance. Zavolal jsem na ně, a protože se nezastavili a chtěli mě zabít, vystřelil jsem. Ostatní už víte, pane kapitáne."

"Pór Dios, to je opravdu zvláštní! Podívám se, co je v těch rancích!"

Rozvázal je a po krátké prohlídce se zděšeně napřímil.

"Matko Boží, vloupali se do zámku! Co to nesli za dítě? Snad to nebyl malý don Fabián?"

Kapitán přecházel neklidně sem tam a pak se zastavil těsně před Pe-pem.

"Pepe, když ses probudil, byl už člun u břehu, říkáš?"

"Ano."

"Takže jsi předtím spal?"

"Hm!" odkašlal si karabiník.

"Dobře. Víš, co jsem ti dnes večer řekl?"

"Že mě propustíte, jestli usnu."

"Ano, a že tě posílám do Ensenady, jen abych ti projevil důvěru. A ty jsi přesto usnul. Jestli se nahoře u hraběnky stalo neštěstí, bude tě to stát hlavu i s krkem!"

Pepe neprojevil sebemenší zděšení či obavy. Zív si.

"Co tomu říkáš?"

"O krk se nebojím, pane kapitáne."

"Jakto?"

"Na spánek jsem měl právo."

"Jaké právo?"

"Podle pravdy jsem viděl, jak člun přistál. U kormidla seděl kapitán brigy Esmeraldy."

"Ach! Jakto víš?"

"Z dopisu, který jsem našel. Někdo ho ztratil a pak přišel do Ensenady a dostal čtyřicet zlatáků, za které jen vykřikl jako racek. Neměl jsem tedy právo zděmnout si, señore Lucasi Despierto?"

"U sta hromů! Máš ještě ten dopis?" i "Ano."

"Kde?"

"Ve své chýši." fi /"Musím ho vidět."

"Prosím, pane kapitáne. Ale můžu ho nejdřív ukázat starostovi donu Ramónu Cohechovi?" 1 Kapitán ztlumil předtím tak rozhněvaný hlas v tichý, důvěrný šepot.

"Pepe, víš přece, že jsem ti vždycky věřil." ,Pepe si zív.

"A stejně dobře víš, že jsem tvůj nadřízený, před kterým nesmíš nic slířvat. Jestli se tedy na zámku stalo neštěstí..."

"Tak mě to bude stát hlavu i s krkem!"

"Mělo by tě to stát. Ale zastanu se tě a udělám pro tebe, co bude v mých silách. Ukaž mi ten dopis!"

"Dostanete ho."

"Ale dřív než starosta."

Pepe byl zřejmě hrozně ospalý. Znovu si zív, a to tak silně, že kapitánovi div nenahnal strach.

"Tak co?"

"Pane kapitáne, mám dva nadřízené, vás a starostu. Myslím, že ten dopis patří jemu. Musím však až do ranního vystřídání zůstat v Ensenadě, a jestli dopis do té doby z mé chýše zmizí, nemůžu ho pak nikomu ukázat."

"Výborně, milý příteli. Kde je? Jistě sis ho dobře schoval?"

"Měl by být v kapse mých kalhot."

"To opravdu není vhodné místo pro tak důležitou písemnost. Přečetl sis ho?"

"Ano."

"Ty umíš číst?" ozvala se velmi udivená otázka. "Trochu, pane kapitáne." "Kde ses to naučil?"

Strážný byl zřejmě unavený k padnutí. Zíval teď tak vytrvale, jako b nespál už celé měsíce. Z otevřených úst mu plynula jen nesouvislá slova:

"Ve... spánku..., pane... kápi... tane..."

"Ve spánku?" zeptal se jeho nadřízený se stěží potlačovanou zlostí.

"Ano. Zdálo se mi, že jsem v klášteře a že musím studovat, protože s mám stát priorem a potom Velkým inkvizitorem."

"Tak spi dál, Pepe! Třeba se jím opravdu staneš! Já už musím jít a uč: nit udání, abychom mohli zahájit vyšetřování. Postarej se, aby se mrtvoly a obou ranců nikdo ani nedotkl."

Nato zmizel kapitán ve tmě a Pepe naslouchal, dokud se jeho krok neztratily v dálce.

Matko Boží, jak se asi kapitán bude přehrabovat v mých starých kalbotách! Ale řekl jsem mu čistou pravdu. Dopis je opravdu v kalhotáčř ale ne v těch, co visí na hřebíku. Je v těch, které mám na sobě. A pokujde o mou hlavu, myslím, že sedí na krku podstatně pevněji než hlav dona Lucase, který se číst nenaučil. Teď se musím ještě postarat, ab; můj prsten nepadl do nesprávných rukou.

Pepe přistoupil k balvanu, který ležel na písku a vážil jistě několik centů. Zdálo se, že s ním bez mechanických prostředků nemůže jednotli věc pohnout. Pepe se však do něj opřel, bez větší námahy ho zvedl, vlo

žil prsten do škvíry pod ním a balvan spustil do původní polohy. Potoi se opět natáhl, zahalil se do pláště a čekal, co se stane.

V tutéž dobu běžela po Elanchove stará žena a zaťukala na okenici nuzného domku stojícího na konci vsi.

"Done Gregorio, písaři, vstaňte, vstaňte! Stalo se něco strašného!" Z domku se ozvalo nevrle zakašlání a nato zlostný hlas. "Kdo je?"

"To jsem já, Nicolasa, hospodyně starosty dona Ramóna." Nato se otevřelo okno, rozlétly se okenice a objevila se mužská hlava "Jste to opravdu vy, doño Nicolaso?" zeptal se muž s typickou špa nělskou zdvořilostí, s níž spolu hovoří i čističi bot. "Co se stalo?"

"Ach, drahý doně Gregorio, stalo se něco hrozného! Právě nás vzbudí kapitán don Lucas Despierto a ohlásil, že dole na pláži leží mrtvý clo věk, kterého zastřelil Pepe Spáč. Vedle něj našel dva rance se vzácným předměty ze zámku. Pepe přistihl u moře celkem tři muže, dva z nich odpluli na člunu a třetí nesl v náruči chlapce. Zdá se, že se vloupali do zámku a spáchali tam něco strašného. Don Ramón se tam chce s kapitánem okamžitě vydat a vyšetřit to a potřebuje k tomu vás jako písaře. Mám vás okamžitě přivést. Pospěšte si, señore, nesmíme ztrácet čas. Půjdu zatím napřed a poprosím svatého Bartoloměje, aby vzal Elanchove pod svou ochranu."

Za chvíli vyšel don Gregorio ze dveří a spěchal k domku svého nadřízeného, kde čekal i kapitán. Starosta přijal písaře s vážností svědčící o významu této události.

"Done Gregorio, dal jsem vás zavolat, abych se s vámi vydal po stopách zločinu, který bude mimořádným kriminálním případem, pakliže k němu opravdu došlo. Máte s sebou inkoust?"

"Proboha, doně Ramóné, na ten jsem ve spěchu zapomněl."

"Vezměte si můj."

"Ten je úplně vyschlý, protože jsme už tři čtvrté roku nemuseli napsat jediné písmenko."

"To nevadí. Na zámku inkoust jistě najdeme. Jak jsme na tom s papírem?"

"Tři archy, které jsme koupili v adventu, jsme už dávno spotřebovali."

"To nevadí. Na zámku ho určitě mají. Rozsviňte lucernu a jděte napřed. Smím vás požádat, doně Lucasi, abyste se k nám připojil?"

"S potěšením, pane starosto."

Nato vyšli všichni tři z domu a vydali se k zámku. Bránu našli zavřenou, a tak použili těžké železné klepadlo. Až po delší době zaslechli, jak se přes nádvoří blíží šouravé kroky, a nevrlý hlas se zeptal:

"Kdo to ťuká tak pozdě v noci?"

"Jménem zákona ihned otevřete! Na zámku se stalo hrozné neštěstí!"

Muž odsunul závoru. Když se brána otevřela, spatřili přichozí hra-běňčina správce.

"Neznámí muži unesli chlapce a dva podezřelé rance, doně Juane de Diaz," odpověděl starosta. "Kde je milostivá paní hraběnka?"

"Spí ve svém pokoji."

"Žádám vás, abyste ji vzbudil a okamžitě nás k ní zavedl."

"V tuto dobu? A co jste to říkal o chlapci a dvou rancích?"

"To se dozvíte později. Teď už jděte, ve jménu Božím."

Potom všichni čtyři přešli po nádvoří a vystoupili po schodech nahoru. Juan zmizel v hraběňčiných komnatách, ale vzápětí se vrátil s výrazem hrůzy na tváři.

"Done Rainóne, doně Lucasi, pane písaři, ach, viděl jsem ... něco strašného!"

Don Juan lapal po dechu, spínal ruce a bezmocně se rozhlížel.

"Co jste viděl, doně Juane?"

"Něco děsivého, něco nepředstavitelného, něco..."

"Něco - tak co? Se vši vážností vás jménem zákona žádám, abyste m okamžitě řekl, co jste viděl!"

"Hraběnku..."

"Tu jste vidět musel, protože jsem vás k ní poslal. Ale odkdy je pan: hraběnka děsivá a strašlivá?"

"Od té doby, co... ji někdo probodl!" vydralo se starému muži z roz třesených rtů.

"Probodl? Svatá Panno! Viděl jste to opravdu?"

"Pojďte se mnou a přesvědčte se!"

Don Juan je zavedl do pokoje s balkónem, kde dosud svítila lampa, a odtamtud do vedlejší místnosti, kde hraběnka ležela na posteli v kaluži krve. Hluboká rána vedoucí přímo do srdce svědčila o tom, že už není naděje na záchranu.

Hrůza vyrazila mužům dech. Až po chvíli se jako první probral starosta.

"Done Juane de Diaz, máte tu pero a papír?" zeptal se chraplavým hlasem.

"Na psacím pultu leží, co hledáte."

"Písaři, stoupněte si k pultu a zapisujte všechno, co uslyšíte. Tímto zahajuji vyšetřování."

Z výslechu přivolaného služebnictva vyplynulo, že o spáchaném zločinu nikdo nic nevěděl a že nikdo ani neslyšel výkřik či nezvyklý hluk. Malý Fabián v místnosti nebyl. Rozbité sklo ve dveřích na balkón ukazovalo, kudy vnikli pachatelé dovnitř. Všechny cenné předměty ukradli a provazový žebřík zavěšený na balustrádě doplnil obraz zavrženíhodného zločinu.

Písař Don Gregorio stál u pultu a psal, že pero skřípalo po papíru. Z čela mu stékaly velké kapky potu, protože za celý svůj život nespotřeboval tolik inkoustu jako za tuto půlhodinu. Konečně starosta prohlásil, že vyšetřování na zámku skončilo.

"Jménem zákona poroučím, aby tu všechno zůstalo přesně tak, jak to je teď, dokud nepříjde prokurátor, kterému podám hlášení, jakmile se vrátím z pláže."

Potom požádal přítomné, aby místnost opustili, uzamkl ji a klíč si schoval. Nato se s kapitánem a písařem vydal k mrtvole zastřeleného zločince.

"Nechcete s sebou vzít policistu, doně Ramóné?" zeptal se písař. "U takového případu má být policie."

"Policie jsem já - a našeho strážníka nesmím rušit, protože mi musí do oběda ušít nový plášť. Kdyby nebyl vyučený krejčí, umřel by hladu. Plat mu dávat nemůžu, protože obecní pokladna není na něco takového zařízená."

Když muži dorazili na pobřeží, zašel kapitán k Pepemu, který dosud ležel vedle lucerny.

"Pepe!"

Strážný spal.

"Pepe!"

Don Lucas vzal spáče za paži a rázně jím zatřásl.

"Pepe, probud' se, starosta tě chce vyslechnout."

Strážný se probudil.

"Vyslechnout? Ach, to jste vy, pane kapitáne! Kde je starosta?"

"Dole u mrtvoly. Ale řekni mi ještě, Pepe, kam jsi schoval ten dopis?"

"Myslím že do kalhot?"

"Myslíš? Nevíš to jistě?"

"Docela jistě, protože co vím jistě, tomu můžu taky věřit."

"Ale dopis tam není."

"Není? Jak to víte, doně Lucasi?"

Kapitán po této otázce trochu zrozpačitěl, ale považoval za nejlepší vyklopit pravdu.

"Myslel jsem, že by ti za tvé nepřítomnosti mohl ten důležitý dopis někdo vzít, a tak j sem ho chtěl schovat na bezpečném místě. Ale kapsy tvých kalhot byh/ prázdné. Vzpomeň si, kam jsi ho dal?"

"Byl určitě v kalhotách, pane kapitáne. Jestli tam už není, nedovedu si to vysvětlit jinak, než zeje teď na bezpečném místě, o kterém jste hovořil."

"Ty myslíš, že jsem ho odnesl?"

Pepe si zívá.

"Nepůjdeme za starostou?"

"Půjdeme. Ale ten dopis..."

"Je v kalhotách."

Pepe zvedl lucernu a nechal na kapitánovi, zda půjde či nepůjde za ním.

Když došli k mrtvole, spatřili, že don Ramón Cohecho porizuje soupis uloupených předmětů. Prohlídku zastřeleného už provedl.

"Pojďte sem, señore Pepe," řekl starosta. "Jménem zákona vám musím položit pár otázek. Byl jste dnes v Ensenadě na hlídce?"

"Ano."

"Kdy jste nastoupil?"

"V devět."

"Co jste udělal, když jste sem přišel?"

"Hm... posadil jsem se."

"A pak?"

"A pak... pak jsem zase vstal."

"Ale mezitím jste si jistě chvíli zdříml?"

Zvuk těchto slov měl na Pepeho zvláštní účinek: otevřel ústa a zívá.

"Vy jste dnes v noci nespál, doně Ramóné?"

"Spal. Ale nebyl jsem na hlídce. Říkáte tedy, že jste vstal - a pak?"

"Pak jsem sešel na břeh a vpálil tomuhle člověku kulku do hlavy."

"Jak k tomu došlo?"

Pepe to starostovi vylíčil. Písař se krčil mezi dvěma lucernami, papír měl položený na koleně a Pepeho vyprávění zapisoval.

"Rance vezmeme s sebou, ale mrtvolu tu necháme," rozhodl starosta. "Zůstane pod vaší ochranou, Pepe, a doufám, že bude v bezpečí."

"Jako v klíně Abrahámově - nemyslím, že by ten chlap ještě ožil a vydal se na zámek znovu. To bych mu musel vpálit do hlavy ještě jednu kulku!"

"Pojďte, doně Lucasi. Jsme tady hotovi!"

Muži odešli a Pepe si opět lehl. Až do vystřídání ho nikdo nevyrušil. Potom se vrátil do vsi, aby se vyspal - nejen naoko, ale doopravdy.

Loupežná vražda na zámku Elanchove vyvolala obrovský rozruch v širém okolí. Justice neměla nikdy - a v onu dobu zejména - příliš dobrou pověst. A tak dělala všechno možné, nebo alespoň předstírala, že dělá všechno možné, aby odhalila vrahy a vypátrala, co se stalo s malým Fabiánem. Nejistila však nic. Ti dva, kteří by jí mohli podat vysvětlení, kapitán a Pepe, mlčeli, protože by se tím vystavili nebezpečí. Avšak poctivého Pepeho hryzalo svědomí. Nemohl se v duchu přenést přes pomýšlení, že nese část viny. Proto nechal prsten uložený pod balvanem. Chtěl raději hladovět, než žít z peněz, na kterých lpěla krev, a lámal si neustále hlavu, jak by svou duši mohl zbavit toho těžkého břemene.

Asi týden po noci v Ensenadě měl denní službu v přístavu. Na moři čekal anglický trojstěžník na příliv a zamířil teď do přístavu. Chtěl asi jen nabrat vodu. Na palubě měl jediného cestujícího, který se hned po spuštění kotvy dal dovézt na

pevninu.

Pepe stál vedle správce Juana de Diaz, který sešel dolů z vesnice a bezděčně sledoval člun přivázející cestujícího. Tu správce překvapeně vykřikl.

"Co je, doně Juane de Diaz?"

"Vidíte toho muže v člunu?"

"Ano."

"Víte, kdo to je?"

"Ne. Má tvář zahalenou cípem pláště, aby si ji chránil před sluncem."

"A přesto ho poznávám! Ach, stal se zázrak! Mrtvý vstávají z hrobů a ožívají!"

"Proboha, nenahánějte mi strach! Copak byl ten muž mrtvý?"

"Vy jste ještě neslyšel, že hrabě Antonio de Medina zahynul?"

"Zahynul, neboje nezvěstný! Co má tenhle señor společného s hrabětem Antoniem?"

"Co s ním má společného? Hodně, všechno - je to on sám! Poznávám ho a hned ho přivítám!"

Starý majordom se rozběhl k místu, kde cestující právě vyskočil na břeh jako člověk, který je na podobné skoky zvyklý. Tvář už neměl zahalenou a - a vtom vykřikl polohlasem i Pepe, spíš zděšeně než překvapeně.

"Svatá Panenko Marijá segovijská, to je přece kapitán, od kterého jsem dostal prsten! A bude to opravdu hrabě, protože podává Diazovi ruku a zdraví ho tak, jak zdraví pán svého sluhu!"

Diaz a cizí muž zabočili na cestu vedoucí k zámku a museli přejít těsně kolem Pepeho, který se div netřásl vzrušením a prohlížel si přichozího planoucím očima. Hrabě si jeho pohledu zřejmě všiml. Zadíval se na něj a náhle maličko zbledl. Pepe, jemuž bylo rázem všechno jasné, pokročil dopředu.

"Promiňte, doně Juane de Diaz! Je ten pán opravdu hrabě Mediána?"

"Ano, Pepe, měl jsem pravdu. Je to můj pán a vrací se po dlouhé, daleké cestě do Elanchove."

Nato se Pepe otočil k hraběti.

"Pak vás tedy prosím o rozmluvu, doně Antonio."

"Proč?"

"Protože vám chci dát velmi důležitou otázku."

"Prosím."

"Učiním to jen mezi čtyřma očima."

"Tak přijď na zámek."

"V šest hodin mě vystřídají. Potom přijdu."

Pepe nemluvil s hrabětem uctivým tónem, jakým hovořivají podřízení s urozeným pánem, a jeho poslední slova zněla skoro jako výhrůžka. Hraběti blýsklo v očích, ale ovládl se a kolem úst mu zahrál opovrhlivý úsměv.

"Přijď!" odpověděl chladně a přísně. Potom šel se starým správcem dál.

Pepe je sledoval pohledem, dokud nezmizeli za skalisky.

Panenko Marijá, je to opravdu on! Poznal jsem ho i po hlase! Zavraždil

hraběnkou a unesl malého dona Fabiána, aby se zmocnil jejich majetku. Teď se

zbavím trápení, které mi připravuje svědomí. Obžaluju ho. Ano, to udělám, když je hrabě a já jen Pepe Spáč!"

Pepe se nemohl dočkat šesté hodiny. Jakmile mu skončila služba, vy-al se rychlým, chvatným krokem k zámku.

Tam ho zavedli do téhož pokoje s balkónem, kde zločinci přepadli „ft“^aběnkou. Hrabě stál u okna a hleděl na moře.

Když strážný vešel, rychle otočil. „Proč jsi nenechal karabinu venku?"

"Protože nevím, jestli ji tu nebudu potřebovat," odpověděl Pepe klid-liě. ? "Ach! Co chceš?"

"Chci se zeptat, jestli si ode mě nechcete vzít ten prsten." "Jaký prsten?" "Který jsem dostal od kapitána brigy Esmeraldy v Ensenadě."

"Jdi pryč! Nemám čas ani chuť poslouchat tvé hádanky."

"Pro vás to nejsou hádanky. Kde je don Fabián, s kterým jste mi unikl?"

Hrabě k němu rychle přistoupil, sevřel pěsti, ale spustil ruce, když Pepe zvedl karabinu.

"Přeskočilo ti?"

"Ne," usmál se Pepe. "Mám smysly tak zdravé a dobré, že mě neoklame žádný titul. Vrat'te toho chlapce!"

"Dám tě zatknout a pošlu tě do blázince!"

"Já dám zatknout vás a pošlu vás na popraviště nebo na galeje! Kde je chlapec?"

Don Antonio přistoupil těsně k Pepemu. Na jeho tváři se mísil posměch s nenávistí a opovržením.

"Človče, copak si opravdu namlouváš, že se tě musím bát? Přesvědčím tě víc než dostatečně o opaku! Jsem kapitán Esmeraldy, dal jsem probodnout hraběnkou a unesl jsem jejího syna. Položil jsem ho do opuštěného malého člunu a pustil na moře, protože jsem mu nechtěl přímo ublížit. Teď už je obětí moře. A ty jdi a obžaluj mě, ty ubožáku!"

Pepe mu hleděl pevně a klidně do očí.

"Done Antonio de Mediána, budiž po vašem. A jestli se vám podaří uplatit lidskou spravedlnost, existuje vyšší soudce, kterému zaručeně neuniknete. Najde si vás, i kdybyste před ním utekl do nejhlubší divočiny. Pamatujte si to! A až na vás dopadne jeho ruka, vzpomeňte si na Pepeho, který bude prosit Boha, aby tu vraždu nenechal nepotrestanou!"

Nato Pepe odešel - nikoli však domů, ale za starostou. Našel u něj ka pitána. Don Ramón ho přivítal neobyčejně živě.

"Jdete v příhodnou chvíli, abyste se dověděl novinka, Pepe! Don Fabián žije!"

"Panenko Marijá, opravdu?"

"Říkám vám to ve jménu zákona, a pak je to tedy pravda."

"Kde je?"

"To nevím."

"Tak vám říkám já ve jménu zákona, že už pravděpodobně nežije."

"Vy nemáte co říkat ve jménu zákona! Pokud však jde o moje slova, můžu dokázat, že mluvím čistou pravdu."

"Byl bych vám velice vděčný, kdybyste to učinil."

"Tak poslouchejte! Poháněč mezků Carlos Palgenzo z Guerniky byl dneska u mne a vyprávěl, že jeho bratr Manfredo připlul na francouzské lodi, která někde u Bayonne objevila loďku s chlapcem, který měl na tváři lehkou řeznou ránu. Jeho popis se přesně hodí na dona Fabiána."

"Jak se jmenuje ta loď?"

"To Palgenzo nevěděl. Odplul zase hned na moře. Zahájím však rozsáhlé pátrání a právě se ptám dona Lucase Despierta na jeho názor."

"Domnívám se," dodal kapitán, "že tuto zprávu musíme okamžitě ohlásit donu Antoniovi de Mediána, který se dnes vrátil."

"Ten by vám za ni nebyl příliš vděčný," prohlásil Pepe.

"Proč?"

"Protože hraběнку zavraždil a chlapce unesl právě on."

"Kdo? Don Antonio?"

Starosta i kapitán vyskočili. Pepeho prohlášení bylo pro ně tak neuvěřitelné, tak nepředstavitelné, že na strážného zírali vytrženými očima.

"Ano. Don Antonio. Poznal jsem ho a přicházím od něj. Přiznal se mi k tomu."

"Ty ses zbláznil!" zvolal kapitán.

"Vyslechněte mě a sudte až potom!"

Pepe jim vyprávěl, jak se všechno seběhlo a skončil slovy, aby jeho výpověď považovali za úřední obvinění. Starosta byl z toho zcela bezradný, ale musel uznat, že nemůže Pepeho podezření vyvrátit.

"Víte, do čeho se ženete?" zeptal se ho varovně.

"Vím to moc dobře, señore Cohecho. Žádám vás, abyste hraběte uvěznil. A jestli si na to připadáte příliš slabý, postupte moje obvinění vyšším místům."

"Dejte mi čas, abych si tu obtížnou záležitost důkladně promyslel. A nezapomínejte, že hrabě je dost mocný, aby vás zničil."

"Nebojím se ho, protože konám svou povinnost."

Potom Pepe oba ohromené muže opustil a vrátil se do své chatrče. Neležel však v rohoži dlouho, a objevil se u něj kapitán.

"Pepe, starosta mě posílá, abych se tě zeptal, jestli to s obžalobou hraběte Antonia myslíš vážně."

"Samozřejmě, pane kapitáne."

"V tom případě ji pošle výš, protože je to na něj příliš zodpovědné. Ale ještě něco, Pepe: Kde máš ten dopis?"

"Tady v kalhotách."

Pepe sáhl do kapsy a vytáhl list papíru.

"Ukaž mi ho!"

"Teď ne, doně Lucasi Despierto. Ten dopis má pro mě velkou cenu."

"Proč?"

"Hrabě Antonio udělá všechno, aby mne zničil. Tenhle dopis mě ale zachrání, a přísahám vám, že ho soudu předložím, jestli mě necháte na holičkách! Schovám ho tak, že ho nikdy nenajde. Pomozte mi, a vrátím vám ho. Jestli mě zradíte, budete ztracen i vy!"

Ospalý Pepe se náhle změnil v bystrého, rázného mladíka, který se od svého rozhodnutí nedal odradit ani kapitánovými prosbami, ani jeho hrozbami. Don Lucas musel odejít s nepořízenou.

O několik dnů později se rozšířila zpráva, že Pepeho Spáče zatkl pro falešné obvinění, které vznesl proti hraběti Antoniovi.

Později se říkalo, že ho pošlou na galeje lovit tuňáky. Stalo se však něco jiného. Než ho přikovali k řetězu, navštívil ho kapitán don Lucas Despierto. Druhý den ráno Pepe zmizel. Kam se poděl, nevěděl nikdo.

BONANZA

Sonora, jeden z nejbohatších států mexické konfederace, byla kdysi jednou z nejméně známých končin Střední Ameriky. Příroda obdařila tuto

zemí nesmírnými dary. Takřka neobdělávaná půda tam dává dvě přebohaté úrody ročně, v lesích jsou obrovské zásoby vzácného dřeva, velká stáda koní a skotu a snad nevyčerpatelné množství divoké zvěře dokáží uspokojit lidské potřeby. A pokud jde o výskyt rud, nacházelo se tam ještě nedávno na mnoha místech takové množství zlata, že si Sonora v ničem nezadala s později proslulou Kalifornií.

Díky plodnosti stád a úrodnosti půdy tam mnoho lidí nabylo královského jmění. Jiní získali velké bohatství, když se jim podařilo najít kus ryzího zlata.

Kde je hodně světla, tam bývá vždy i hluboký stín. Přednosti Sonory jsou spjaté s nevýhodami, které je významně oslabují. Země se táhnou rozlehlé pouště, přístupné jen srdnatým mužům. V lesích žijí nebezpečné šelmy a po rovinách se řítí na koních nesmířitelní Apači, pro které je největším bohatstvím skalp, ukořistěný bílým nepřátelům.

Do těchto opuštěných končin se čas od času odváží lidé, kteří tam chtějí objevit naleziště zlata. Za neustálého strádání a nebezpečí chvatně vytěží odhalenou stříbrnou žílu anebo propírají zlatonosný písek. Když je vyženou Indiáni, vrátí

se do obydlených končin a dávají tam k lepšímu báchorečné historky o pokladech, které viděli, ale které jsou nepřístupné, o nesmírně bohatých zlatých dolech či nevyčerpatelných nalezištích zlata přímo na zemském povrchu. Tito zlatokopové či gambusinos, jak se jim tady říká, znamenají pro důlní průmysl totéž, co severoameričtí chovatelé dobytka a trapeři pro zemědělství a obchod. Jejich dobrodružné příběhy, v nichž více přehánějí, než mluví pravdu, vyvolávají v lidech neustálou touhu po zlatě a chuť dobýt končiny, o nichž se domnívají, že by onu touhu mohli ukojit.

Čas od času se objeví odvážný dobrodruh, který si vymyslí chytrý plán, jak se zlata a stříbra zmocnit. Vypráví lákavé historky, někdy dokonce ukáže ostatním velký nugget nebo jiný neobyčejný nález. Přidají se k němu další dobrodruzi, mladíci z dobrých rodin, kteří přišli třeba v kartách o celé jmění, muži, kteří se tím či oním způsobem rozešli se zákonem, lovci a trapeři, kteří chtějí využít každé příležitosti, a dají dohromady výpravu. Avšak -- ať si počínají lehkomyšlně, anebo se předhánějí v odvaze - výprava skončí špatně a zpátky se vrátí jen pár účastníků, kteří pak vyprávějí o nebezpečích a útrapách, jimž padli za obět' jejich druží.

Potom se zas podaří velký nález někomu jinému, horečka propukne znovu a někdo sestaví další výpravu, která rovněž ztroskotá.

Největším nepřítelem všech těchto výprav nejsou hlad či žízeň, ani obrovští medvědi v amerických lesích, ani bleskurychlí jaguáři nebo

kajmani číhající v bažinách, ale Indiáni. Vidí v běloších jen lupiče, kteří se snaží protiprávně vyhnat ze země, kde jim nepřehledná stáda bizonů skýtají po staletí potravu, kde jsou hroby jejich předků a vigvamy jejich soukmenovců.

Indiáni, silní jako medvědi a lstiví jako panter, snášející nesmírnou námahu a strádání, znamenití jezdci, zacházející výborně se všemi druhy zbraní, jsou ochotni podstoupit v boji s nepřítelem ty největší oběti. Jsou to strašliví protivníci. Mlčenlivé pralesy a nekonečné savany jsou svědky hrdinských činů, jaké v našich novodobých evropských dějinách nenajdeme. Připomínají nám spíš statečné bojovníky, o kterých nám vyprávějí staré ságy.

Roku 1830 se obyvatel Arispe, hlavního města mexické provincie Sono-ra, zmocnilo velké vzrušení. Všichni hovořili o chystané výpravě, která bude tak velká, že dává mnohem větší naději na úspěch než všechny předchozí. Měl ji vést cizinec, Španěl, který tam přijel teprve před dvěma měsíci a jmenoval se don Esteban de Arechiza. Zřejmě už v této zemi žil, ale tady ho nikdo dřív neviděl. Jeho podrobné zeměpisné znalosti a informace o zdejších obyvatelích a poměrech, čerpající očividně z nejlepších pramenů, dokazovaly, že pro něj Sonora není neznámou zemí.

Don Esteban sem jistě připlul se svým dopodrobna propracovaným plánem z Evropy. Měl patrně významné a tajuplné pomocníky, neboť žil aa velké noze, jeho dům byl otevřený pro každého, hrál hazardní hry, půjčoval svým známým peníze a nežádal je zpátky. Přitom však nedovedl nikdo říci, kde je bere.

Čas od času podnikl krátkou cestu, trvající nanejvýš týden. Nikdo netušil, kde byl, neboť jeho sluhové, jimž dobře platil, neprozradili nikomu ani to nejmenší. Jeho ušlechtilý zjev, velkorysost a štedrost způsobily, že záhy získal v Arispe velký vliv, takže se mu snadno podařilo sestavit výpravu, jejíž pravý cíl však dosud nikomu nevysvětlil.

Prozradil jen, že povede na místa, na která dosud nevkočila noha bělocha.

Nato k němu proudili ze všech končin země lidé, kteří se výpravy chtěli zúčastnit, a vyprávělo se, že se do Tubaku, ležícího na indiánských hranicích, kde se výprava měla shromáždit, odebralo už osmdesát odhodlaných mužů. Pokud by se dalo věřit pověstem, blížil se den, kdy se tam vypraví i don Esteban, aby se postavil do jejich čela.

V tuto dobu jel zvolna po ulicích Arispe jezdec, hledající sídlo dona Estabana de Arechiza. Když ho našel, seskočil před ním z koně.

Na sobě měl kabátec bez knoflíků, který se přetahuje přes hlavu jako košile, a široké kalhoty, obojí z vydělané kůže cihlové barvy. Kalhoty, od kolen dolů rozpárané, odhalovaly nohy v botách z kozinky ozdobené ornamenty. Tyto neforemné holinky byly převázané šarlatovými pod-vazky, za nimiž trčel dlouhý nůž. Šerpa z červeného čínského krepu a velký plstěný klobouk ozdobený šňůrou benátských perel doplňovaly malebný oděv, jehož barvy vkusně ladily s barvou pláštěnky, jež muži visela kolem ramen.

Sluha se ho zeptal, co si přeje.

"Můžu mluvit s donem Estebanem de Arechiza?"

"Podívám se. Koho mám ohlásit?"

"PedraCuchilla."

Sluha šel napřed a za okamžik ho vpustil do pokoje, kde seděl muž, kterého hledal.

Don Esteban, muž střední postavy, se zřejmě chystal na projížďku na koni. Měl na sobě dolman tmavomodré barvy, bohatě zdobený hedvábnými portami. Na nohou v lesklých safiánových botách měl řemenem se zlatými a stříbrnými ozdobami připevněné železné ostruhy, jejichž kolečka s pěti dlouhými špicemi a řetízky cinkala při každém kroku. Jeho manga, přehoz lemovaný zlatými portami, zakrývala široké nohavice pošíité po celé délce knoflíky ze stříbrného drátku. Estebanovy původně černé vlasy byly už prokvetlé. Rysy jeho temně hnědé tváře svědčily o tom, že žil dlouho pod tropickým nebem. Černé, živé a trochu neklidné oči se leskly pod širokým, kostnatým čelem zbrzděným vráskami.

"Co ode mne chcete?" zeptal se don Esteban příchodzího, který vypadal jako jeden z banditů ohrožujících kraj mezi jednotlivými osadami. Vrhla na něj pronikavý, pátrá vy pohled, a nedokázal zastít překvapení.

"Mám tu čest políbit ruce Vaší Excelenci a jsem..."

Cuchillo se uprostřed věty zarazil. Stál před mužem, kterého okamžitě poznal, přestože se tak dlouho neviděli.

"Ptal jsem se, co ode mne chcete!" ozvalo se ostře.

"Señore kapitáne, jsem bez sebe překvapením, že..."

"Jmenuju se Arechiza, zapamatujte si to!"

Tu se v Cuchillových očích zablýsklo.

"Señore, jméno je jako bitevní kůň: když pode mnou jednoho zastřelí, nasednu na druhého. Nepočínáte si náhodou

podobně?"

Na donu Estebanovi bylo vidět, že jen stěží přemáhá hněv. Zeptal se však potřeštěným hlasem než předtím:

"Co ode mne chcete, doně Pedro Cuchillo?"

"Nic. Něco vám nesu."

"Co?"

"Velké, cenné tajemství."

"Kdyby bylo cenné, nechal byste si ho zaručeně pro sebe."

"Nemůžu z něj sám těžit, a proto vás chci požádat o pomoc."

"Ach tak. V čem spočívá jeho cena?"

"Jde o nesmírně bohaté naleziště zlata."

"Kde leží? Tedy - ve vaší fantazii."

"Kdyby se vyskytovalo jen v mé fantazii, vytěžil bych ho sám, na to se můžete spolehnout, seňore kápi... doně Estebane, chci říct. Ale jelikož jde o skutečné naleziště zlata na území Apačů, může se tam vydat jen výprava, která bude dost silná, aby dokázala Indiánům vzdorovat." i "Ach! A vy si opravdu myslíte, že té bajce uvěřím?"

Cuchillo se zatvářil, jako by chtěl sáhnout po noži.

"Je mi jedno, jestli jí uvěříte, nebo ne, seňore. Ale neopovažujte se mě urážet! Mezi lodní palubou, kde je kapitán všemocný, a svobodnou So-norou, kde neopatrné slovo stojí kulku či ránu nožem, existuje podstatný ; rozdíl."

"Pche! Paluba nebo Sonora, svůj názor říkám otevřeně vždycky. Jinak * myslím - abychom s touhle otázkou jednou provždy skoncovali -, že vám bude jistě milé, když vás budu nazývat Cuchillo, jak si teď přejete. Totéž žádám přirozeně i od vás, pakliže vám naše neočekávané setkání nějak pro-spěje. A teď mi povězte upřímně a bez postranních úmyslů, co ode mne chcete. Znáte mě natolik, abyste věděl, že na mě báchorky neplatí."

"Nevyprávím vám báchorky, ale čistou pravdu. Znáám bonanzu, v níž je ukryté nevyčerpatelné bohatství."

"Kde leží?"

"To vám zatím neprozradím. Zlato může vytěžít jen početná výprava. Snažil jsem se ji sestavit, ale marně. Tu jsem se doslechl, že se na podobnou výpravu chystá jakýsi don Esteban de Arechiza, a přijel jsem do Sonory, abych vám nabídl své tajemství."

"A historie té bonanzy?"

"Co jsem připlul z Evropy, pracuju jako gambusino. Projel jsem už velký kus téhle země a videi jsem zlatá ložiska, která ještě nespátřilo oko člověka."

"Viděl jste zlato, a nechal jste ho tam ležet?"

"Neposmívejte se mi, doně Estebane! Viděl jsem tak bohaté naleziště, že by jeho majiteli nechybělo ke štěstí už vůbec nic. Naleziště bohaté tak, že by s ním byl spokojený i ten nejtěžší člověk: mohl by si za něj koupit celé království. Naleziště bohaté jedním slovem tak, že bych ani vteřinu neváhal a upsal se za něj ďáblu!"

"Seňore Cuchillo, ďábel není tak hloupý, aby platil za duši, kterou může dostat kdykoli zadarmo. Ale řekněte, jak jste tu bonanzu objevil?"

"Slyšel jste už někdy jméno Marco Arellano?"

"Ano, byl to prý nejslavnější mexický zlatokop."

"To jistě. Objevil ji právě on se svým společníkem, a když se chtěli části zlata zmocnit, přepadli je Indiáni. Arellanův společník musel za pohled na zlato zaplatit smrtí a Marco sám unikl jen se štěstím. Setkal jsem se s ním náhodou v Tubaku. Navrhl mi, abychom to spolu zkusili podruhé. Přijal jsem jeho nabídku. Vydali jsme se spolu na cestu a dorazili šťastně do Údolí zlata, jak to místo Arellano nazval. Všemocné nebe! Kdybyste viděl ty hroudy zlata, třpytící se na slunci! Naneštěstí jsme mohli i my nasytit jen své oči. To údolí je Apačům svaté, postavili tam mohylu jednomu ze svých nejslavnějších náčelníků, a tak jsme museli opět uprchnout. Vrátil jsem se sám... Chudák Arellano! Bylo mi ho hrozně líto. A teď jsem přišel prodat tajemství toho zlata vám."

"Kdo mi zaručí pravdivost vašich slov a vaši věrnost?"

"Je to v mém vlastním zájmu."

"Jak to?"

"Prodám vám své tajemství, ale nevzdám se svých práv na bonanzu. Vy dostanete pětinu zisku. To je velký podíl - a navíc nezapomeňte, že se zpátky vrátí jen zlomek z vašich osmdesáti lidí. Tak zbyde na každého dost, aby zbytek života prožil v bohatství. Pro sebe žádám jako vůdce výpravy přiměřenou částku za prozrazení tajemství a desetinu kořisti, protože vás jednak povedu, jednak budu vaším rukojmím."

"S tím souhlasím. Jak vysoko si své tajemství ceníte?"

"Postačí mi desetina, na které se dohodneme, protože bych se nedostupného bohatství sám nikdy nezmocnil. Navíc mi zaplatíte výbavu, což odhadu-ju na pět set piastrů."

"Pět set piastrů? Jste opravdu rozumnější, než jsem si myslel, Cuchillo, a to ve mně vyvolává důvěru k vašim slovům. Pět set piastrů a desetinu kořisti vámzaručuju!"

"Ať bude jakkoli velká?"

"Ať bude jakkoli velká. Máte mé slovo! Kde leží to údolí?"

"Za Tubakem, odkud se má vaše výprava vydat na cestu. Nemusíte ani měnit trasu."

"Výborně! A říkáte, že jste to zlato viděl na vlastní oči?"

"Viděl jsem ho, ale nemohl jsem se ho ani dotknout. Skřípal jsem zuby jako člověk, který je odsouzený procházet pekelnými plameny a vidí přitom kus ráje. Viděl jsem metrákové kvádry zlata a vidím je ve snu dodnes!"

Cuchillo pronesl tato slova se zuřivostí vyvolanou neukojenou chamtivostí. Arechiza nemohl pochybovat o tom, že mluví pravdu. Vyndal

Z těžké malé skříňky jelenicový měšec a odpočítal Cuchillovi dvaatřicet quadrupelů. Bylo to trochu víc než pět set piastrů. Cuchillo si zlato schoval a zvedl ruku k přísaze.

"Přisáhám při Vykupitelově kříži, že nebudu říkat nic než čistou pravdu ! Po desetidenní jízdě severozápadním směrem dorazíte k úpatí hor-; ského hřebenu, který snadno poznáte, protože jeho vrcholky halí ve dne v noci hustá mlha. Podél tohoto hřebenu teče říčka, do níž se vlévá dru-ilá. U jejich soutoku se zvedá strmá hora, na jejímž vrcholku stojí ná-fičelníkova mohyla. U paty hory je jezero, od něhož vede úzké údolí. To ;,e Údolí zlata, kam voda připlavila nepředstavitelné poklady."

"Tu cestu bychom měli snadno najít."

"Přesto je obtížná. Suché pouště jsou jen tou menší překážkou. Na ste-frpích se totiž můžou kdykoli objevit tlupy Indiánů. Náčelníkův hrob je >ředmětem jejich kultu a stálým cílem jejich návštěv. Při jedné z těchto Ipoutí tam přistihli mě a Arellana."

"Arellano prozradil své tajemství jen vám?"

"Ano."

"Příbuzné neměl? Manželku?"

"Včera jsem se cestou dověděl, že jeho žena zemřela."

"A dítě?"

"Syna měl."

"Syna? Ten jeho tajemství jistě zná!"

"Myslím že ne, nebyl doma, když se Arellano vrátil. A byl to jen adoptovaný syn, nezná ani svého pravého otce, ani matku."

"Bude to zřejmě potomek nějakého chudáka z téhle provincie."

"Ale kdepak! Pochází z Evropy a narodil se patrně ve Španělsku."

"Ach!"

Don Esteban bezděčně zbystřil pozornost.

"Tvrdil to aspoň velitel jedné anglické válečné brigy, která přistála roku 1811 v Guaymasu. Zajali to dítě, které mluvilo španělsky a francouzsky, po krvavení střetnutí s francouzským kutrem. Námořník, bezpochyby jeho otec, kterého chlapec dlouho oplakával, byl buď zabit, nebo uprchl. Velitel nevěděl, co s ním, a tak se ho nakonec ujal Arellano a vychoval z něj muže. Přestože je dosud mladý, má pověst neomylného stopaře a krotitele koní, kterého poslechne i ten nejdivočejší hřebec."

"Jak se jmenuje?"

"Tiburcio Arellano."

"Viděl jste ho?"

"Ne, ale tím víc jsem o něm slyšel."

"A nemyslíte, že by nám tento neomylný stopař a odvážný krotitel

koní mohl být nebezpečný, jestliže zná tajemství svého nevlastního otce?"

"Co zmůže jednotlivec proti osmdesáti mužům?"

"To máte pravdu! Jsme tedy dohodnutí - a všechno ostatní přenecháme budoucnosti. Chtěl jsem odjet do Tubaku za tři dny, ale za těchto okolností to učiním už zítra. Vy se přidáte k mému doprovodu a do té doby zůstanete v mém domě. Sežeňte si tedy výbavu do zítřejšího rána, jinak bude pozdě."

Druhý den ráno se shromáždili všichni obyvatelé Arispe, aby byli svědky odjezdu dona Estebana de Arechiza, Doprovázelo ho jen šest osob, ale přesto s sebou měli přes třicet koní, aby do Tubaku dorazili co nejrychleji.

Tito koně jsou zvyklí cválat po nekonečných pastvinách. Po dvaceti hodinách bez jezdce jsou stejně svěží, jako by právě vyběhli ze stáje. Na dlouhé vzdálenosti je jezdcí sedlají střídavě a cestují často stejně rychle jako v Evropě poštovními kočáry, kde se na každé stanici zapřahají čerství koně.

Výprava dorazila po třech dnech do vesnice Huerfano, kde právě potkala smutná událost dvě osoby; o jedné již padla zmínka při rozhovoru dona Estebana s Cuchillem.

Pod střechem malé, ale čisté chýše ležela stařena, na jejíž tváři se zračila blížící se smrt. Před ní klečel překrásný mladík v koženém obleku gambusina. Na pravé tváři měl jemnou jizvu, řeznou ránu, jež po sobě zanechala jen nepatrnou stopu. Žena měla ruce položené na jeho bohatých kadeřích a hovořila s ním tichým hlasem:

"Toto tajemství mi otec svěřil, než se vydal na poslední výpravu. Prozradila jsem ti ho, protože se z ní nevrátil a protože ti zlato může pomoci z chudoby."

"A otec před tebou opravdu nikdy nepřenesl jméno muže, s kterým se v Tubaku spolčil?"

"Ne."

"Pátral jsem po něm na všech svých cestách, ale nikdo mi neřekl nic přesného. Dověděl jsem se jen, že trochu kulhal a měl koně, který často klopýtal."

"Ty bojiště najdeš, Tiburcio. Jsi nejlepší stopař široko daleko, tobě určitě neujde. Víš, co stojí v bibli: Oko za oko, zub za zub, krev za krev. Tiburcio, já odcházím na onen svět, ale neodejdu, dokud nebudu vědět, že vraha stihne trest. Podej mi ruku a přisáhej, že si nedopřeješ oddechu, dokud ho nenajdeš a nepotrestáš!"

"To přisáhám!"

"Děkuju ti, protože vím, že přísahu dodržíš."

Potom si žena unavená rozhovorem opět lehla a zavřela oči. Mladík ji pozoroval láskyplným pohledem. V očích se mu třpytily slzy, když se sklonil nad její vyhublou ruku a políbil ji.

"Maminko!"

"Co ještě chceš, Tiburcio?"

"Chci ti poděkovat za všechnu lásku, kterou jsem u vás našel." i Na ženině tváři se objevil šťastný úsměv. I "Bohatě jsi nám ji splatil. Ráda bych se nazývala tvou pravou matkou!"

"Řekli jste mi všechno, co o mně víte?"

"Všechno." Tiburcio mlčel.

Přestože se na strnulých rysech umírající ženy zračila blížící se smrt, ho- se mladíkovou myslí vzpomínky vracujícího do velké dálky. Byly je- lř diným majetkem, který si přinesl do zlatokopovy chýše a který si pečlivě liehránil. Sklání se k němu překrásná ženská tvář, mírná a laskavá jako tvář anděla. Vidí sám sebe v náručí hrubého muže a slyší výstřel. Zdá se mu, že icíť špičku nože, který ho škrábne do tváře.

Pak vidí vodu, spoustu vody a dlouhou plavbu na lodi. Přinesl ho na ni obrovitý muž, který však byl nesmírně milý a hodný, Brzo si začali říkat ta-jjj!, jťihku a synu. Dodnes vidí, jak na něj hledí jeho laskavé oči. Později k němu jednou přiběhl se zkrvavenými rukama a divokým pohledem a volal: "Modli se, synu, přišla smrt!" Dodnes mu drásá uši strašlivý křik - a pak p jeho vzpomínky končí až do doby, kdy se ocitl v chýši svého pěstouna Mar-ka Arellana.

"Tiburcio!" Mladík zvedl hlavu a zvolal: "Maminko!"

Přitiskl rty na matčino zpoceně čelo a uchopil její studené ruce, jako by ji chtěl zadržet před velkým krokem, který měla učinit. "Bůh ti žehnej teď a na věky. Nezapomeň na svou přísahu!" Slova plynula ženě ze rtů jen tiše a se stále většími přestávkami. Její tělo se zachvělo - poslední krutý pohyb, a byla mrtvá. / Mladík se dlouho modlil u jejího lůžka. Potom vstal, aby přivolal sousedy. V oněch krajích se žíví musejí rozloučit se svými blízkými co nejrychleji. Příroda je tam mocnější než v mírnějších oblastech a nedopřává člověku dobu na splacení patřičné daně. Hrob vykopali ještě téhož večera a druhý den ráno zakryla země jedinou bytost, kterou měl Tiburcio na tomto světě.

Rozhlédl se po chudobné bambusové chýši, kde bydlel s rodiči, než zemřeli. Lože z kůží, stará visutá rohož, koňská lebka sloužící jako stolička - to bylo veškeré zařízení. Chýše byla příliš malá, příliš těsná pro jeho čínorodého ducha, který ho znovu a znovu vyháněl do pouště za dobrodružstvím. Teď už ho v chýši nedrželo vůbec nic. Vyšel ven, kde stálo jeho největší bohatství: kůň, jemuž se široko daleko jiný nevyrovnal. Radostně na Tiburcia zaržál. Mladík ho poplácal po hrdě zvednutém krku a osedlal ho. Kůň si v radostném očekávání třel hlavu o jeho rameno.

"Počkej, počkej, koniku, jsi teď jediný, koho mám! Vyrážíme do lesů, do savany. Musím své utrpení odnést do opuštěných končin a zakopat ho tam, kde ho nikdo nenajde. Musím hledat nebezpečí, které posiluje moji duši, nebezpečí - a kulhajícího muže, jehož kůň klopýtá. Až ho najdu, dodržím přísahu, kterou jsem dal matce."

Pak odešel k cisterně a nabral si vodu do měchu, vzal si zbraně a vyšvihl se na koně. Chvilíčku nato zanechal vesnici daleko za sebou. Byl sám se svými myšlenkami a mohl nerušeně uvažovat o budoucnosti.

Matka mu prozradila tajemství o nesmírném zlatém pokladu, uloženém na území Apačů, kam se sám nedostane. Má se někomu svěřit? Jestli je to jediná cesta k cíli, musí se po ní vydat brzy, neboť vrah Marka Arellana učiní jistě vše, aby do Údolí zlata pronikl co nejdřív. V Ti-burciově hlavě se rodil jeden plán za druhým, ale po zralé úvaze mu žádný nepřipadal praktický a uskutečnitelný. Zlato musí za každou cenu získat, nikoli kvůli jemu samému, ale aby jeho pomoci vrhl světlo na svou minulost a původ.

Uplynul den. Rychlý kůň ho odnesl hluboko do divočiny, kde musel přenocovat pod hvězdným nebem, daleko od lidských obydlí.

Slunce už zapadlo za obzor, denní světlo ustupovalo soumraku. Ti-burcio zadržel koně a rozhlédl se po vhodném tábořišti. Tu se mu zdálo, že v dálce vidí několik tmavých bodů křížících jeho směr. Zbystřil pohled a rozeznal čtyři muže, pomalu jedoucí na koních vysokou trávou. Tiburcio znal dobře zákony stepi a věděl, že se v zájmu vlastní bezpečnosti musí za skupinkou vydat. Počkal, až zmizí za terénní vlnou, a pak pobídl koně do cvalu.

Po čtvrt hodině dojel ke stopě a seskočil z koně, aby si ji prohlédl.

"Tři muži a jedna dáma!" řekl udiveně. "Určitě se nemýlím - tři koně po sobě zanechali obvyklé křížové stopy, ale čtvrtý šel po způsobu dámských koní: medvědí krokem, zvedal vždy dvě nohy na téže straně najednou. Kdo to asi je? Že by..."

Větu nedokončil, ale po vážné tváři mu přelétl záblesk radosti a po krátkém uvažování se rozhodl: "Musím rozhodně za nimi!"

Bylo ještě tolik světla, že stopy rozeznával i z koňského hřbetu. Neprodleně se po nich vydal, ale nepospíchal, protože se k nim chtěl přiblížit, až se utáboří. Asi po necelé anglické míli překvapeně zadržel koně, seskočil a pozorně si stopy prohlédl znovu. Pár kroků se vrátil a s pohledem upřeným k zemi se pak vydal kousek stranou.

"Nepletu se. Tady narazili na stopu dva muži jdoucí pěšky a okamžitě se po ní vydali. Mají na nohou indiánské mokašiny, ale chodí jako běloši, kladou špičky od sebe, a mají dobré kentucké medvědobijky. Svědčí o tom otisky po pažbách, když se jimi opřeli o zem. Jestliže první čtyři osoby jsou seňor Agustín Pěna z haciendy dél Venado a jeho dcera Ro-sarita a dva pastevci, jak se domnívám, hrozí jim možná nebezpečí. Teď nemůžu stopy opustit."

Tiburcio znovu nasedl a sledoval stopu z koně, dokud mu to dovolilo \ isvětlo. Když se docela setmělo, pokračoval po ní pěšky a koně vedl za

Tady už rostly trsy tuhé trávy a keře, jaké se vyskytují jen v blízkosti buše či lesa a vody. Spatřil také roztroušené gumovníky. Keře byly stále hustší a stopař musel mít opravdu bystrý, cvičený zrak, aby neztratil stopu, vinoucí se mezi nimi. Všiml si, že je stále zřetelnější. Šťavnatá tráva, prozrazující blízkost vodního toku, se dosud nezvedla, což znamenalo, že sledované osoby budou jen několik set kroků před ním.

Tiburcio se rozhodl, že zde zanechá koně. Uvázal ho ke kolíku a plížil ' >se neslyšně dál.

Tu před ním problesklo jakési světlo. Byl to táborák oněch čtyř osob, které spatřil nejdřív. Hořel na mýtině, lemované úzkým potůčkem. i Jediný pohled mu stačil, aby se přesvědčil, že jeho odhad byl správný. U ohně stál vysoký, hezký muž v obleku bohatého statkáře, vedle něj odpočívala na rozprostřeném ponču mladá dívka, jejíž překrásná tvář byla

červená od záře plamenů. Pasterci odsedávali koně.

"Je to opravdu don Agustín se seňoritou Rosaritou," zašeptal Tiburcio a srdce se mu rozbušilo. "Ale kdo jsou ti, co se vydali po jejich stopě přede mnou?"

Byla už taková tma, že na stopy neviděl. Aby dostal odpověď na svou otázku, musel tedy prozkoumat okolí. Plížil se neslyšně mezi keři a zanedlouho hledané muže spatřil. Leželi na zemi tak jako on a upírali oči na táborák. Dělal ho od nich jediný keř, a tak slyšel, co si šeptají. Byli oblečeni jako civilizovaní Indiáni, ale jejich světlejší pleť svědčila o kavkazském původu. Starší rozhodně neměl v žilách indiánskou krev. Mladší, který byl bezpochyby jeho syn, měl ostřejší rysy a tmavší barvu pleti, zdůrazněnou ještě slunečními paprsky a typickou pro osoby pocházející z kavkazského otce a místní Indiány.

Tiburcio měl co dělat, aby nevykřikl zděšením, když je spatřil. Znal je velmi dobře - byli smutně proslulí a obávaní od Kanady po Mexiko a Yucatan, mluvili všemi jazyky a v každém jazyce měli jiná jména.

Starý bandita se jmenoval francouzsky Main-rouge, u Američanů Red-Hand a u španělsky mluvících Středoameričanů Mano-Sangriento. Mladšímu, jehož matka byla Indiánka, říkali francouzští Kanadané Sang-mélé, ve Spojených státech Half-Breed a Mexičané a Apači El Mestico.

Někteří běloši přijali divoký život Indiánů. Uzavřeli divoké manželství s indiánskými ženami a zplodili míšence, jimž se říká mesticové a kteří většinou zdědili neřesti bělochů i Indiánů, nikoli však jejich ctnosti.

Main-rouge a Sang-mélé byli nejobávanější z nich, nepřekonatelní v síle a obratnosti, schopní jakékoli špatnosti. Všude, kde se objevili, bezohledně rozkazovali, a běda tomu, kdo se jim odvážil postavit na odpor. Neznali s nikým soucit a stejně krutý vztah měli i jeden k druhému. Vyprávělo se o scénách, které se mezi nimi odehrály a při nichž vstávaly vlasy hrůzou.

"Znáš je, otče?" zeptal se tiše Sang-mélé.

"Je to boháč don Agustín!" odpověděl Main-rouge stručně.

"Chceš získat hodně peněz?"

Bandita přikývl s úsměvem, v něm se zračila celá krutost jeho zvrácené duše.

"Dobře. Nejdřív odděláme pasterce. Potom nám haciendero musí slíbit výkupné - a holku si necháme jako rukojmí."

"A když nám prachy dá?"

"Tak si ji necháme taky," zasmál se El Mestico. "Nebo si myslíš, že si nezasloužím ženu?"

"Ale nepotřebuješ ji. Kam by to vedlo, kdyby ses plazil po kolenou v trávě před hezkou tvářičkou. První kulkou ti ji odprásknu, na to můžeš vzít jed!"

"Potom odprásknu druhou kulkou já tebe, na to můžeš vzít jed taky, ty starý mizero!"

"Vzít si ženskou je ta největší pitomost, jakou může lovec udělat."

"A ty jsi squaw neměl? Ke všemu takovou, že se za ni musíš dodnes stydět!"

"Mlč, synu, nebo ti vrazím nůž do těla! Vzal jsem si ji, protože jsem byl zajatý a mohl jsem se jen tím zachránit. Je to tvoje matka."

"Může být ráda, že už nežije. Ale teď zvedni pušku, abychom to tady skoncovali. Já si půjčím toho pravého a ty levého!"

"Dobře."

Oba zločinci pomalu prostrčili pušky mezi větvičkami. Tiburcio rychle vstal a přistoupil tiše za ně. Přičilo se mu zabít je, i když by si kulku zašloužili. První úder pažbou omráčil Sang-mélého, druhý Main-rouge. Otec už měl prst na spoušti, proto vyšla rána, která však nikoho nezasáhla. Haciendero a oba pasterci měli v mžiku v ruce pušky a upřeně hleděli na místo, kde se objevil obláček dýmu. Tu však z křoví vystoupil Tiburcio. "Pojďte rychle sem, doně Agustíne! Potřebuju vaši pomoc!"

"Tiburcio Arellano!" zvolal haciendero, který ho hned poznal. "Kde jste vy, tam nám nehrozí nebezpečí. Jakou pomoc ode mne potřebujete?"

"Pomozte mi svázat dva bandity, kteří vás chtěli přepadnout."

"Ach, je to možné? Pojďte honem, muži!"

Potom společně svázali lasy ruce a nohy obou mužů, kteří byli dosud v bezvědomí.

"Kdo je to?" zeptal se don Agustín.

"Vy jste ještě neslyšel o El Mesticovi a Mano-Sangrientovi?"

"O Dáblech savany? Slyšel jsem toho o nich dost, ale naštěstí jsem je dosud neviděl."

"Tak se na ně podívejte. Tady jsou."

"Santa Madre! Je to pravda, Tiburcio?"

Mladík přikývl.

"Setkal jsem se s nimi jen jednou - nahoře na Riu Grande. Nic jsem s nimi neměl, ale zapamatoval jsem si jejich tváře."

Bylo docela dobře možné, že na nějakou stopař zase jednou narazím, a dnes se to opravdu stalo. Sledoval jsem v savaně vaši stopu a spatřil jsem, že se na ni napojili tihle dva. Skryli se tady a rozhodli se zabít vaše průvodce, zajmout doňu Rosaritu a žádat za ni výkupné. Sang-mélé si ji však chtěl ponechat za ženu, i kdybyste výkupné zaplatil. Srazil jsem je v okamžiku, kdy se chystali vystřelit."

"Tiburcio!" zvolala dívka, která k nim přistoupila a vyslechla jeho slova. "To je ale štěstí, že jste nás sledoval!"

Tiburcio viděl, jak zbledla při myšlence, že by padla do rukou Dáblů savany.

"Rosarita má pravdu," souhlasil don Agustín a podal mladíkovi ruku. "Jsme vám velice zavázáni. Hacienda děl Venado je vám neustále otevřená. Pamatujte si to, Tiburcio Arellano."

"Vykonal jsem jen svou povinnost, seňore Pěno, nic víc. Jestli mi však chcete prokázat svou laskavost, dovolte, abych

tuto noc strávil u vašeho táboráku."

"Nejenže vám to dovolíme, dokonce vás o to prosíme," skočila mu do řeči Rosarita. "Když pojedete s námi, budu se pod vaši ochranou cítit v bezpečí."

"Co uděláme s těmi bandity?" zeptal se Pěna.

"Přitáhněte je k ohni," poručil Tiburcio pastevcům. "Nesmíme je pustit z očí!"

Když zajatce ozářily plameny, uviděl don Agustín, jak strašní nepřátelé to jsou. Starý Red-Hand, pocházející ze severu Spojených států, byl už v mládí jedním z nejslavnějších traperů a střelců. Tvrdý život zocelil jeho tělo a učinil z něj nepřemožitelného protivníka. Jeho syn, stejně silný a obratný, ho ještě předčil v prohnání a lstivosti.

Čtyři zachráněni si spoutané muže prohlíželi s pocity, s nimiž se díváme na přemožené lvy, jejichž jediný úder tlapy dokáže rozsápat nepřítele. "Tiburcio, jste nejlepší stopař a jezdec z celé Sonory, ale tady se vám povedl mistrovský kousek," prohlásil don Agustín s úlevou. "Tyhle ďábly ještě nikdo nepřemohl!"

"Kdyby mě spatřili, byl bych ztracený jako každý jiný, señore. Srazit člověka zezadu není tak těžké."

"Ale provedl jste to dokonale. Leží tu pořád jako mrtví."

"Myslíte?" usmál se Tiburcio. "Vsadím se o svůj život, že jsou už pět minut při vědomí a slyší každé slovo, které jsme promluvili. Tahle havěť má tuhou život. Kdybychom je nespoutali tak pevně, byli by už dávno pryč. Protože vidí, že nám neuniknou, předstírají mráčky."

Tiburcio se skrčil a zvedl dlouhou, neobyčejně těžkou pušku El Mesti-ca.

"Tahle puška je ještě s jednou zbraní nejlepší mezi Kanadou a Hondurasem. Její hodnotu ocení jen lovec. Od nynějška patří mně."

"Ty pse!" zavrčel vzápětí El Mestico.

Tiburcio se spokojeně usmál.

"Vidíte, señore Pěno, že jsou při vědomí! El Mestico by tu pušku neprodal ani za deset tisíc uncí - a teď ji musí dát zadarmo. Jeho pušce se vyrovná jen jediná zbraň, a tu má ve Skalnatých horách jeden kanadský lovec medvědů, který se jmenuje Bois-rosé. Je to prý obr, který dokáže povalit rukama krávu bizona. V celé savaně se mu nikdo nevyrovná. Ani jednou se dosud nemnul cílem. Indiáni mu říkají Velký orel a jeho průvodci Zápalný blesk. U všech táboráků kolem Ria Grande děl Noře se vypráví o jeho hrdinských činech, a když v lese vystřelí, každý pozná zvuk jeho pušky. Indiáni se zachvějí a počestný běloch, který má dobré svědomí, se zaraduje, že bude pod jeho ochranou."

"Znáte některé jeho činy?" zeptala se dívka.

"Mnohé. Sám jsem ho ještě neviděl, ale tím víc jsem o něm slyšel."

"Vyprávějte nám o něm, Tiburcio, až povečeme."

"S radostí, doňo Rosarito."

Tiburcio se přesvědčil, že jsou zajatci dokonale spoutáni, a pak přihlížel, jak hacienderova dcera připravuje chutnou a na divočinu neobyčejně bohatou večeři. Stál vedle ní, opřený o pušku, statný a krásný mladík * v malebném kroji krotitele koní, a tak nebylo divu, že na něm dívčin po-51 hled setrval častěji a déle, než sama zamýšlela.

Také on nemohl spustit oči z půvabné dívky, která si v blízkosti dvou l nebezpečných mužů, ale pod jeho a otcovou ochranou počínala stejně ! nenucené jako v klidné domácnosti. Tiburcio navštívil haciendu dél Ve-Inado už mnohokrát, protože don Agustín byl neobyčejně pohostinný. I Věděl, že dívku obdivuje celá Sonora a těšilo ho, zejí mohl prokázat tak l neobvyklou službu. Cítil se šťastný, že se na něj tak často dívá svýma i krásnýma, zářícíma očima.

"Pojďte, Tiburcio, a pojezte s námi!" vyzval ho haciendero. "Bez vás i bychom k tomuto jídlu nezasedli."

"Proč jste se, señore Pěno, vystavil takovému nebezpečí, když cestu-I jeté se slečnou?"

"Musím na haciendu dél Emenda a Rosarita tam má přítelkyni. Přemlouvala mě tak dlouho, až jsem jí dovolil, aby jela se mnou. Nemohl l jsem očekávat, že nás cestou někdo přepadne. Jel jsem tudy už mnoho-likrát a nikdy se mi nic nepříhodilo."

"Dovolte mi, abych vám dal pro podobné případy dobrou radu." l "Jakou?"

"Když před chvílí padl výstřel, zůstali jste stát uprostřed mýtiny u oh-čeně a vaše osvětlené postavy skýtaly puškám nepřátel pohodlný cíl. Měli l jste okamžitě skočit za nejbližší keř."

"Máte pravdu, Tiburcio. Haciendero není stopař a neučiní v takovou l chvíli to nejsprávnější rozhodnutí."

Po jídle si muži zapálili cigárka a mladý stopař začal vyprávět o činech ? Velkého orla. Rosarita pozorně poslouchala jeho příjemný hlas, a když l skončil, zvolala:

"Kdybych nebyla dívka, chtěla bych být lovec, jehož jméno se ozývá u všech táboráků. O vás budou taky vyprávět, Tiburcio!" i Tiburcio jí pohlédl do očí.

"Doufám Mesticova puška mi jistě udělá jméno." ; "Je opravdu tak znamenitá?"

"Přesvědčte se!"

Zvedl pušku, která byla nabitá, vytáhl z ohně tenkou jedlovou větvič- ku a obrátil se k jednomu z pastevců.

"Odejděte sto kroků odtud a zabodněte tam větvíčku do země. Přestřelím ji přesně pod ohořelou částí!"

"To je vyloučené!" zvolal haciendero.

Tiburcio neodpověděl, ale chvíli nato třeskl výstřel - a větvíčka byla přeražena na určeném místě.

"Tohle s každou puškou nedokážete. Ale teď se uložte k spánku. Vezmu si první hlídku."

"A já druhou, každý budeme bdít hodinu," dodal don Agustín.

Tiburcio připravil dívce měkké a pohodlné lože z čerstvých větvíček sasafrasů, a když se ostatní zabalili do dek, prozkoumal okolí, zda je opravdu bezpečné. Potom se vrátil k ohni a sedl si vedle zajatců.

Ti leželi dosud nehybně na zemi, ale občas pootevřeli oči, což svědčilo o tom, že už byli při vědomí. Tiburciovou hlavou se honily zvláštní myšlenky. Pro Rosaritin klid a bezpečí byl ochoten bojovat s tisíci nepřáteli, a proto jejího otce nevbudil, když uplynula hodina. Haciendero procitl jako ostatní až ráno. Když spatřil, že je jasný den, vyskočil.

"Proč jste mě nezbudil?"

"Nehrozilo vám nebezpečí."

Rosarita a pastevcí mu také činili přátelské výčitky. Potom se společně nasnídali a přichystali na další cestu.

"Co uděláme se zajatci?" zeptal se don Agustín.

"O tom rozhodněte vy."

"Zasloužili by si smrt."

"Jistě, nikoli jen kvůli vám, ale za stovky dřívějších hříchů."

Pastevcí byli téhož názoru. Rosarita je však uprosila, aby je nezabíjeli, a tak se muži, kteří ten přísný rozsudek patrně ani nechtěli doopravdy provést, rozhodli, že zajatce propustí.

"Abychom se znovu nevystavili nebezpečí, sebere jim všechny zbraně," navrhl haciendero.

"Promiňte, señore," namítl Tiburcio, "ale to bychom je v savaně stejně odsoudili k smrti."

"Jak to?"

"Zbraně potřebují, aby si opatřili stravu. Dovolte, abych se o vaši bezpečnost postaral já. Do haciendy dél Venado dorazíte do večera a tam budete v bezpečí. Já tu zatím zůstanu a pustím je na svobodu až ve chvíli, kdy vám nebudou moci ublížit."

"Ne, to nedovolím," namítla Rosarita, "to byste vzal všechno nebezpečí na sebe."

Její starostlivost Tiburcia nesmírně potěšila. Tváře mu zrůžověly radostí, když odpovídal:

"Nedělejte si o mě starosti, doño Rosarito! Zařídím to tak, aby se mi nic nestalo."

"Opravdu nám to slibujete?"

"Slibuju."

tedy po vašem, ale jen s tou podmínkou, že nás co nejdřív na-Slijívíte na haciendě, abychom se vám mohli odvděčit lépe, než můžeme

Haciendero se k jejímu přání přidal.

Jsi tu brzy," ubezpečil je stopař a pomohl své krásné přítelkyni.

Brzy?" zeptal se don Agustín.

Skupinka se dala do pohybu a zanedlouho zmizela Tiburciovi z očí. Potom se mladík obrátil k zajatcům. Od včerejška se skoro nepohnuli, snědli a kromě výkřiku ty pse! nepromluvili jediné slovo. Na jejich tvářích if.však zračil vztek, jehož následky by byly jistě strašné, kdyby se Tiburciovi pomstít. pi,Chcete se napít?" zeptal se jich.

Neodpověděli. H'ú Anebo chcete kousek masa?" f*Odpověď se opět neozvala. p""Dobrá, jak si přejete. Chtěl jsem vám uvolnit pouta a dopřát trochu

hybu. Teď to neudělám." IffyTiburcio přivedl už večer svého koně do tábora a přivázel ho nedaleko fjpkolíku. Teď ho pustil, aby se napásl. Sám se natáhl a znovu si v duchu sakoval prožité dobrodružství. Vstal, teprve když slunce stálo v nad-lavníku, a hvízdal na koně. Osedlal ho a otočil se k zajatcům. "Vím, co mi od vás hrozí, a proto budu opatrný. Puška je od této chví-i iným vlastnictvím. Vyměním vám ji za svoji. Vaše věci položím tam;-le pod keř. Snadno se k nim dostanete a přefíznete si nožem pouta." Potom učinil, co řekl, nasedl na koně a odjel z místa, které by bez jeho Bjpojnoci bylo pro obyvatele haciendy dél Venado tak osudné. Bandíti ne-přftkli jediné slovo a nevrhli na něj jediný pohled, ale Tiburcio věděl, že

nich má od této chvíle nesmířitelné nepřátele, r'í, Hacienda dél Venado byla odtud necelý den jízdy. Cesta vedla lesy, mezi Jtjsjíchž obrovskými stromy se jelo jako pod kupolemi a sloupy velkého dó-fe inu. Les se táhl až do blízkosti haciendy, za níž se prostíraly obdělávané pol-iaósti. Nepřehledná kukuřičná pole a olivové plantáže se zdály přímo neko-í. Bylo známo, že don Agustín Pěna je jedním z nejbohatších statkářů ÍšV"celé zemi.

Hacienda sama se podobala budovám, jaké se staví u oblastí obývaných m-iány - byl to zpola venkovský dům a zpola pevnost. Stavba z cihel a otesa-J; Jiých kvádrů obklopená zdí se střílnami a s pevnými branami byla s to odolat obléhání nepřátel. V jednom rohu se tyčila třípatrová kamenná věž. Pro případ, že by nepřátelé dobyli hlavní budovu, mohla se stát téměř nedobytným útočištěm. Celý pozemek a obydlí služebnictva a pastevců i osob, které chtěly přechodně využít majitelova pohostinství, byly obehnané silnými palisádami z kůlů a palmových kmenů. Mimo usedlost tvořilo asi třicet chýší vesničku, kde bydleli námezdní dělníci a jejich rodiny. Tito lidé se v případě nebezpečí mohli uchýlit do haciendy a posílit její posádku.

K haciendě patřil také nedaleký velmi výnosný zlatý důl a obrovská stáda dobytka, býků, koní a mezků, pobíhající po rozlehlých savanách. Tak velická panství nejsou zde ničím zvláštním - některé usedlosti se rovnají velikostí německým knížectvím.

Hacienda dél Venado byla hojně navštěvovaná, protože ležela u silnice spojující Arispe s Tubakem. Při slově silnice si však nemůžeme představovat obvyklou silnici, ale jen myšlenou cestu, protože se zde každý může vydat libovolným směrem.

Den cesty před Venadou ležela La Póza, pojmenovaná podle cisterny, která byla po celý rok plná vody, což byla v těchto horkých končinách neobyčejná vzácnost. Pocestní zde obvykle rozbíjeli noční tábor, přestože nablízku nestála jediná obývaná chýše. Jejich zvířata zde však našla vodu, bez níž by zahynula.

Několik večerů po událostech, které jsme pra ve vyličili, hořel u La Pózy jasný oheň a osvětloval šest tábořících osob. Sedmá osoba, v níž poznáváme dona Estebana de Arechiza, seděla kousek opodál na sundaném sedlu a vypouštěla do vzduchu kroužky kouře z cigárka.

Muži se přirozeně bavili o bohatství, které jdou hledat, a nevšimli si hned neklidu, jenž nastal ve skupině asi třiceti koní nedaleko ohniště.

"Benito," poručil až po chvíli don Esteban, "podívej se, co je s těmi koňmi!"

Arechizův sluha se zvedl a podíval směrem ke koním.

"Santa Virgen! Vidíte, jak se jim ježí hřívky a jak jim svítí oči? Určitě bude nablízku nějaká nebezpečná šelma!"

A jako na potvrzení jeho slov se hned ozvalo stranou od tábořících mužů hluboké zavrčení, které brzy přešlo ve vysoké tóny a změnilo se ve strašlivý řev.

"Jaguár!"

Toto slovo vyvolalo mezi muži vzrušení. Arechiza sám zůstal sedět na sedle a kouřil lhostejně dál, jako by zaslechl jen zamňoukání domácí kočky, ale ostatní se bezděčně shlukli a tiše naslouchali směrem, odkud se ozval řev.

"Pche," přerušil konečně ticho jeden muž, "čeho bychom se báli! Jaguár lidi nenapadá, ledaže by byl poraněný.

Netroufne si ani na koně, za-ochť nanejvýš na hříbě, které se nedovede bránit kopyty." Muž chtěl spíš sobě a ostatním dodat odvalu.

"Viděl jsi už někdy jaguára, Barajo?" zeptal se sluha, kterému Are-liza předtím řekl Benito. "Ještě ne."

"Tak mlč! Říkám ti, že se jaguár vrhne i na statného koně, unaví ho nakonec mu prokousne hrdlo. Setkal jsem se s nimi mnohokrát, a když

ještě pracoval jako vaquero, zahubili mi pár nejlepších koní." Řev se ozval znovu, a to hlasitěji a blíže. "Vemte si zbraně!" poručil don Esteban.

"To nepomůže, señore," odpověděl Benito. "Dovolte, abychom radši

Zdmýchali oheň. To je nejlepší prostředek, jak jaguára odstrašit. Apo"Dívejte se někdo ke koním, jestli jsou dobře přivázaní, jinak se utrhnou

a splaší."

Benito hodil do plamenů pár větví a Baraja šel dohlédnout na koně.

řili nebezpečí a třásli se na celém těle.

"Tak, teď tu máme světlo skoro jako ve dne a jaguár se do něj neodválí. Ale jestli ho trápí žízeň..." "Co pak?" zeptal se Baraja ustrašeně. "Pak se nelekne ani ohně, ani plamenů. Nejrozumnější je, jít mu z ces"A když se napije?"

"Tak dostane obvykle hlad. Připadá mi to taky docela přirozené." ; "To jistě. A co jaguáři žerou?"

"Nač přijdou - koně, jakékoli maso, vrhnou se třeba i na člověka, jestli..."

"Jestli co?" zeptal se znovu bázlivý Baraja.

"Jestli lidské maso už jednou ochutnali. A musím vám říct, že mají moc /jazyček a že dávají člověku přednost, když ho už jednou okusili."

"To není moc uklidňující!" prohlásil Cuchillo.

"Proč ne?" zeptal se Benito.

"Kohopak z nás si asi vybere?"

"Nevím. Je nás tady sedm. Jeden mu stačí, a ostatní jsou zachráněni, ať fedaže by..."

"Ledáže by...", naléhal Baraja, "tak to sakra dopověz!" "Chtěl jsem říct: ledaže by měl s sebou samici, v tom případě... ale co UH bych vás strašil!"

"Ven s tím!" poručil mu Cuchillo. "Musíme přece vědět, na čem jsme."

"V tom případě by cítil povinnost projevit vůči manželce takovou galantnost, že by se vrhl ještě na druhého z nás."

"Panenko Marijá, to si tedy přeju, aby byl tenhle samec starý mládenec!"

Vzápětí se ozvalo tlumené zavrčení - a z druhé strany mu odpovědělo zařvání.

"Je ženatý!" zvolal Cuchillo. "Zbyde nás jen pět!"

"Já mezi nimi budu docela jistě," prohlásil Benito. "Jsem starý a jaguár si jistě nepotrpí na libové a šlachovité maso. Slyšíte?"

Daleko od mužů se ozvalo krátké, silné zařvání, které znal Benito stejně dobře jako křik jaguára.

"Co to bylo?"

"Stříbrný lev, puma."

"U sta hromů, tady se proti nám spolčilo celé peklo!" zaklel Baraja. "Co máme dělat, Benito?"

"Snažte se, aby vás ty šelmy neviděly!", ^

Dona Estebana se teď také zmocnily obavy. Přisunul se blíž k ohni a vzal do ruky pušku.

Vtom se ozvaly rychlé kroky a u ohně stáli, jako by se vynořili ze země, dva muži podobající se potomkům vyhynulých Hunů. Jeden z nich byl obr, a druhý byl ještě o hlavu větší.

"Dobrý večer, panstvo!" pozdravil. "Nebyli byste tak laskaví a nezmímili trochu ten oheň?"

"Zmírnit oheň?" zeptal se Baraja zděšeně. "Zbláznili jste se, señore?"

"Proč bych se měl zbláznit?"

"Protože by nás pak sežrala puma a jaguáři."

"Musíte ho uhasit právě proto, aby vás nesežrali."

"Kdo jste a co děláte tady u La Pózy?" zeptal se don Esteban.

"Říkají mi Bois-<osé."

"Bois-rosé!" zvolal Benito a vyskočil. "Velký orel?"

"Ano, jestli proti tomu nic nemáte."

"A ten druhý je Zápalný blesk?"

"Uhádli jste!" odpověděl společník Bois-rosého.

"Pak tedy oheň uhasíte, doně Estebane," zvolal Benito. "Vím, co ti muži chtějí."

"Co?"

"Abychom odešli od cisterny. Šelmy se přijdou napít a při tom..."

"Při tom ucítí naše kulky!" potvrdil Bois-rosé.

"To je příliš nebezpečné."

"Snad se nebojíte?" zeptal se pyšně Zápalný blesk a opovržlivě na dona Estebana pohlédl.

"Uhaste oheň!" přikázal don Esteban stručně.

"Dobrá. Odejdete s koňmi dvě stě kroků odtud a já vám dávám slovo, *že si za deset minut oheň zase rozděláte."

"Kde jste se tu vzali? Tak pozdě, pěšky a sami?" "Až dosud jsme lovili medvědy ve Skalnatých horách a teď chceme poznat i jaguáry. Ale pospěšte si, nebo se šelmy přiblíží, než se nadějete, a v mihota-yém světle se špatně nůří!" Za minutu byli oba cizinci u cisterny sami. "Jsou dva, tamhle jeden a tamhle druhý;" "Správně. Pojd'!"

Zatím se kolem rozhostila naprostá tma. Lovci si klekli najedno koleso a opřeli se o sebe zády, aby ovládali celý prostor. S nožem v zubech s těžkými puškami v rukou klidně čekali, až se šelmy přiblíží. Neuplynuly ani dvě minuty, a zaslechli tichý šelest. ^,Můj je už tady, Pepe. Jak je to s tvým?"

"Křčí se přede mnou a civí na mě, jako by chtěl, abych mu něco vy-pprávěl. Připadá mi, že zdejší jaguáři vůbec nevědí co s námi!" "Můžeš tedy vystřelit?" "Můžu." "Tak teď!"

Dva výstřely se slily v jeden a vzápětí střelci odhodili pušky a uchopi-;li nože. Ozvalo se krátké zasípění - a bylo po všem. "Dobrý zásah! Byl na místě mrtvý!" V dálce se ozval řev pumy.

"Na tu si počkáme taky, puma chodí k napajedlu až za rozbřesku. Hej, ,Hdi, můžete si rozdělát oheň! Jsme hotovi!"

"Opravdu?" zeptal se Baraja váhavě z dálky. "Pojd'te sem a prohledněte si ty kočičky!"

O chvíli později se oheň znovu rozhořel a muži k němu přivlekli těla obou šelem. Mexičané si nejdřív s úžasem prohlédli velká zvířata a pak oba muže, kteří se s nimi pustili tak chladnokrevně do boje.

"Kam jste je trefili?" zeptal se Baraja. "Vždyť nejsou vůbec poraně-;né!"

"Vy jste asi neměl nikdy pušku v ruce, vidíte? Ptá se nás, kam jsme je ' zasáhli! Přirozeně tam, kam musíte jaguára trefit. Copak nevidíte, jak po vás pošilhávají?"

"Opravdu, zasáhli jste je oba do pravého oka! "zvolal don Esteban. "Vaše pověst nelže. Jste nejlepší střelci, jaké jsem kdy viděl!"

"Hm," odpověděl kanadský lovec, "kdo má takovou pušku jako já, trefí se přesně tam, kam míří. Podobná existuje už jen jedna a ta..."

Zarazil se. V místě, odkud se ozýval řev pumy, třeskl výstřel.

"U sta hromů!" zvolal menší lovec, "znáš tu pušku?"

"Znám ji jako svou vlastní," odpověděl druhý. "Je to ta, o které jsem právě mluvil. Mějte sena pozor, lidi, nablízku jsou Ďáblové savany. Tenhle výstřel vyšel z pušky El Mestica!"

Lovec vytáhl nůž a sklonil se k jaguárovi, aby z něj stáhl kůži. Kamarád následoval jeho příkladu.

Nebyli s tím ještě hotovi, když zazněl koňský cval a u ohně zastavil jezdec. Na hrušce sedla měl přivázaný jeden konec lasa a na druhém visela puma, kterou vlekl za sebou.

"Můžu si sednout k vašemu ohni, señores?" zeptal se.

"Arellano, Tiburcio Arellano, stopař!" zvolal Benito. "Vítám vás, vítám vás u La Pózy!"

Když zaznělo toto jméno, don Esteban a Cuchillo překvapeně vzhlédli.

"Benito, opravdu, starý Benito je tady! To tedy seskočím a nebudu se liž na nic ptát!"

Tiburcio to učinil, přivázel koně a přitáhl pumu k jaguárům.

"U sta hromů, měli jste dobrou žeň, señores! Kdo vypálil ty mistrov-výstřely?"

Bois-rosé pomalu vstal a zeptal se místo odpovědi:

"Tu pumu jste zastřelil vy?"

"Ano."

"Sakra, takhle jsem se tedy ve svém životě ještě nespletl! Přisahal bych, že e před chvílí slyšeli výstřel z El Mesticovy pušky!" i "Nespletl jste se. Je to ona."

"Cože? Opravdu? To je nemožné! Sang-mélé se od své pušky odloučí Jen po smrti!"

"Nebo když ho někdo zajme."

"Zajme? Chcete si ze mě dělat legraci!" f "To bych si nedovolil, señore. Padl do zajetí a přišel o pušku." ;i "Jistěho přemohla obrovská přesila!"

"Ani tak to nebylo. Přemohl ho jediný člověk. Jeho i jeho otce." p "Pak je to buď anděl, nebo ďábel."

"Ani jedno, ani druhé. Chcete ho vidět?" í; "Samozřejmě." f "Podívejte se na mě, señores!"

V jeho slovech nezněla pýcha, jen jisté zadostiučinění. "To jste dokázal vy? Vyprávějte!"

"Později, až stáhnou pumu. Nesmí vychladnout. Ale moje jméno jste už slyšeli, señores. Jak mám říkat vám?"

"Tohle jsou Velký orel a Zápalný blesk, Tiburcio," odpověděl Benito místo dotázaných.

"Anebo Bois-rosé a Pepe Dormilón, jak nám říkají běloši," dodal ten .větší goliáš.

"Je to pravda?" zeptal se překvapený Tiburcio.

"Ano," potvrdil Bois-rosé.

"Pak mi tedy podejte ruku, pánové. Slavným lidem ji podávám rád."

Don Esteban de Arechiza maličko zbledl, když spatřil mladého stopaře. Teď, když zaslechl jméno Pepe Dormilón, vrhl na lovce rychlý, pátravý pohled a hned nato ustoupil do stínu, kde zůstal po celou dobu, co muži stahovali šelmy a všichni ostatní se rozložili kolem ohně, aby si poslechli, jak se Ti-burciovi podařilo zajmout Ďábly savany.

Stopař začal vyprávět. Když vyslovil hacienderovo jméno, Cuchillo se zeptal:

"Don Agustín Pěna to byl? Jedeme právě k němu. Chceme si na haciendě děl Venado pár dnů odpočinout."

"Doprovodím vás. Chci tam taky."

Když dovyprávěl, Bois-rosé a Dormilón mu podali ruku.

"Slýchali jsme v těchto končinách vaše jméno, mladý muži. Jestli si budete takhle počínat dál, bude se o vás hovořit

ještě víc. Ale dopustil jste se přesto hrubé chyby."

"Jaké?"

"Rozhodně jste měl Ďáblům vpálit kulku do hlavy nebojím hodit smyčku kolem krku a tak potrestat zločiny, jichž se dopustili, a zabránit zlu, které ještě napáchají. Lidská krev je vzácná tekutina a má se s ní zacházet co nejšetrněji, to je pravda. Ale krev těchto dvou mužů je draží krev, a té není škoda. Tu pušku bych vám záviděl, kdyby moje nebyla stejně skvělá. Dobře si ji opatrujte, jsem přesvědčený, že si pro ni El Mestico brzy přijde - a ještě pro něco: pro váš skalp."

Nyní se k mladému stopaři přisunul Cuchillo.

"Povězte, Tiburcio, žije ještě váš otec Marco Arellano?"

"Ne. Vy jste ho znal?"

"Jen jsem o něm slyšel. Byl to prý skvělý zlatokop a jistě vám zanechal velké dědictví."

"Nic než malou bambusovou chýší."

"A vaše matka?"

"Je taky mrtvá. Pochoval jsem ji před několika dny."

"Kde zemřel váš otec?"

"Nevím."

"Opravdu ne? Myslím, že syn musí vědět, kde ztratil otce."

Tiburcio rychle pohlédl do Cuchillovy tváře, která nevzbuzovala velkou důvěru. Jeho otázky mu připadaly podezřelé, a proto se rozhodl, že si na něj dá pozor.

"Můj otec byl zlatokop. Pohyboval se v oblastech, kde chtěl objevit zlato, a domů se vracel jen zřídka. Za jedné takové výpravy se ztratil. Nejspíš padl za oběť Indiánům nebo divokým šelmám."

"Copak nebyla ani jedna jeho výprava úspěšná?"

"Kdyby byl úspěšný, zdědil bych rozhodně víc než bambusovou chýši."

"A vy jste si zvolil stejné povolání."

"Ano."

"Sám najdete možná stejně málo jako on. Přidejte se k naší výpravě."

"K jaké? O žádné nevím."

"Tento señor, don Esteban de Arechiza, právě sestavil výpravu, která se Tubaku vydá na území Apačů. Don Esteban zná nevyčerpatelné naleziště, jaké ještě nikdy nikdo neobjevil, a chce ho s osmdesáti muži vytě- . Vy jste zlatokop, lovec, stopař, všechno v jedné osobě a mohl byste li jBátnbýt prospěšný. Výprava bude zaručeně úspěšná, a tak z vás bude ráZem boháč."

Tiburciovi se rozbourila v žilách krev, ale nedal ani trochu najevo, ja-íé myšlenky se mu honí hlavou.

"Chtěl jsem se dona Agustína zeptat, zda by mě nepotřeboval jako pas-ftevce. Myslíte opravdu, že je vaše výprava dobře připravená a že bude ftfspěšná?"

"Tak jistě, jako že tu sedím vedle vás."

"V tom případě si to rozmyslím. Můžu se rozhodnout až před vaším lřdjezdem z haciendy?"

"Ale ovšem. Budeme tam pohromadě a brzy se dobře poznáme." řř Nato Cuchillo vstal s poznámkou, že přinese dříví na oheň. Don Este-ifjban zamířil také do tmy. Kousek od ohně se oba setkali. "Je to podivné a překvapivé setkání, señore, vidíte?" "Velice překvapivé. Kladl jste mu dobré otázky. Jsem přesvědčený, e o bonanze neví vůbec nic. Marco Arellano zemřel a nemohl nic proz-liřadit ani své ženě, ani svému synovi. Váš nůž ho zasáhl dobře a v pravou lřhvfli."

"Můj nůž! Snad si Vaše Milost nemyslí, že jsem..." "Pche, ty své bajky vyprávějte, komu chcete, jenom ne mně!

Jsem pře-f->"vědcený, že máte dosud stejně jistou ruku jako tehdy na zámku Elancho"Done Estebane! Myslel jsem, že se známe až od Arispe?"

"Ano. Ale teď se z jistého důvodu musíme vrátit do minulosti." r "Z jakého důvodu?"

"Prohlédl jste si toho Tiburcia Arellana pořádně?" ' ;... "Myslím že ano."

"Nepřipomíná vám někoho?"

"U sta hromů, na to jsem nepomyslel! Má opravdu skoro tytéž rysy, jaké jsem viděl na vás, když jste byl tak starý jako on nebo jen o pár let starší."

"Já jsem si toho všiml hned. A porovnejte si jeho věk s léty, která uplynula od oné noci."

"Máte pravdu. Ale věk a podoba ještě zdaleka nejsou neklamným důkazem. Může to být náhoda."

"A co jizva na tváři?"

"Máji?"

"Má, i když skoro neznatelnou. Časem škrábanec skoro úplně zmizel."

"Neseděl jsem tak, abych si ho mohl pozorně prohlédnout. Jestli má opravdu na tváři jizvu, není o čem pochybovat. Co s ním uděláme?"

"Musí zemřít."

Pyšný muž pronesl tato slova tak klidně, jako by šlo o smrt škodlivého či nepohodlného hmyzu.

"Zemřít? Jak?"

"To nechám na vás, jako jsem to tehdy nechal na Juanovi."

"Chudák José váhal příliš dlouho. A musel za to bohužel pykat, protože mu ten prokletý strašný vpálil kulku do hlavy."

"Poznal byste ho?"

"Ne. Viděl jsem ho jen potmě a chvíličku."

"Sedí tamhle u ohně."

"Tamhle - u ohně?" zeptal se Cuchillo, kdysi Juan, a údivem vytřeštil oči.

"Ano."

"Který to je?"

"Pepe Dormilón, Zápalný blesk. Už v Elanchove se mu říkalo Pepe Spáč - a vypadá taky docela stejně. Je to týž obr, kterého tehdy odsoudili do Ceuty a jemuž se pak podařilo nepochopitelným způsobem uprchnout."

"Opravdu se nemýlíte?"

"Ne."

"To je ale neuvěřitelné setkání! Co teď?"

"Musíme se ho bezpodmínečně zbavit."

"To půjde těžko. Oba obři jsou strašně nebezpeční. Člověku, který se za tmavé noci vydá za jaguárem a trefí ho do pravého oka, se nikdo nedostane tak snadno na kobytku."

"Lest je někdy výhodnější než tělesná síla. Rozmyslím si to. Ale teď se musím vrátit. Mohlo by být nápadné, že jsme spolu odešli."

Don Esteban se vrátil k ohništi a sedl si tak daleko, aby mu jeho plameny neosvětlovaly tvář.

Oba cizí lovci leželi stranou vedle sebe. Byli otužilejší než Mexičané, netoužili tolik po teple a zůstali vzhůru, i když ostatní usnuli.

"Proč chceš vyrazit tak brzy, Pepe?"

"Panenko Marijá, to je složitá historie! Víš, kdo je ten don Esteban de Arechiza?"

"Ano."

"Kdo?"

"Don Esteban de Arechiza."

"Ano, jistě, to ví každý, kdo věří tomuto jménu. Já mu však nevěřím a vím ještě něco."

"Že je to don Antonio de Mediána, který unesl tvého malého Fabiána,

(Vraždil jeho matku a mě chtěl za to poslat lovit tuňáky!" i Kdyby mu Pepe rukou nenaznačil, aby se ovládl, Bois-rosé by překva-"Bím vyskočil. Dlouho mlčel. Musel si nejprve přebrat, co slyšel. Po-tom se zeptal: "Můžeš to odpřisáhnout, Pepe?"

Třeba je to náhoda."

"Tak velká náhoda neexistuje. Pepe Spáč má dobré oči - a na tvář. Paterou viděl za takových okolností nikdy nezapomene."

"Dobrá, věřím ti, ale řekni mi, co pohledává hrabě Mediána tady v Sofě?" ; "To nevím. Ale brzy se to dozvíme. Můžu se tě na něco zeptat?"

"Prosím." "Táhneme to spolu už dlouhá léta."

"A nikdy jsme jeden druhého neopustili." i "Správně. Nikdy, ani v nebezpečí. Ale tohle je věc..."

při které tě taky neopustím." [, "Opravdu?"

"Vždyť to povídám! Anebo jsem tě někdy obelhal?" "Nikdy. Ale tohle nebude jen tak. Musím se dovědět, co tu hrabě po-pedává."

"To máš pravdu."

"Musím ho potrestat za vraždu, únos dítěte a falešnou obžalobu mé psoby." "Správně."

"Tenhle prsten na mé ruce vlastně zavinil, že se všechny ty zločiny ; jnohly stát. Schoval jsem si ho jako připomínku, že musím odčinit těžký š Jiřích. Pomůžeš mi při tom?"

"To se rozumí samo sebou, Pepe!"

"I kdybych musel tuhle výpravu pronásledovat celý rok?" "I pak á nejen kvůli tobě, ale i kvůli malému Fabiánovi, kterého jsem 5 Vylovil z člunu, vzal na svou loď a po třech letech opět ztratil. Pepe, na *i.'celém světě jsem nikoho nemiloval jako toho chlapce a dal bych si býval ilpiseknout pravou ruku, kdybych ho mohl najít. Mám s donem Estebanem de Arechiza také své účty!"

Tím rozhovor skončil. Oba muži se zabalili pevněji do dek a pokusili se usnout. Když se druhý den ráno ostatní probudili, Bois-rosé a Pepe i Dormilón byli pryč. Nikdo se tomu nedivil. Mlčenliví lovci a stopaři se obvykle nesvěřují se svými dalšími plány každému, s kým sedí jednou u táboráku.

Výprava napojila koně, osedlala je a vyrazila tryskem k haciendě dél Vena-do. Don Esteban jel v čele. Nestýkal se s ostatními víc, než bylo nezbytně nutné. Cuchillo se držel většinou u Tiburcia a nápadně mu dávat najevo své přátelství. Stopař ho naoko vděčně přijímal, ale byl při styku s podezřelým Cu-chillem dvojnásob opatrný.

Než opustili La Pózu, všiml si, že Cuchillo kulhá, a za rychlé jízdy mu neušlo, že jeho kůň občas klopýtne. Tyto dvě okolnosti ho takřka zbavili pochybností, že Cuchillo je vrahem jeho nevlastního otce. Teď už byl přesvědčený, že k bonanze, k níž výprava mffí, mu jeho umírající matka popsala cestu tak přesně, zeji nemůže minout. Rozhodl se proto, že se k výpravě přidá, aby odhalil vraha a uplatnil své právo na naleziště, které objevil Marco Arellano.

Nejdřív se však těšil na setkání s Rosaritou, jejíž náklonnost tak zřetelně cítil a na kterou nepřetržitě vzpomínal.

POSLEDNÍ MEDIÁNA

Schylovalo se k večeru. Na vlnách, které vytvářel večerní vítr na ohebných, zelených kukuřičných klasech, se mihotalo zlaté světlo. Z olivovníků strá-sal svěží větřík bílé květy, které dopadaly jako sněhové vločky na hustý trávník.

Námezdní dělníci se po práci vraceli unaveni do svých chýší, jedni se zemědělským nářadím, druzí s dlouhými bodci, jimiž poháněli pomalé voly.

Na březích potoka protékajícího polnostmi haciendy dél Venado se shromáždily tisíce zvířat, aby ukojily žízeň.

Zanedlouho tam stály dlouhé řady býků a krav, které radostně bučely, když spatřily napajedlo. Stáda koní se hnala k vodě nebo si hrála na širé rovině. Půda se chvěla pod kopyty ušlechtilých zvířat, která sice byla zvyklá na člověka, ale dosud

Oztratil plachou hrdost divokých mustangů. Jakmile ukojili žízeň, fíjÉyskem odběhli a bujně vyhazovali zadníma nohama, zeje zahalila líJÚřilaka zvířeného prachu.

lesa se vynořili dva muži a zamířili k haciendě. Jeden seděl na koni, fjiplhý na mezku. Na koni jel don Agustín Pěna. Měl na hlavě slamák, na i bílou košili z jemného batistu a přiléhavé sametové kalhoty se zla-Sjými knoflíky. Druhým jezdcem byl místní kaplan, ctihodný františkán j modré kutně přepásané hedvábnou šňůrou. Roucho však měl vykasané nad holínky s dlouhými cinkajícími ostruhami. Velký šedivý klobouk jsazený trochu rozpustile na stranu, mu dodával spíš vojácké než mniš-i vzezření. Muži se setkali nedaleko haciendy a vraceli se domů spole.

"Řekněte, ctihodný otče, proč jste byl tak dlouho pryč. Očekával jsem i už tři dny, a když jste nepřicházel, myslel jsem si málem, že vás sva-f Julián, který je podle vašich vlastních slov patronem všech pocest-ých, opustil a že se vám přihodilo neštěstí."

"Člověk je všude v Božích rukou, drahý señore Pěno. Vracím se tak pozdě, jtože jsem měl za své cesty mnohokrát příležitost sloužit Pánu slovem skutkem. Nakrmil jsem hladovějící, napojil žíznivé, utěšoval zkormoucené, avštěvoval nemocné, uděloval poslední pomazání umírajícím..." !i;5^Umírajícím? Zemřel někdo v okolí?"

V okolí ne. Dva dny odtud mě povolali k matce stopaře Tiburcia IJArellana. Chystala se na smrt jako žena statečného gambusina: se zbož-aým srdcem a statečnou duší."

"Tiburciova matka? Ano, vím, zeje mrtvá. Vyprávěl mi to." "Kde a kdy?"

"To vám řeknu později, až budeme mít chvíli klid. Viděl jste ji ze-línít?"

"Ne. Měl jsem příliš málo času. Ale přijal jsem její zповěď a udělil jí !?bslední pomazání."

"Pořád se neví, jestli je její manžel Marco Arellano mrtvý, nebo jen ;;!nezvěstný? 5 "Je mrtvý." "l "Víte to bezpečně?" i "Bezpečně." f "Kde zemřel?"

"U řeky Gily, ale nezemřel, zavraždila ho hříšná ruka muže, kterému plně důvěřoval."

"Ach! Jeho vraha odhalili? Přiznal se k činu?" ; "Ne."

"Jak tedy může někdo bezpečně vědět, že Arellano zemřel násilnou smrtí?"

Ani vy, ani j á nemáme tušení o pozoruhodné bystrosti, s kterou lovci a zlatokopové dovedou rozmotat i ten sebespletitější příběh z nepatrných náznaků, kterých by si oko jiného člověka vůbec nevšimlo."

"Tiburcia Arellana mám velice rád a jsem mu hluboce zavázán, jak se brzy dozvíte. Proto bych ten příběh rád znal."

"Povím vám ho. Není součástí zповědi, i když jsem se ho dozvěděl pod pečeti mlčenlivosti. Marco Arellano objevil za Tubakem neobyčejně bohaté zlaté ložisko, ale musel ustoupit před Apači a vrátit se k manželce, kde se připravoval na druhou cestu k své bonanze. Manželce se se vším svěřil a zanechal jí dokonce náčrt, na kterém je přesně vyznačena cesta a poloha Údolí zlata."

"Proč to udělal? Ženám se obvykle tak důležité věci neříkají!"

"U Markovy manželky bylo tajemství uloženo bezpečně. Sdělil jí ho, aby se neztratilo, kdyby se mu něco přihodilo."

"Viděl jste ten náčrt?"

"Ne."

"Kdo ho má?"

"Tiburcio. Kdyby byl tehdy doma, určitě by se Arellano svěřil jemu a nikoli manželce. Potom Marco opět odešel a objevil se v Tubaku. Tam ho vídali denně s jedním gambusinem, s kterým nakonec město opustil. Je naprosto jisté, že ho onen muž doprovázel k bonanze."

"A že ho zavraždil?"

"Zaručeně. Zřejmě je od naleziště znovu zahnali Indiáni. Jeden pastevec je potkal dva dny od Gily. Později se vydal po jejich stopách, které mířily k řece, narazil na jejich dvě tábořiště a na místo, odkud vedla už jen jedna stopa. Udusaná, zkrvavená půda svědčila o tom, že tam došlo k boji a k vraždě."

"Vrah si chtěl ponechat tajemství jen pro sebe."

"Tak jest. Ten pastevec se št'astně vrátil domů. Vrahovu stopu ztratil, ale přesto považoval za svou povinnost podat zprávu manželce mrtvého."

"Tohle je kletba zlata! Moje zelená pastviska mi jsou tisíckrát milejší než zlaté cihly uložené v mých truhlicích."

"A přesto souhlasíte s výpravou, kterou chystá don Esteban de Are-chiza?"

"Souhlasím s ní, protože musím. Don Esteban sleduje cíl, který mi připadá ušlechtilý a nemá nic společného s obyčejnou touhou po lesklém kovu. A kromě toho přece víte, co neví nikdo jiný: hacienda děl Venado nepatří mně, ale jemu, já ji mám jen doživotně pronajatou."

Oba muži mezitím dorazili k oplocení, vjeli na dvůr a seskočili ze zvířat u schodů vedoucích na velkou verandu a odtamtud do přijímací haly haciendy.

Tento salón byla velká místnost, v níž -jak je v teplých zemích obvyklé -neustálý průvan zajišťoval příjemný chlad. Podlahu sestavenou z velkých kamenů pokrývaly jemné čínské rohože a jiné, bohatší rohože sloužily na oknech jako závěsy. Na obílených stěnách visely mědiryty. Nábytek tvořily kožené houpací židle, takzvané butacas, a stříbrné braseros, jak se říká nádobám na uhlí, o jejichž žhoucím obsah si kuřáci zapalují ci-gárka, sofa z palmového dřeva a čalouněné židle z téhož materiálu.

Na stole z leštěného balzámového dřeva se z porézních džbánů vypařovala voda.

Na stříbrném podnose byly velké kusy melounu, z jehož růžového masa stékaly stříbřité kapky chutné šťávy. Vedle granátových jablek tam ležely takzvané pitally, plody sloupovitého kaktusu, dále pomeranče, sladké li-mony, zkrátka a

dobře všemožné ovoce ukájející žízeň. To vše svědčilo o pohostinnosti dona Agustína. Haciendero a františkán usedli ke stolu, aby ty pochoutky ochutnali. Sotva se do nich pustili, vešel sluha a ohlásil: "Señore, venku stojí dva pocestní a prosí o laskavé přijetí. Jeden z nich tvrdí, že vás zná."

"Jsou vítáni," zněla přátelská odpověď.

Brzy nato vešli oba muži dovnitř. Mladší z nich měl otevřenou, důvěryhodnou tvář a čelo prozrazující inteligenci a odvalu. Byl štíhlý a oblečený sice prostě, ale s jistou elegancí, která mluvila pro něj.

"Ach, to jste vy, Pedro Diaz!" zvolal don Agustín. "Přišel jste do našeho opuštěného kraje, abyste tu vyhubil pár Indiánů?"

Pedro Diaz byl proslulý nesmířitelnou nenávistí k Indiánům, odvahou, s jakou s nimi bojoval, a obratností, s níž unikl i z těch nejošemetnějších situací.

"Dovolte, než vám odpovím," řekl s úsměvem, "abych vám představil krále gambusinů a knížete hudebníků, señora Diega Orocheho. Cítí zlato jako pes divokou zvěř a hraje na mandolínu tak dokonale jako nikdo jiný."

Oroche pozdravil hostitele s nesmírnou vážností. Zřejmě však neměl už dlouho příležitost prokázat jemný čich, o kterém se zmínil Pedro Diaz, neboť jeho zevnějšek neprozrazoval velké bohatství. Když si chtěl sáhnout na prastarý plstěný klobouk, nemusel rozhrnout bohaté záhyby pláště - stačilo, aby prostrčil ruku některou z mnoha děr. Na velkých, mozolnatých rukou měl nehty jako drápy, což svědčilo o tom, že skutečně dovede vyluzovat z mandolíny neobyčejné tóny. Nástroj měl pověšený kolem krku. Jak se donu Agustínovi hluboce uklonil, padly mu dlouhé, husté kadeře nečesaných vlasů do tváře.

Když hosté usedli, ujal se Diaz slova.

"Slyšeli jsme, že se v Arispe připravuje výprava na území Apačů. Víte, kdo ji povede, señore Pěno?"

"Ten muž se jmenuje don Esteban de Arechiza."

"Dá se mu věřit?"

"Myslím, že ano."

"Doslechl jsem se, že u vás často bývá, a chci se zeptat, jak bych ho mohl požádat, aby mě vzal s sebou."

"Zůstaňte tady, přijede sem. Čekám ho v nejbližších dnech. Pak si s ním můžete promluvit sám."

"Nic bližšího tedy nevíte?"

"Podrobnosti udržuje v tajnosti. Znamená to, milý Diaz, že se zlatá horečka zmocnila i vás?"

"Ani trochu. Hledání zlata přenechám tak zkušenému zlatokopovi, jakým je señor Oroche. Pokud jde o mne, považuju výpravu za skvělou příležitost vypořádat se důkladně s Indiány za nesčetná bezpráví, která na mně napáchali."

Po delšíhorožhovoru přidělil hostitel oběma návštěvníkům vhodnou místnost.

Služebnictvo právě připravovalo pod Rosaritiným dohledem tabuli, když se venku ozval koňský dusot a okny pronikla dovnitř záře pochoďní.

"Přijel don Esteban de Arechiza!" zavolal jeden ze sluhů.

Pěna okamžitě vyběhl ven, aby přivítal hosta, kterého tak brzy nečekal. Nikdo z jeho průvodců se neodvážil vejít do haly, jen Tiburcio -jako by se rozumělo samo sebou, že nepatří mezi služebnictvo.

Rosarita mu hned vyběhla vstříc a podala mu ruku.

"Vítám vás, señore Tiburcie! Dobře že jdete - už dlouho na vás čekám!"

Potom přivítala Rosarita velmi uctivě dona Estebana, který vrhl nenávistný pohled na mladíka, jemuž dala přednost.

"Jaké štěstí," prohlásil, "že máte slovíčko i pro mne! Už jsem myslel, že se budete věnovat jen tomu krotiteli koní!"

Rosarita zrudla, když slyšela jeho výtku, a haciendero lehce svažtil čelo.

"Nemějte jí to za zlé, doně Estebane! Jsme Tiburciovi Arellanovi velmi zavázáni a jistě dovolíte, abychom mu to dokázali. Omluvte nás také, prosím, čekali jsme vás až za několik dnů."

"Nezdržím se dlouho, señore. Mám důvod dorazit do Tubaku co nejdřív. Promluvíme si o tom později."

Poté se všichni posadili k tabuli. Sotva ukojili hlad, odešel don Esteban s hacienderem do jeho pracovny.

"Jistě víte, že jsem se původně chtěl vydat až k řece Grande dél Noře, ale rozmyslel jsem si to. Setkal jsem se s mužem, který odhalil nesmírně bohaté naleziště u řeky Gily a prodal mi své tajemství. Zavedu proto výpravu nejdřív tam a uvidím, zda budu mít dost času uskutečnit i svůj původní záměr."

"Ten muž jede s vámi?"

"Ano."

"Jak se jmenuje?"

"Cuchillo."

"Kulhá?"

"Ano. Proč se na to ptáte?"

"A jeho kuň občas klopýtne?"

"To taky souhlasí. Vy ho znáte?"

"Moc dobře, i když jsem ho ještě neviděl," odpověděl Pěna, který si rychle potvrdil svou bezděčnou domněnku.

"Mějte se před ním na pozoru. Jeto vrah!"

"Vrah, co vás to napadá?!"

"Ta bonanza patří Tiburciovi Arellanovi. Objevil ji jeho otec, kterého Cuchillo zavraždil."

"Jak to víte?"

"Mám to z bezpečného pramene."

"A přesto se mýlíte. Cuchillo se s Arellanem nikdy nesetkal."

"Byl s ním na území Apačů, zavraždil ho a hodil do vody. Musí se mít na pozoru před Tiburciovou kulkou."

"Tiburcio to ví?" zeptal se Arechiza napjatě.

"Všechno."

"Zná i polohu bonanzy?"

"Tu zná taky. Má v kapse přesný náčrt cesty."

"Sakra! Ale stejně je všechno jinak! Podrobně si vaše slova přešetřím, ale už teď jsem pevně přesvědčen, že Cuchillo není vrah. Máte připravenou částku, na níž jsme se dohodli?"

"Ano, ale dovolím si poznamenat, že peníze, které vám teď vyplatím, představují nájemné na mnoho let dopředu."

"To nevadí. Znamená to jen, že jsem vaším dlužníkem. Brzo vám je budu moci tisícinásobně splatit. Anebo už nechcete poskytovat svému pánovi úvěr?"

"Dokud si budete přát. Váš majetek v rodné zemi je přece nezměrný, soudě podle příjmů, které z něj pobíráte. Mexickou bonanzu přece nepotřebujete."

"Pro sebe ne, ale pro účely, kterých chci dosáhnout. Mexiko nesmí být déle republikou. Spořádané poměry tady může nastolit jen monar-chistická ústava. Potřebné peníze získám za nalezené zlato a pak bude této zemi panovat král, který se narodil na trůnu a kterého bohužel vyhnali hanební politikové."

"A don Carlos mexickou korunu přijme?"

"Jednám z jeho pověření. Víc nemusíte vědět. Všechno je připravené do nejmenších podrobností. Jakmile získáme zlato, přezene se po celé zemi meč a postaví brány, kterými sem přivedu monarchu."

"A co když bonanza patří někomu jinému?"

"To zjistím, jak jsem už řekl. Ostatně, jednotlivci by mohla přinést jen zkázu. Mám připravené pokoje?"

"Jsou pro vás připravené pořád. Dovolte, abych vás do nich zavedl."

Don Agustino doprovodil hosta do nádherně zařízených místností, vyhrazených majiteli haciendy, a pak se s ním rozloučil. Hacienda děl Ve-nado vydělávala donu Estebanovi z Arispe peníze, které potřeboval. Jeho dřívější pirátské plavby byly neobyčejně úspěšné a za výtěžek z kořisti si koupil haciendu, kterou mu Pěna bezpečně a věrně vedl. To byl úvod díla, k jehož dokončení se teď osobně dostavil ze Španělska.

Jakmile byl don Esteban sám, povolal k sobě Cuchilla.

"Co dělá Tiburcio?"

"Nevím."

"Pamatujete se ještě, co jsem vám o něm řekl včera?"

"Musí zemřít."

"Dobrá. Jak vysoko si ho ceníte?"

"Deset zlatáků není moc - pět teď a druhou polovinu, až bude po všem."

"Tady je pět."

"Děkuju, señore. Kdy se to má stát?"

"Ještě dnes."

"Tak brzy?"

"Musí to být. Ví nejen o naší bonanze, ale má dokonce v kapse podrobný pláněk."

"Jste si tím jist, doně Estebane?"

"Tak jist, jako že dostanete dalších deset zlatáků, až mi přinesete ten pláněk."

"Dám se do toho hned. Ale budu možná potřebovat pomoc."

"Vyberte si někoho z našich lidí. Rozhodněte se sám."

"Už jsem se rozhodl. Baraja a Oroche mi rádi pomůžou, když jim světlím, že jim to něco vynesou."

"Můžete se na ně spolehnout?"

"Baraja je bandita, jehož dýka prolila už mnoho krve, a Oroche si sice říká gambusino, ale žije se odjakživa hazardními hrami a za zlaták by probodl vlastního otce."

"Tak už jděte! Čekám, že mi brzy ohlásíte úspěch."

Cuchillo odešel do místnosti vyhrazené doprovodu jeho pána. Baraja a Oroche tam hráli v karty. Diaz a ostatní se už ve vedlejší místnosti uložili k odpočinku. Na stole stál velký, zpola vypitý džbán kořalky z květů agáve a pohledy obou mužů prozrazovaly, že se oba blíží k bodu, kdy člověk přestává být rozumně uvažující bytostí.

"Pojďte k nám, Cuchillo! Napijte se a vyprávějte nám o bonanze!" zablábolil Baraja.

"O bonanze? S tou je konec."

"Konec?" zvolali oba muži. Zdálo se, jako by po té děsivé zprávě rázem vystřízlivěli.

"Ano, konec!"

"Proč?"

"Protože nás o ni chce někdo připravit."

"Kdo jeto? Na místě ho zabiju!" zvolal Oroche, popadl mandolinu a udělal pohyb, jako by ji chtěl někomu rozbít o hlavu.

"A já mu potichoučku zapíchnu nůž mezi žebra!" prohlásil Baraja, jehož bázlivá povaha dávala zřejmě přednost zákeřnosti.

"Tiburcio."

"Tiburcio? Co má ten s naší bonanzou společného?"

"Hodné. Byl tam a chce na ni uplatnit vlastnické právo. Připojil se k donu Estebanovi jen proto, aby vyzvěděl naše plány."

"Musí zemřít!"

"Ano, musí zemřít!"

"To se snadno řekne, ale od slov je k činům daleko."

"Daleko? Co mi dáte, Cuchillo, když to s ním vyřídím?"

"Oč jste hráli?"

"O nic. Kapsy máme tak prázdné, že by se nad nimi člověk rozplakal."

"Pak si tedy pomůžete. Vidíte tenhle zlaták, Barajo?"

"Samozřejmě. Sem s ním!"

"A vy tenhle, Oroche?"

"Dejte ho sem, povídám!"

"Dostanete je, jakmile bude mít Tiburcio v těle pár coulů chladného železa."

"Jako bychom je už měli! To by tak hrálo, aby nás ten mizera chtěl připravit o naši bonanzu! Kde je, Cuchillo? Pusťte mě na něj!"

"Počkejte pár minut! Podívám se po něm."

Cuchillo vyšel na dvůr a obešel budovu. V jednom přízemním pokoji se svítilo. Rosarita se vykláněla z otevřeného okna a dýchala vůni květin vysázených pod ním. Cuchillo šel dál. Na druhém konci domu vycházelo světlo jen z jednoho okna. Cuchillo za ním spatřil stín muže přecházejícího po místnosti.

"To je Arellano!"

Cuchillo uvažoval, jak by se vrazi nejlépe dostali do Tiburciovu pokoje. Tu světlo zhaslo. * x

"Sel spát. Dveře u venkovního schodiště jsou otevřené. A pokoj si Tiburcio určitě nezamkl. Půjde to."

Nato se Cuchillo vrátil do vedlejší budovy, kde dosud seděli jeho druzi. Obchůzka mu však trvala trochu déle, než si původně myslel. Když teď vešel do místnosti, viděl na první pohled, že se už na oba bandity nemůže spolehnout.

Džbán s kořalkou byl prázdný, Baraja ležel pod stolem a Oroche zpola na něm - a oba o sobě nevěděli. Proto nezbylo Cuchillovi nic jiného, než zajít znovu za Arechizou a vyličit inu, jak se věci mají.

Když běžel tiše po dvoře, scházela právě po venkovním schodišti jakási postava a mířila ke světlu vycházejícímu z Rosaritiných otevřených oken.

"To je on! Chce se taky nadýchat vůněkvětin! Bude to jeho poslední požitek!"

O minutu později stál Cuchillo před donem Estebanem.

"Tak co?"

"Zatím nic."

"Proč ne?"

"Baraja a Oroche se zpili do němoty a neudrží se na nohou."

"A Arellano?"

"Prochází se po dvoře. Kdybych měl aspoň jednoho pomocníka, udělal bych s ním rychlý konec!"

"Je ten pomocník tak nutný?"

"Pro všechny případy..."

Don Esteban byl už odstrojený. Ted' si však zapnul opasek a zastrčil za něj dýku a rázně prohlásil:

"Půjdu s vámi!"

Tiburcioví nedopřávala klid myšlenka, že je pod jednou střechou s Rosaritou. To představa ho vyhnala z pokoje do vlahé noci. Tam spatřil osvětlená okna a poznal za nimi dívku.

Zlobila by se, kdyby se jí ukázal? Smí ji oslovit? Tiburcio váhal, ale nakonec se přece přiblížil k oknu. Jakmile světlo padlo na jeho postavu, Rosarita ho poznala.

"Tiburcio!"

"Señorito!"

"Připadá vám vůně fialek sladší než odpočinek?"

"Ani bez té vůně bych neměl klid."

"Proč?"

"Sám nevím, doňo Rosarito."

"Něco vás tíží. Pojdte, svěťte se mi!" ; Tiburcio přistoupil k oknu.

"Jste tak zarmoucený, že vám zemřela matka, Tiburcio?"

"Byla to pro mě těžká rána. Největší trápení si však člověk musí uložit hluboko do srdce. Kde by našel duši, které by se mohl svěřit?"

Rosarita se k němu vyklonila.

"Zachránil jste mě, probděl jste kvůli mně celou noc, jste statečný a hodný. Pojdte, popovídáme si spolu!"

Rosarita to řekla tak mile a přátelsky, že z Tiburcia spadla všechna úzkost. Zanedlouho se spolu bavili jako dvě nevinné děti o všem, co je napadlo, a nevěšili si, že se k nedalekým citronovníkům připlížily dvě temné postavy. Tiburcio držel Rosaritu za ruku a stál k nim zády.

"Do toho, Cuchillo! Ted' je vhodná chvíle!" zašeptal Arechiza.

Bandita vytáhl nůž a dvěma skoky se vrhl k Tiburcioví.

Mladíka zachránil před jistou smrtí Rosaritin výkřik. Tiburcio se bleskurychle otočil a nůž, mířící do jeho srdce, zasáhl jen jeho paži. Hned nato ležel Cuchillo pod ním a Tiburciovu ruka mu svírala hrdlo.

"Señore Cuchillo, pomodlete se otčenáš! Je s vámi konec."

"Tiburcio!" zvolala s hrůzou Rosarita.

Mladík vzhlédl. Za ním stála zahalená postava a zvedala ruku, v níž se leskla čepel. Tiburcio se zaklonil, vyskočil, vrhl se na druhého útočníka a odhodil ho až pod stromy. Potom skočil do dívčina pokoje.

"Promiňte, señorito, ale jen tady jsem v bezpečí!"

"Ano, pojdte ke mně! Zůstaňte tady, neodcházejte, nebo vás zavraždí!" prosila ho smrtelně bledá Rosarita. Třásla se

hrůzou, klesla do křesla a natahovala k němu ruce.

Tiburcio zavřel okno a ustoupil do pokoje.

"Poznala jste je, seňorito?"

"Ne, viděla jsem jen jejich postavy."

"Byli to Cuchillo a don Esteban."

"Vévoda don Esteban?"

"Vévoda?" zeptal se Tiburcio udiveně.

"Ach ano, vy to nevíte! Je to hluboké tajemství, ale vám ho smím prozradit. Don Esteban je ve skutečnosti hrabě Antonio de Mediána aneb vévoda de Medina. Je majitelem této haciendy. Připadá mi vyloučené, aby vás chtěl přepadnout."

"Byl to on a já také vím, proč mi usiluje o život."

"Proč?"

"Dovolte, abych vám ten důvod zatajil. Říkáte, že mu tahle hacienda patří? Pak mi tu bude hrozit nebezpečí neustále. Dovolte, abych odešel."

Než mu v tom Rosarita mohla zabránit, otevřel dveře a zmizel na temné chodbě. Dívka si teprve teď všimla krve, která vytekla z jeho rány na podlahu.

"Je zraněný! Zemře!"

Popadla svíčku a běžela za ním. Tiburcio už scházel ze schodů, pláštěnku přehozenou přes ramena a pušku v ruce.

"Takhle nemůžete odejít, Tiburcio! Jste raněn!"

"Je to jen škrábnutí, seňorito, nic vážného."

"Pojďte ke mně! Obvážu vás!"

Tiburciovi se rozzářily oči a jeho pohled padl na dívčinu jímavou tvář.

"Děkuju vám, seňorito. Ale v přírodě najdu byliny lepší než všechny obvazy. Buďte sbohem!"

Rosarita ho vzala za ruku a sevřela ji.

"Nedovolím to! Zachránil jste nás a ochraňoval a teď vás u nás přepadli. Otec vám musí zajistit zadostiučinění!"

"To nemůžu. O to se musím postarat sám a váš dům nesmí být dějištěm boje, který se hodí jen do savany."

"Tiburcio!"

"Rosarito!"

Mladík si přitiskl její ruce ke rtům.

"Buďte sbohem - pro dnešek!"

Potom sešel po venkovním schodišti a přeběhl po dvoře k bráně.

Venku se pásli koně. Tiburcio vyhledal své sedlo a svého koně, osedlal ho, vyskočil na něj a odjel. Když se přiblížil k lesu, spatřil za křovím záři táboráku. Přenocovali tam zřejmě lovci či pastevcí, kterým byl pobyt v lese milejší než měkká postel. Ti ho jistě přátelsky přivítají. Tiburcio k nim zamířil.

Rovina za haciendou se nalézala v téměř stavu, v jakém ji našli první osadníci: nebyla dosud obdělána. Na dostřel z pušky rostly první stromy, tvořící kraj nekonečného lesa, který se táhl daleko na sever, až k pouštím, za nimiž ležel Tubac.

Primitivní cesta proražená lesem tvořila jediné spojení s městem. Přetínala ji řeka, šumící mezi vysokými a strmými břehy. Do řeky se vlévalo několik přítoků, mimo jiné také potok tekoucí kolem haciendy. Oba břehy spojoval hrubý most ze dvou kmenů položených vedle sebe. Ušetřil cestujícím dlouhou objížďku, kterou by museli učinit, kdyby řeku chtěli přebrodit na mělkém místě.

U této cesty, asi v téže vzdálenosti od haciendy jako od zmíněného mostu, hořel oheň, který Tiburcio spatřil. Jeho plameny osvětlovaly tmavé koruny stromů, zvrásněné kmeny korkových dubů a světlé listy stromů dávajících železné dřevo. Zelené a žluté mechy se leskly pod sametovými sítěmi velkých listů aronu, ozdobených květy ve tvaru stříbrných pohárků. Líány se ve světle plamenů třeptaly jako železné dráty vycházející z ohnivé pece a vzdálenější části lesa, jehož ticho rušilo jen tlumené šumění reky rychle plynoucí mezi kamennými břehy, se prostíraly mimo dosah světla jako strašidelné tajemství, jehož závoj může lidská ruka poodhalit jen s největším nebezpečím.

U ohně tábořili Bois-rosé a Dormilón.

V končinách, v nichž nejsou lidské usedlosti, by něco tak obyčejného jako táborák uprostřed lesa nikoho nepřekvapilo, ale tady, poblíž haciendy, kde každému unavenému pocestnému rádi a ochotně poskytovali pohostinství, museli mít oba lovci zvláštní důvody, že dali přednost lesu před pohodlím.

Dost velká hromada suchých větví a větviček, ležících vedle ohniště, nasvědčovala tomu, že zde chtějí strávit celou noc. Po obou stranách ohně trčely v zemi dřevěné vidlice, na kterých Dormilón opékal skopovou kýtu, z níž stékaly velké kapky tuku do ohně a slibně prskaly a syčely.

Bois-rosé byl oblečený zpola jako Indián a zpola jako běloch. Na hlavě měl kuželovitou čepici z liščí kůže. Široká ramena mu halila bavlněná košile s modrými proužky a na zemi vedle něj ležel plášť z vlněné deky. Na svalnatých nohou měl indiánské legginy a boty hustě okované železnými hřebíky.

Přes rameno mu visel pečlivě vyleštěný bizoní roh, v němž uchovával střelný prach, a v koženém váčku měl velkou zásobu olověných kulek. Na zemi ležela těžká puška s dlouhou hlavní, zbraň, již se vyrovnala jen puška, kterou Tiburcio zabavil Sang-mélému. Za barevným opaskem měl zasunutý lovecký nůž se silnou oboustrannou čepelí. Jeho obrovitá postava prozrazovala jednoho z oněch odvážných lovců, kterých teď stále ubývá. Vlasy mu už začaly šedivět a velká jizva, která se táhla přes jeho čelo od jednoho spánku k druhému, svědčila o tom, že se kdysi dostal do velkého nebezpečí. Nechybělo zřejmě mnoho, a byl by skalpován.

Jeho tvář, ošlehaná vichřicí a nečasem a opálená sluncem, byla jako odlitá z bronzu, ale měla dobrácký výraz, který

neladil s jeho obrovitou postavou. Příroda bývá často tak opatrná, že propůjčuje obrům tolik mírnosti jako tělesné síly. Jeho společník byl sice o hlavu menší, ale rozhodně nevypadal jako trpaslík. Černé oči a ostře řezaná tvář svědčily o jeho odvaze a bystrosti. Oblečen a ozbrojen byl podobně jako Bois-rosé.

Před touto dvojicí se musel mít na pozoru každý nepřítel. A dalo se předpokládat, že ti dva jsou bez váhání ochotni rozdat si to i se značnou přesilou.

Kanaďan si prskající pečínku prohlížel se zjevným zalíbením.

"Ten don Agustín Peña bude zřejmě skvělý chlapík - soudě podle skopců, kte-> re chová ve svých stádech. Tahle kýta vypadá opravdu skvěle a docela jistě si z ní qřizau pár pěkných souší"

"Přesto si myslím," odpověděl Pepe, "že na haciendě měli dneska k večeri ještě Větší lahůdky. Don Esteban de Arechiza vystupuje i tady tak, že by se mu na žádné haciendě neodvážili přichystat chudé přivítání."

"Jseš si opravdu jist, že je to hrabě Antonio de Mediána?" i "Tak jist, jako teď vím, že jsi zachránil malého Fabiána, kterého chtěl hrabě připravit o život." , Obrova dobrácká tvář se rozzářila.

"Pepe, až do chvíle, kdy jsem to dítě našel v opuštěné loďce, jsem byl docela osamělý. Neznal jsem ani svého otce, ani matku, neměl jsem sourozence, ani přítele či ženu a ujal jsem se toho chlapce s upřímnou duší. Přirostl mi k srdci, jako by ke mně patřil, a co mi ho Angličani vzali, neměl jsem jiné přání, než dovědět se, jestli tehdy zahynul, nebo zůstal naživu. Tohle přání se mi asi nikdy nesplní, protože mě osud zavedl z moře do lesů a savan, kde to už nikdy nevypátrám."

"Proto se ještě nemusíš vzdávat naděje! Vzpomeň si na hraběte Antonia! Musel jsem uprchnout, protože jsem nehodlal lovit celý život tuňáky, a nesmím se nikdy vrátit do Španělska. Panenko Marijá, na přísahu, že s ním jednou zúčtuju, jsem už docela zapomněl - a zniče-honic jsem se s ním setkal u cisterny! Proč by se podobná náhoda nemohla přihodit i tobě?"

"Jak bych toho mládence poznal, i kdybych ho někdy potkal?"

"Podle jizvy od mého nože. Ta nám přece posloužila i za důkaz, že dítě, které jsi našel, bylo opravdu to, co jsem já zranil."

"Bylo to jen škrábnutí, které mohlo po letech zmizet. A rysy dítěte se po tolika letech změní k nepoznání. U dona Antonia to bylo něco jiného. Když jsi ho viděl poprvé, měl už charakteristickou tvář, která sice zestárla, ale neztratila své základní rysy."

"Totéž platí i pro mne. Proto musím počítat s tím, že poznal taky on mě, zvláště když slyšel, že se mi říká Pepe Dormilón."

"Pozná nás oba ještě lip!"

"To si myslím taky! V Elanchove mi všichni říkali Spáč, protože jsem se spánkem bránil hladu, který byl jediným žoldem za mé skvělé postavení. Od té doby mám oči otevřené a úlovek jako tenhle si nedám ujít. Jestliže zákony stojí na straně zločince, tak..."

Pepe nedomluvil. Popadl pušku a vzápětí stál za keří. Zpozoroval postavu, která se chtěla opatrně přiblížit k tábořišti.

Bois-rosé seděl zády k haciendě a nemohl ji zahlédnout. Přesto stál v mžiku vedle přítele.

"Stůjte! Kdo jste?" zvolal Pepe a přiložil pušku k líci.

"Člověk, který by rád tábořil s vámi," ozvala se odpověď.

"Stoupněte si blíž k ohni, abychom si vás mohli prohlédnout!"

Příkaz byl ihned vykonán a oba zálesáci okamžitě spustili pušky.

"Tiburcio Arellano! Buďte vítáni!"

Lovci k němu přistoupili blíž a podali mu ruce. Tiburcio je hned poznal.

"Ach, to jste vy? Netušil jsem, že jste tady."

"Doufáme, že u nás přesto zůstanete!" odpověděl Kanaďan. "Jestli se nemýlím, chtěl jste se vydat s donem Estebanem de Arechiza na haciendu dél Venado?"

"Ano."

"Proč jste tam nezůstal?"

"Protože se mě tam pokusili zavraždit."

"U sta hromů! Kdo si to troufl?"

"Sám don Arechiza."

"On sám?" ozvalo se udivené zvolání. "Z jakého důvodu?"

"To vám rád prozradím. Ale nejdřív dovolte, abych si došel pro koně, kterého jsem zanechal opodál. Chtěl jsem se k vám přiblížit nepozorovaně, ale moc se mi to nepovedlo."

Pepe se zasmál.

"Protože tam nahoře ve Skalnatých horách máme docela jiné oči než vy tady dole!"

Tiburcio odešel, vrátil se za chvíli s koněm a přivázal ho ke kolíku. Mezitím se dopekla pečínka a Bois-rosé pozval stopaře, aby usedl k ohništi. Teprve teď padlo na tvář mladého muže plné světlo. Pepe se na něj pátravě podíval a nemohl skrýt své překvapení. Minulého večera, u cisterny, si ho tak pozorně prohlédnout nemohl.

"Co je tohle? Jste zraněn?" zvolal zálesák.

"Trochu."

"Ukažte!"

Tiburcio mu nastavil paži a Kanaďan si ránu zkušeně a se zájmem prohlédl.

"Ten mizera! Myslím, že vám střenka jeho nože nevjelá do srdce jen proto, že jste se rychle obrátil. Vaše dobrodružství mohla vzít rychlý konec! Ale nemějte strach, dobře to dopadne! Přiložím vám na ránu obvaz z rozdrčených bylinek a paže se rychle zahojí. Pepe, nasbírejte hrst orega-na, které tu roste mezi keří, a rozdrť ho mezi dvěma kameny. Já zatím ránu vyčistím."

Rozdrcená bylina, známá po celé zemi pro své vynikající vlastnosti, byla za chvíli připravená v dostatečném množství. Bois-rosé ji přiložil na ránu a obvázal ji.

"Tak! Hned se vám uleví. Oregano zabráni tomu, aby se rána zanítila, a nedostanete ani horečku. A teď si vezměte kus šťavnaté skopové kýty, jestli máte hlad."

"Už jsem jedl."

"Jak chcete. Pak se do kýty pustíme sami a vy nám můžete vyprávět, co přimělo ctihodného dona Arechiza, aby s vámi takhle zacházel."

"Tu ránu mi nezasadil on, ale jeden z jeho lidí. Don Arechiza byl však u toho."

"Dva na jednoho, a ještě zákeřně! To zrovna nesvědčí o odvaze toho urozeného pána. A přesto si troufne vést výpravu na území Apačů?"

"Právě kvůli té výpravě mě zranili."

"Můžete nám to vysvětlit?"

"To je snadné. Můj otec objevil nesmírně bohaté naleziště zlata a svěřil se s tím jistému Cuchillovi. Ten ho zavraždil, jak se domnívám, a jeho tajemství prodal donu Estebanovi. Nevím přesně jak, ale tito muži se dovědli, že znám bonanzu i já, a chtěli mě dnes odklidit z cesty."

"To je opravdu velice špinavá záležitost! Víte ještě nějaké podrobnosti?"

Tiburcio jim je rád sdělil. Zatímco vyprávěl, Dormilónovy oči si ho upřeně prohlížely. Nakonec se na lovcově tváři objevil spokojený úsměv člověka, který si ujasnil složitou záležitost.

"Co budete dělat dál?" zeptal se, když stopař dovyprávěl.

"Půjdu za nimi a splním přísahu, kterou jsem dal své matce."

"Je to naleziště opravdu tak bohaté?"

"Když o něm otec vyprávěl matce, nenacházel slova, jimiž by popsal poklady, které tam viděl."

"Byl to váš skutečný otec?"

"Ne. Byl jsem jen jeho schovanec."

"Ach! Smím se zeptat, kdo jsou vaši skuteční rodiče?"

"Nepoznal jsem je."

"Ale víte přece, kde žili?"

"Ne. Jako tříletý chlapec jsem se dostal na anglické válečné brize do Guaymasu, kde se mě ujal Marco Arellano."

"Na anglické brize, říkáte?" zeptal se zálesák se zbystřenou pozorností. "Otočte se, prosím vás!"

Zálesák seděl po Tiburciovi levém boku a neviděl tedy jeho pravou tvář, kterou si Pepe tak pozorně prohlížel. Stopař, udivený jeho žádostí, k němu otočil pravou stranu obličeje. Bois-rosé zpozoroval nepatrnou jizvu, která se po ní táhla, a zeptal se hlasem, v němž znělo bázlivé očekávání a zároveň radost:

"Jak jste přišel k té jizvě?"

"Nevím."

"Nevzpomínáte si na nic ze svého raného dětství?"

Tiburcia překvapila naléhavost jeho otázek.

"Proč se ptáte?"

"Protože... u sta hromů, Pepe, co myslíš? Jizva a anglická loď, to se přece shoduje - a věk taky. Že by Pánbůh opravdu dopřál starému člověku takovou radost? Co je - co se tak šklebíš?"

"Copak já, já mám obličej pořád stejný, ale kdybys tehdy viděl tvář hraběte Antonia de Mediána, tak..."

"Hraběte Antonia de Mediána?" přerušil ho Tiburcio. "Vy ho znáte? Znáte i dona Estebana?"

"Řekněte nejdřív, jestli ty dva znáte vy!" zeptal se rychle Bois-rosé.

"Dona Estebana de Arechiza jsem viděl poprvé u La Pózy a před chvílí jsem se dověděl v haciendě, zeje to hrabě de Mediána."

"Kdo vám to řekl?"

"Doña Rosarita, dcera dona Agustína."

"Odkud to ví? Copak hraběte Mediána na haciendě dél Venado zná-jí?"

"Hacienda mu patří. Agustín Pěna je jen nájemce."

Pepe vyskočil.

"Teď je mi všechno jasné! Esmeralda byla pirátská loď. Don Antonio jí velel a co naloupil, uložil si tady. Proto je tu tak známý a proto za dřívějších toulek tímhle krajem objevil naleziště, kam se chtěl s výpravou vydat předtím, než mu Cuchillo prozradil tohle tajemství."

"Tak to může být, Pepe," souhlasil Bois-rosé. "Ale co jsi chtěl říct předtím? Kdybych býval tehdy viděl tvář hraběte Antonia de Mediána, tak...?"

"... by ti bylo nápadné, jak se podobá Tiburciovi."

"Opravdu?"

"Nepletu se. Prohlédl sis pozorně dona Estebana?"

"Seděl z opatrnosti pořád ve stínu - máš asi pravdu! Jejich tváře si jsou opravdu podobné! Tiburcio Arellano, ptám se vás ještě jednou, jestli si nevzpomínáte na něco ze svého raného dětství?"

Mladého stopaře se po těchto otázkách zmocnilo velké vzrušení. Že by se od těchto cizích lovců, přicházejících z dalekého severu, dozvěděl něco, co mu nemohli říci ani jeho pěstouni?

"Zamyslím se. Dopřejte mi chvíli!"

Opřel si hlavu do rukou a snažil se rozpomenout na dobu, ležící v husté mlze za ním.

"Vidím velký světlý pokoj... a... a krásnou tvář ženy, která se nade mnou sklání. Má velké tmavé oči a hovoří na mne

slovy plnými štěstí a lásky."

Ať už z rozrušení či z jiného důvodu, náhle se před ním vynořily obra-;zy, o nichž neměl až dosud ani tušení.

"Objímám ji kolem krku. Znovu a znovu mě líbá a nazývá mě jménem, které... slyším ho z dálky, ale nerozlišuju jednotlivé zvuky." , "Fabián?" skočil mu do řeči Pepe.

"Fa-bi -án...?" opakoval Tiburcio a naslouchal při každé slabice vlastnímu hlasu. "Fa - bi - án... ano, to je to jméno!

Vidím, jak se otvírají její rty, aby ho vyslovily, a slyším ho teď tak zřetelně, jako by stála přede mnou a volala mě."

Bois-rosé seděl předkloněný jako člověk, který čeká, až k němu cosi přiletí, a chce to zachytit. Pohled měl upřený na Tiburciovu tvář a jeho uši hltaly každé jeho slovo.

"Pokračujte, pokračujte!" volal netrpělivě.

"Pokoj je otevřený. Žena mě bere do náruče a nese mě ven. Stojíme vysoko, vysoko nahoře a pod námi je moře..."

"Pokoj s balkónem, pokoj s balkónem!" zajásal Pepe.

"Pak mě vezme do náruče nějaký muž a odnáší pryč. Je tma a ten muž ml nařizuje, abych mlčel. Třeskne výstřel, ano, teď už vím, kde se vzala na mé tváři ta jizva - přejede po ní nůž! Potom se mnou muž uteče."

"Kam?" zeptal se Pepe napjatě.

"Vidím vodu, spoustu vody... mám hlad... a žízeň... a pláču a nikdo u mne není. Tu se kdosi skloní přes okraj loďky a zvedne mě k sobě."

"Jak vypadá, Tiburcio, jak vypadá?" ozvalo se stísněně z Kanadánových úst.

"Je strašně veliký a má zachmuřenou tvář. Ale má mě rád a musím mu říkat tatínku."

"Bože, pokračujte, nebo se zblázním!" naléhal Bois-rosé. Jeho vytřeštěné oči hleděly na mladého stopaře s nesmírnou láskou. "Máte ho taky rád, Tiburcio, opravdu?"

"Ano. Je na mě moc milý, docela jiný, než by se dalo čekat při jeho obrovitém vzezření. Pak vypukne na lodi strašlivý hluk. Slyším hřmění děl a výstřely z pušek, volání a křik mnoha hlasů. Otec seběhne ke mně dolů, tvář černou od střelného prachu a celé tělo potřísněné krví."

"Co udělá, co řekne?" zeptal se Bois^osé, napjatý jako tětíva.

"Řekne, abych si klekl a modlil se."

"Jakými slovy to řekl, jak přesně? Zapamatoval jste si to?"

"Ne. Sepne jen ruce a zvolá: Modli se, synku, přišla smrt! Potom vyběhne zase nahoru a skočí..."

"Modli se, synku, přišla smrt! Slyšíš to, Pepe? Slyšíš slova, která jsem ti tisíckrát vyprávěl? Vzpomínáš si, co jsem ti říkal? Je to on, je to on, Dormi-lóne!"

Nato stopaře objal a přitiskl k sobě takovou silou, jako by ho chtěl rozmačkat.

"Ten muž, ten obr jsem já! A ty jsi Fabián, můj syn, kterého jsem miloval a pro kterého jsem prolil jediné slzy ve svém životě!"

"Je to pravda? Je to možné? Vy jste můj otec?" zeptal se Tiburcio. Třásl se radostí a z hloubi srdce opětoval zálesákovu objetí.

"Ano, je to tak, jsem tvůj otec, tvůj nevlastní otec, protože tvůj skutečný otec je už dávno mrtvý a tvoji matku zavraždili."

"Zavraždili?"

"Ano. Probdl ji don Esteban de Arechiza čili hrabě Antonio de Mediána!"

"A kdo byli moji rodiče?"

"Řekni mu to, Pepe - ty jsi je znal."

"Váš otec byl hrabě Juan de Mediána a vaše matka doña Luisa, nejkrásnější žena v celém Biskajsku a Asturii."

"Můj otec byl hrabě, španělský grand?"

"Ano, a to je jeden z nejbohatších a nejvznešenějších grandů celého království."

"Don Juan de Mediána! A vrah mé matky se jmenuje také Mediána?"

"Byli to bratři - vrah je váš strýc!"

"Bože, točí se mi z toho hlava!"

"U cisterny vás poznal, to je jisté, a proto - nejen kvůli bonanze - vás chce zavraždit. Ale Bůh vás zavedl na správné místo. Pepe Spác s ním má ještě staré účty, a jestli chcete, můžete mu při jejich vyřizování pomoci!"

Současně s tímto rozhovorem u táboráku probíhal jiný rozhovor v pokoji dona Estebana mezi ním a Cuchillem.

"Nemůžu za to, señore! Kdyby se neotočil, zajel by mu můj nůž bezpečně do srdce."

"Nemůžete za to? Jenomže já vám říkám, že jste slaboch, který si zaslouží vypráskat, místo..."

"Vypráskat?" přerušil ho Cuchillo s planoucima očima. "Done Estebane de Arechiza, nezapomínejte, že si pirát Juan zaslouží něco jiného než takovou urážku! Co byste si zasloužil vy, že vás ten mládenec popadl a odhodil skoro na dvacet kroků?"

Donu Estebanovi zrudlo čelo, žíly mu naběhly, ale měl dost pádných , důvodů, aby se ovládl.

"Cuchillo, odpusťte si napříště tenhle tón, jestli nechcete poznat, jak jednám s lidmi jako vy. Vaše neschopnost nás přivedla do nejhorší mož-;) ne situace. Don Agustín má na bonanzu jiný názor. Domnívá se, že na ni má právo Tiburcio. Útok na mladíka, který je jeho hostem, bude považovat za tu největší urážku. Zvláště když se dozví, že jsme čin spáchali my. Náš pobyt na haciendě nebude žádoucí. Tiburcio odešel, jak říkáte. Prohlédl nás a odebere se jistě co nejrychleji do Tubaku, aby tam uplatnil svá práva. Když si uvědomím, že se tu potuluje i Pepe Dormilón, z něhož se stal slavný lovec, považuju za nutné, abychom odtud co nejrychleji zmizeli. Je snadno možné, že se ti dva setkají. Náhodná událost, jed-: na z těch, k nimž dochází tak často, může způsobit, že se dozví pravdu o svém původu a pozná vrahy své matky. A kdo vám říká, že si vrah jeho pěstouna Marka Arellana může být jistý před jeho pomstou?" , "To se mě netýká. Marco Arellano nezahynul rukou vraha!"

"Ne, zahynul jen toutěž dýkou, která probodla doňu Luisu de Media-;.. na," dodal Arechiza trpce. "Ale nehádejme se! Máme teď lepší a důležitější věci na práci! Tiburcio musí zemřít, to je jisté. Odjedeme odtud časně ráno. Řekněte to ostatním a připravte se. A postarejte se, aby vám 'Baraja a Oroche pomohli zasadit Tiburciovi lepší ránu, než byla ta poslední! Ve hře je naleziště zlata, na to nezapomeňte, Cuchillo!"

"Nezapomenu, seňore. Ráno se vydám po jeho stopách a na místě se rozhodnu, jak to provedu."

Potom Cuchillo odešel.

Druhý den ráno celá výprava bez rozloučení odjela. Arechiza jen donu Agustínovi vzkázal, že dostal důležitou zprávu, aby se bez váhání vydal do Tubaku. Cuchillo jel v čele výpravy, vedle dona Estebana.

"Tiburciovu stopu jsem si už prohlédl."

"No a?"

"Vede tamhle do lesa."

"Cože? Že by se nevydal hned do Tubaku? Jak daleko jste stopu šle-' doval?"

"Dokud jsem ho nespatriil."

"Kde to bylo?"

"Kousek odtud, u ohniště."

"Taková neopatrnost! Ví, že mu hrozí nebezpečí, a zůstane tak nablízku."

"Má nejlepší ochránce, jaké mohl najít. Jsou s ním Velký orel a Zápalný blesk."

"Pepo Dormilón? Sakra, to nesmíme ztrácet čas, nebo se s nimi spolčí proti nám."

"Chtěl jsem se k němu připlížit a napravit svou včerejší ránu, ale Kanaďan byl na hlídce. Pustit se do boje s ním by znamenalo vydat se rovnou do pekla. A kulkou jsem to vyřídil nemohl, protože jsem si s sebou nevzal pušku."

"Na Baraju a Orocheho je opravdu spolehnutí?"

"Ano. Nechtějí o bonanzu přijít, a proto udělají všechno, aby se Ti-burcio nedostal do Tubaku. Rozdělím se s nimi o zlat'áky, a to je povzbudí ještě víc."

"Dejte si tentokrát záležet! Na nějakém tom zlat'áku mi nezáleží!"

"Co navrhuje?"

"Vydáte se s Barajou a Orochem za nimi. Ti dva ožralové vám budou krýt záda a vy se připlížíte tak blízko, abyste ho mohl zastřelit. Ale mířte dobře! Já odvedu výpravu k mostu, kde na vás počkám. Pronásledovat nás můžou jen po mostě, a proto ho zničím."

Když dojeli k místu, kde Tiburcio zabočil do lesa, vydal se Cuchillo s oběma bandity oním směrem. Don Esteban pokračoval s Diazem a ostatními muži po cestě k mostu.

Tři muži u ohně odpočívali dosud po dlouhém a bouřlivém rozhovoru. Poslední hlídka připadla na Pepeho, který vzbudil ostatní, když ranní chlad ustoupil vlahému dni. Oheň rozněčkal už předtím a položil nad něj další kus skopového.

"Milý synu," řekl, "nebudu ti už říkat Tiburcio, ale Fabiáne, protože tak se jmenuješ doopravdy."

"Souhlasím, otče."

"A teď mi řekni, co hodláš dělat. Já a Pepe půjdeme s tebou třeba na konec světa."

"Panenko Marijá, to je tedy pravda!" potvrdil Dormilón. "Zvlášť kdybyste se rozhodl posvítit si trochu na Estebana de Arechiza. Podívejte se na tenhle prsten! Dal mi ho tehdy, abych mlčel. Učinil jsem to, protože jsem věřil, žeje to věc, která se srovná s mým svědomím. Ale když jsem se dověděl pravdu, že jsem vlastně dopomohl k vraždě a únosu dítěte, nedopřávalo mi to klidu a oddechu. Přisahal jsem, že udělám vše, abych předal vraha soudu a pokud možná našel unesené dítě. Připlul jsem do Spojených států a nahoře v Montaně jsem potkal lovce medvědů, který mi dovolil, abych se k němu přidal, a..."

"A naučil tě zacházet s puškou," dodal Bois-rosé. "Náš starý Pepe si totiž myslel, žeje bůhvíjaký střelec, ale ze začátku třefoval grizzlyho spíš do ocasu než mezi žebra. Ale byl učenlivý žák. Za pár měsíců jsem že si oko vydry spletl nanejvšs s jejím uchem, což bohužel tro-poškodilo její kůži. Ale už za rok jsem s ním byl úplně spokojený. Ijřestže nemá takovou pušku jako já a ty, synu, trefí se vždycky přesně táni, kam chce, a když se zablýskne náš střelný prach, patří nám všech-i, co lze dobře mířenou ranou skolit. Ty taky rozumíš své věci, jak liftem-vidci na ulovené pumě, kterou jsi přitáhl k cisterně. Když spolu bu-btt držet tři takovíhle muži s šesti bystrýma očima a silnými pažemi, ttíď docela jistě, že se hraběti Antoniovu nepodaří poslat mého Pepeho má lov tuňáků." "Je to můj strýc, otče!"

Ano, to je, synu. Ale proto ještě nesmíš být shovívavý. Vražda, které dopustil, je dvojnásob zvrhlá a měla by být dvojnásobně potrestána iě proto, že byl Švagrem tvé matky. Mně nejde o zlato a stříbro. Zdaly výstřel z pušky mi způsobí větší radost než všechny bonanzy na svě-i Ale Údolí zlata patří tobě, chtějí ti ho upřít jen proto, že zavraždili Iřého pěstouna. Jestli ho chceš podle práva získat, tak ti k tomu já a Pe-j dopomůžeme - nepřipraví tě o něj ani don Antonio s osmdesáti muži. len tu musíš nechat koně, protože..." ř.,Nechat tady koně? To by znamenalo, že tu nechám všechno!"

li, že průměrný lovec nepořídí bez koně skoro nic, ale skutečný Hiájesak se dostane pěšky dál než na hřbetě zvířete, které vyžaduje spous-i času, péče a ohledů a jehož stopy jsou příliš často zrádné. Jestli se lneme sledovat výpravu na území Apačů, budeme mít dvoje ne-i a pěšky si s nimi poradíme lip než na koni. Jistě, některé vzdále-Bosti lze nejlépe urazit na koňském hřbetě, ale v tom případě si přece do-IklŽeme zvířata opatřit. Teď si myslím, že bychom měli..."

Odmlčel se uprostřed věty, protože třeskl výstřel a Fabiánovými vlasy rolétla kulka.

Vteřinu nato byli všichni tři skryti za nejbližšími keři a vyhlíželi smě-i, odkud se ozval výstřel. Hned nato uslyšeli vzdalující se dusot koň-kých kopyt.

"Ten výstřel platil vám, Fabiáne," řekl Pepe.

Určitě to byl zase ten Cuchillo, kterého za mnou poslal Esteban!" volal stopař zlostně. „Já ho..."

"Počkej," zvolal zálesák. "Nejdřív uvažuj a potom jednej! Ten muž l na koni. To znamená, že výprava opustila haciendu. Přes řeku ve-:de jen jeden most. Don Esteban u něj na vraha počká a pak se nejspíš po-Sffcusí most zničit. Pepe, my dva se vydáme k mostu lesem a ty, Fabiáne, f pronásleduj toho muže na koni! Pojedeš po delší cestě, a tak tam dorazí-íme ve stejnou dobu. Vpřed!"

Fabián odvázal laso, naskočil na koně a vzápětí se rozjel. Rozdrcené listí, malé, čerstvě ulomené větvičky a stopy kopyt v půdě ukazovaly jeho cvičenému oku, že má pronásledovaného muže před sebou. Když dojel na písčitou cestu vedoucí oklikami k mostu, spatřil podle stop, že před ním jede celá skupina jezdců. Popustil uzdu, nasadil koni ostruhy a hnál se po obtížném terénu rychlostí bouře. Přesto uplynulo několik minut, než se ocitl v bíí/kosti řeky.

Cuchillo byl přesvědčený, že jeho kulka zasáhla bezpečně cíl, a ze strachu z obou obávaných lovců se dal hned na ústup. Měl příliš velký náskok, aby ho Fabián mohl dohonit, i když měl znamenitého koně. Jeho hlasitý trysek záhy přehlušilo hučení dravé řeky a hned nato se ozvaly i lidské hlasy.

Prudký koňský cval dokáže vystupňovat lidské vášně. Fabiánovi se vařila krev. Opakovaný pokus zavraždit ho vymýtil z jeho srdce všechnu shovívavost. Nechtěl teď nic jiného, než dosáhnout své nepřátele a zničit je. Na to, že jsou v převaze, vůbec nemyslel. Když za sebou zanechal poslední křoviska a pádil tryskem k řece, naskytl se mu pohled, který jeho hněv rozdráždil ještě víc.

Jak jsme už řekli, břehy, mezi nimiž hučela dravá řeka, spojoval most ze dvou hrubě otesaných kmenů. Oba konce trámů, po nichž mohl přejít i kůň, spočívaly volně na holé skále. Několik silných mužů proto mohlo most snadno zničit. V okamžiku, kdy se Fabián blížil k mostu, čtyři koně pohánění svými jezdci ze všech sil tahali na opačném břehu za trámy přivázané napjatými lasy k hruškám sedel. Trámy se opravdu pohnuly a zřítily se dolů, že voda v řece vysoko vystříkla.

Fabián vyrazil zuřivý výkřik. Arechiza ho spatřil. Také on se rozzuřil, že stopař unikl i druhému útoku.

"Cuchillo, vy jste úplný idiot!"

"Señore, toho chlapa chrání snad sám ďábel! Viděl jsem jasně, že moje kulka..."

Zarazil se. Ostatní muži nemuseli vědět, oč jde.

"Pojďte k nám, señore Tiburcio," posmíval se Arechiza. "Jdeme hledat bonanzu!"

Když spatřil zničený most, strhl Fabián koně stranou. Těžce oddychující zvíře se také třáslo zlostí a vzrušením.

"Dobrá, hned jsem tam," odpověděl Tiburcio.

Pušku, která by mu překážela, hodil na zem, vytáhl nůž, obrátil koně a vrátil se až ke křovinám, aby měl dostatečný rozběh. Pak zvedl uzdu, stoupl si v třmenech, dal koni ostruhy a vyrazil jako šíp k řece.

Krkolomný skok se nepodařil. Kůň se zalekl zpěněné propasti, vzepjal se a zastavil.

"Má strach, chlapec! Vyhrožovat dovede, ale jezdit na koni neumí!" zvolal don Esteban.

"Señore Arechizo, co máte s Tiburciem?" zeptal se počestný Diaz, který tomuto výstupu nerozuměl.

"To je naše soukromá záležitost, do které vám nic není."

"Tak ho nechtě na pokoji! Dostat se k nám přece nemůže, jen byste ho svým posměchem dohnal k jisté smrti."

"Ať se utopí, když chce!"

Fabián se vrátil s koněm podruhé a chtěl se o skok pokusit znovu. Arechiza viděl na jeho mladé tváři, že opovrhuje smrtí a zeje připraven vrazit nůž koni do krku, aby ho bolestí přiměl k největšímu vypětí.

"Myslí to vážně. Sakra, už se blíží! Cuchillo, Barajo, Oroche, zastřelte ho!"

Všichni tři okamžitě namířili na Fabiána.

"Zadržte! Kdo vystřelí, zemře!" zahřměl mocný hlas, který přehlušil i hukot řeky.

Bois-rosé a Donnilón stáli na břehu se zdviženými puškami. Bandité okamžitě sklonili zbraně. Věděli, že by Velký orel hrozbu splnil.

"Zadrž, Fabiáne!" zvolal zálesák. "Jinak jsi ztracen!"

"Fabiáne!" opakoval Arechiza. "Fabián a Pepe se poznali!" Kanaďanova výstraha přišla pozdě. S vypětím všech sil se kůň rozběhl k řece, mohutně se odrazil - a dopadl všemi čtyřmi kopyty na protější břeh. Avšak skála, nahlodaná zubem času, pod ním povolila - oba lovci zděšeně vykřikli, don Esteban zajásal - a kůň i jezdec zmizeli v dravých vodách, z nichž nemohlo být úniku.

OSTROVNA ŘECE GILE

Za Tubakem se prostírají nekonečné roviny, které dělí Mexiko od Spojených států a jsou známy jen z nejasných a dobrodružných zpráv lovců a zlatokopů.

Těmito pláněmi se vine řeka Gila s mnoha přítoky. Pramení v dalekých horách Severovýchodu a protéká písčnou půdou, na níž nevidíme široko daleko jediný strom. Suchou a jednotvárnou krajinu přerušují jen tu a tam hluboké strže vymleté dešťovou vodou. Tato voda však půdu nezürodnuje, ale pustoší.

Cestovatel naráží na strmé propasti v kamenité půdě a na vyschlá řečiště, která mu brání v cestě a neskýtají ani jemu, ani jeho koni potravu. Bizoni a daňci se těmito pustinám vyhýbají. Chudička tráva tu živoří a usychá, ještě než úplně vyraší.

Dokonce i Indiáni se tu objevují, pouze když ustane žhavý vítr, který v těchto pouštích vane po valnou část roku. Jen přímo u vody najdeme místy sporou, místy divokou, bujnou vegetaci.

Bylo kolem čtvrté odpoledne, doba, kdy se zdá, že vítr, ohříváný sice dosud rozpáleným pískem, přestává vanout z žhavé pece. Slunce, klesající k západu, zalévalo krajinu šikmými paprsky a po nebi plynuly řídké bílé obláčky, zbarvené do růžová.

Vysoko ve vzduchu se osaměle a se zdánlivě nehybnými křídly vznášel orel. Jeho bystré oči viděly z té výše mnoho lidských tvorů, rozsetých po ,e poušti -jedni táhli společně, druzí byli roztroušeni tak, že je spatřil jen on. Oni se navzájem vidět nemohli.

Přímo pod ním se prostíral rozlehlý ovál obklopený nepravidelným přírodním plotem, který tvořily převážně ostré, trnité kaktusy a nopály.

V jednom místě se nad rostlinnou hradbou zvedala malá, nahoře zcela plochá vyvýšenina. Kolem této přírodní pevnosti se prostíraly vápencové roviny, písčné stepi s nízkými návršími, které v tomto moři písku vypadaly jako ztuhlé vlny. V oválu obehnaném přírodním plotem seskočilo právě z koní asi šedesát jezdců. Zvířatům se kouřilo ze slabin, jako by za sebou měla rychlou jízdu. Ozývala se změt lidských hlasů, řehotání koní a cinkot všemožných zbraní. Na sedlech visely ještě muškety, karabiny, dvojhlaňové pušky a kopí s vlaječkami, třepotajícími se ve větru. Někteří jezdci pečovali o koně, jiní pole-hávali po únavné celodenní cestě, za níž jim pod žhavým sluncem ztuhly údy, na písku ve skromném stínu kaktusů a mysleli především na odpočinek.

O kus dál bylo vidět mezky s nákladem a v ještě větší dálce jelo asi dvacet naložených vozů, které sem mířily také, i když pomaleji.

Když mezci s vozy dorazili do tábora, vypukl tam zmatek, trvající však jen pár minut. Vozy byly brzy vyložené, mezci odpřažení a koně odsedlaní. Potom muži rozestavili vozy do čtverce a spojili jejich oje železnými řetězy. Sedla naskládali na sebe a vyplnili jimi a kaktusy a nopály prázdný prostor mezi koly, takže celek tvořil pevnou a prakticky nedobytnou barikádu.

Uvnitř tábora přivázali muži koně k vozům a postavili kuchyňské náčiní ke svazkům větví, které si jako otop přivezli na vozech, aby měli na čem vařit.

Pak postavili polní kovárnu a zanedlouho se z kovadliny ozývaly údery kladiva vyrábějícího podkovy a obruče.

Bohatě oblečený jezdec, jehož oděv přirozeně silně utrpěl prachem a sluncem, seděl na ušlechtilém ryzáku sám uprostřed tábora a bedlivě se rozhlížel na všechny strany. Byl to don Esteban de Arechiza - hrabě de Mediána. Na návrší, které ovládalo celý tábor, stavělo několik mužů stan. Když byli hotovi, seskočil jezdec z koně a vešel dovnitř.

Všechny tyto přípravy trvaly sotva půl hodiny.

Směrem k východu, ale daleko za návršími ve stepi rostlo na písku rozlehlé a husté křoví. V jeho stínu odpočívala druhá skupina jezdců. Ti však neměli obranné valy, ani povozy, ani nákladní mezky. Tuto skupinu tvořilo totiž asi sto dvacet Indiánů bronzové pleti. Někteří byli polonazi, druzí měli na sobě volné kožené obleky. Tváře měli pomalované jasnou rumělkou a žlutým okrem a podle podivných ozdob na koních se dalo snadno poznat, že jsou na válečné stezce.

Pět těchto synů divočiny, bezesporu náčelníci, sedělo vážně kolem táboráku založeného po indiánském způsobu tak, že z dálky nebyl vidět ani kouř, ani plamen, a podávali si kolem dokola dlouhou dýmku, která hraje tak velkou roli při všech indiánských poradách. Všichni náčelníci byli ozbrojeni koženým štítem hustě lemovaným peřím, dlouhým kopím, válečnou sekýrou a nožem.

Kousek od nich stáli jejich koně. Byla to krásná, ohnivá, zvířata, která se dala jen těžko zkrotit. Na hřbete měla podivná dřevěná sedla potažená nevydělanou kůží a kříž ozdobený liščími kůžemi.

Jeden z náčelníků podal dýmku svému sousedovi a ukázal mlčky na na západním obzoru.

Oko Evropana by tam spatřilo jen nepatrný šedivý obláček, avšak by-trý zrak Indiána v něm rozeznal kouř ohně, vznášející se nad táborem floců.

Vtom přinesl posel zřejmě velmi důležitou zprávu, protože ho okamžitě obstopili všichni bojovníci. Posel přistoupil k náčelníkům.

"Nejstarší z našich otců mě vyslal, abych prozkoumal cestu bílých mužů, Kteří přišli do země rudých bojovníků z dosud neznámého důvodu. Utáboří-ffí se tamhle..., " ukázal na obláček, "jejich asi pětkrát tolik, kolik má rok mě-isíců, a mají povozy, koně a mezky. Avšak tamhle, kde žádný oheň nehoří," ukázal k řece, "táboří na zeleném ostrůvku tři bledé tváře, které mají tak ob-j, fovitě postavy jako praotcové rudých bojovníků, odpočívající už tisíc let 'hrobě."

Nejstarší náčelník klidně vyfoukl kouř nosem, podal dýmku sousedovi USE přikázal poslu, aby tyto tři muže blíže popsal.

"Jeden z nich, o dvě hlavy větší než já, je tak mohutný a rozložitý, že Sem podobného člověka ještě nikdy neviděl. Má oči dítěte, ale postavu ttedvěda. Nepřemohlo by ho ani deset bojovníků." Mezi posluchači se ozvalo nedůvěřivé mumlání. Náčelník mávl rukou. "Existuje jen jeden slavný bflý zálesák, kterého by nesrazilo na zem deset bojovní-I/JÍEŮ. Jeho kulka zasáhne letící vlašťovku, jeho pěst omráčí bizona a jeho hlas zní jako i ^půlnoční hřmění. Žije daleko na severu v zemi Siúxů a ještě nikdy nevstoupil na úze-; Bií Apačů. Rudí bojovníci mu říkají Velký orel. Necht' nám teď můj syn popíše druhé-bo bělocha!"

"Druhá bledá tvář není tak velká a statná, ale přesto větší a silnější než muži Apačů. Pohled má ohnivý, nohy rychlé jako jelen a ruce čilé jako jazyk hada, který si ani na okamžik neodpočine." "Odkud pocházejí ty bledé tváře?" " "Mají rysy lidí žijících na severu." "Necht' můj syn popíše třetího."

"Ten má jižní tvář, je mladý jako paprsky ranního slunce a krásný jako squaw j:ly novém vigvamu bojovníka. Jeho postávaje vyšší než moje a silný a obratný je ja-pco panter v pralese. Domluvil jsem!" Posel odstoupil.

Následovala chvíle mlčení, za níž putovala dýmka dokola rychleji. Po-í tom nejstarší náčelník vybidl druhý, aby vyslovili svůj názor. Druhý ná-J celník okamžitě vstal. Byl to vysoký muž nápadně tmavé pleti, která mu vynesla jméno Černý pták.

"Moje oko spatřilo už šedesát let a šedesát zim zbrázdilo mé čelo, ale dosud jsem neviděl, že by panovalo přátelství mezi bledými tvářemi ze severu a bledými tvářemi z jihu. Tři muži na ostrově nepatří k bojovníkům, sedícím na západě

kolem velkého ohně. Jsou to jejich nepřátelé. Rudí synové prerie nechť k nim vyšlou posla, aby sem přišli a bojovali s námi proti lidem od povozů. Černý pták, náčelník Apačů, domluvil!"

Potom vstávali postupně ostatní, ale nikdo z nich nesouhlasil s názorem Černého ptáka. Jeho návrh zamítli a rozhodli se vyslat větší oddíl bojovníků proti tábořišti a menší k ostrůvku.

Asi o čtvrt hodiny později se sto mužů vydalo neslyšně k táboru a dvacet nejzkušenějších bojovníků k řece. Hořeli touhou prolít krev tří mužů, jimž ostrůvek skýtal v tuto chvíli zdánlivě bezpečné útočiště.

Na sever od obou tábořišť ležel uprostřed Gily ostrůvek zahalený lehkou mlhou. Gila, lemovaná na březích stromy a keři, tekla zde od východu k západu a asi půl hodiny pod ostrovem se rozdělila ve dvě ramena a vytvořila velkou deltu ohraničenou horským hřebenem. Hory však by- ly utopené v husté mlze, která se barvila do modra a do fialová podle toho, jak se slunce blížilo k obzoru.

V deltě, která měřila asi dvě čtvereční míle, leželo přibližně v téže vzdálenosti od horského hřebenu jako od rozvětvení řeky Údolí zlata, i jak ho nazval Marco Arellano.

Říční břehy lemovaly na dostřel od ostrůvku velké osiky a vrby. Rost- s ly tak blízko u vody, že jejich kořeny prorůstaly až do řeky. Hustým : podrostem byly zarostlé i mezery mezi stromy. Naproti ostrůvku se však prostíralo dost velké prostranství zbavené vší vegetace.

Zdupala ji velká stáda bizonů a divokých koní, kteří se sem chodili napájet. Přes tento otevřený prostor bylo tedy z ostrůvku vidět daleko do roviny.

Ostrůvek vytvořily kmeny, které se kořeny či větvemi uchytily v řečišti. Další stromy k nim připlavila voda. Jedny měly ještě listí, druhé byly už dávno uschlé, a jak se větvemi a kořeny proplétaly, vznikl zde kdysi dávno jakýsi hrubý vor. Suchá tráva, kterou prudká řeka strhávala z břehů a zanášela k ostrůvku, vyplnila postupně škvíry mezi kmeny a prach, který sem ze i vzdálených končin zavál vítr, pokryl tuto travu vrstvou půdy. Tak vznikl na ostrůvku pevný podklad, na jehož okrajích se uchytily vodní rostliny.

Nad bujně rostoucím mladým dřevem, které s rákosím a šípátkou tvořilo kolem ostrůvku hustý zelený lem bizarně spojený s kostrami stromů .a jejich velkými, holými větvemi, se zvedaly kmeny vrb.

Tento lem obklopoval asi třicet až čtyřicet čtverečních metrů velkou a šťavnatou trávou porostlou mýtinou a ležící či klečící člověk, ať byl jakkoli velký, zcela zmizel za hustým mladým porostem a vrbinami.

Leželi za ním tři muži. Dva spali, nejstarší z nich držel hlídku, v obrovských rukou pušku připravenou k výstřelu.

Podle toho, jak tři bělochy z ostrůvku popsal indiánský zvěd, nemohl to být nikdo jiný než Bois-rosé, Pepe Dormilón a Fabián de Mediána.

Mladý hrabě po nebezpečném pádu do dravé řeky nezahynul. Pád byl smrtelný jen pro jeho koně a Fabián, který byl znamenitý plavec a jemuž okamžitě přispěchali na pomoc oba přátelé, se s vypětím všech sil zachránil.

Don Esteban de Arechiza a jeho průvodci od řeky ze strachu před kulkami obou lovců okamžitě odjeli a byli přesvědčeni, že mladý stopař je nenávratně ztracen.

Tři spojenci se pak museli vydat dalekou oklikou, aby se přebrodili na opačný břeh. Tím ztratili spoustu času, a když dorazili do Tubaku, výprava měla před nimi jednodenní náskok.

Proto tam prodali kůže jaguárů a pumy, koupili si, co potřebovali, a vydali se za výpravou. Fabián se rázem změnil z chudého stopaře v muže, který měl oprávněné nároky na bohatství a pocty. Jeho mysl však byla příliš prostá a zdravá, aby se dala oslnit tak svůdnými vyhlídkami.

Ze všeho nejdřív chtěl splnit dva úkoly: pomstít smrt svého pěstouna, k čemuž se zavázal přísahou, a představit se hraběti de Mediána jako jeho synovec a připomenout mu tak smrt své matky. V duchu se rozhodl, že ho nezabije, přestože žil od dětství v prostředí, které krevní mstu považovalo za dovolenou.

Co učiní ve věci bonanzy, dosud nevěděl. Chtěl se zachovat podle okolností, které však byly dosud tak vzdálené, že je nemohl ani v nejmenším předvídat.

Docela jinak uvažoval Pepe. Nikdy nikoho nenáviděl tolik jako Antonia de Mediána a byl pevně rozhodnut, že mu hrabě neunikne živý, jestliže mu jednou padne do rukou. Hrabě mu musí splatit výčitky svědomí, které ho nepřetržitě pronásledují po celá ta léta, až do dnešního dne, kdy jeho duši stále tíží hraběncina smrt.

Zálesák Velký orel neměl jiné přání, než pomáhat svému věrnému Dormilónovi a milovanému nevlastnímu synovi. Přestože se zdál navenek hrubý, měl bohabojnou mysl a zločiny dona Estebana se mu jevily v ohavném světle. Proto se lovec, který prožil většinu života odkázán sám na sebe, nelekal myšlenky zaslouženého trestu v podobě olověné kulky.

Bois-rosé, Dormilón a Fabián se z Tubaku nevydali přímo po zřetelných stopách karavany, ale drželi se stále kousek stranou od ní. Sledovali však bedlivě, kde se utábořila.

Početná skupina dona Estebana se díky strádání a indiánským nájezdům ztenčila o dvacet mužů, ještě než dorazila k Údolí zlata. Tři lovci však dosud šťastně unikli všemu nebezpečí, protože jejich odvaha, bystrost a zkušenosti výrazně předčily tytéž vlastnosti členů Estebanovy výpravy.

Lovci věděli, kde se dnes karavana utábořila, tušili také, že jsou v nebezpečné blízkosti Indiánů, a proto se rozhodli, že přenocují na ostrůvku, aby se vyhnuli nenadálému přepadení.

Nevšimli si však, že se právě ve chvíli, kdy si svlékli své věci, aby na něj doplávali, objevil u řeky apačský zvěd, pozorně sledující každý jejich pohyb.

Pepe a Fabián dlouho odpočívali. Někdejší Spáč procitl, teprve když slunce stálo těsně nad obzorem.

"Teď se vyspi ty, Bois-rosé. Vezmu si hlídku."

Velký orel zavrtěl hlavou.

"Budu hlídat s tebou. Podívej se na Fabiána, jak má klidný spánek, docela tak, jako by spal v domě u Manzanaresu a

nikoli na ostrůvku v divoké řece."

Pepe se při jeho slovech pousmál.

"Tak dobře. Podívej, jak se ve snu usmívá! Panenko Marijá, copak se mu asi zdá?"

Po Fabiánově opálené tváři se mihl šťastný výraz. Jeho rty se otevřely a zašeptaly:

"Rosarito!"

"U sta hromů, Pepe, máš pravdu! Sní o Rosaritě. Kdo je to?"

"Copak se nepamatuješ, že mu právě Rosarita prozradila, že don Este-ban de Arechiza je hrabě de Mediána? Rosarita je dcera dona Agustína Pěny."

"Máš pravdu! Ach, milý Fabiáne, takhle se člověk dozví, že Bois-ro-sé a Pepe nejsou jediní, koho miluješ."

"NemluV tak nahlas, ať ho nevbudíš! Tvůj hlas se někdy opravdu podobá hukotu vodopádu!"

"To máš pravdu. Ale copak můžu za své plíce?" omluvil se Kanad'an tišším hlasem. "Podívej se na to mračno prachu tamhle na břehu!* Stádo divokých koní se tu chce napít, než odběhne na pastviny, kde stráví noc. Jak uhánějí ve své hrdé kráse, kterou dává Bůh svobodným živočichům! Oči jim planou, nozdry mají červené, hřívý jim vlají ve větru. Ach, mám sto chutí vzbudit Fabiána, aby je mohl obdivovat."

"Nech ho spát, Bois-rosé! Obávám se, že bude muset za chvíli otevřít oči dokořán -podívej, stádo se najednou otáčí jako mrak odehnaný větrem."

"Sakra, něco je vyplašilo. A podívej se tamhle na toho jelena, který nám mezi stromy ukazuje své velké oči a černý čumák! Zřejmě něco věří. Naslouchá. Aha, jde blíž, aby se taky napil. Slyší nějaký zvuk, zvedá hlavu. Co je to za zvuk?"

"Vlcí, Bois-rosé, vlci to jsou, takhle vyjí vlci..."

Pepe se odmlčel a upřeně hleděl do kraje před sebou. Jelen bleskurychle uháněl pryč, parohy na zádech, hlavu zakloněnou, nozdry otevřené, aby mohl snadněji nasávat vzduch do plic. Za ním se objevila smečka hladových vlků.

"Nemám přece jen vzbudit Fabiána, Pepe?"

"Ano, vzbud' ho, tahle podívaná stojí za to. A později uvidí možná ještě něco jiného..."

Bois-rosé mladíkem jemně zatřásl a upozornil ho na jelena.

Ten měl před smečkou vlků značný náskok. Avšak bystré oči lovců spatřily na písčiny dunách lemujících obzor další vlky, kteří tam s na stráž a sledovali lišili svých druhů, nahánějících jelena k nim.

Prchající jelen je zřejmě neviděl nebo na ne nedbal. Hnal se stále mo k nim a zastavil se až v jejich blízkosti. Viděl, že se kolem něj sta je kruh nepřátel.

Pak se náhle otočil k vlkům, kteří ho pronásledovali, a pokusil se uniknout, avšak přeskočit jejich vyjící hlavy se mu nepodařilo. Dor. přímo mezi své pronásledovatele. Někteří mu zůstali pod nohama, dv tři probodl parohy. Potom se ubohé zvíře se zkrvavenými boky a vy] zeným jazykem dovleklo k řece i s vlkem, který se mu zahryzl do no Tam se pronásledovatele z posledních sil zbavil a vrhl se do vody. Lc napjatě sledovali tu štvanici z ostrůvku.

"To je úžasné, nádherné!" zvolal Fabián. "To ušlechtilé zvíře se chránilo!"

Vlci, kteří běželi za ním, se užuž chystali skočit za jelenem, avšak hle se dali na útěk, jako by se jich zmocnila panická hrůza.

"Co je?" zvolal Fabián. "Proč prchají?"

"Skrč se, synu, skrč se!" odpověděl Bois-rosé. "Schovej se za ker

V mžiku leželi všichni tři na zemi, neboť na bojišti, které je v tec pouštích přístupné všem, se teď objevili jiní, strašnější lovci.

Po otevřeném prostranství se řítilo asi dvanáct divokých koní, které z< sak a Pepe před chvílí pozorovali. Za vyplašenými zvířaty se hnali Indi na neosedlaných koních, aby byli lehčí a obratnější. Seděli na jejich hř těch přikrčení, kolena skoro u brady, a dávali tak zvířatům možnost vol ho pohybu.

Zprvu viděli lovci jen tři Indiány, ale pak se jich na obzoru vynořilo asi dva Někteří byli ozbrojeni kopími, jiní mávali ve vzduchu lasy spletenými z kí a všichni vyrazili křik, jímž dávají rudokožci najevo jak radost, tak hněv.

Pepe se na Kanadana tázavě podíval.

"Je to opravdový lov, nebo jen lstivá hra, Bois-rosé?"

"Hm, to si musíme počkat, Pepe. Nevím, jak by se rudokožci dověi li, že jsme tady."

Indiáni se hnali dál za prchajícími koňmi. Překážky, jimiž jsou tyto zd; livě rovné plochy poseté, prolákliny, návrší, kaktusy s ostrými ostny, nic nemohlo zadržet. Neobjížděli je a nebrzdili před nimi, hnali se přes s nezdolnou odvahou. Tiburcio, sám odvážný jezdec, sledoval umění těchto neohrožených je; ců s neskrývaným obdivem. Jelikož však museli všichni tři dávat póz aby je Indiáni nezahledli, zůstala, část této velkolepé a zároveň děsivé po váné skryta jejich zraku. Savana, před chvílí ještě docela pustá, se náhle změnila v dějiště plné vřavy. Jelen, zahnaný do úzkých, si hledal pevnou půdu pod nohama. Zamířil ke břehu, kde narazil opět na vyjící vlky, kteří ho odehnali zpátky. Divocí koně pádili před Indiány, jejichž křik si v ničem nezadal s vytím vlků, a opisovali velké kruhy, aby unikli indiánským kopím a lasům. Ted' však nastal v podívané nečekaný obrat.

Mezi dvěma terénními vlnami se objevil jezdec, který Indiány nemohl vidět a v němž tři lovci i na velkou vzdálenost hned poznali bělocha.

"Panenko Marijá, bídá tvář!" zvolal Pepe. "Určitě to bude Arechi-zův zvěd, který se má porozhlédnout po okolí. Blíží se proti větru a ru-dokožce neslyší. Podívejte, podívejte, už ho zahledli! Je ztracený!"

Bylo to tak, jak Pepe řekl. Nic netušící muž se pomalu blížil proláklí-nou, zatímco Indiáni už kolem něj opisovali oblouk, aby ho obklíčili. Koně a vlci zmizeli ve vzdáleném oparu. Nablízku zůstalo jen dvacet ru-dokožců, kteří vytvořili půlkruh

s bílým jezdce uprostřed.

Ted' Indiány spatřil. Bylo jasné vidět, jak se zhroutil a vzápětí se rozhlédl, kudy by jim unikl. Poznal, že nepřátelé jsou všude, jen u řeky ne, a tryskem k ní zamířil. Avšak jeho kůň byl buď špatný, nebo příliš unavený. Běžel pomalu, a tak se kruh kolem jezdce rychle uzavíral. Když byl běloch asi třicet kroků od břehu, první Indián ho dohonil, hodil mu laso kolem prsou a paží a strhl ho z koně.

Tento Indián měl tmavší plet' než ostatní a čelenka ho označovala za náčelníka. Byl to Černý pták.

Tři lovci stále leželi schovaní za křovím na kraji ostrůvku.

"Co ted', Bois-rosé?" zeptal se Pepe.

Tázaný se otočil k Fabiánovi.

"Fabiáne, synu, řekneš mi celou pravdu?"

"Ptej se, otče!"

"Ještě nikdy ti nehrozilo větší nebezpečí než ted'. Ten muž je běloch. Jestli ho necháme zahynout, tak se možná zachráníme. Je nepravděpodobné, že by o nás Indiáni věděli. Jestli mu pomůžeme, tak se prozradíme. Já a Pepe uděláme, co budeš považovat za správné. Rozhodni se rychle!"

"Zachráníme ho."

"Dobře. Vezměte si pušky, ale nestřílejte, dokud neřeknu!"

Ted' už obklopili bělocha všichni rudokožci. Sundali mu laso a na náčelníkův pokyn pět bojovníků seskočilo na zem a zajatce podrželo. Černý pták vytáhl nůž. Jeho kůň stál jako socha.

"U sta hromů," zašeptal Bois-rosé vzrušeně, "chtějí ho sžalovat za

živa -jako kdysi Ogelalové mě, jenomže tehdy jsi mi přišel v pravou chvíli na pomoc. Pošli náčelníkovi kulku -přesně jeden coul kolem ucha, Pepe!"

"Proč ne do hlavy?"

"Je to člověk a nechci..."

Výstřel třeskl přesně v okamžiku, kdy se náčelník rozmáchl nožem. Kulka mu zasvištěla těsně kolem hlavy. Černý pták však nedal najevo sebemenší leknutí či překvapení. Zavedl koně až k vodě a pátravě se zadíval na ostrov.

"Panenko Marijá, ten chlap zaručeně věděl, že jsme tady!" řekl Pepe a nabil přitom pušku.

"Nejen to," dodal Bois-rosé, "ví taky, že nejsme banditi, jinak by se nevystavoval takhle neopatrně našim kulkám. Určitě nás tu objevil už předtím jejich zvěd."

Tu přiložil náčelník ruce k ústům jako hláskou troubu a zavolal:

"Bílé tváře necht' vstanou, aby si s nimi Černý pták, náčelník Apačů, mohl promluvit!"

Bois-rosé se vztyčil v celé své délce a na rtech se mu objevil spokojený úsměv, když spatřil, že Indián, udivený jeho obrovitou postavou, pár kroků poodstoupil i s koněm.

"Co mi chce rudá tvář říct?" zahřměl Bois-rosé svým basem.

"Je bílý muž náčelník, abych s ním mohl mluvit sám, nebo s ním má hovořit některý z mých mužů?"

"Bílá tvář je náčelník v lese a panovník v savaně. S obyčejným bojovníkem mluvit nebude, dovoluje však náčelníku Apačů, aby promluvil."

Bois-rosé znal Indiány a chtěl v nich od počátku vyvolat úctu k vlastní osobě.

"Proč střílí můj bratr na mé rudé syny?"

"Proč brání můj bratr mému bílému synovi, aby šel, kam chce?"

"Tato bledá tvář není ani bratr, ani syn velkého náčelníka lesů. Pán savany přichází od půlnoci, bledá tvář od poledne. Má Černý pták, náčelník Apačů, pravdu?"

"Má pravdu, ale zapomíná, že všechny bledé tváře jsou bratři. Necht' Černý pták zajatce pustí, aby nemusela znovu promluvit moje puška."

"Apač se jejího hlasu nebojí, avšak bojovníci od jihu před ním utíkají. Necht' můj slavný bílý bratr přijde do našeho tábora a bojuje s námi proti táboru bledých tvářů. Vykouříme s ním kalumet a budeme jeho statečnými druhy."

"Chce můj rudý bratr slyšet mé jméno?"

"Necht' ho pán savany vyřkne!"

"Rudé tváře mu po všech prériích a horách říkají Velký orel. Slyšel už můj bratr toto jméno?"

"Slyšel ho," odpověděl Indián a nedokázal skrýt obdiv.

"Pak můj rudý bratr jistě ví, že Velký orel je spravedlivý a přátelský. Nijak rudým bojovníkům neublíží, ale nespolečí se s nitni proti svým bílým bratrům."

"Pak přijde tato bledá tvář o skalp."

"Pak přijde mnoho Apačů o život!"

"Apačů je jako písku na savaně. Velký orel však má s sebou jen dva muže. Buď s námi vykourí kalumet, nebo se odebere k svým otcům!"

"Náčelník Apačů tedy zajatce nepustí?"

"Ne."

"V tom případě zemře každý, kdo se bílé tváře dotkne."

"Velký orel uvidí, co uděláme."

Náčelník pokynul bojovníkům a kousek odjel, aby se dostal z dostřelu kulek. Nůž jednoho bojovníka se zaleskl nad zajatcovou hlavou. Avšak Bois-rosé zvedl pušku a Indián padl s roztržštěnou hlavou. Okamžitě se zablýsklo deset dalších nožů. Tu třeskl Fabiánova a Pepeho puška, a zhroutili se další dva Indiáni.

Bois-rosé měl už opět nabito.

"Utíkej!" zavolal silným hlasem na bělocha, který tam stál a třásl se smrtelným strachem. Současně zastřelil dalšího

rudokožce. Běloch tím získal tolik prostoru, aby se mohl rozběhnout na břeh, odkud by se pod ochranou tří pušek dostal bezpečně na ostrov. Byl však tak zmatený, že vyrazil stranou, kde stál jeho kůň. Díky tomu se dostal i s Indiány z dosahu pušek tří lovců a za chvíličku měl znovu laso kolem krku a ležel skalpován na zemi.

Indiáni ječeli, že to pronikalo do morku kostí.

"Panenko Marijá, to je ale hlupák! Vystavili jsme se nebezpečí úplně zbytečně."

"Ba ne, Pepe. Přijeli by sem, i kdyby se tohle nestalo. Ale podívejte, co dělají!"

Šest Apačů zůstalo u řeky, ostatní rychle odjeli.

"Jedou si pro zbraně, které odložili, když se pustili za divokými koňmi."

"Mám takový pocit, že nás budou obléhat," řekl Fabián.

"To jistě, synu, proto musíme doplavat na protější břeh a zmizet."

Pepe se na Bois-rosého překvapeně podíval.

"Bylo jich dvacet, Bois-rosé, a teď jich je už jen šestnáct. Kdy ukázal Velký orel Indiánům záda?"

"Co tomu říkáš, ty Fabiáne?"

"Zůstaneme tady."

Kanaďan si přitiskl odvážného stopaře k srdci.

"Správně, synu! Chtěl jsem jen vědět, jestli se na tebe můžeme spolehnout. Nemám ve zvyku utíkat - a kromě toho by se stejně celá skupina vydala za námi. Teď nastalo jen krátké příměří. Musíme si tu vybudovat kryt, který by kulkám či šípům odolával líp než rákosí a listí. Indiáni se určitě přebrodí přes řeku, aby na nás zaútočili z obou stran. Dejme se do práce!"

Ze strany, z níž Indiáni přijeli, byl ostrůvek dostatečně chráněný mohutnými kořeny, trčícími do výše jako palisády.

Druhou stranu, odkud rudokožci patrně zaútočí podruhé, však chránil jen sice hustý, avšak průstřelný lem tvořený rákosím a mladými vrby.

Díky neobyčejné síle paží se Kanaďanovi za pomoci obou přátel podařilo vyrvat z ostrůvku na obou koncích několik velkých, suchých větví a kmenů připlavených teprve v poslední době. Za pár minut měli silní a obratní lovci nejslabší a nejvíce ohroženou stranu ostrůvku chráněnou hrubým, avšak masivním opevněním, které je ochrání před smrtelným zraněním.

"Vidíš, Fabiáne," řekl Bois-rosé spokojeně, "teď jsi za kmeny v bezpečí jako v kamenné pevnosti. Ohrozit by tě mohly jen kulky, které by na nás ti rudí ďáblové vypálili ze stromů rostoucích na břehu. Proto se postaráme, aby se do jejich korun vůbec nedostali."

Kanaďan si nedělal nejmenší starosti o sebe, ale jen o svého nevlastního syna. Teď si spokojeně mnul ruce, že se mu podařilo postavit dostatečnou hráz mezi něj a smrt, a určil mu stanoviště na nejlépe chráněném místě.

Skupina deseti Indiánů se mezitím vrátila zčásti s puškami, zčásti s šípy. Potom si odjelo pro zbraně i zbývajících šest bojovníků, kteří až dosud střežili ostrov.

"Mějte se na pozoru! Za chvíli začne tanec!" prohlásil Pepe.

"Hlavně se jim neukazuj té! Při nabíjení nevstávejte, ale lehněte si na záda. Fabiáne, pamatuj si to!"

Indiáni zmizeli z volného prostranství. Teď se museli mít lovci na pozoru. Hladinu řeky, koruny osik, břehy zarostlé rákosím - nic nesměli spustit z očí, protože se už blížila nebezpečná noc.

Pozvolna se stmívalo a křoví na břehu nabývalo fantastických forem, jaké dokáže vykouzlit neurčité světlo soumraku, i Zelená stromů přecházela do studených černých tónů, ale lovci měli oči stejně bystré jako Indiáni a byli tak ostražití, že by je nikdo nedokázal oklamat.

"Pepe," řekl Bois-rosétiše, "nepřipadatí taky, jako by tamhleten keř...", auká-Zal skiz rákosí na vrbu, "změnil tvar a zvětšil se?"

"Ano," odpověděl bývalý celník, "vypadá teď jinak. A co říkáš třetímu keři od něj směrem nahoru - ten má všechny listy zvadlé."

"A vidíte ten keř mezi vrbou a olší?" zeptal se i Fabián, "ten tam před
fdeseti minutami určitě nebyl."

"Opravdu! Maskují se ulámanými větvemi. Je směšné, že chtějí obelstít zálesáky, od kterých by se mohli mnohemu přiučit," podivil se Kanaďan. "Za všemi keři se skrývají Indiáni. Připravte si kulky. Vezmeme si na mušku každý jeden keř."

Potom padly tři výstřely. Odpověděly jim tři hlasité, smrtelné výkřiky, po nichž se ozval mnohohlasý zuřivý řev. Umělý keř zmizel a druhé

dva získaly zase starou podobu.

Lovci si lehli na záda a nabili pušky. V odpověď na tři mistrovské výstřely jim nad hlavami zasvištěly kulky a šípy, které však srážely k zemi jen listí a tenké větvičky.

"Jestli se nepletu, je jich už jen třináct, ledaže by se vrátilo těch šest, co předtím odjeli. Mějte se na pozoru, přátelé! Tamhle se třese listí na osice a určitě to není větrem. Jsem si jist, že na ni leze, nebo tam už vylezla jedna rudá tvář."

Záblesk na zmíněném stromě a kulka, která se zaryla do jednoho z kmenů tvořících ostrůvek, dokázaly, že měl Bois-rosé pravdu.

"Panenko Marijá, ten má ale mušku!" řekl Pepe a prostrčil hlaveň pušky rákosím. "Teď ho není vidět, ale jestli vystřelí ještě jednou, bude to jeho konec."

Uplynula dlouhá chvíle, než Indián znovu nabil, ale potom, jakmile se na stromě zablesklo, zahřměla Dormilónova medvědobijka. Nepřítel

se ukázal jen na zlomek vteřiny potřebný k výstřelu, ale tato chvílička Pepemu stačila. Indián padal z větve na větev jako plod, sražený krupo-gbitím. Znovu se ozval zběsilý křik, který by lidem slabších nervů nahnal hrůzu. "Panenko Marijá, smiluj se nade mnou! Člověk by si opravdu myslel, že to řve smečka tygrů!" Tu se Fabián náhle otočil proti proudu a opřel si ústí pušky na vidlici odumřelé větve. "Koukněte se, jak ho naučím plavat!" Kousek nad ostrovem, nedaleko břehu, vyčníval z řeky kámen. Fabián si všiml, že za něj z břehu bleskurychle skočil Indián. Dobrý střelec by odtamtud mohl napáchat velkou škodu, protože ostrůvek byl na horní špici hůř chráněný. Fabián se ani nepohnul. Čekal, až zahlédne sebemenší kousek nepřitele. Potom stiskl spoušť - a nepatrný pohyb stál Indiána život. Fabián ho zasáhl doprostřed čela. Mrtvolu strhl proud a unášel ji kolem ostrůvku. Také teď se ozval nepopsatelný řev. Rudokožci měli opravdu důvod k zuřivosti. Utrpěli už citelné ztráty a sami bělochům ani trochu neublížili. "Snad si ti hlupáci nemyslí, že nás tím křikem oklamou?" uvažoval Kanad'an. "Chovají se jako šakalové v noci. Ti taky vyjít a odpovídají jeden druhému, jako by jich bylo sto, a přitom jsou jen tři nebo čtyři. Tihle mizerové hulákají jako celá horda, a zatím jich zbývá už jen jedenáct. Kdybychom je tak mohli přimět, aby se k nám vydali přes vodu - to by nezůstal naživu ani jeden, který by v rodné vsi oznámil, jakou utrpěli porážku." Nato se Bois-rosé krátce zamyslel. "Počkat, už to mám!" zvolal potom. "Co?" zeptal se zvědavě Pepe. "Nemohli bychom je přesvědčit, že nás zranili, a přimět je tak, aby si přišli pro naše skalpy?" "To je výborný nápad." "Ale zatraceně nebezpečný." "Ne tak, jak si myslíš, Bois-rosé." "f" "Dobrá, zkusíme to. Nejdřív přijde na řadu moje kožešinová čepice. Je už tak děravá, zejí to neuškodí. Ale nedělejte moc velký povyk, až spadne, vyrazte jen krátký výkřik." Nato posadil Pepe čepici na větev a podržel ji u mezery mezi dvěma větvemi. Indiáni ji hned zpozorovali. Dobře mířená kulka z jejich pušky roztránila větev a na Pepeho výkřik odpověděl ze břehu doslova šílený řev. "Myslí si opravdu, že poslali Velkého orla k jeho otcům! Jen počkejte, jak vás vrabce ten orel nakonec sežere!" "Tamhle leze jeden na olši!" ohlásil Fabián. "Správně, přesně to si přeju," odpověděl Kanad'an. "Když si lehne až k vodě, neuvidí nás. Musíme předstírat, že jeden z nás něco hledá uprostřed ostrůvku. Je už našrůstí taková tma, že ze stromu rozezná jediné posta- j vu, ale žádné podrobnosti. Sundej si honem kabát a čepici, Pepe!" Bois-rosé vytáhl z opevnění rozdvojenou větev, navlékl na ni Pepeho kabát, nahoru nasadil čepici a panáka postrčil doprostřed ostrůvku. Okamžitě se na osice zabýsklo. Kulka sice dopadla o kus dál, ale Bois-rosé panáka stejně pustil. Z osiky se ozval vítězoslavný výkřik. "Výborně, rudí bratři! Teď už jste poslali do věčných lovišť dva z nás. fejd'te si ještě pro třetího! Kdyby ten chlap uměl lip střílet a kdyby už febyla taková tma, nemohli bychom se toho odvážit, ale takhle... Pojd', abíáne, půjč mi svůj klobouk!" Dostal ho. Kdyby přátelé tušili, co má Bois-rosé za lubem, určitě by látku v tom zabránili. Takhle se lovec jen tiše usmál, nasadil si na hlavu pŮobouk, který mu byl hrozně malý, a když usoudil, že má Indián na osi-pfe opět nabito, vztyčil se kousek nad okraj opevnění. Pepe div nevykřikl zděšením, avšak stejně ho vzápětí přehlušily dva ýstřely, jeden z osiky a druhý ze břehu. "Panenko Marijá, co tě to napadá?!" "Co by mě napadalo! Teď už nic, teď nás odpráskli všechny tři. Slyšíš, fak jásají? Mířili kupodivu lip, než jsem očekával. Jedna kulka mi propletla rukávem a druhá... Opravdu, v klobouku je taky díra!" Fabián byl ještě bledý hrůzou. Přesto odvážnému lovcí nic nevyčítal, loís-^osé se jen oklepal a řekl: "A teď dávejte pozor. Hned nás zasypou šípy a kulkami. Známe Indiá-y - rozhodnou se, že naše mrtvolky zabijí ještě trochu víc." Bois-rosé usuzoval správně. Za chvíličku se na ostrůvek snesla skoro ppinutová palba. Nad hlavami lovců svištěly šípy, kulky se zarývaly do l :Janenů a lámaly celé větve"ale žádná nikoho nezasáhla. "Vidíte to? Teď se rozhostí ticho, dokud nad koruny stromů nevystou-í měsíc. K tomu dojde za tři čtvrti hodiny. Do té doby jim tu můžeme sinachystat, po čem touží." Na řece byla taková tma, že rudokožci nemohli ze břehu vidět, co se l ;na ostrůvku děje. Naproti tomu měsíc, který stál na nebi už předtím ia který teď osvětloval stromy a keře na břehu stále jasnějším světlem, ;dovolovat lovcům sledovat každý jejich pohyb. Přátelé nařezali rákosí na krajích ostrůvku, svázali ho do tvaru podo-^>bájičího se lidským hlavám a za pomoci vlastních šatů vyrobili tři paná-Shky, které položili na trávu, jako by byli mrtví. Měsíc vystoupil výš a přesně po odhadnuté době zaplavil ostrůvek ; kalným světlem. Ze stromů museli panáci vypadat jako lidé. Lovci sami se ukryli za opevnění a čekali, co se stane. "Neleze tamhle někdo na vrbu?" zeptal se Pepe. "Ano," odpověděl Fabián. "Mohli bychom si ho vzít parádně na mušku, kdybychom neměli jiný plán." "Jen ať si tam vylezou! Však oni zase slezou!" Indián šplhal velmi opatrně z větve na větev, až dosáhl potřebné výšky, aby mohl přehlédnout celý ostrůvek. Potom se usadil na tlusté větví a vystrčil opatrně hlavu. Pohled na mrtvolky v trávě ho zřejmě nepřekvapil. Nechtěl však bělochům sednout na lep. Přestože na tomto stromě zahynul už jeden jeho rudý bratr, což nebylo právě povzbuzující, ukázal Indián nepřítelům

celou postavu a přiložil pušku k lici. Potom hlaveň spustil a zamířil znovu. Až po několika opakovaných pokusech byl skálopevně přesvědčený, že na ostrůvku leží opravdu mrtvolý. Domníval se, že by na něj nepřátelé určitě vystřelili, kdyby byl aspoň jeden z nich naživu. Proto nakonec vítězoslavně vykřikl.

"Aha, už zabírají!" zasmál se Bois-rosé. "Je to Černý pták. Vsadím se, že co nejdřív navštíví své bílé bratry."

"Leze ze stromu dolů!" poznamenal Fabián.

Indiáni však byli stále opatrní a ještě dlouho o sobě nedali vědět.

"Rádi by získali naše skalpy, ale pořád si ještě nevěří," řekl Pepe a potlačil zívnutí. "Panenko Marijá, jde na mě spaní jako v Elanchove!"

"Jen klid!" utěšoval ho zálesák. "Přijdou určitě. Kdo ví, proč jsou tak váhaví!"

Ukázalo se, že měl pravdu. Sotva domluvil, objevil se na břehu první Indián, po něm druhý a zanedlouho napočítali deset postav nořících se pomalu do vody.

"Budou se určitě brodit jeden za druhým," zašeptal Bois-rosé. "Ty si, Fabiáne, vezmeš na mušku druhého. Pepe zamíří na prostředního a já si půjčím předposledního. Tak je rozdělíme a budeme s nimi snáz hotovi. Rozhodně však potom dojde k boji muže proti muži. Fabiáne, synu, za-kazuju ti, aby ses do něj pouštěl. Stačí, když nám budeš nabíjet pušky. Pepe a já si na ně počkáme s noži."

V čele šel bojovník vysoké postavy. Byl to Černý pták. Ostatní ho následovali tak opatrně, že jejich pohyby ve vodě nebyly vůbec slyšet.

Náčelník dospěl k hlubině, kterou musel přeplavat. Po třech tempech by byl u ostrůvku.

"Palte," zahřměl zálesákův hlas. Lovci vstali. Tři výstřely se slily v jeden - a tři Indiáni zmizeli pod hladinou.

Pepe a Bois-rosé odhodili pušky za sebe a rozkročili se a byli s noži v rukou připraveni na boj muže proti muži. Jelikož se však po prvních výstřelech potopil i Černý pták, jeho bojovníci se vzápětí bezhlavě vrátili na břeh.

"Apačům zbývá ještě osm statečných bojovníků," zavolal za nimi Bois-rosé hromovým hlasem. "Odváží se přijít si pro skalp Velkého orla?"

"Apačové jsou zbabělí šakalové," posmíval se Indiánům Pepe, "utekli před třemi bélochy. Kdo z nich si přijde pro skalp Zápalného blesku?"

Odpověď se neozvala. Tu zpozoroval Pepe kousek od ostrůvku černé tělo, ležící na zádech na hladině a nehybně unášené ke břehu jako hromada suchých větví.

"Done Fabiáne, proboha, honem pušku! Je to Černý pták. Předstírá, že 's mrtvý a nechává se unášet proudem' í!í! Pepe vytrhl mladíkovi pušku z rukou a zamířil.

"Teď nám rudý náčelník zaplatí za skalp našeho bílého bratra!" zvolal epe mocným hlasem. "Zápalný blesk zbabělého Apače nezabije, fóehromí jen jeho paži, kterou pozvedl proti Vládcům savany!"

Náčelník se okamžitě potopil, ale jakmile vynořil hlavu, aby se na-áychl, kulka z medvědobijky mu roztříštila pravé rameno.

Bois-rosé už také držel pušku. Spatřil, že se jeden z Indiánů připlížil Bftezi keří na břeh, aby pomohl zraněnému náčelníkovi. Lovce stiskl těspoušť, a Indián zaplatil za svou neopatrnost životem.

Kanaďanův plán se nezdařil docela, protože Apačové se dali na útěk ! na ostrůvek nezaútočili. Avšak utrpěli velké ztráty a náčelník byl po-ífcnamenán navždy. Bělochům však dosud nezkřivili ani vlasek. Něco Hákového se mohlo podařit jen tak slavným zálesákům jako Zápalnému pťesku a Velkému orlovi, kteří tu dosud stáli s puškami, z jejichž hlavní fje kouřilo, jako hroziví bohové pomsty, jimž nikdo neunikne.

"Co teď, Pepe?" zeptal se zálesák.

"Nejdřív nabijeme a pak se přebrodíme na břeh!"

"Naživu je ještě jedenáct Indiánů, ale do vody jich vlezlo jen deset," íí;ymísil se do hovoru Fabián. "Kde je ten chybějící?"

"Správně, synu! Zůstal na břehu, nebo... ach, slyšíte koňský dusot? Je jto tak, jak jsem chtěl právě říct: vyslali ho pro pomoc. Teď už na břeh íradší nepůjdeme. Nejlepší bude, když se trochu najíme."

Sedli si k prostému jídlu, které tvořilo maso usušené na slunci a hrubá H'kukuřičná mouka, a bedlivě přitom pozorovali okolí.

Panovalo naprosté ticho, avšak lovci dobře věděli, zeje to ticho před bouří. Měsíc stoupal stále výš a čas míjel, a ticho nepřerušil sebemenší szvuk, ani když měsíc začal opět klesat. Stále se neobjevovalo nic, co by í svědčilo o blízkosti nepřátel, í Tu pod ostrůvkem neklidně zašplouchala voda. Pepe zbystřil sluch.

"Co je to? To nebyl proud ani vír. A v tuhle noční hodinu nechodí k řece pít koně ani bizoni."

Pepe vstal a předklonil se, aby viděl jak po proudu, tak proti proudu řeky. Ale kolem ostrůvku se válela hustá mlha vyvolaná chladnými ame-' rickými nocemi, které následují po parných dnech.

"Nevidím nic než mlhu," ohlásil zlostně.

"Ten pohyb vody se dá snadno vysvětlit," řekl Bois-rosé. "Koňský dusot, který jsme slyšeli, pocházel od přivolané indiánské posily. Rudokožci se zřejmě rozdělili a jednu skupinu poslali na druhou stranu řeky."

Mlha houstla stále víc a snášela se i na ostrůvek. Bylo vidět už jen na pár kroků a lovci se před nočním chladem halili pevněji do plášťů a dek.

Pak sebou všichni tři najednou trhli.

Na obou březích se současně ozval tak pronikavý a vytrvalý křik, že se jeho ozvěna rozléhala ještě dlouho nad celým krajem.

"Panenko Marijá, to je ale koncert! Takový člověk neuslyší ani v Madridu ! Teď si musíme pořádně přidržet skalpy, přátelé!"

"Co tomu říkáš, Fabiáne!" zeptal se zálesák.

"Že Bůh přijde svým vždycky na pomoc, otče."

"Správně, synu. Jsme sice obklíčeni z obou stran, ale až měsíc zapadne, najde se příležitost, jak z té pasti uniknout." Tu se v dále rozlehl tichou nocí výstřel. Bylo zřetelně slyšet, že jde o zbraně různých kalibrů. Střelba vytrvale pokračovala. Zřejmě se někde rozpoutal krutý boj.

"Mám dojem, že Apačové napadli Arechizův tábor!" zašeptal Bois-rosé.

"Přál bych mu, aby byli na tom stejně špatně jako my!" řekl zlostně Pepe. "Sotva se bude bránit tak statečně jako my." Tu se na břehu ozval indiánský hlas.

"Necht' bílé tváře pozorně naslouchají!"

"To je Černý pták," poznamenal Pepe. "Ten chlap ale má sílu - nejen že překoná bolest, ale dokáže si s námi ještě povídat!"

Byl to opravdu Černý pták. Bojovníci mu obvázali ránu a podpírali ho.

"Proč mají bílé tváře pozorně naslouchat?" zeptal se Pepe.

"Muži ze severu jsou stateční a budou odvahu ještě potřebovat. Synové Apačů právě napadli bílé tváře od jihu. Proč je přitom nepodporují také muži ze severu?"

"Protože Orel nebojuje vedle Černého ptáka, protože lvi neštvou zvěř společně se šakaly, protože šakali dovedou jen výt, zatímco lev nepřítele roztrhá."

"Náčelník Apačů nechce mluvit se Zápalným bleskem, ale s Velkým orlem ze Sněžných hor, se svým bílým bratrem, který má sílu medvěda a hlas hromu."

"Co chce Černý pták od Velkého(c) orla?" zeptal se zálesák.

"Černý pták chce slyšet, jak ho Orel prosí o život, neboť nastala hodina, kdy se zřítí z povětří na zem."

"Kdo ho srazí k zemi?" "Apačova ruka."

"Apačova ruka nedosáhne nad mraky. Je to ruka dítěte, které utíká před myši, je to ruka stařeny, která se bojí ropuchy."

"Tato ruka Pána lesa a savany rozdrtí! Náčelník Apačů chce mluvit i s Panterem"

"Tím myslíš tebe, Fabiáne!" prohlásil Bois-rosé. "Podívej, už ti dal i jméno!"

"Co chce Apač od Pantera, který ho roztrhá?" zvolal Fabián. "Panter je ještě mladý, srdce má plné odvahy a síly, ale smrt ho už drží za ruku. Unikne jí, jen když uposlechne hlasu, který s ním teď mluví." "Panter nevidí smrt u sebe, ale u rudých koček, které číhají u vody. křičí strachy. Co mu chce jejich hlas říct?"

"Necht' mladý panter přijde k svým rudým přátelům! Necht' si vyhledá; squaw mezi dcerami Apačů a stane se náčelníkem a slavným bojovníkem, jehož hlas bude znít po všech vigvamech."

"Panenko Marijá, ten chlapík vás chce oženit, doně Fabiáne," zasmál i/se Pepe. "Pomalujte se popeleni a okrem a přijměte tu nabídku! Tako-I vou nedostane každý den ani hrabě de Mediána!"

Fabián nedokázal potlačit veselý smích.

"Počkejte, ještě se ho na něco zeptám," požádal přátele a zavolal přes řeku: "A když Panter jihu slíbí, že si vezme rudou squaw, co udělá ná-; celník Apačů s Velkým orlem a Zápalným bleskem?"

"Oba zemřou. Černý pták jim rozpárá břicho, aby spatřil strach, který se v nich uhnízdil. A jestli Panter nepřijme jeho nabídku, uškrtí ho dvěma prsty, z jeho kůže si vyrobí sedlo pro svého bitevního koně a jeho skalp dá za příbytek polním myším!"

"Jenomže Černý pták se tří bílých náčelníků bojí a ukáže jim záda i se svými zbabělými bojovníky - tak jako před chvílí. Bledé tváře zahubily třináct jeho synů a samotného Černého ptáka ochromily. Jestli k nim přijde, zničí ho, ale kůži mu nechají, protože skalp Apače má stejnou cenu jako kůže zajíce: statečný bojovník v skutku raději zemře, než by se jí ozdobil."

"Výborně, doně Fabiáne!" zvolal Pepe. "Teď jste mi promluvil z duše, i když jste byl ještě příliš zdvořilý. Uvidíme, jestli nás o ty skalpy připlaví. Vztít za těchto okolností nohy na ramena není zbabělost, ale hrdinství. Orel, se vznese do vzduchu, blesk žádný smrtelník nezadrží a panter je ve vodě jako doma. Uvažme, jestli bychom jim odtud neměli uplavat!"

"Plavat dovedeme všichni. Ale musíme nejdřív zjistit, jestli s tím nepočítají," prohlásil Bois-rosé.

Měsíc už zašel. Vzdálená střelba ustala a kolem dokola panovalo naprosté ticho a tma. Zálesák vytrhl z opevnění vrbový krínek, jehož konec se podobal lidské hlavě. Opatrně ho položil na vodní hladinu. Černá hmota plula zvolna po proudu dolů.

Lovci se zatajeným dechem naslouchali, zda Indiáni na tento pokus zareagují. Uplynulo však několik minut, a nestalo se nic.

"Půjde to, když poplaveme opatrně a v delších odstupech. Pušky a střelivo..."

Tu se Pepe zarazil. Na břehu se rozhodl oheň, a ještě jeden - a dole třetí a čtvrtý - a na druhém břehu vzplálo také pět ohňů, prosvětlujících hustou mlhu zlatými a purpurovými paprsky až nad řeku.

"Sakra, to je špatně!" zvolal Bois-rosé. "Teď se odtud nedostaneme."

"Mlha ještě zhoustne, otče, a Indiánům brzy dojde topivo. A vůbec, počkejte chvíličku, přiměju je, aby ohně sami ztlumili!"

Fabián spatřil mezi chuchvalci mlhy hlavu Indiána, dřepícího a přikládajícího na oheň přímo naproti ostrůvku. Závan větru rozehnal mlhu ještě víc. Fabián zvedl pušku. Ozval se výstřel a mnohohlasý řev dosvědčil, že kulka zasáhla cíl. Chvilíčku nato všechny plameny zesláby.

"To byl skvělý nápad!" řekl Bois-rosé. "Fabiáne, chlapče, Marco Arellano ti dal dobrou školu. To můžu tobě i jemu s čistým svědomím dosvědčit. Pokud Indiáni na ohně znovu nepřiloží, doplaveme snadno tak daleko, abychom mohli z

řeky bezpečně vylézt. Co myslíš, Pepe?"

"Jestli mlha ještě zhoustne, což se dá očekávat, tak se nám to podaří. Mám jen starost o pušky a střelný prach. Občas se budeme muset taky ponořit."

"Hm," zauvažoval Fabián, "třeba nebudeme muset ani plavat, ani se potápět!"

"Jak to?"

"Třeba stačí, když budeme trochu kormidlovat a pádlovat."

"Jak to myslíš, synu?"

"Copak jste si nevšimli, jak se ostrůvek zvedal a klesal, když se rudo-kožci brodili přes řeku?"

"Všimli."

"A že se chvěl v základech, když jsme z něj rvali kmeny na stavbu opevnění?"

"To taky."

"Kdyby se nám tedy podařilo ostrůvek docela uvolnit ode dna, tak..."

"Panenko Marijá," skočil mu do řeči Pepe, „my jsme ale pitomci, Bois-rosé, nemyslíš?"

"Naprostě s tebou souhlasím. Fabiánův nápad nás zachrání. Ostrůvek Ipřidrží u dna jen pár kořenů nebo jeden silný kmen. Je v řece jistě za-řfctovený už léta, soudě podle vrstvy půdy, která se na něm vytvořila. řDřevo na spodní části bude už jistě zetlelé. Hned se o tom přesvědčím." Došel na kraj ostrůvku a opatrně sklouzl do vody. Oba přátelé ho trochu neklidně sledovali. Bois-rosé čas od času mizel řfod hladinou jako potápěč hledající díru v lodním boku. Po chvíli se řfik přátelům vrátil.

"Tak co?" zeptal se ho Pepe, "přidrží nás hodně kotev?" "Půjde to docela dobře, aspoň myslím. Zatím jsem objevil jen jednu." "Musíš ještě jednou do vody?" zeptal se Fabián starostlivě. "Ano, jestli chceme ostrůvek uvolnit."

"Nelez moc daleko, aby ses nezapletl do větví a kořenů a neutopil se!" "Neměj strach, synu," odpověděl obr. "Musím dát hlavně pozor, aby ř se ostrůvek nerozpadl. To bychom se dostali z louže pod okap. A pak si ř musíme opatřit kormidlo. V řece jsou různé proudy, a když bychom vor neovládali, mohl by nás zanést na nevhodné místo."

Náčelník Černý pták seděl u paty stromu. Zraněné rameno měl převá-Szané řemeny. Trpěl jistě šílenými bolestmi, ale nedával to na sobě znát. Planoucíma očima nepřetržitě pozoroval temný ostrůvek, na němž -řjak se domníval - se třáslí strachem tři muži, po jejichž krvi toužil.

Na začátku noci mohli Indiáni sledovat, co se tam děje. Čím větší cáry ř, mlhy se válely kolem ostrůvku, tím menší byl okruh světla, který vrhaly ř ohně na řeku. Později zhoustla mlha tak, že strážé neviděly protější : břeh, a nakonec zmizel v mlze ř ostrůvek.

Náčelník věděl, že teď musí být dvojnásob opatrný. Povolal k sobě ř dva bojovníky a poslal je ke strážím na obou březích.

"Jděte a řekněte jim, že musejí mít čtyři uši, aby nahradily oči oslepe-ř ne mlhou. Řekněte jim, že vděčnost Černého ptáka je velká a jeho trest přísný. Kdo zavře oči a usne, toho nepošle náčelníkův kyj do věčných lovišť, ale do země stínů. Bojovník, který usne na hlídce, přijde do pusti-ř; ny duchů, kteří musejí věčně spát!"

Za normálních okolností neujde Indiánům v noci jediný zvuk a jejich očím jediný předmět, který chtějí objevit. Dnes jim však mlha ztěžila pozorování. Sníženou bystrost smyslů mohli nahradit jen napjatou pozorností.

Indiánští bojovníci stáli u ohňů se zavřenýma očima a napjatýma ušima ř má, a zatímco celá příroda byla pohroužená do spánku, snažili se zůstat bděli. Čas od času přihodili do ohně větev a stáli u něj dál, nehybně a pozorně.

Tak uplynula delší doba, během níž nebylo slyšet nic než slabé hučení vzdáleného vodopádu a tichý řelest rákosí, jímž pohybovaly vlnky na řece.

Studený noční vzduch stupňoval náčelníkova muka, a tím ř jeho hněv. Oheň hořící vedle stromu, o jehož kmen se opíral, osvětloval jeho ostře řezanou tvář, která byla po ztrátě krve bledší než obvykle. Pomalovaný, bolestí zkrivený obličej a pomstychtivě jiskřící oči mu dodávaly vzezření būžka, k jakému se lidé modlívali v barbarských dobách a zemích.

Tu zašustilo křoví a před náčelníkem se objevil mladý Indián. Byl zkrvavený a udýchaný, což svědčilo o tom, že dlouho a rychle běžel.

"Co chceš? Posílá tě náčelník Kočičí pardál? Určitě je to důležitý vzkaz, když za mnou vyslal nejrychlejšího běžce našeho kmene."

"Kočičí pardál už nikoho nikam nevyšle. Nůž bělocha mu probodl jeho srdce a náčelník uposlechl volání Velkého ducha a odebral se do věčných lovišť."

"Bude tam šťastný, protože zemřel jako vítěz," odpověděl náčelník, ovládající svou zvědavost.

"Padl jako poražený. Bojovníci Apačů uprchli. Jejich velitelé a padesát proslulých mužů zůstalo na bojišti."

Nechybělo mnoho, a náčelník po těchto slovech přes pronikavou bolest a přes předepsanou zdrženlivost div nevyskočil. Trvalo mu pár vteřin, než se uklidnil.

"Kdo tě posílá?"

"Bojovníci, kteří potřebují vůdce, aby se bílým tvářím pomstili. Černý pták byl až dosud náčelníkem jednoho kmene. Teď je však hlavou všeho lidu."

V očích zraněného náčelníka se zaleskla pýcha a uspokojení. Jednak se teď zvětřila jeho moc, jednak porážka čtyř náčelníků prokázala, že rada, kterou jim dal ráno, byla moudrá.

"Kdyby se pušky mužů od půlnoci spojily s našimi, byli by už všichni muži od jihu skalpováni. Velký orel, Zápalný blesk a Panter jihu teď čekají, až je Apači zabijí. Všechny bledé tváře musejí zemřít. Ale co zmůže zraněný náčelník? Ztratil polovinu krve, nohy ho neunesou a z koně by spadl."

"Privážeme ho," odpověděl běžec, jemuž se objevila hrůza v očích, když uslyšel jména slavných lovců. "Proč nedopadla pěst Černého ptáka na hlavy bělochů?"

"Běžec Antilopa má nohy jelena a myšlenky lišky. Necht' si poslechně, jak probíhal boj s náčelníky lesa a savany!"
Indián zůstal mlčky stát, hrdý na toto vyznamenání.

Když náčelník dovyprávěl, Antilopa sklopil pohled. Přemýšlel. Po chvíli zvedl hlavu.

"Promluví ke mně ticho noci. Než Černý pták spatří rozbřesk, budou bledé tváře v jeho moci."

"Copak se moji bojovníci můžou vydat po vodě jako po válečné stezce?"

"Ne. Ale můžou na ostrůvek poslat oheň, který ho spálí a vyžene bledé tváře na břeh."

Náčelník překvapeně pohlédl na rádce.

"Vždyť to říkám, že běžec Antilopa má myšlenky lišky. Necht' učiní, jak řekl!"

Indián se otočil a neslyšně zmizel v mlze, která zhoustla tak, že bylo vidět sotva na dva kroky.

Zálesák mezitím pracně uvolnil ze spleti dlouhý kmínek, zbavil ho větví a Fabiánovým lasem kolem něj omotal svůj plášť.

"Tak, a máme kormidlo, které nebude vůbec slyšet. Ted' už potřebujeme jen dvě dřeva jako pádla, a můžeme odplout!"

Bois-rosé dokončoval poslední přípravy, když se ze břehu podruhé ozval náčelníkův hlas.

"Je ucho bílé tváře připravené slyšet slova Černého ptáka, velkého náčelníka Apačů?"

"Promluvíme si ještě pár slov s tím darebákem, přátel?" zeptal se Pepe.

"Zkus to ty, já nemám čas," odpověděl Kanad'an.

"Co chce náčelník od lovců ze Sněžných hor?"

"Tři bledé tváře necht' začnou zpívat pohřební zpěv. Než ho dokončí, padnou do rukou mých bojovníků!"

"A sakra!" zašeptal Bois-rosé. "Zdá, že na nás něco chystají!"

"Náčelníci lesů nezpívají jinak než svými puškami," odpověděl Dormilón hlasitě. "Apačové jejich zpěv znají."

"Ten už nezazní. Necht' bílí bojovníci přijdou k nám, než je k tomu donutíme!"

"Pánové savany se nestýkají s muži, kteří jim v boji ukázali záda! Jeden z nich vydá za víc než tisíc Apačů. Jestli rudé tváře chtějí poprosit o milost, musejí přijít za námi!"

"Jazyk Zápalného blesku je ostrý. Apač mu ho vyřízne z úst ostřím nože."

"A jazyk Černého ptáka se podobá jazyku skunka, který si jím čistí kožešinu. Náčelníci bělochů si ucpávají nos, když mluví."

"Apačův nůž jim ho uřízne, aby slyšeli, co jim říká. Ruka rudého bojovníka je silná. Rozdrtí je."

"Apač bude sedět ve vigvamu své squaw a vyprávět starým ženám, že se mu náčelníci Savany vysmáli. Blesk je rychlý jako myšlenka a zničí všechno, čeho se dotkne. Nikdo ho nechytí!"

"Apač ho chytí. Domluvil jsem!"

"Aha, už to mám!" zvolal Bois-rosé a ukázal rukou proti proudu. "Chtějí náš ostrůvek zapálit."

Mlha byla už tak hustá, že ohně na březích nebylo vůbec vidět. Hluboká tma halila i řeku, na níž se však nyní objevilo světélko, které se vteřinu za vteřinou zvětšovalo a blížilo k ostrůvku.

"Spustili po řece oheň! Vědí, že ho proud zanese k našemu ostrůvku. Mizerové! Není to špatný nápad - vyhnat nás z vody na břeh ohněm!" řekl Pe-pe.

"Jenomže netušili, když si to vymysleli, že máme kormidlo. To nás zachrání."

"Můžeš ho ovládat sám, Bois-rosé?"

"Ano," odpověděl zálesák a vyrval z dolního konce ostrůvku pár větví a postavil z nich malý zátaras.

"Tak nám zatím půjč svou pušku! Pojdte, doně Fabiáne, brzy budeme mít příležitost k několika pěkným ránam. Po výstřelu zase rychle nabijte, o všechno ostatní se postarám já!"

Pepe a Fabián se schovali za zátaras a připravili se.

Oheň se k ostrůvku blížil pomalu, ale jistě. Smolné větve praskaly tak hlasitě, zeje už lovci zřetelně slyšeli. Protože byly dost silné, šlehalo z nich plameny, které osvětlily i oba břehy, na nichž se zjevily obrysy stojících Indiánů. Byli si tak jisti úspěchem a domnívali se, že lovci budou tak zmatení, vystrašení a bezradní, že považovali za zbytečné sledovat přichystané divadlo z úkrytu.

Bois-rosé ležel za větvemi, mezi nimiž prostrčil kormidlo, a s napjatými svaly čekal na první náraz plovoucího ohně.

Viděl už, jak ho rudokožci vyrobili. Na dvě svázané koruny stromů navršili zelenou travu a na ní zapálili hromadu suchého smolného dřeva. Kdyby hořící hromada narazila na ostrůvek, ztratila by rovnováhu, sesula se na něj a v mžiku zapálila suché větve, které ho tvořily.

"Tohle světlo nám stačí. Pal!" zavelel Pepe.

Třeskly dva výstřely.

"Zasáhli jsme dva!"

Zatímco se Fabián otočil na záda, aby znovu nabil pušku, vystřelil Pepe z třetí.

"Tři!" řekl stručně.

Indiáni po tomto neočekávaném útoku ustoupili, avšak oheň osvětloval teď okolí tak dobře, že lovci zřetelně viděli další nepřátele. Temné postavy Indiánů probleskovaly díky ohňům planoucím z břehu i za keři, za nimiž se schovávali, a tak Fabián nestačil ani dost rychle pušku nabít.

"Čtyři, rychleji, doně Fabiáne!"

Vtom oťrásl ostrůvkem prudký náraz. Zápalný oheň narazil na kormidlo. Zakymácel se, ale nepřevrhl, protože chytrý Kanad'an kormidlo trochu popustil. Potom odsunul oheň stranou, že ostrůvek minul a plul zvolna po hladině dál.

Když jeho plameny ostrůvek ozářily, snesl se na něj déšť šípů a kulek, které však nenapáchaly žádnou škodu.

"Panenko Marijá, ted' už zase nic nevidím! Ale jsem přesvědčený, že Apačové budou ještě po pěti letech vzpomínat na Pány savany, kteří poslali tolik jejich bojovníků do věčných lovišť! Nevydáme se za tím ohněm?"

"Ne. Musíme ještě počkat, aby na nás náhodou nedopadla jeho záře, kdybychom se k němu příliš přiblížili."

Tentokrát se Indiáni nedali do křiku jako obvykle. Jejich zuřivost dosáhla zřejmě takového stupně, kdy raději mlčí. Asi po čtvrt hodině se Bois-rosé rozhodl vlézt znovu do vody.

"Myslím, že nastala vhodná chvíle. Veslovat nesmíme, necháme se jen pomalu unášet proudem. Kdybychom čekali déle, mohlo by se snadno stát, že bychom se do rozednění nevzdálili od Indiánů dost daleko."

Po těchto slovech se Bois-rosé ponořil do řeky. Podle vírů tvořících se kolem ostrůvku mohli přátelé sledovat, kde právě pracuje. Ostrůvek se otřásl. Bylo cítit, že obr napíná všechny své síly. Potom se pod jejich nohama ozval tupý praskot, jako když loď narazí na skalisko.

V téměř okamžiku se zálesák vynořil. Z vlasů mu stékala voda a tvář měl celou rudou. Vyšvihl se na ostrůvek, který se vzápětí otočil kolem své osy a pomalu se vydal po proudu. Bois-rosému, jehož síla se v nebezpečí zdesetinásobila, se podařilo rozlámat rukama a přeříznout nožem silný kořen, prorostlý do řečiště.

"Chválabohu," zvolal teď. "Byla to děsná dřina! Ale plujeme!"

"Pryč z věčných lovišť těch rudých ďáblů!" doplnil ho Pepe a pomáhal mu uvést ostrůvek kormidlem do správné polohy.

Jestliže se udrží uprostřed řeky, Indiáni to určitě nezpozorují - pokud se nestane něco neočekávaného.

Lovci se ani nepohnuli. Kolem dokola panovalo naprosté ticho. Tak uplynula dost dlouhá chvíle. Tu se před nimi vynořilo světlo, které se stále zvětšovalo a hořelo zdánlivě uprostřed vody.

"Panenko Marijá, co je to?" zděsil se Pepe. "Ten zápalný oheň to přece být nemůže!"

Bois-rosé neodpověděl. Upřeně se na oheň díval a pokoušel se kormidlem zjistit, jak zde proudí voda.

"Ten oheň hoří na břehu," prohlásil potom.

"Ale vždyť ho vidím uprostřed řeky," odporoval mu Fabián.

"Řeka setu zatáčí."

"Drž se uprostřed!" radil Pepe. "Voda nás unáší přímo na břeh a k ohni!"

"Proud je tady tak silný, že bych zlomil kormidlo, nebo rozlámal celý ostrůvek."

Oheň, který zpočátku jen slabě prosvětloval mlhu, byl stále jasnější. Teď ozářil i indiánskou hlídku, stojící nehybně vedle něj.

Apač byl pomalovaný válečnými barvami a na hlavě měl bizoní hřívu a ozdoby z per.

Mlha nad vodou byla naštěstí tak hustá, že strážný nezpozoroval temnou hmotu ostrůvku, který plul po hladině jako vodní pták.

Vtom však Indián zvedl sklopenou hlavu, jako by mu instinkt napověděl, že ho odvázní a obratní nepřátelé chtějí oklamat.

"Že by ten chlap něco tušil?" zamumlal Kanadán.

"Puška nadělá strašný rámus. Kdybych měl luk a šíp, poslal bych ho na onen svět, kde by mohl stát na hlídce, jak dlouho by chtěl!" řekl Pepe.

Apač zabodl kopí do země, předklonil se a zakryl si oči rukama, aby nemusel hledět do plamenů.

Prchajícím lovcům bilo srdce takřka slyšitelně a málem se neodvažovali dýchat. Kdyby je rudokožec spatřil, byli by ztraceni.

Indián, jemuž dlouhá bizoní hřívka zpola zakrývala tvář, vypadal jako číhající dravé zvíře. Při pohledu na něj by se méně odvážný člověk roztrásl hrůzou.

"Že by nás ten divoch zpozoroval?" zeptal se Pepe.

"Ne. Ale zpozoruje nás, jestli... Ach, díky bohu, už se otáčíme. Jestli si chceš toho rudokožce zapamatovat, Pepe, tak se na něj ještě rychle podívej - za chvíli nám ho zahalí mlha."

Světlo opravdu zmizelo stejně rychle, jak se před nimi před chvílí vynořilo, a potom už jejich plavba pokračovala bez rušivých příhod.

"Byl to určitě poslední strážní oheň," prohlásil Bois-rosé. "Vytáhni pár pořádných větví, Pepe. Teď už můžete oba pádlovat, abychom pluli rychleji!"

Pepe ho uposlechl a plavba se vzápětí opravdu zrychlila. Rozednilo se.

"A teď musíme přistát," rozhodl Bois-rosé, "a snažit se honem zmizet."

"Přiraz ke břehu, kde chceš," odpověděl Pepe. "Půjdem pak pěšky dál po proudu, aby Indiáni neobjevili naše stopy. Myslíte, doně Fabiáne, zeje to k Údolí zlata ještě daleko?"

"Viděli jste, že slunce zapadlo za horami, které ho svírají. Podle pěstounova náčrtu bychom tam měli dorazit za pár hodin."

Bois-rosé vedl ostrůvek za pomoci přátel ke břehu, na který narazili za chvíli tak prudce, že se uprostřed objevila velká trhlina. Vyskočili na břeh.

Zálesák si sundal z hlavy liščí čepici.

"Milý Bože, děkuju ti, že jsi mi dopřál tu radost, abych zachránil jediné lidi, které na světě mám: Fabiána a Pepeho, starého druha v boji a nebezpečí!"

Při těchto slovech radostně podal oběma mužům ruce.

"Panenko Marijá, kamaráde, děláš dobře, že za tuhle zázračnou záchranu děkuješ Bohu!" odpověděl Pepe dojatě.

"Nikdy jsme na tom nebyli tak špatně jako dneska - a jestli se mi poštěstí Černého ptáka a jeho přátele ještě jednou potkat, ochotně se jim za to odvděčím!"

"A teď honem pryč!" naléhal Fabián.

"Počkej, synu! Nej dřív musíme z opatrnosti učinit ještě pár opatření. Ostrůvek, který nám tak pomohl, rozebereme a pustíme po vodě, aby ho Indiáni nenašli."

Po přelámání kořenů, které ho přidržovaly u dna, a po prudkém nárazu na břeh byla plošina už tak uvolněná, že lovcům

nedalo velkou práci rozebrat ji docela. Kmeny stromů vytrhali a odstrčili doprostřed řeky, za níli větve. Hlína spadla ke dnu. Zanedlouho nezbylo z ostrůvku, který příroda vytvářela tak dlouho, vůbec nic. Nakonec lovci zahladili své stopy a narovnali sešlapanou trávu.

"Tak," prohlásil Pepe. "Teď už jsme opravdu hotovi a můžeme jít. Dal bych nevímco za to, kdybych mohl vidět tváře rudokožců, až zjistí, že ostrůvek zmizel a Zápalný blesk se vypařil!"

TÁBOR

Výprava dona Estebana de Arechiza, která za desetidenního pochodu ztratila při bojích s Indiány dvacet mužů, se utábořila nedaleko Gily. Přesto byly dosud síly bílých dobrodruhů a Indiánů, připravených bránit své území, poměrně vyrovnané. Obě strany byly stejně lstivé a chamtivost jedné se rovnala odvaze druhých.

Nicméně nadšení šedesáti bělochů nebylo už dlouho tak velké jako v den, kdy za dunění děl a radostného volání posádky a obyvatel Tubaku opouštěli město.

Don Esteban, který to zřejmě předvídal, nevynechal jediné bezpečnostní opatření. Až dosud jednal při podobných výpravách každý na vlastní pěst a při obraně se spoléhal výhradně sám na sebe, na své zbraně a svého koně. Naproti tomu don Esteban přinutil tyto obvykle zcela samostatné muže k poslušnosti.

Povozy, které zakoupil, sloužily jednak k dopravě, jednak k obraně. Podobně asi kdysi dávno táhly severní národy, když se rozhodly zaplavit evropský jih.

Don Esteban sem přenesl tuto taktiku ze Spojených států, jejichž obyvatelům bylo souzeno zalidňovat pouště amerického kontinentu a přinášet do nich civilizaci. A tak se za Estebanova obratného a rázného vedení výpravě podařilo proniknout daleko na území Apačů.

Když dnes don Esteban po poradě s Cuchillem rozhodl, kde se výprava utáboří, vyslovil naději, že Údolí zlata, a tedy i bonanza, nejsou už daleko.

"Jestli se nemýlím, jsme velmi blízko. Dovolíte, abych se porozhlédl po okolí, zatímco vy budete dohlížet na stavbu tábora?"

"Udělejte to! Ale neztraťte se a dejte pozor, abyste nepadl do rukou Indiánů!"

Po Cuchillově tváři se mihl podivný úsměv.

"O mě se nebojte, doně Estebane! Ve styku s bělochy jsem možná někdy neobratný, ale když mám co činit s rudokožci, nejde ani jedna rána vedle!"

"Jako na haciendě, že ano?"

"Tiburcio byl naštěstí tak rozumný, že moji chybu sám napravil. Takže můžete být stejně spokojený. Tady bych však mohl snadno zabloudit. Postaráte se, abych tábor našel?"

"Jak?"

"Rozdělejte ohně tak, aby z nich stoupal kouř."

"Nepřiláká to k nám Indiány?"

"Dneska určitě ne. Pedro Diaz je opravdu celý chlap! Vedl nás tak složitými oklikami, že rudokožce ani nenapadne hledat nás tady."

"Jen díky tomu splním vaše přání. Za jiných okolností by to bylo velice neopatrné."

Cuchillo se vyšvihl na koně.

"Ano, milý doně Estebane či doně Antonio de Mediána, zapálit takový oheň je opravdu neopatrné!" pomyslel si Cuchillo škodolibě. "Ale právě to, čeho se bojíte, si já přeju! Chci, aby Indiáni tábor objevili a napadli!"

Cuchillo stočil koně k východu.

"Šedesát mužů, to je hrozně moc! Bonanza by se rozpadla na příliš malé podíly. Postarám se, aby nám většina těch chamtivců zmizela z cesty. Čím víc jich skosí indiánské kulky, tím větší podíl můžu žádat - a jestli Indiáni nebudou dost bdělí, ukážu jim, co mají dělat!"

Cuchillo nejel ani půl hodiny, když spatřil stopy mnoha koní.

"Jsou to Apačové! Koně nejsou okovaní," zamumlal a potom si stopu prohlédl pozorněji.

"Jejich hodně přes sto. Mohli by pobít celou výpravu a mě taky. Počkám, až bude tábor opevněný, aby se výprava ubránila."

Potom seskočil z koně a lehl si na zem. Z návrší, kde ležel, viděl na všechny strany a nemusel se bát, že ho nepřátelé překvapí.

"Indiáni budou tábor obléhat a dojde k bojům, kterých se nemusím zúčastnit. Jsem jediný, kdo bonanzu zná, a tak se musím zachránit. Během obléhání určitě najdu příležitost, abych se do Údolí zlata vypravil sám a udělal něco ve svůj prospěch. Celé naleziště patří vlastně dosud mně. Zaplatil jsem si ho dobrým bodnutím nožem," dodal polohlasem, vyndal cigaretu, zapálil si ji a pokračoval:

"Byl to tehdy strašlivý boj - život za život, smrt za smrt. Marco Arellano byl silák, a kdybych mu první ránu nezasadil ve spánku, nevím, kdo by nakonec skončil ve vodách Gily."

Cuchillo zřejmě vychutnával úspěch tehdejšího souboje. Na jeho tváři se zračilo uspokojení a ješitnost.

"Nejvíce jsem si až dosud jediným bodnutím nože vydělal na Elancho-ve, i když jsem drahocennou kořist musel zahodit, protože nás překvapil ten celník. Je to neuvěřitelné! Stal se z něj lovec medvědů a setká se s námi zrovna tady v Mexiku! Jestli ho potkám ještě jednou, vyřídím si to s ním s konečnou platností. Kořist, o kterou jsem přišel, mi zaplatí, jako že se jmenuju Cuchillo - aspoň prozatím, protože kdo mi zabráni dát si vznešenější jméno, až si odnesu z naleziště zlato?"

Cuchillo čekal ještě asi hodinu, potom nasedl opět na koně a opatrně a pomalu jel po objevených stopách.

Nad zlatokopeckým tábořem stoupal k nebi vysoký, bílý sloup kouře.

"Á, kovárna a kuchyně už pracují, opevnění je hotové. To znamená, že tam můžu přilákat Indiány."

Cuchillo vybidl koně k cvalu a záhy dorazil na návrší, odkud měl potřebný rozhled. Spatřil před sebou Indiány, kteří ho však také zpozorovali a dali se do děsivého křiku.

Směrem k řece zahlédl Cuchillo další skupinu asi dvaceti rudokožců. Píýl to oddíl, vyslaný proti lovcům k ostrůvku.

Velká skupina zvedla ko-pí a rozjela se směrem ke Cuchillovi.

Dobrodruh otočil koně a ujížděl zpátky, avšak nehnal koně víc, než bylo Pbezpodmínečně třeba, aby si udržel bezpečný náskok před rudokožci. Roz-iVhodně nechtěl, aby se don Esteban dověděl o hrozícím útoku předčasně. ;Dobře věděl, že Indiáni útočí nejraději v noci, a proto se nedivil, že ho (Nepronásledují rychleji.

Nebyl ještě ani v půli cesty k tábora, když uslyšel od řeky výstřel a za i!Chvilíčku další. Začal boj mezi Apači a lovci na ostrůvku. Cuchillo zůstal překvapeně stát. Mohl to učinit bez nebezpečí, neboť l Indiáni se za ním zastavili taky. Kdo to tam střílí? Odpověď na tuto otáz-lcu se mu nepodařilo najít. Domníval se, že jemu nebezpečí nehrozí, Ba proto se rozhodl pokračovat v cestě, teprve až ho k tomu přinutí pohyb gApačů. í Výstřely zaslechli i muži v táboře a také si nad nimi lámali hlavu.

Don Esteban dlouho marně čekal na Cuchillův návrat a nakonec za líním vyslal posla, který bohužel padl do rukou Indiánů a byl před očima JiJois-rosého, Pepeho a Fabiána uškrcen a skalpován.

Vůdce výpravy neměl nejmenší důvod truchlit pro svého bývalého ná-liniořníka. Po zralé úvaze dospěl k závěru, že Cuchillo vlastně neměl ro-Jizumný důvod, aby se vydal na průzkum. Znal přece polohu bonanzy tak l dobře, zeji ted', kdy se ocitli v její blízkosti, nemusel teprve hledat. Na-pwíc si don Esteban vzpomněl na jeho podivnou žádost, aby zapálil čadící H oheň, a nemohl se ubránit tajným obavám. Mezitím nastal večer.

Rudé mraky označovaly dosud na západě místo, kde zapadlo slunce. 'i;Půda začala chladnout, a čím více pohasinal odlesk dne, tím jasnější byl i stoupající srpek měsíce, v jehož světle skýtalo tábořiště strašidelný pohled.

Uprostřed se na návrší zvedal stan hraběte Antonia se světle modrou l korouhví. Slabé světlo pronikající plátnem ukazovalo, že velitel bdí. § Oheň, hořící v jámě vykopané do země, šířil rudou září na všechny stra-ny.

Skupinky dobrodruhů si buď připravovaly večeri, nebo ležely na zemi mezi koňmi a mezky, žeroucími kukuřici z plátěných koryt. Bezstarost-nost zlatokopů svědčila o tom, že se zcela spoléhají na bdělost svého velitele.

Okolní rovinu, na kterou vrhaly kaktusy a nopály černé stíny, ozařovaly měsíční paprsky. Měsíc probleskoval mlhou, která na západ od tábora

halila na obzoru vrcholky horského hřebenu, a osvětloval také strážce, přecházející s karabinami sem a tam. Poblíž vozů leželi mezi dobrodruhy také Benito, starý Arechizův sluha, Baraja a Pedro Diaz.

"Señore Benito," řekl Baraja, "vy se vyznáte ve zvucích pouště a lesa. Můžete nám říet, co znamenaly výstřely, které jsme slyšeli celé odpoledne?"

"Mravy těchto Indiánů znám jen nedostatečně, ale..."

"Ale... ? Řekněte, co chcete, jenom nás neděste jako té strašné noci s jaguáry!"

"Kdysi v mládí mě rudokožci zajali. Proto si jejich střelbu nedovedu vysvětlit jinak, než že..."

"Než že...?"

"Než že mučí zajatce, který jim padl do rukou."

"Chcete říct, že tihle divoši zacházejí se zajatci krutě?"

"To ne, ale umučit je k smrti dovedou dokonale."

"Jak to dělají?"

"Všelijak, a často tak strašně, že skalpování, roztrhání těla na kusy a pomalé upalování není ještě nic tak hrozného."

"U sta hromů! Doufám, že Indiáni mučí zajatce, jen když k tomu mají důvod?"

"Myslíte? Dělají to právě naopak nejraději, když mají dobrou náladu. A tu mají vždycky, když zajmou zajatce. Kdyby vás někdy potkalo to neštěstí a padl jste jim do rukou, señore Barajo, prostě Boha, aby měli Apačové zrovna špatnou náladu -potom vás sice umučí taky, ale rychle."

"Jak dlouho trvají ta krátká muka?"

"Hádejte!"

"Řekněte pět šest minut? Anebo to je už moc dlouho, jak bych skoro řekl?"

"Řekněte pět šest hodin! Řekl bych dokonce, že trvají někdy trochu déle, ale..."

"Déle, ale...?"

"Ale nikdy méně."

"Jděte k čertu s těmi svými historkami!" zvolal Baraja zlostně. "Nevím, proč jsem takový blázen a vyptávám se vás na tyhle hrůzy."

"Co vám říkám, není sice moc příjemné, ale poučné. A protože můžete každou chvíli padnout rudokožcům do rukou, bude dobře, abyste věděl, co vás v takovém případě čeká."

"Tak nám ještě řekněte, jestli vás taky mučili, když jste byl v indiánském zajetí?"

"Přijde na to, jak se to vezme."

"Tak co s vámi dělali? Jakou měli náladu?"

"Hrozně špatnou. Zabili jsme mnoho jejich bojovníků. Padl jsem jim jŠo rukou sám, a proto se všechna jejich pomsta snesla výhradně na mě." i "Skalpovali vás?"

"Ne, vždyť vidíte, že mám vlasy! Nejdřív se radili, jestli mě mají skal-jjovat, zaživa umučit, rozřezat na kusy nebo pomalu opékat. Nakonec se "rozhodli, že to všechno udělají, až..."

"Až... ? Proč nás takhle napínáte? Připadám si, jako by chtěli mučit mě!"

"Až jim posloužím za cíl při střelbě."

"Jak to provedli?"

"Velmi prostě. Přivázali mě ke stromu a od slunce východu do slunce Západu na mě stříleli z karabin. Bojovníci přicházeli jeden za druhým, zamířili mi na hlavu a vystřelili." i "Do hlavy?"

"Ne, to bych tady už nebyl," odpověděl Benito docela vážně. "Stříleli záměrně vedle, aby prodlužovali můj strach ze smrti. Přežil jsem takhle dvě stě osmdesát čtyři výstřely. Počítal jsem je, protože jsem se hrozně nudil."

"Dvě stě osmdesát čtyři! Je to všechno pravda, señore Benito? Nepřidal jste si pár výstřelů?"

"Nemůžu ubrat ani jediný!"

"A myslíte si opravdu, že dneska někoho mučili?"

"Není to vyloučené."

"Kdo to mohl být?"

"Možná posel, kterého don Esteban vyslal za Cuchillem. Oba se ještě nevrátili. Třeba je zajali. Doufejme, že jim nevyzradí, kde táboříme."

"Co by se stalo pak?"

"Určitě by napadli náš tábor. Ale to by se se zlou potázali, protože jsme silnější. Co je zase tohle? Mezci přestávají žrát a stříhají ušima!"

Baraja se zachvěl.

"Znamená to něco?"

"Ovšem. Věří nebezpečí. Ale to ještě nic neznamená. Kdyby začali otvírat nozdry a hrabat nohama, tak..."

"Tak...? Pokračujte!"

"Tak jsou nablízku Indiáni. Mezci je cítí tak jako u La Pózy jaguáry a pumu."

"Sakra, tenhle kraj se mi pomalu přestává líbit! Radši bych byl zase uLaPozy."

"Teď už je pozdě. Ale podívám se, jestli někdo neobchází kolem tábora."

Benito vstal. Baraja, kterého vyprávění starého pastevece děsilo a zároveň lákalo, se vydal za ním. Podlešli spolu pod vozem na vnější stranu hradby.

Nic nesvědčilo o blízkosti nebezpečí. Tu kolem nich přešel strážný na koni.

"Zpozoroval jste něco podezřelého?" zeptal se Benito. "Před chvílí se mi zdálo, že slyším rzát koně z údolí tamhle naproti, ale pak se už nic neozvalo. Zřejmě jsem se přeslechl."

Oba muži se vrátili do tábora, kde Benito prohlásil:

"A teď se zahalím do pláště a trochu se prospím. V poušti člověk nikdy neví, kdy bude muset vyskočit!" prohlásil Benito.

Baraja ho napodobil a pokusil se také usnout, ale nepodařilo se mu to. Pořád viděl v duchu tisíce strašlivých představ, které mu nedoprávaly klid.

Potom se v nočním tichu ozvaly od řeky výstřely z pušek. Baraja šťouchl do Benita.

"Zase se tam stíhají, slyšíte?"

"Ano. Naštěstí se nás to netýká. Proč bychom se starali o to, kdo tam koho pobíjí!"

Po těchto slovech si chtěl znoví přetáhnout plášť přes oči, ale vtom se jednoho mezka opět zmocnil neklid. Benito se zvedl a naslouchal.

"Slyšel jste to, señore Barajo?"

"Ovšem. Zafuněl, a jestli se nemýlím, zahrabal i kopyty."

"Radokožci se plíží kolem tábora!"

Tu vyhlásily stráže poplach. K táboru se přihnál jezdec a z dálky se ozvalo rzání a dusot kopyt.

"To bude Cuchillo!" zvolal pastevec.

"Do zbraně! Do zbraně!" zvolal vzápětí Cuchillo a rychle projel do tábora otvorem, který stráže zanechaly v opevnění. V mžiku byl celý tábor na nohou. Vřava, vyvolaná Cuchillovými slovy, trvala jen pár minut. Karabiny postavené do pyramid zmizely. Koně a mezci se třásli, škubali řemeny a lany, jako by tábor obcházeli jaguáři. Takovou hrůzu vyvolávají dokonce i u zvířat synové pouště!

Zmatek se však brzy uklidnil a všichni zaujali místa, která jim vůdce výpravy určil pro případ indiánského útoku.

Benito a Baraja byli první, kdo se na Cuchilla vrhli s otázkami.

"Jak nás mohli Indiáni objevit, jestli jste je sem nepřivedl vy?" řekl starý pastevec a vrhl na banditu nedůvěřivý pohled.

"Ovšem že jsem je sem přilákal," přiznal se Cuchillo drze a seskočil píkoneš. "Když vás pronásleduje sto divochů, vydáte se tryskem do tábo-abyste se zachránili!"

"V takovém případě," odpověděl Benito vážně, "musí každý myslet jllavně na to, aby nevystavil nebezpečí své druhy. Nedá se na útek, ale ne-Behá si spíš stáhnout kůži z hlavy, než by je prozradil. Aspoň já bych to udě-flal," dodal prostě.

"Ať si každý dělá, co chce. Já se musím odpovídat veliteli, ne jeho Isluhovi."

"Je Apačů hodně?" zeptal se Baraja. Nezúčastnil se ještě nikdy boje ljs Indiány a hrozně se bál střetnutí s divochy, kteří mučí vězně déle než !"ět nebo šest minut.

"Neměl jsem čas počítat je," odpověděl mu stroze Cuchillo. "Můžu Kvám jen říct, že už nebudou daleko."

Potom od mužů odešel k donu Estebanovi, který stál ve vchodu do sta-u.

Cuchillo se před ním zatvářil zničeně. Rozcuchal si vlasy a vešel do l-iŠtanu jako člověk, který ještě lapá po dechu, a otíral si neexistující pot liz čela.

Jeho vyprávění bylo krátké: za průzkumu narazil na skupinu Indiánů, fikteři ho pronásledovali a jimž unikl jen proto, že měl rychlejšího koně.

"Proč jste seje nesnažil oklamat?" zeptal se Arechiza chladně. fi: "Na to jsem neměl čas, musel jsem myslet na svou

bezpečnost, proto-)že byste beze mne bonanzu nenašel."

Hrabě se podivně usmál.

"Má to snad znamenat, že vás nesmím poslat do boje, který nás če" "To záleží na vás."

"Bojovat budete, rozumíte? Bonanzu najdeme i bez vás, to vás ujišť-u-řijju. Můžete nám teď předvést svou proslulou statečnost! Vidím do vás, ; Cuchillo! Proto vezměte na vědomí: dostanete svůj podíl na bonanze, Íjak jsem vám slíbil -ale jako by zlatokopů bylo osmdesát! Kdybych vám nestanovil tuhle podmínku, udělal byste všechno, abyste z celé výpravy zbyl jen vy. A teď jděte!"

Oba muži vyšli ze stanu. Cuchillo, skřípající zuby, odešel na své místo a Arechiza zůstal na návrší a rozhlédl se po okolí, ozářeném měsíčním světlem.

Jeden ze zlatokopů vytáhl z ohně hořící větev, aby zapálil otepi, rozmístěné kolem opevnění. "Ještě ne!" zvolal hrabě.

"Třeba to je planý poplach! Dokud nemáme

jistotu, že nás opravdu napadnou, nesmíme bojiště osvětlit. Pro všechny případy ať si každý osedlá koně a připraví se!"

"Příteli Barajo," řekl Benito, "vypadá to, že můžeme s jistotou očekávat útok, jakmile se ozve rozkaz zapálit ohně. V noci je to zvlášť strašné."

"To neví nikdo lip než já!" bědoval Baraja.

"Vždyť jste ještě takovéhle noční dobrodružství nezažil!"

"Právě proto se necítím zrovna nejlíp!"

Baraja zachmuřeně zíral na bílou poušť, kde se teď skutečně objevili jezdcí, mířící k táboru.

"Zapalte všechny ohně! Nepřítel se blíží!" zvolal don Esteban.

Za chvíličku zaplavilo tábor červené světlo. Zlatokopové stáli na svých místech s karabinami v rukou a s osedlanými koňmi vedle sebe. V táboře panovalo děsivé ticho.

"Už je to tady," řekl Benito Barajovi. "Za okamžik uslyšíte řev těch rudých ďáblů. Bude vám drásat uši jako pozouny Posledního soudu. To vám říkám, i když se v indiánských mravech moc nevyznám."

"Ale jděte!" řekl Baraja. "Jste nejlepší znalec Indiánů, jakého jsem v životě potkal, jen byste svými vědomostmi neměl jiným lidem ztrpčovat život,"

"Máte nějaké poslední přání, seňore Barajo?"

"Proč?"

"Protože se všichni musíme připravit na to, že nás Indiáni skalpují a uškrtí. A pak už je na poslední přání pozdě, to mi můžete věřit."

"Tak dobře - mým posledním přáním je, aby tohle indiánské plémě spral ďas!"

Před opevněním se ozval stohlasý křik.

Apačové nepoužili svou obvyklou taktiku - nenadále, bleskurychlé noční přepadení, nýbrž jezdili za nepopsatelného křiku na koních kolem tábora. Ohně vrhaly mihotavé světlo na jejich obličej, pomalované křiklavými barvami. Dlouhé vlasy a řemínky na šatech jim vlály ve větru, že se podobali démonům a pouhý pohled na ně naháněl každému strach. Mezi členy výpravy bylo jen málo mužů, kteří by se nechtěli rudo-kožcům za něco pomstít. Nikdo z nich je však nenáviděl tak jako Pedro Diaz. Pohled na úhlavní nepřátele na něj působil jako červená barva na býka. Jen obtížně se přemáhal, aby se nevyřítl z tábora a nevrhl se na ně. Ale právě teď bylo bezpodmínečně nutné, aby všichni dodržovali přísnou disciplínu, a tak Pedro Diaz ovládl svou netrpělivost.

Don Esteban postavil nejlepší střelce na návrší vedle svého stanu. Oh?;ně osvětlovaly okolí tak dobře, že si tito muži mohli vzít nepřátele bez-! pecně na mušku, a tak se dalo očekávat, že výhodné postavení, které vý-fvprava zaujala, vyváží pravděpodobnou přesilu Indiánů.

Indiánští bojovníci, kteří se odvážili nejbliž k táboru, zřejmě poznali, jak je dokonale opevněný. Po počátečním válečném pokřiku, jímž se pokusili bělochy zastrašit, se na nich projevila určitá nerozhodnost, která však netrvala dlouho.

Po chvíli se pokřik ozval znovu. Půda se rozechvěla pod koňskými ko-[-;pyty a horda indiánských bojovníků s vlajícími vlasy za spršky kulek a šípů napadla tábor ze tří stran.

Z návrší jim okamžitě odpověděla prudká palba. Z pušek nepřetržitě i šlehaly dlouhé, smrtící blesky.

Po této vražedné střelbě pobíhalo po okolní rovině mnoho koní bez , jezdců. Jiní jezdci se snažili vysvobodit zpod padlých zvířat. Indiánští P bojovníci se pokoušeli přelézt povozy nebo podlézt pod nimi. Tak začal f neúprosný boj muže proti muži.

Pedro Diaz, Benito, Baraja a Oroche stáli těsně vedle sebe. Tu ustupovali před dlouhými kopími nepřátel, tu se vrhali dopředu, aby je zasypali ; ranami. Navzájem se přitom povzbuzovali a občas se ohlíželi po svém : veliteli.

Benito bojoval jako starověký hrdina.

Orochemu a Barajovi zvedla touha po zlatě bojovou morálku stejně jako ostatním mužům.

"Caramba!" zvolal Baraja, "budu svou kůži bránit do posledního dechu! Nevím, proč bych se měl dát zabít, ještě než propiju nebo prohraju v kartách svůj podíl na bonanze!"

"Správně," souhlasil s ním Oroche, "kdo má bonanzu, je nezranitel-ný, je dokonce nesmrtelný..."

Úder kyje, který zasáhl jeho hlavu, ho umlčel. Oroche padl na zem. Indián, který mu ten úder zasadil, spadl setrvačností z koně. Ještě než se dotkl země, probodla ho dyka jednoho z Mexičanů.

Střelci, umístění na návrší, nebyli teď k ničemu, protože by jejich kulky mohly v nepřehledné vřavě zasáhnout stejně dobře jejich druhy jako Indiány. Proto sešli dolů a přidali se k bojujícím kamarádům.

"Přicházejí čerstvé síly!" zvolal Benito. "Pozor, seňore Barajo, někdo se na vás sáπά!"

Baraju právě sevřel jeden Indián a chtěl mu proříznout hrdlo. Oroche I ho však pažbou pušky srazil na zem.

"Seňore Oroche, copak vy jste se už probral? Ovšem, kdo má tolik vlasů a tak tlustý klobouk jako vy, tomu nemůže

úder kyjem ublížit!"

Don Esteban a Cuchillo stáli v rohu za opevněním a odolávali neméně zuřivému náporu nepřátel. Hrabě, který bojoval stejně jako ostatní účastníci výpravy, občas přelétl pohledem celé opevnění. Ve všeobecném křiku byly jeho rozkazy sotva slyšet. Lehkou anglickou dvojhlavňovou puškou, s níž zacházel velmi obratně, odrazil už mnohokrát nůž či těžký kyj, mřící na některého z jeho lidí. Cuchillo stál za ním, co nejdále od bojové vřavy. Starostlivým pohledem sledoval průběh boje a zničehonic zavrával, ustoupil, jako by byl těžce zasažen, a kousek od povozů padl na zem jako mrtvý. V urputném boji si toho nikdo nevšiml. Vychytralou lest bandity, který se snažil vyhnout boji, zpozoroval jen don Esteban. Řekl chladně:

"Teď máme o jednoho zbabělce míň!"

Cuchillo zůstal chvíli nehybně ležet. Pak zvedl nenápadně hlavu a opatrně se rozhlédl. Vteřinu nato ležel o kus dál. Jeho kůň, který se stále držel v jeho blízkosti, ho následoval a pečlivě ho očichával. Kdyby se členové výpravy nemuseli bránit dotírajícím nepřítelům, viděli by, jak se Cuchillo kutálí k jedinému místu opevnění, na které Indiáni neútočili. Když se tam dostal, chvíli počkal a potom prolezl mezi koly povozu z tábora. Tam vstal a posměšně a škodolibě se usmál.

Opatrně rozpojil řetězy, spojující dva vozy, aby mezerou mohl projít i jeho kůň. Potom se vyšvihl do sedla, aniž se dotkl třmenů, dal koni ostruhu a zmizel v noci.

Kus od bojiště čekala skupina třiceti Indiánů. Byla to záloha, již velel starý náčelník.

Bojovou vřavu sledovali s klidem, který Indiáni nesmí opustit ani v té nejvzrušenější situaci. V nitru však hořeli touhou vrhnout se do boje.

Rozčilení byli i jejich koně. Při každém bojovém pokřiku, který k nim dolehl od tábora, napřímili uši, mávali dlouhými ocasy, s rzaním se stavěli na zadní a dali se jen stěží zadržet.

Tu se k nim přihnul od řeky jezdec.

"Kdo velí mým bratrům?"

"Plíživý vlk," odpověděl starý Indián.

"Proč stojí tady a neúčastní se boje, který zuří v táboře bledých tváří?"

"Náčelníci poručili Plíživému vlkovi, aby počkal tady."

"Je to sice moudrá myšlenka, nikoli však statečná. Moji bratři by měli dostat příležitost, aby promluví i jejich pušky a šípy. Necht' mě následují k řece. To jim poručí náčelník Černý pták."

"Plíživý vlk nesmí opustit místo, kde ho zanechali náčelníci. Potřebuje nás Černý pták tak naléhavě?"

"Na ostrůvku v řece táboří tři nejslavnější bledé tváře. Zabili svými kulkami několik rudých bojovníků a uniknou nám, jestli se mnou Plíživý vlk nepůjde."

"Kdo jsou ti běloši?"

"Velký orel, Zápalný blesk a Panter jihu. Z jejich očí srší záhuba a z jejich pušek jistá smrt."

Když posel vyslovil tato jména, překvapení Indiáni ho obstoupili.

"Plíživý vlk a jeho bojovníci by rádi viděli slavné lovce ze Sněžných : hor, ale nesmějí odtud odejít. Necht' můj bratr odjede k táboru bledých

tváří a promluví si s náčelníkem Kočičím pardálem."

"Kočičí pardál je statečný bojovník. Určitě ho najdu uprostřed umíra-l jících bledých tvářích."

Posel se rozjel k bojišti. Čekající Indiáni se nemohli dočkat, aby se už mohli pustit do boje se třemi slavnými lovci.

Posel uvažoval správně. Kočičí pardál bojoval uprostřed tábora. Indiáni si všimli otvoru, který po sobě zanechal Cuchillo, a pronikli jím dovnitř - s vítězným pokřikem, jenž se nesl daleko do stepi. Nato propukl strašlivý boj muže proti muži. Zdálo se, že v něm běloši podléhají.

Posel pronikl do tábora rovněž otvorem po Cuchillovi. Hlasitě zavolal na Kočičího pardála.

"Můj syn mi přichází oznámit, že Černý pták zabil nepřátele na ostrůvku?"

"Velký duch zahalil před Apači svou tvář. Čtrnáct jich odešlo do říše stínů a Černý pták sedí a truchlí na zemi zbrocené krví."

V náčelníkových očích se zlostně zablýsklo.

"Apačů bylo dvacet a bledé tváře byly jen tři. Copak se z rudých bojovníků staly ženy?"

"Jména bledých tváří jsou slavnější než všechna ostatní jména na zemi," odpověděl posel prostě.

"Jak znějí?"

Posel mu je vyjmenoval a náčelníkův výraz dal hned najevo, že Černého ptáka omlouvá.

"Co mi má můj syn vyřídit?"

"Aby se mnou Kočičí pardál poslal bojovníky, kteří by pomstili smrt svých bratrů."

Náčelník se rychle rozhlédl a viděl, že běloši jsou v úzkých.

"Ať s ním jde Plíživý vlk. Synové Apačů pobijí bledé tváře v jejich táboře a zálohu nebudou potřebovat!"

Posel okamžitě otočil koně a odjel. Náčelník se vzápětí vrhl opět do bojové vřavy.

Zpola ohořelé otepi vrhaly dosud červené světlo na krvavé výjevy. Všude kolem ječeli zběsilí nepřátelé, svištěly šípy, třesky vystřely a tiše pracovaly ostré nože a těžké kyje. Pomalované tváře rozběsněných Indiánů byly v záři ohňů ještě odpudivější.

Před opevněním spolu bojovaly jednotlivé skupinky, uvnitř tábora panovala nepopsatelná vřava, muži se na sebe vrhali a s vypětím všech sil jeden druhého svírali. Zlatokopové měli převahu jen tam, kde bojovali Diaz s Benitem a Ba-rajá s Orochem.

Těmto čtyřem mužům se podařilo vyčistit své okolí tak, že se mohli rozhlédnout po táboře.

"Caramba, vypadá to špatně!" zvolal Diaz zděšeně. "Jestli se do toho nepustíme s dvojnásobnou vervou, ovládnou tábor za pár minut Indiáni. Podívejte tamhle - sakra, to je Kočičí pardál! Známe se už dlouho. Hned si s ním promluvíme!" Zarputilý nepřítel Indiánů jako by si dosud jen hrál, ani zaprášené čelo neměl dosud zpocené jako ostatní. Ted' zvedl kyj jednoho zabitého Indiána a zvolal:

"Do toho, Benito, do toho! Nebo jsme všichni ztraceni!"

Rychle zamával kyjem nad hlavou a vrhl se do vřavy. Razil si mezi nepřáteli cestu až k náčelníkovi, který ho také poznal.

"Pedro Diaz!" zvolal náčelník a bezděčně ustoupil.

"Ano, Pedro Diaz chce rozsápat Pardála!" odpověděl běloch strašlivým hlasem.

Indián k němu otočil koně a rozmáchl se k smrtelnému úderu. Diaz se včas skrčil a vynořil se znovu za Indiánem.

Odvážně vyskočil na koňský hřbet, klekl si za náčelníka, popadl ho levou rukou za vlasy, strhl ho dozadu a vrazil mu nůž do prsou.

Potom přitáhl koni uzdu, zvedl ho na zadní a s pronikavým křikem se s ním vrhl na rudokožce. V odpověď na jeho vítězoslavný výkřik a smrt proslulého náčelníka se ozval děsivý jakot Indiánů.

"Víte už, señore Barajo, jak zní indiánský válečný pokřik?" zeptal se Benito, který se teď oháněl indiánským kyjem.

"Vezměte si taky tuhle zbraň. Při boji zblízka je to skvělý nástroj!"

"Dejte mi svůj, doně Benito!"

"Vemte si ho! Tamhle vidím jiný."

Bázlivého Baraju, který po celý život prováděl jen zákeřné činy, se zmocnila bojová horečka. Také Oroche dělal, co mohl. Zbytky pláště mu spadly z ramen, starý klobouk se válel už dávno na zemi. Oháněl se pažbou, jako by chtěl všechny nepřátele zničit sám.

Don Esteban si uchoval chladnou hlavu, přestože se boj vyvíjel špatně. Pálil ze své pušky jednu ránu za druhou a každá stála život jednoho Indiána.

Kdo by ten noční boj dokázal pozorovat nezaujatě, nespustil by oči z Diaze, který hned poznal, jak znamenitého koně se zmocnil, a proto z něj už nesesedl. Prorazil si na něm cestu mezi Indiány až k povozu, kde bylo jeho původní stanoviště, a sundal z kolíku meč, kterého si dosud nikdo nevšímal. Byla to nádherná toledská zbraň, která stála život už nejednoho rudokožce. Pod jeho údery padli vzápětí dva zbývající náčelníci, které poznal podle válečných ozdob. Indiáni pak propadli panice, zamířili k otvoru mezi vozy a dali se na útěk. Diaz je pronásledoval.

"Na koně a za nimi!" zvolal don Esteban.

Kdo nebyl raněn a udržel se v sedle, naskočil na nejbližšího koně a rozjel se za prchajícími rudokožci. Ted' se ukázalo, jaké chyby se Kočičí pardál dopustil, když poslal k řece bojovníky číhající v záloze. Díky tomu dosáhli zlatokopové skvělého vítězství, o němž běžec Antilopa později na břehu Ria Grande podal zprávu náčelníku Černému ptákov. Když se pronásledovatelé vrátili, ukázalo se, že ztratili asi třicet mužů. Většina ostatních utrpěla zranění. Zdraví je obvázali, opravili poškozené opevnění, rozestavili hlídky a potom se vyčerpání krutým bojem natáhli na zem ztropenou krví, aby si trochu odpočinuli.

Nastával nový den.

Vítr, který se zvedá před východem slunce, roztrhal na několika místech mlhu, halící řeku, ale ostrůvek indiánské hlídky stále neviděly.

Potom se začalo rozednívat. Cárý mlhy se převalovaly jako mračna prachu zvířená stádem bizonů. Vyšlo slunce a mlha se zatřpytila jako obrovský záves, který každý závan ranního větru rozhrnoval stále víc.

Tu Černý pták vyrazil zuřivý a zklamaný výkřik, který jako by ani nevycházel z lidského těla. Ostrůvek zmizel. Tam, kde byl ještě minulého večera, se zrcadlila hladina řeky. Nezbylo tam ani rákosí, které ho ohraničovalo, ani jediný zelenající se kořen, čouhající z vody.

Pocity, které v tuto chvíli zmítaly náčelníkovým srdcem, byly tak mocné, že se sám a bez cizí pomoci zvedl ze země. Oči měl vytřeštěné a obličej pod okrovou barvou bledý.

Dopotácel se k nejbližší hlídce a zvedl válečnou sekyru. Bojovník se však ani nepohnul. Zůstal klidně stát s předkloněnou hlavou v postoji napjatě naslouchajícího člověka, jako by tím chtěl dokázat, že až do této nešťastné chvíle konal pečlivě svou povinnost.

Indiáni se smrti nebojí. Z ruky náčelníka ji přijmou, aniž by hnuli brvou.

Válečná sekyra už mířila na Indiánovu hlavu - avšak v poslední chvíli Antilopa náčelníkovu paži zadržel.

"Nechť se slavný náčelník Apačů neřídí hlasem svého hněvu. Ostrůvek odčaroval zlý duch, jehož dětmi jsou bledé tváře - Apačové za to nemůžou!"

Táhlý křik, který zazněl na obou březích, svědčil o tom, že teď zpozorovali všichni Indiáni, co se přes noc stalo.

Černý pták se vzteky nevzmohl na odpověď. Rána se mu opět otevřela a zpod obvazu převázaného řemeny vytryskla krev. Roztrásl se, kolena se pod ním podlomila a Antilopa ho musel položit do trávy, kde ztratil vědomí.

Když přišel opět k sobě, měl obvaz obnovený a obklopovala ho polovina jeho bojovníků. Druhá polovina stála na opačném břehu a čekala na náčelníkovy rozkazy.

"Kam zmizely bledé tváře?" zeptal se Černý pták.

"Velký duch osvětlil mé myšlenky," odpověděl Antilopa. "Ostrůvek nevyrůstal ze dna řeky. Bílé tváře ho uvolnily a odpluly s ním po proudu."

Černý pták souhlasně přikývl. Bylo to zřejmě tak, jak běžec řekl.

"Nemají ani vesla, ani kormidlo. Ostrůvek s nimi někde narazil na břeh. Hledejte na obou stranách řeky jejich stopy!"

Indiáni uposlechli jeho rozkazu. Raněný náčelník zůstal u řeky s několika strážnými, kteří pochovali po indiánském způsobu své mrtvé druhy.

V tuto dobu dorazil k řece druhý posel od poražených Apačů, kteří naléhavě žádali, aby se k nim náčelník připojil. Černý pták mu neodpověděl, ale čekal mlčky na návrat svých bojovníků, které vyslal hledat stopy bílých lovců. Bojovníci se vrátili, když slunce stálo v nadhlavníku. Přestože byli lovci nesmírně opatrní, objevili Indiáni místo, kde vystoupili na břeh. Jelikož tam však nenašli zbytky voru, domnívali se, že na něm lovci odpluli dál. Teprve teď se Černý pták rozhodl. Dal se přivázat na koně a vydal se v doprovodu všech svých mužů na místo, kde na něj čekali Apači.

Slunce zalévalo poušť žhavými paprsky, když Černý pták dorazil ke gumovníkům, kde minulý den seděl s ostatními náčelníky u poradního ohně. Po utrpení porážky a nočním pronásledování se Indiáni shromáždili na též místě. Při pohledu na Černého ptáka, na jehož návrat všichni netrpělivě čekali, vyrazili rudokožci radostný výkřik. Náčelník ho přijal důstojně jako zaslouženou poctu a dal se sundat z koně. Při pohledu na jeho zraněné rameno se ozval nářek. Potom náčelníka odnesli k ohni a posadili na zem.

V tu dobu byl tábor zlatokopů bez velitele. Když skončil boj a všichni se uložili k odpočinku, zavolal k sobě don Esteban Diaze a řekl mu tiše, v tváři napjatý výraz.

"Señore Diaz, můžu vám důvěřovat?"

Tázaný se souhlasně uklonil.

"Ale ovšem, doně Estebane."

"Co soudíte o Cuchillovi?"

"Myslel jsem, že je vaším důvěrníkem," odpověděl Diaz vyhybavě.

"Není. Odpovězte mi docela otevřeně."

"Je to zbabělec a padouch!"

"Jak vidím, máme na něj stejný názor. Co si myslíte o jeho podílu na našem přepadení?"

"Zaslouží si kulku, señore, jestli se mám vyjádřit stručně."

"Už ho zasáhla - leží venku mezi mrtvými."

"Cuchillo? Ne, señore, neleží tam."

"Neleží?" zeptal se don Esteban zděšeně. "Vždyť jsem viděl, jak padl! Ale... teď si vzpomínám... za chvíli tam už neležel."

"Viděl jste jeho koně?"

"Ne."

"Mezi pronásledovateli jsem ho taky nezahledl."

"Nebyl mezi nimi. A můžete mi říct, jak se Indiáni dostali za naše opevnění?"

"Otvorem mezi povozy. U sta hromů, teď vím, co chcete říct! Cuchillo uprchl!"

"Řetězy mezi vozy byly rozpojené. To mohl - ano, to mohl udělat jen on!"

"Pojďme se podívat, jestli ho někde nenajdeme!"

Oba muži vyšli ze stanu a začali po Cuchillovi usilovně pátrat, ale mamě.

"Je to tak: zmizel," prohlásil Diaz.

"A já vím kam," odpověděl don Esteban.

"Já taky."

"Jak to víte, Diaz?" zeptal se don Esteban udiveně.

"Myslím si to - a ta domněnka se přímo nabízí."

"Řekněte mi ji!"

"Včera Cuchillo odjel, aby Indiány přivedl na naši stopu. Chtěl, aby se zmenšil počet podílníků na bonanze. To napadne každého. A dneska se vydal do Údolí zlata, které už není daleko, a chce si ulít něco stranou."

"Myslím si totéž. Jestli se nemýlíme, přijde mu jeho zrada draho."

"Znáte přesnou polohu bonanzy, señore?"

"Přesnou ne. Cuchillo mi sice popsal její okolí, ale objevit naleziště by asi nebylo tak snadné. Musím za ním, a to co nejrychleji."

"Před rozedněním to nepůjde. Potmě byste nenašel jeho stopu."

"Pojedete se mnou, señore Diaz. Vy, Baraja a Oroche. Řekněte jim to. Před ostatními ať o našem záměru nemluví. Když vyrazíme za roze-dnění, můžeme se večer vrátit do tábora."

"Před nocí se tady Indiánů nemusejí obávat," dodal Diaz a odešel za Barajou a Orochem.

Sotva se nebe na východě rozjasnilo, vydali se čtyři muži na cestu. Arechiza předtím ještě rozkázal, aby ostatní pohřbili mrtvé a aby nikdo neopouštěl tábor.

Muži opsali několik stále větších kruhů kolem tábora a narazili přitom na stopy osamělého koně, zaručeně Cuchillova.

Vydali se po této stopě a brzy zmizeli na obzoru.

Zlatokopové, kteří zůstali v táboře, vykopali společný hrob pro padlé. Dopoledne rychle uplynulo a dostavila se žízeň. Docházel jim i proviant, protože nesměli opustit ležení a vydat se na lov. Hodiny mýjely a zlatokopové byli bez svého velitele stále neklidnější.

Den se už chýlil k večeru, když hlídky zahlédly v dálce oblak prachu, blížící se k táboru.

Vyhlásily hned poplach a všichni muži se rozběhli na tuto stranu v naději, že spatří vracejícího se dona Estebana.

Zmýlili se - z prachu se vynořily indiánské čelenky a špičky kopí ozdobené lidskými skalpy.

"Ke zbraním! Blíží se Indiáni!" ozvalo se zděšené volání.

Zmatek, který vypukl po příchodu Indiánů včera, se nedal srovnat s tím, co nastalo teď. Kdo se má ujmout velení, kdo má koho poslouchat? A tak si všichni pro začátek stoupli na místa, která zaujímali včera. Na všech tvářích se však zračil strach, který nikdo nedokázal zakrýt.

"Je jich jen šest!" zavolala po chvíli hlídka přes opevnění a mužům se hned vrátila odvaha. Indiáni se neblížili tryskem a za válečného pokřiku, ale pomalu a klidně. Jeden z nich mával kopím, na němž visel bílý hadr. Zdálo se tedy, že přijíždějí s mírumilovnými úmysly.

Asi na vzdálenost dvojího dostřelu z pušky se skupinka zastavila a v jízdě pokračoval jen muž se znamením míru. Mezi zlatokopy byl také jeden z Tubaku. Obchodoval kdysi po určitou dobu s apačskými kmeny a znal jejich jazyk natolik, aby se s nimi porozuměl ve španělsko-indiánském dialektu, používaném na hranicích.

Benito k němu přistoupil. Položil mu ruku na rameno a pronesl důrazně:

"Señore Gomezí, vidíte toho Indiána?" "Ovšem." "A víte, co chce?"

"Rozhodně přichází jako vyjednávač."

"Tak dobře. Jste jediný, kdo se s ním domluví. Vyjděte mu naproti!" "Ani mě nenapadne, doně Benito!" "Proč?"

"Nevypadá, jako by se s ním měl člověk kamarádit." "Znamená to, že se bojíte?"

"Done Benito, neurážejte mě, nebo vám vrazím dýku mezi žebra!" Starý pastevec pohlédl posměšně na malého Gomeze, který mu sahal sotva k ramenům.

"Señore Gomezí, to by pro vás nebylo tak snadné. Než byste se rozmáchl, rozmačkal bych vás mezi prsty a zlomil jako uschlou větývku. Máte strach, je to na vás jasně vidět!"

"Strach? Ani trochu! Ale podívejte se pořádně na toho chlapa. Vypadá jako ďábel nebo lidožrout!"

"Ano, vypadá tak. Jak vidíte, je to náčelník a na válečné stezce musí vypadat co možná odpudivě. Ale podívejte se na něj pozorněji. Copak nevidíte, zeje raněný?"

"Opravdu, má obvázané celé rameno. Zřejmě mu ho roztřístila kulka. Je neuvěřitelné, že snese takovou bolest."

"To dokáže každý Indián. Ale jak vidíte, nemůže nám být nebezpečný. Proto mu vyjděte vstříc!"

Kolem Benita a Gomeze se mezitím shromáždili všichni zlatokopové. ; Domnívali se taky, že by měl Gomez vyjít z tábora a vyjednávat s Indiány, ny. Váhavý zlatokop s tím souhlasil až po delším zdráhání. Muži našli i: hadr, který byl dřív asi bílý a teď jim posloužil za vlajku vyjednávače, i Takto vyzbrojen vydal se Gomez vstříc Indiánovi. ; Nebyl to nikdo jiný než Černý pták.

Všichni divoši obdivují krásný zevnějšek. Když náčelník Apačů spatřil i malého, hubeného Mexičana, objevil se mu kolem rtů opovrhlivý úsměv -i avšak jen na chvíli. Černý pták byl stejně obratný a vychytralý diplomat ! jako statečný bojovník a dokázal v zájmu svého cíle ovládat své city. : Oba muži, kteří se navzájem tak lišili, se pozdravili a Černý pták se ujal slova.

"Bílý bratr nechť mi řekne, zda je náčelník. Otec Apačů nebude jednat s obyčejným bojovníkem bílých tváří."

Gomez upadl do nemalých rozpaků a trvalo chvíli, než náčelníkovi odpověděl.

"Jsem náčelník bílých mužů. Můj rudý bratr se mnou může směle hovořit."

Černé oči náčelníka Apačů se zaleskly.

"V ubohém těle často sídlí velká duše. Můj bratr musí být slavný náčelník. Proč přišel se svými bojovníky do loviště Apačů?"

Gomez usoudil, že skutečný cíl výpravy nesmí prozradit. Hledal výmluvu a ze strachu a rozpaků nenašel. Náčelník se zjevně kochal pohledem na bělocha, pracně hledajícího slova.

"V táboře bílýchjvaří je asi hodně tak moudrých a statečných náčelníků, jako je můj bratr."

"Jsem jediný náčelník."

"A všichni bojovníci musejí mého bratra poslouchat?"

"Všichni."

"Můj bratr už jim dlouho rozkazovat nebude. Apačů je tolik jako listů v lese a nikdo je nezadrží jako oheň na savaně. Můj bratr a jeho muži nebudou už zítra naživu."

Oči Černého ptáka se rozzářily tajuplným ohněm, když spatřil, jaký účinek vyvolala jeho slova na tváři bojácného Gomeze. Mexičan zbledl a pud sebezáchovy mu vnukl tu nejhorší myšlenku, jakou mohl v této situaci vyslovit.

"Proč přichází můj rudý bratr s praporem míru? Bílí muži netouží po krvi jeho bojovníků."

"Náčelník Apačů přichází, aby si s bledými tvářemi promluvil v míru. Ví však, že ho nevyslyší, a proto říká, že odejdou do říše smrti."

"Jaká slova máme slyšet?"

Apáč se hrdě napřimil.

"Je můj bratr opravdu náčelník? Pak musí vědět, že řeč bojovníka s orlymi pery smí zaznít jen u táborového ohně."

Gomez při pohledu na rozhněvaného Indiána bezděčně o krok ustoupil.

"Můj rudý bratr chce vejít do našeho tábora?"

"Kdyby bílý náčelník přinesl poselství Apačům, přijali by ho u poradního ohně, protože neznají strach a bázeň, černý pták promluví, jen když s ním bledé tváře budou zacházet jako s náčelníkem, který smí sedět u jejich ohně."

Mexičanovy rozpaky se stále zvětšovaly. Smí Indiána přivést do tábora? Smí ho odmítnout, když by pokojná dohoda byla zřejmě nejlepší?

"Kolik bojovníků bude mého bratra doprovázet?"

"Jeden."

"Ať tedy přijede!"

Náčelník se ani neotočil, vyrazil jen pronikavý hrdelní tón, po němž se k němu rozjel jeden z pěti zbývajících Indiánů. Byl to běžec Antilopa.

Gomez šel napřed. Apačové se na sebe spokojeně podívali a následovali ho.

Indiáni narazili přes den na stopy dona Estebana a jeho průvodců. Černý pták tedy věděl, že je v táboře o čtyři obránce

méně, a rozhodl se proniknout tam jako vyjednávač a trochu se po ležení porozhlédnout. Skutečnost, že se malý Gomez vydával za vůdce bělochů, ho přivedla na myšlenku, že opravdový velitel byl mezi muži, kteří tábor opustili. Jelikož Antilopa za věřejšího boje dona Estebana viděl, povolal ho teď Černý pták k sobě, aby získal jistotu.

Oba Indiáni sestoupili před opevněním z koně a prošli otvorem, který jim otevřeli. Nepohnuli hlavami a oči měli přivřené, jako by jim vůbec nezáleželo na tom, kde jsou. Přitom však v mžiku zjistili, co chtěli vědět.

Černý pták zamířil s naprostou samozřejmostí ke stanu dona Estebana. Gomez se ho pokoušel zadržet.

"Nechť můj bratr zůstane tady v kruhu mých bojovníků!"

Černý pták se hrdě zastavil a pohlédl na ubohého Gomeze planoucímá očima.

"Má snad náčelník Apačů, který je smrtelně zraněn, zemřít tady na slunci? Copak bílé tváře nedovedou přijímat hosty a náčelníky?"

Černý pták, který se přes těžké zranění udržel na koni sám, tam stál jako bronzová socha boha války, na niž každý zírá s obdivem. Nečekal ani na Mexičanovu odpověď a vešel s Antilopou do stanu, kde se oba posadili. Gomez zůstal chvíli venku, aby se s ostatními poradil. Indiáni tak měli příležitost prohodit spolu pár slov.

"Je náčelník bledých tváří v ležení?"

"Ne," odpověděl Antilopa.

Apačové mohli otevřeným vchodem přehlédnout celý tábor.

"Vidí běžec Antilopa úhlavního nepřítele Indiánů, kterému běloši říkají Pedro Diaz a který včera přemohl Kočičího pardála?"

"Antilopa viděl, jak připravil Kočičího pardála o život. Dnes tu není."

Černý pták nedokázal potlačit tichý výkřik radosti.

"Slavní bojovníci jsou pryč a zanechali zbabělé myši bez ochrany. Myši zahynou. Ten trpaslík chce náčelníka Apačů oklamat, ale oko Černého ptáka mu proniklo až pod kůži. Bledé tváře jsou ztracené. Potom se rudí bojovníci pustí do pronásledování Velkého orla, Zápalného blesku a Pantera jihu."

Vtom už vešel do stanu Gomez. Marň se snažil chovat důstojně jako náčelník. Slova, jimiž ho Černý pták přivítal, způsobila, že se jeho postava ještě více scvrkla.

"Bílý muž tvrdí, že je náčelník, a přitom neví, že hosta nesmí nechat samotného. Chce snad za tuto urážku zaplatit svým skalpem?"

"Musel jsem svým bojovníkům oznámit, jaké hosty jsem přivedl," pokusil se Gomez o omluvu.

"Copak bílí bojovníci nemají oči, aby to sami viděli? Copak je u bledých tváří zvykem, že se náčelník ptá, co má dělat a co smí říkat? Bílý muž, který nesmí nic udělat bez dovození svých bratří, není náčelník!"

"Jsem nejvyšší náčelník tohoto tábora," opakoval Gomez.

Černý pták na něj vrhl zničující pohled a rozkřikl se:

"Ucho náčelníka Apačů slyšelo strašnou lež! Náčelník Apačů už neotevře ústa, protože jeho jazyk nemluví s prolhanou ropuchou! Nechť hovoří můj rudý bratr!"

Antilopa seděl až dosud se zavřenýma očima. Teď otevřel víčka i ústa:

"Viděl jsem náčelníka bledých tváří při boji. Jeho dvojhlaňová puška kosila rudé bojovníky jako vichřice nemocné stromy. Měl černé, trochu prokvetlé vlasy, široká ramena a oko bystré jako orel. Když na východě vzešel nový den, opustil tábor. Nechť bílý muž řekne, jestli lžu jako on!"

Gomez neodpověděl. Byl tak zastrašený, že se neodvážil říci ani ano, ani ne.

"A viděl jsem ještě jednoho náčelníka, který zabil Kočičího pardála. Jeho postava byla statná a jeho pěst se podobala medvědí tlapě. Bledé tváře mu říkají Pedro Diaz. Odjel s nejvyšším náčelníkem. Mluvím pravdu?"

"Můj rudý bratr mluví pravdu," odpověděl Gomez. "Oba náčelníci odjeli a teď jsem jediným velitel já."

"Bílý muž nechť nenazývá Antilopu svým bratrem. Apač není bratrem lháře! Bílý muž není náčelník."

"Jsem."

"Jestli je skutečně náčelník, nechť nám řekne své jméno!"

"Gomez."

"Gomez? Je to jméno šakala nebo zajíce? Jmenuje se tak moucha nebo červ, kterého žerou ptáci? Synové Apačů ho ještě neslyšeli. Muže Go-meze neznají ani stařeny. Má postavu dítěte, odvalu žáby a jazyk hada, který umí jen lhát. Kam odjeli oba náčelníci?"

"Na lov bizonů, aby opatřili pro tábor potravu."

"Antilopa počká, až se vrátí, a řekne jim, co mají slyšet. Můj velký rudý bratr však odjede do tábora Apačů a řekne jim, že Antilopa zůstal tady"

Černý pták na něj vrhl jen kratičký pohled, ale Antilopa poznal, že ho pochopil. Chtěl zůstat v táboře jako rukojmí, aby Mexičané nepojali podezření, zatímco bude Černý pták připravovat útok. Jeho bystré oči si všiml, že běloši nemají už v táboře dřevo, aby zapálili ohně jako včera. Náčelník na to a na další důležitou okolnost mazaně upozornil Antilopu:

"Antilopa si přeje, aby se oba náčelníci bledých tváří vrátili před nástupem noci. Jinak by s nimi nemohl mluvit, protože tu nemají dřevo, aby rozdělali oheň. Černý pták, náčelník Apačů, nechť svým bojovníkům poručí, aby oběma bledým tvářím umožnili návrat. Antilopa chce s bělochy uzavřít mír na mnoho let a zim!"

Černý pták vstal. Jeho sevřená pěst a další rychlý pohled řekly Antilo-povi, že donu Estebanovi nastraží past, která mu návrat znemožní.

"Můj rudý bratr promluvil dobře," dodal důstojně. "Stane se, jak řekl."

Nato vyšel ze stanu, aniž na Gomeze pohlédl, sešel z návrší a vrátil se ke koním. Přes bolesti, které ho sužovaly, se vyšvihl do sedla, vzal za uzdu i Antilopova koně a odjel.

Gomez hleděl na Indiána sedícího ve stanu nejistým pohledem. Antilopa zavřel oči a zaklonil hlavu na znamení, že zde

už pro nikoho není.

"Chce rudý muž ještě něco říct?"

Antilopa jen zvedl ruku.

"Odejdi!"

Gornez opustil stan a vrátil se ke svým druhům. Byl tak vyčerpán jako nikdy v životě.

Přistoupil k němu Benito.

"Tak co, seňore Gomezi, proč jeden odjel a druhého tu nechal?"

"Čert aby je vzal oba dva! Chovají se, jako by byli pány našeho tábora! Poznali, že nejsem velitel a jednali se mnou jako s malým klukem."

"Což jste si zcela zasloužil, jestliže jste si to dal klidně líbit, doně Go-rnezi. Co vám navrhli?"

"Nic," řekl zlostně maličký Gomez. "Věděli přesně, že don Esteban' opustil s Pedrem Diazem tábor, a chtějí prozradit jen jim, co je sem přivedlo. Ten padouch, co si říká Antilopa, mě vyhnal ze stanu jako psa."

"A vy jste odešel? To je sice opatrné, ale málo statečné. A co ten druhý? Proč tu nepočkal taky?"

"Chce Apačům říct, aby dona Estebana neobtěžovali a pustili do tábora."

"A vy jste mu to věřil, seňore Gomezi?"

"Proč bych mu to neměl věřit?"

"Protože Indiánovi můžete věřit, teprve když s ním vykouříte padesát metrů tabáku! To za první. A za druhé proto, že..."

"Že...?"

"Protože se mi zdá, že máme dneska důvod být zvlášť opatrní."

"Jaký důvod máte na mysli, seňore?"

"Don Esteban tu není a my se podobáme stádu bez pastýře, které můžou vlci snadno zdolat. Kromě toho nemáme dříví, abychom tábor osvětlili, kdyby nás Indiáni napadli."

"Tak si ho opatříme."

"Nebo taky ne. Don Esteban nám zakázal vzdálit se za jeho nepřítomnosti z tábora. A i kdybychom chtěli jeho zákaz překročit, kde tu najdeme dřevo? Každý, kdo by se pro něj vydal, by okamžitě padl do rukou Apačů."

To bylo všem tak jasné, že se nikdo nenabídl dřevo opatřit. Benito pokračoval:

"Považujete toho Antilopu za náčelníka, seňore Gomezi?"

"Ovšem."

"Ten je takový náčelník jako vy. Ve skutečnosti je to indiánský běžec, o čemž svědčí jeho jméno. Spatřil jste na jeho obleku něco, co by svědčilo o jeho vysokém postavení?"

"Ne."

"Tak vidíte! Proč odešel náčelník a zanechal nám tu obyčejného bojovníka?"

Všichni muži hleděli napjatě na Benita, aby se dověděli odpověď na jeho otázku.

"Já se sice v Indiánech moc nevyznám, ale..."

"Ale..., pokračujete, seňore Benito! Nenapínejte nás! Určitě víte, proč to náčelník udělal."

"Kdyby se měli Apači skutečně dovědět, že se donu Estebanovi a seňoru Diazovi nesmí nic stát, mohl by jim to vyřídit běžec. Jestliže jim chce tuto zprávu přinést sám náčelník, přivádí mě to k domněnce, že..."

"Že...? Tak už konečně mluvíte!"

"Žena nás něco chystají!"

"Třeba co, doně Benito?"

"Vědí, že tu nemáme velitele. Domnívám se, že se náčelník vrátil k bojovníkům, aby jim oznámil svůj plán. Nejspíš se pokusí dona Este-bana od nás odříznout a po setmění nás přepadnout."

"Nemáte pravdu, doně Benito," odpověděl Gomez, který se pokoušel ospravedlnit své počínání. "Přišli k nám s mírumilovnými úmysly. A mají k tomu taky důvod - utrpěli včera velké ztráty. A mírumilovné úmysly mají pořád, jinak by tu Antilopa nezůstal."

"Zní to pravděpodobně, ale..."

"Ale... ? Mluvíte proboha dál!"

"Nejsem znalec Indiánů, ale v mládí mě jednou zajali, a tak si myslím, že chystají něco nekalého."

"A co rukojmí, který sedí tamhle ve stanu?"

"Je ozbrojený?"

"Ne. Oba rudokožci nechali zbraně u koní."

"Hm! Kdyby se už don Esteban vrátil! Ale snadno se mu může něco... přihodit, a nevrátí se vůbec. Navrhuju, abychom si pro všechny případy zvolili velitele. Jinak bychom ani nevěděli, koho máme poslouchat, kdyby nás Indiáni přepadli."

"A já navrhuju," odporoval mu Gomez, "abychom nepodnikli vůbec nic! Don Esteban by s tím třeba nesouhlasil - a hlavně nesmíme udělat nic, co by bylo tomu Indiánovi podezřelé."

S jeho návrhem všichni souhlasili. Benito, jehož varování nebrali vážně, jim nakonec zlostně řekl:

"Dobrá, jak chcete, seňores! Ale říkám vám, že si sednu vedle stanu a toho rudokožce probodnu, jakmile se ukáže, že se nás Indiáni chystají přepadnout!"

A hned podle svých slov jednal. Vyšel na návrší a natáhl se na zem hned vedle stanu. Měl odtamtud výhled do kraje, ale přestože se rozhlížel sebepečlivěji, nic podezřelého neobjevil.

Den míjel, slunce se chýlilo k západu a nad krajem se rozlilo osvětlení, které v pustých, vyprahlých a žhavých písčinych stepích předchází noci.

Náhle se Benito napřímil. Pozoroval kradmo Indiána a všiml si, že pootevřel oči a vyhlédl krátce ven. Potom zase oči

zavřel, ale po tmavé tváři mu přelétl výraz uspokojení. Tu vyhlédl do stepi i pastevec. Neviděl však nic než stádo divokých koní, které tři či čtyři Indiáni honili sem a tam.

Tu zmizeli za terénní vlnou, tu se zas na chvíli objevili, tu se přiblížili k táboru, tu se opět vzdálili. Tak štvali stádo až do soumraku, po němž nastala za několik minut hluboká tma.

Stádo se teď podobalo tmavému bodu, který byl však stále zřetelnější. Koně se snažili pronásledovatelům uniknout a záměřili přímo k táboru. Čtyři Indiáni se hnali za nimi.

Tato podívaná nebyla ve zdejších končinách neobvyklá, avšak vypadala velmi působivě. Skupinky Indiánů, cválajících s vlajícími lasy za divokými koňmi, se běloši nemuseli bát. Naopak, jestliže se tak směle odvážili do : blízkosti tábora, svědčilo to o jejich mírumilovných úmyslech. Kromě toho se zlatokopové cítili zcela bezpeční, protože měli ve stanu rukojmí. Proto si vylezli na povozy, aby lépe viděli.

Také Benito vstal a obrátil se ke stanu zády. Proto neviděl, že si Anti- ' < lopa rozeplnul válečný plášť z vydělané bizoní kůže a uchopil tomahavk. Zůstal však dosud sedět.

Stádo se přibližovalo. Byli to opravdu divocí koně, zlatokopové na nich neviděli jezdce ani sedla či třmeny, uzdy či postroje. Blížili se k táboru tryskem, za nimi hlasitě křičící Indiáni. Divoký dusot kopyt se ozýval sotva padesát kroků od opevnění a zdálo se, že štvance bude pokračovat stále stejným směrem. Tu však první kůň zabočil k mezeři mezi vozy zlatokopů, ozval se strašlivý válečný křik, na každém koni se náhle objevil jezdec, jako by vyrostl z jeho hřbetu, a zuřiví útočníci vnikli do tábora.

Nahoře u stanu se ozval výkřik. Antilopa vyskočil, shodil z ramen plášť a zvedl tomahavk. V okamžiku, kdy Benito vytáhl nůž a otočil se, aby ho Indiánovi vrazil do prsou, roztříštila mu sekyra hlavu.

Apači použili lsti, kterou si mohou s úspěchem dovolit jen odvážní jezdci. Měli jednu nohu zastrčenou za laso, omotané kolem koně, a tělo schované za jeho bokem. Teprve když jim soumrak a tma usnadnily válečnou lest, již oklamali nejen zkušeného Benita, ale všechny zlatokopy, zaútočili na tábor.

Mexičané byli chvíli zcela ochromeni. Seskočili z vozů, ale k puškám postaveným uprostřed tábora do pyramid se už nedostali. Indiáni měli snadnou práci. Pro zlatokopy nastala hodina smrti.

Tomahavky, kyje, nože a kopí vykonaly za pár minut strašlivou práci. Po táboře ležely hromady mrtvol. Pár Mexičanů ještě se zoufalou odvahou bojovalo, ale podlehnout museli i oni. Jen několik málo jich podlezlo pod vozy a pokusilo se o útěk. Byli však také ztraceni, protože jezdci je rychle dostihli, a komu se snad podařilo zmizet v temné noci, neměl naději, že přežije příští den.

Hodinu po skončení tohoto krvavého boje osvětlovaly plameny hořících povozů step pokrytou mrtvými a umírajícími zlatokopy. Indiáni se dělili o lup a skalpy mužů, které touha po zlatě vyhnala do pouště a na smrt.

Uprostřed tohoto jeviště zkázy stál Černý pták a vedle něj běžec Antilopa.

"Velký duch daroval svým rudým synům vítězství, ale náčelník Apačů chce ještě vidět skalpy tří lovců ze zmizelého ostrůvku. Nemůže je pronásledovat sám, ale Antilopa mu jejich vlasy přinese." "Zítřka si Antilopa vezme třicet bojovníků a vydá se po jejich stopě," odpověděl běžec. "Lovci ze severu můžou už zpívat pohřební písně. Howgh!"

ÚDOLÍ ZLATA

Noční tma, už trochu projasněná svítáním, halila dosud krajinu a ukazo-vala ji jen v hrubých rysech. Od nebe, z něhož mizela jedna hvězda za druhou, se odrážely vrcholky Sierry jako věže a fantastická cimbuří, jeli jichž špičky věnčila hustá mlha.

Na svazích hor byly vidět zřetelné stíny hlubokých strží. U úpatí hor-ského hřebene se jako předsunutá bašta tyčilo samostatné skalisko. Za jeho vrcholkem padal do zdánlivě bezedné propasti hučící vodopád. Na této straně skaliska, majícího tvar zkoseného kužele, svědčila řada malých vrb a keřů o blízkosti vodního toku.

Delta řeky Gily byla dlouhá jen hodinu jízdy, její základna však měřila skoro trojnásobek.

Tma ustupovala dni stále víc. Stíny klesaly z rozečkaných horských ,hřebenů níž a níž a ustupovaly namodralému jitřnímu jasu. Z ponurého i rozbřesku se jako na nehotové skice obrazu postupně vynořovaly vr-' cholky hor.

Do strží mezi stupňovitě navršenými horskými velikány zvolna proni-' kalo rozptýlené světlo. Na úbočí předsunutého skaliska roztahovaly dva smrky mohutné větve jako tajuplná strašidla a skláněly se nad propast.

U těchto stromů ležela kostra koně, na jejichž vybělených kostech by-(ly dosud vidět ozdoby, které kůň kdysi nosil. Na koňských žebrech ležely zetlelé zbytky sedla.

Sílicí ranní světlo odhalovalo další hrůzné předměty. Na kůlech zaražených do země se v lehkém vánku třepotaly lidské vlasy, jednotlivě či na hromádách zde ležely lidské lebky a zbytky zničených zbraní všeho druhu. Tyto trofeje naznačovaly, že na vrcholku přírodní pyramidy našel poslední útočiště indiánský náčelník, proslavený hrdinskými činy.

Náčelník ovládal i po smrti stepi, po nichž se tolikrát hnál s válečným pokřikem na koni, jehož kostra teď ležela na jeho mohyle vybělená noční rosou a žhavým sluncem. Nad jeho osamělým pohřebištem poletovali s křikem draví ptáci, jako by jejich šeredný hlas měl vzbudit toho, který zde spal navždy a jehož ruka už nikdy nezatočí lasem, neuchopí nůž a nepřichystá jim krvavou hostinu.

Obzor naproti horskému hřebenu byl dosud osvětlený matně. Po nebi pluly růžové obláčky. Jako jiskry rozhořivajícího se ohně padly první sluneční paprsky na mlhu nad pohořím a potom zalila sluneční záře oslnivým purpurovým jasem i hluboká údolí.

Nastal den, avšak horský hřeben byl dosud zahalený neproniknutelnou mlhou. I tu však postupně roztrhal ranní vítr. Její cáry zůstaly rozmarně viset na listech keřů nebo vlály od vrcholku k vrcholku, odhalovaly sou-těsky, u jejichž vchodů ležely obětní dary, které pověřiví Indiáni přinášejí duchům hor, a hluboké propasti, do nichž padaly zpěněné

vodopády.

Nad hrobem indiánského náčelníka se třístily jemné kapičky vody a vytvářely za kostrou koně prchavé třpytivé duhy. U úpatí skaliska, na němž se zvedala jeho mohyla, leželo jezírko, jehož hladinu nebylo pod bujnými vodními rostlinami skoro vůbec vidět. Mezi tímto jezírkem a protější strmou skálou, porostlou zelenou vegetací, se táhla úzká, hluboká rokle, která však byla zcela zakrytá hustě olistěnými vrbami a stříbřitě lesklými topoly. Stromy byly navíc obrostlé liánami, jako by příroda chtěla zabránit lidskému oku, aby jeho pohled pronikl hustou zelenou clonou do strže. Avšak kvalita písku, podivný lesk kamenů povalujících se kolem a celková tvářnost půdy musely vyvolat pozornost zkušeného zlatokopa.

Tato strž byla Údolí zlata, jak Marco Arellano nazval místo, které ho stálo život.

Cuchillo dorazil k bonanze ještě v noci. Jelikož se však obával, že potmě zbloudí, zastavil se a počkal do rána.

Zapamatoval si krajinu dobře, avšak hrabivost mu přece jen trochu zakalila smysly.

Přesto byla ještě tma, když dorazil ke skalisku, které se tyčilo nad Údolím zlata, a noční mlha halila dosud hustými závoji jak strž, tak i pyramidu s mohylou indiánského náčelníka.

Šumění vodopádu, na které si dobře vzpomínal, mu naznačovalo, žeje opravdu nedaleko bonanzy.

Byl si celkem jist, že si jeho útěku v táboře nikdo nevšiml, a nevěřil, že by se za ním někdo vydal, když byli Indiáni tak nebezpečně blízko. Přesto se rozhodl, že nejprve vystoupí na pyramidu a podívá se, zda někde nespátí živou bytost.

Nejdřív se však musel přesvědčit, zda je naleziště ve stejném stavu jako před dvěma lety, kdy ho musel opustit nedotčené. Rozhrnul proto zelený závěs a pohlédl do strže. Jako na mořském břehu tam ležely valouny různé velikosti a trvalo by celé dny, než by je člověk spočítal. Kdo není zlatokop, dal by se jimi možná oklamat. Podobaly se ztuhlé lávě, jakou můžeme najít na úpatí sopek. Zlatokop však pod nevzhledným povrchem viděl vzácný kov, čisté zlato, které sem připlavily horské poto-ky.

Ranní světlo proniklo rozhrnutými liánami do strže a vykřesalo z kamenů tajuplné blesky. Před očima bandity, třesoucího se chamtivostí, ležel největší poklad, jaký kdy spatřilo v přírodě lidské oko, a Cuchillo byl přesvědčen, že se ho po něm nedotkla lidská ruka.

Cuchillo uzavřel opět vchod do strže a zamířil ke skalnímu kuželi.

Jestliže se vyčerpaný Arab pomalu vleče po rozpálené Sahaře a ve vyschlém měchu nemá už jedinou kapku vody, kterou by svlažil rozpálené rty, jestliže ho samum povalí a vysává z něj poslední zbytky života a jestliže pak ve smrtelném zápasu spatří na zamlženém obzoru zelené vějíře palem-zmocní se ho radost, která se podobá šílenství.

Podobně na tom byl Cuchillo, když uviděl zlatý poklad. Na skálu vylezl jako v horečce. Trásl se na celém těle a oči měl zahalené mlhou, která mu nedovolovala bedlivě se rozhlédnout po okolí. Musel se posadit, ale přirozeně tak, že měl na očích Údolí zlata.

"A o tohle bohatství bych se měl s někým dělit?!" mumlal si. "Ne, tisíckrát ne! Marco Arellano musel zemřít, proč by měli jiní zůstat naživu. V jejich doprovodu jsem se k nalezišti bezpečně dostal - a teď už je ne-potřebuju! Dám Indiánům příležitost, aby je všechny zahubili."

Cuchillo si zakryl rukama oči, do nichž se krev hnala tak, že měl pocit, jako by mu před nimi kroužila purpurová ohnivá kola. Trvalo dlouho, než se jeho pohledu vrátila obvyklá bystrost.

Potom vstal a rozhlédl se po stepi, prostírající se pod ním.

"Jsem tu sám, docela sám, a můžu..."

Uprostřed věty se zarazil, protože jeho pohled padl na předmět, který ho přiměl k hlasitému výkřiku, když si ho bedlivěji prohlédl. Skalní stěny odrazily jeho překvapené zvolání pronikavou ozvěnou.

Vodopád za skaliskem, podobající se stříbrnému mostu přes propast, padal do strže nepravidelným proudem, a vodní tříšti probleskoval chvillemi jasný zlatý odlesk, vycházející z velkého balvanu zlata, který voda po staletí omývala a odhalila.

Balvan, nepřetržitě zkrápěný jemnými kapičkami vody, se nepředstavitelně třpytil. Byl velký asi jako dva kokosové ořechy a vzhledem k jeho váze hrozilo nebezpečí, že se co nejdřív uvolní z podloží a zmizí v propasti.

Cuchillovi připadalo, že na něj dosáhne. Chtivě se naklonil nad propast a natáhl ruce po bohatství, za které by mohl vykoupit krále, ale kámen byl příliš daleko. Prsa se mu dmula, div nepraskla a zdálo se, že Cuchillo neovládne své rozrušení - ale vtom se mu z hrdla vydral druhý ne-artikulovaný výkřik.

Tak jako oči tygra hrozí nic netušící oběti, zeji šelma spolkne, civěly t- Cuchillovy oči na drahocenný zlatý kámen, nad nímž rostl na skále zelený mladý dub.

"Musím ho dostat, ale odtud se mi to nepovede. Pokusím se vylézt k dubu, přivážu k němu laso, spustím se po něm dolů a kámen uvolním. Do toho! Takový zlatý valoun ještě nenašel žádný smrtelník!"

Cuchillo seběhl po svahu dolů.

V rozčilení přeslechl dusot koňských kopyt a přehlédl čtyři jezdce, kteří právě zabočili kolem nejbližší skály.

Don Esteban s Diazem, Barajou a Orochem neztratili Cuchillovy stopy z očí. Především Diazova bystrozrakost vyvolávala u ostatních oprávněný údiv.

Diaz jel s donem Estebanem vpředu, Baraja a Oroche kousek za nimi.

"Co myslíte, señore Diazí," zeptal se don Esteban, "dostihneme ho, ještě než dorazí k bonanze?"

"To vám nemůžu říct, protože nevím, kde bonanza leží. Vím však docela jistě, že už nemá velký náskok. Podívejte!"

Kopyto jeho koně rozdrtilo kousek břídlíce a zbytky tu zůstaly ležet. Před půl hodinou se ranní vítr otočil. Kdyby tady jemný prášek ležel už tehdy, určitě by ho vítr odvanul. To znamená, že tudy jel Cuchillo nanejvýš před půl hodinou."

"Jste skvělý stopař, señore Diazí, a prokázal jste už výpravě velmi významné služby. Jestliže naleziště získáme, odměním se vám lépe než ostatním."

Diaz zavrtěl hlavou.

"Nevydal jsem se s vámi kvůli zlatu, ale abych si mohl promluvit pár důvěrných slovíček s rudokožci. Vaše zlato mě neláká. Zlato člověka jen kazí a svádí k neřestem a vhání do náruče ďáblů. Svěho podílu se vzdám. Vezměte si ho vy, nebo ho dejte ostatním."

O tomtéž zlatu se bavili také banditi Baraja a Oroche.

"Co myslíte, seňore Barajo," řekl proslulý hráč na mandolínu, "proč asi pronásleduje don Esteban Cuchilla, když by naše přítomnost v táboře byla tak důležitá?"

"Mám o tom své mínění. Než jsme vyrazili, zeptal jsem se také starého Benita, co o tom soudí, a jak víte, doně Diego, ten pastevce mívá zdravé názory."

"Jaký si myslel tentokrát?"

"Považuje Cuchilla za lumpa, který si nezaslouží, aby vedl tak počestné muže, jako jsme my."

"S tím přirozeně zcela souhlasím."

"Cuchillo využil bojové vřavy, kterou sám vyvolal, a vypařil se. A kampak se asi rozjel?"

"K bonanze, rek bych."

"Přirozeně. Buď se od nás chce odtrhnout docela a nechat si zlato pouze pro sebe, nebo si chce ulít něco stranou, než nám naleziště ukáže."

"Aby ho spral ďas!"

"Ďas ne, ale my, seňore Oroche, a právě to má zřejmě v úmyslu don Esteban. Ten Diaz je opravdu skvělý! Najde stopy i na skalnaté půdě, jako by byly zřetelně vyryté do kamenů."

"Je to jeho řemeslo," namítl Oroche a přehodil si rozedraný plášť přes rameno. "Své řemeslo musí každý ovládat co nejlíp. Myslím, že ve svém oboru také nejsem břídl. Právě teď vám to můžu dokázat."

Baraja zbystřil pozornost. Oroche mu chtěl zřejmě předvést, zeje vynikající gambusino.

"Jak všichni víme, jste jeden z nejlepších zlatokopů, seňore Oroche, a byl bych moc rád, kdybyste toto všeobecné mínění potvrdil právě teď, kdy se blížíme k nalezišti zlata."

"To samozřejmě můžu, doně Barajo," odpověděl Oroche a hrdě zatřásl dlouhými čupřinami. "Podívejte se na druh a složení okolních kamenů a brzy spatříte něco důležitého."

Baraja se pozorně rozhlédl.

"Nevidím bohužel nic."

"Tomu se nedivte, nejste gambusino, jehož oko je na takové jevy vycvičené. Jsem si jist, že projíždíme krajinou neobyčejně bohatou na zlato. Kdo by měl dost času, mohl by tu patrně najít velká naleziště."

"Třeba je naše bonanza už blízko?"

"Je to velmi pravděpodobné. Vidíte, jak Diaz zbystřil pozornost? Nevidí nic než stopu a jede pomaleji a opatrněji než dosud."

V tuto chvíli se ozval první Cuchillův výkřik.

Čtyři jezdci se zastavili.

"Co to bylo?" zeptal se don Esteban.

"Že by to byl lidský hlas?" podivil se Diaz.

"Neznám zvíře, které by vydávalo takové zvuky."

Výkřik se opakoval.

"Je to člověk," prohlásil don Esteban, "člověk strašně rozrušený, v extázi. Ozvěna nedovoluje určit, odkud volá."

"Rozhodně je blízko. Zůstaňte tady, doně Estebane, a počkejte, až prozkoumám okolí. Musíme být opatrní."

Diaz pomaloučku vyjel zpoza skaliska, aby měl výhled na skalní kužel a jeho okolí. Okamžitě spatřil něco velmi důležitého: Cuchillova bělouše. Stál mezi pyramidou a Údolím zlata a nebyl přivázaný. Znamenalo to, že jeho pán je nablízku.

Diaz se k bělou si rychle přiblížil, popadl ho za uzdu a odvedl ho za skalisko.

"Podívejte, doně Estebane, teď jistě poznáte, kdo tu vykřikl."

"Cuchillo!"

"Ano. Vykřikl nadšením. Našel bonanzu a zapomněl na opatrnost."

"Kde je?"

"Nespatřil jsem ho."

"Musíme ho najít. Seskočíme z koní a obejdeme tuhle skálu. Tak na něj určitě narazíme."

Nato muži seskočili z koní, přivázali je a vydali se za Diazem, sledujícího krok za krokem Cuchillovy stopy, které oni sami neviděli. Když míjel bonanzu, Oroche se bezděčně zarazil a upřel pohled na zem.

"Co je, seňore Oroche?" zeptal se Baraja.

"Podívejte se na tuhle trhlinu ve skále!"

"Proč?"

"Není vám na ní něco nápadné?"

"Ne. Vidím jen písek, který do ní zanesla voda."

"Jenomže já jsem zlatokop, seňore Barajo, a vsadím se o krk, že ten písek obsahuje nejméně patnáct procent zlata."

"Ach! Musíme na to upozornit dona Estebana."

"Co vás napadá! Ta trhlinka je hluboká. Kdo ví, kolik liber zlatého prachu obsahuje. Copak se o takový nález chcete s někým dělit?"

"Máte pravdu, seňore Oroche, bylo by to bláznovství!"

"Považujte za důkaz mého přátelství, že jsem vás na to upozornil. Nikdo jiný se to už dovědět nesmí. Když se o zlato rozdělíme dva, dostaneme víc, než kdyby chtěli svůj podíl čtyři."

Potom se oba muži rozjeli za ostatními.

Poznámkou, že objev oznámí donu Estebanovi, chtěl Baraja svého druha jen vyzkoušet. Oroche měl teď naopak zlost sám na sebe, že se o nálezu vůbec zmínil. Byli oba jeden jako druhý.

"Stůjte!" ozval se náhle Diazův hlas.

Diaz spatřil Cuchilla, který slezl z pyramidy a zamířil k místu, kde zanechal koně.

Cuchillo spatřil své pronásledovatele a na okamžik se zděšeně zastavil. Potom se otočil a dal se na útěk. Bylo to velmi nerozumné rozhodnutí, protože jím prozradil, proč opustil tábor.

Za ním cvakly dva kohoutky na puškách. Don Esteban a Diaz zvedli zbraně.

"Stůjte, Cuchillo, nebo jste ztracen!" poručil hrabě.

Proradný zlatokop se otočil. Oči mu plály, lhostejno zda nenávisť či pomstychtivostí či vztekem, že ho muži tak neočekávaně překvapili.

"Co tady hledáte?"

"Vás. Pojdte blíž!"

"Nemám s vámi už nic společného!"

"Tím spíš si s vámi chceme promluvit my! Pojdte blíž, říkám naposledy! Jestli myslíte, že žertuju, přesvědčím vás hned, že myslím svá slova vážně."

Cuchillo se pomalu a váhavě přiblížil.

"Proč jste se včera odkradl z tábora?"

"Odkradl? Nic takového jsem neudělal, doně Estebane. Odjel jsem doce-la svobodně a jestli jste si toho hned nevšiml, není to moje, ale pouze vaše vina."

"Jedno je jisté, Cuchillo: kdo opustí tábor bez mého dovolení, ať veřejně nebo potají, je zrádce a budu s ním podle toho jednat."

"Odjel jsem právě proto, že jste mě považovali za zrádce. Díky mně může výprava získat miliónové bohatství, a tak nestřím, aby se o mě říkalo, že jsem na vás poštvál Indiány."

"Jistě, slíbil jste nám milióny. Kde jebonanza?"

"Ještě jsem ji nenašel."

"Ale ano!"

"Ne!"

"Jen si dobře vzpomeňte, Cuchillo! Když jsem si vás najal, dal jsem vám na srozuměnou, že každou, i tu sebemenší zradu přísně potrestám. Připomínám vám to, protože váš život visí v tuto chvíli na tenoučkém vlasečku! Kde je naleziště?"

"Musím ho ještě hledat!"

"Tak dobrá. Máte na to přesně pět minut. Jestli nám po této době bo-nanzu neukážete, provrtají vás čtyři kulky!"

"To by vám nepomohlo, protože beze mne Údolí zlata nikdy nenajdete."

"Myslíte?" zasmál se don Esteban posměšně. "Byl jste tak neopatrný, že jste mi tyhle končiny popsal velice přesně."

Vídím je teď před sebou do všech podrobností. Bonanza je už docela blízoučko, vsadím se, zeji najdeme v okruhu sta kroků. Až vás zastřelíme, prozkoumáme okolí a zlato objevíme."

Cuchillo zaskřípal zuby.

"Nic nenajdete!"

"Ušetřete si tahle hloupá tvrzení! Zbývají vám už jen tři minuty. Podívejte, jak na vás moji druzi míří!"

Diaz, Baraja a Oroche měli pušky namířené na zrádce a byli připraveni stisknout spoušť na pokyn dona Estebana.

Cuchillo vynesl poslední trumf.

"Chcete dneska zase vraždit - tak jako kdysi v Elanchove, kde jste svou vlastní švagrovou, hraběnku Luisu de Mé... "

"Ano," přerušil ho prudce don Esteban, "zabiju vás tak, jak jste vy zabil kvůli téhle bonanze ubohého Marka Arellana!"

Cuchillo sevřel pěsti. Rty se mu chvěly. Vypadal jako divoké zvíře, které se chce vrhnout na svého úhlavního nepřítele, a zuřivost ho přemohla tak, že docela zapomněl na svou obvyklou opatrnost.

"Před vámi nemusím nic zapírat. Arellano byl tak hloupý, že mi bo-nanzu ukázal, a proto musel zahynout. To se rozumělo samo sebou -každý by jednal stejně. Arellano byl pro mě cizí člověk, ale doña Luisa de Mediána byla vaše švagrová a..."

"Mlčte!"

"Ne, nebudu mlčet. Tady jsme ve volné stepi, nikoli na pirátské lodi, kde jste mohl každému poroučet. Teď se jmenuju Cuchillo, nikoli Juan, a nemusím vás už poslouchat, jako když jste mi poručil probodnout hraběnku. Abyste věděli, Diazí, Barajo a Oroche, tenhle..."

"Mlčte!" poručil mu don Esteban a třásl se rozčilením, "nebo..."

"Tenhle muž," pokračoval Cuchillo zvýšeným hlasem, "je hrabě Antonio de Mediána, který dal zavraždit vlastní švagrovou a jejího syna, malého Fabiána de Mediána, vysadil na moři do lodky, aby..."

Vtom už třeskl výstřel z pušky dona Estebana. Cuchillo však pozorně sledoval jeho ukazováček, a jakmile se don Esteban dotkl spouště, vrhl se stranou. Kulka mu zasvištěla těsně vedle hlavy.

"Tak střilejte!" obořil se don Esteban na své společníky.

Baraja a Oroche ho chtěli uposlechnout, ale Diaz jim v tom zabránil. Sklopil hlavně jejich pušek a stoupl si mezi dona Estebana a Cuchilla, aby znemožnil jejich střetnutí.

"Počkejte!" zvolal.

"Pak se na něj vrhnu holýma rukama!" vyrazil ze sebe don Esteban.

"To můžete, jestli máte chuť. Ale nejdřív mi señor Cuchillo odpoví na pár otázek!"

"Cože, Díazi, vy se mi chcete stavět na odpor?"

"Ne. Minulost a to, co se stalo mezi vámi a Cuchillem, mě nezajímá. Ale musí mi říct pár podrobností o bonanze."

"Ptejte se!" dovolil mu don Esteban, protože netušil jeho úmysly.

Díaz opřel pažbu své pušky o zem, položil ruce na ústí hlavně a rozkročil se před Cuchillem. V tomto postoji vypadal v malebném obleku jako muž, který přesně ví, co chce.

"Señore Cuchillo, myslím, že mě trochu znáte."

Oslovený raději neodpověděl a čekal, jak bude Díaz pokračovat.

"Jsem nepřítel Indiánů, ale nikdy nesoudím bělocha, jestliže mě nechá dělat, co se mi líbí. Tohle chci říct pro uklidnění i vám. Nechci ani pátrat po bonanze, protože podle mého názoru nemám právo dostat z ní sebemenší podíl. Ale jedno mi říct musíte: věděl o ní Marco Arellano před vámi?"

"Ano."

"Proč si zlato neodnesl?"

"Indiáni mu v tom zabránili."

"Potom se vám svěřil se svým tajemstvím?"

"Ano."

"A dovedl vás sem, abyste naleziště vytěžili společně?"

"Tak jest, jenomže jsme museli uprchnout znovu - a Arellano cestou 'zahynul.'"

"Zahynul! To znamená všechno a nic. Neuniklo vám, že má syna?"

"Myslíte Tiburcia Arellana? Vždyť víte, že ho znám."

"Jistě, señore Cuchillo. Nedovedu možná klást otázky tak obratně jako jiní, ale to na věci nic nemění. Byl jsem přesvědčen, že znáte svět. Znáte taky zákony hor, savany a tichou dohodu všech slušných a počestných zlatokopů?"

"Myslím, že ano."

"Dobrá. Pak tedy víte, že každá bonanza patří tomu, kdo ji objevil. Pakliže mu něco zabránil, aby ji vytěžil, a za jeho nepřítomnosti ji znovu objeví někdo jiný - objeví, rozumíte? - patří naleziště tomu druhému."

"Co tím chcete říct, señore Díazi?"

"Že jsme sem nepřišli tuhle bonanzu objevit, ale najít - a v tom je veliký rozdíl. Nemáte právo prozradit své tajemství donu Estebanovi, protože nepatří vám, ale dědici Marka Arellana."

"Tiburciovi?" zeptal se Cuchillo udiveně.

"Tiburciovi!" přítakal Díaz.

"Zbláznil jste se, señore?"

"Jsem tak při smyslech, že mě o zdravý rozum nemůžou připravit ani vaše milióny."

"Marco Arellano mi své tajemství předal, a proto si s ním můžu dělat, co chci."

"Mýlíte se," odpověděl Díaz tak klidně, jako by šlo o něco zcela bezvýznamného.

"Marco Arellano vám své tajemství nepředal, jen se vám s ním svěřil - rozumíte, svěřil! Kdybyste byl té důvěry hoden, bylo by zlato, které byste : zde případně vytěžil, jen velmi vysokou mzdou za práci, nikoli vašim právoplatným podílem. Jelikož jste Marka Arellana zavraždil, stal jste se neoprávněným nositelem jeho tajemství. Z bonanzy vám patří pouze to, co vám Tiburcio nabídne. Bonanza patří výhradně jemu. Kdybyste byl počestný, señore Cuchillo, promluvil byste si býval nejdřív s Tiburciem."

"Vy snad máte víc smyslů než ostatní lidé!" řekl Cuchillo posměšně, [i přestože jeho situace nebyla záviděníhodná.

"Jestli máte na mysli poctivost nebo svědomí, máte skutečně pravdu,"

odpověděl mu Díaz chladně. "Já bych na vašem místě jednal přesně tak, jak říkám. Můžete si sice dělat, co se vám zlíbí, ale teď, když vím, že Marco Arellano bonanzu objevil první a že zahynul vaší rukou, považuju ji za majetek jeho syna Tiburcia a neodnesu si z ní ani zrníčko zlata!"

"Znamená to, že se nás zříkáte, nebo snad chcete domnělá práva Tiburcia Arellana bránit?" zeptal se teď don Esteban, který to podivné vy-i; jednávání napjatě sledoval.

"Arellanovi nejsou moji příbuzní. Nemám povinnost pomstít Markovu smrt, ani bojovat za práva jeho syna, a proto zůstanu u vás, dokud nebudete chtít, abych se podílel na vytěžení zlata. Proto nebudu Cuchilla nutit, aby nám prozradil polohu naleziště!"

Cuchillo si s úlevou oddychl. Baraja a Oroche hleděli s tichým úžasem na muže, který před nimi rozvinul tak nepochopitelné názory. Don j: Esteban mu však odpověděl zpola posměšně, zpola hněvivě:

"Já vás opravdu obdivuju, señore Díazi! Ale vy, Cuchillo, na tom teď nejste lip než předtím! Kde je bonanza? Vašich pět minut už dávno uplynulo!"

Na jeho pokyn Baraja a Oroche opět zvedli pušky. Díaz ustoupil stranou a zdánlivě nezúčastněně se rozhlížel po okolí. Bylo mu docela jedno, zda vrahovi proženou hlavu kulí nebo ne.

Jeden z koní, přivázaných za skaliskem, zařehotal. Cuchillo to zaslechl a dověděl se tak, kde stojí jeho bělouš. Přeměřil pohledem vzdálenost, (která ho od něj dělila. Avšak don Esteban de Arechiza byl bystrý protivník. Zaslechl zaržání také, všiml si Cuchillova pohledu a hned pochopil '., jeho úmysl. S puškou připravenou k výstřelu mu zastoupil cestu.

"Nemyslete si, že nám uniknete! Kde leží bonanza?" "Nevím!" tvrdil znovu Cuchillo.

Karabinu zanechal na sedle koně a s pouhou dýkou si připadal proti namířeným puškám bezmocný.

"Stejně ji za chvíličku najdeme," prohlásil don Esteban, "nebo zahynete. Počítám do tří. Při slově tři stiskneme spouště!"

Ať se Cuchillo namáhal sebevíc, nic ho nenapadalo.

"Jedna!"

Cuchillovi vystoupil na čele pot, ale mlčel.

"Dvě!"

Cuchillovi se zamžilo před očima. Jednoho se musí vzdát -buď života, nebo zlata, a obojí mělo pro něj skoro tutéž cenu.

"Tři...!"

"Zadržte!" zasípal. "Řeknu vám to!"

"Čekal jste do poslední chvíle, Cuchillo!" zasmál se don Esteban. "Bude to asi opravdu mimořádné naleziště, když jste pro něj riskoval smrt!"

Cuchillo neodpověděl. Jako ve snách přistoupil k závěsu z lián, halících vchod do Údolí zlata, a rozhrnul ho.

"Tady - tak blízko?" zeptal se don Esteban překvapeně a proklouzl otvorem.

Vzápětí stáli vedle něho i Baraja a Oroche. Při pohledu na úžasné poklady vyrazili výkřiky úžasu. Don Esteban tam stál bledý jako křída. Jeho společníci padli na zem a přehrabovali se v nuggetech. Podle Cuchillova vyprávění si don Esteban dělal velké naděje, ale tak nesmírné množství ryzího zlata nečekal. Dech se mu zatajil, srdce se mu divoce rozbušilo a nohy se mu roztřáslly tak, že se musel přidržet větví.

Tu spatřil, že si Baraja a Oroche cpou zlato do kapes.

"Počkat! Poklad nepatří jen vám! Dejte ty nuggety zpátky!"

Oroche vstal. Plášť a klobouk mu spadly. Stoupl si, vytáhlý a hubený, tvář zkřivenou vzrušením, před dona Estebana jako strašidlo.

"Done Estebane, dám vám za každý valoun doušek své krve. Vypijte mi ji všechnu, ale dopřejte mi tu rozkoš, abych si tím zlatem mohl naplnit kapsy!" N

Baraja vstal také.

"Vypočítejte, señore, kolik mi patří. Neodejdu odtud, dokud nedostanu svůj podíl."

V očích obou mužů se objevil temný žár, který je předzvěstí šílenství. Neodolatelně propadli nebezpečnému duchu, jenž se podle severoamerické ságy skrývá za smrtelným prachem, aby lidské tělo oloupil o živou duši. Don Esteban, který byl sám nesmírně rozrušený, poznal hrozící nebezpečí. Vzchopil se a vytáhl pistoli.

"Kdo okamžitě nepoloží zlato zpátky na zem, je synem smrti!"

Muži znali jeho přísnost, avšak strach z ní nebyl větší než jejich touha po svůdném zlatu.

"Jen vystřelte! Kulky máme i my!" K. Nato oba zvedli pušky.

Don Esteban se ocitl v nezáviděníhodné situaci. Ve chvíli nebezpečí Ise mu však vrátila chladnokrevnost.

"Kdo se teď pustí do boje, vzdá se štěstí, které mu přinese bohatství. Kéž by mu mohl závidět král. Odložte zbraně a vraťte nuggety! Naložíme lisi na koně tolik zlata, aby unesli i nás. Zítra si přijedeme pro další, a po-'tom dostane každý tolik, na kolik má nárok."

Tato slova oba muže uspokojila. Přesto vraceli nuggety jen váhavě a neochotně. Potom se všichni protáhli zpátky zeleným závěsem. Když se don Esteban venku rozhlédl, spatřil jen Diaze, který seděl na libalvanu a klidně si čistil hlaveň pušky, jako by nebyl v nebezpečné blízkosti nesmírného zlatého pokladu.

"Kdeje Cuchillo?"

"Kdo ví," odpověděl Diaz lhostejně.

V očích dona Estebana se zlostně zablýsklo.

"Vy to nevíte? Jak jste mohl připustit, aby odjel?"

Diaz vstal a pohlédl donu Estebanovi do tváře.

"Copak byl mým zajatcem?"

"Naším, a proto i vaším."

"Mýlíte se, señore. Od té doby, co vím, že bonanza nepatří nám, necí-I tím k tomu zlatu žádné závazky. Už jsem vám to řekl jednou. Jistě uzná-Kte, zeje zbytečné mluvit o tom znovu. Je mi lhostejné, co uděláte, jen I vás žádám, abyste v souvislosti s tímhle pokladem nechtěl nic ode Umné."

"Řekl vám Cuchillo něco?"

"Ne. Odešel, vyskočil na koně a odjel. Víc nevím."

Na donu Estebanovi bylo jasně vidět, jak je Cuchillovým útekem roze-Izlený, avšak ovládl se. Klidný, sebevědomý postoj neúplatného Diaze v něm proti jeho vůli vzbudil úctu.

"Takže ani nevíte, kterým směrem se vydal?"

Směrem k táboru."

"Určitě nás chce opět zradit. Kdyby zamířil k horám, dalo by se oče-kávat, že se sem vrátí, až od bonanzy odjedeme. Jestliže se vydal do ste-pi, chce na nás docela jistě poštvat Indiány. Musíme vyrazit co nejrych-leji za ním! Přiveďte rychle koně!"

Baraja a Oroche uposlechli jeho výzvy. Rozložili na zem deky a nalo-f žili na ně tolik zlata, kolik koně unesou.

"Půjčíte nám svůj plášť, señore Diaz?" zeptal se don Esteban.

"Na zlato ne," odpověděl Diaz.

Vůdce výpravy se přesto nemohl na obávaného nepřítele Indiánů do-; opravdu zlobit. Diaz byl nejvýznamnější osobností celé výpravy, která na-i víc po včerejším boji silně prořídla. Přísnost by v tomto případě nebyla na místě. Muži naložili zlato na tři koně a don Esteban se už chystal nasednout,1 když se ozvalo zvolání, po němž ho zamrazilo.

"Stůjte!" ozval se hlas podobný hromu, pronikajícimu černými mračny.

Všichni čtyři muži zvedli oči.

Nahoře na pyramidě, těsně na kraji horní plošiny, stála rozložitá, obrovitá postava s těžkou puškou u líce.

"Velký orel!" zvolal zděšeně Baraja. "Co tu dělá? Pozoroval nás a zlatol nám sebere!"

Nalevo a napravo od nohou obrovitého lovce se mezi kameny objevily dvě další hlavě.

"Kdo se hne, je ztracen!" ozval se znovu silný hlas.

"Co od nás chcete?" zeptal se Diaz, sice překvapený, ale nijak nevyvedený z míry.

"Dvě věci: muže, kterému říkáte Esteban de Arechiza, a potom bo-nan-zu, z které vám nepatří ani zrnko zlata!"

"Jakým právem to žádáte?"

"Estebana de Arechiza postavíme před préríjní soud a Údolí zlata patří Tiburciu Arellanovi, synu jeho objevitele."

"Tiburcio je u vás?"

"Ano."

"Ať se ukáže!"

Fabián de Mediána vstal.

Esteban de Arechiza, Baraja a Oroche zděšeně vykřikli. Domnívali se, že je Tiburcio mrtvý, že se utopil v peřejích, a teď ho viděli, svěžího a zdravého, na skále před sebou.

"Bonanza patří mně! Kdo mi ji chce upřít?" zavolal Tiburcio dolů.

"Máte pravdu: patří výhradně vám!" odpověděl mu Diaz. "Proto jsem se nedotkl jediného nuggetu, i když jsem nevěděl, že jste tady. Všichni ostatní si vyřídíte přímo s těmito pány."

"Dobrá, pak jsme tedy tři proti třem!" ozval se znovu zálesákův hlas. "Sundejte z koní všechno zlato!"

Don Esteban až dopsud mlčel. Když spatřil Tiburcia, vyděsil se k smrti a horečně přemýšlel, jak vyběhnout z obtížné situace, do níž se tak nenadále dostal. Bylo mu jasné, že ho lovci a Tiburcio pronásledují od haciendy, aby se mu pomstili. Znal Tiburciovu znamenitou pověst. U cisterny se přesvědčil o odvaze a obratnosti obou lovců. A ke všemu se teď

nemohl spolehnout ani na Diaze. Proto mu z bezradnosti dovoloval úivořit s pronásledovateli. Teď však považoval za nutné, aby se chopil slova sám.

"Nemáte právo žádat to od nás. Na savaně platí právo prvního - a my 'jsme tu byli dřív než vy."

"A Marco Arellano dřív než vy."

"Ten je mrtvý. Jeho nároky zanikly jeho smrtí."

"Objevili jste tuhle bonanzu sami, nebo vás k ní někdo zavedl?"

"Zavedl."

"Kdo?"

"Cuchillo."

"Kde je?"

"Upřchl."

"Kdybyste naleziště objevili sami, mohli bychom o vašich nárocích ho-Jvořit. Jelikož tomu tak není, opakuju svůj rozkaz: sundejte z koní všechno

Ani jeden ze tří mužů se netvářil, jako by chtěl rozkazu uposlechnout. H "Opakuju naposledy: dolů s nimi!"

Don Esteban se chystal něco říci, ale přišel pozdě. Na pyramidě třeskly dva výstřely, chvíli nato třetí, a zatímco zálesák držel puškou v šachu zlatokopy, jejich koně se zlatem padli na zem.

Don Esteban bezděčně zvedl pušku, kterou měl až dosud skloněnou, Iprotože dobře věděl, že by ho každý výhružný pohyb mohl stát život.

"Nehýbejte tou puškou," zahřměl Bois-rosé.

Don Esteban zbraň okamžitě sklonil. Na lovce nestačil.

Tu vylezl zpoza balvanu na vrcholku pyramidy také Pepe. Vyjednává-ní mu už připadalo příliš rozvláčné.

"Panenko Marijá, to se nám to vleče! Nech to na mně, Bois-rosé!" A hned na zlatokopy zavolal:

"Tohle bychom tedy měli. Ale teď si ještě musíme promluvit slovíčko >s vámi, pane hrabě Antonio de Mediána. Jste obžalován z únosu dítěte Já z vraždy své švagrové, hraběnky Luisy. Budeme vás soudit. Ostatní fmůžou odejít, jak přišli!"

Baraja a Oroche okamžitě zmizeli za pyramidou. Jakmile spatřili lovce a zejména Fabiána, kterého se pokusili už jednou zavraždit, uvědomili si Icenu života a rychle uposlechli neočekávaného pokynu. Ještě nebylo všech-Ino ztracené. Když zůstanou nablízku, mohou sledovat, co se tu stane, fa třeba se jim později naskytne příležitost něco si odnést.

Diaz bojoval s protichůdnými pocity. Cuchillova předchozí slova mu

prozradila hrůzný čin z života dona Estebana. Proto si byl jist, že obžaloba kterou Pepe vznesl ze skalní pyramidy, odpovídá pravdě, avšak jakýsi vnitřní hlas se v něm přimlouval za dosavadního velitele výpravy. Don Esteban mňj vždy dával přednost před ostatními a počítal s jeho podporou. Smí teď zklátí mat jeho důvěru?

Zatím se nic neprokázalo. Proto se rozhodl, že donu Estebanovi dopomůže k útěku.

"Smím taky odejít?" zavolal nahoru.

"Smíte."

"I s koněm?"

"Ano, vždyť na něm nemáte zlato. Nasedněte si!"

Diaz přistoupil k svému koni, a zatímco předstíral, že si upravuje řeměň sedla a postroj, pošeptal donu Estebanovi svůj plán.

Shora na ně stále mířily tři pušky. Diaz však věděl, že jeho lovci ušetří. 3 Vyšvihl se na koně a pobídl ho ostruhami tak silně, že se jediným skokem! ocitl přímo před donem Estebanem. Ten vzápětí vyskočil před Diaze, kterýj ho kryl svým tělem, a kůň rycMe uháněl s dvojí zátěží do stepi.

Když Bois-rosé, Pepe Dormilón a Fabián šťastně unikli Indiánům! i s plovoucím ostrůvkem, bylo jejich prvním úkolem

objevit co nejrychleji bonanzu, k níž mířili vrah hraběnky de Mediána a vrah Marka] Arellana.

"Myslíš, synu, že bonanzu najdeš?" zeptal se Bois-rosé.

"Určitě, otče. Mám u sebe plánec, který mi dala matka. Je velmi přesný, a tak se nemůžeme zmýlit."

"Ukážeš nám ho?"

Fabián vyndal plánec, pečlivě schovaný pod loveckým oblekem. Po-1 tom se všichni tři posadili a mladík jim plánec vysvětlil:

"Tahle čára je Gila, která tady teče od východu k západu. Tady se rozděluje ve dvě ramena. Levé zachovává původní směr a právě se stáčí k severozápadu, vlně se mezi horami, zabočí k jihozápadu a vrátí se k původnímu toku. Tak vytvoří trojúhelník, v jehož horním vrcholu se zvedají Mléčné hory.

Dnes v noci jsme minuli místo, kde se obě ramena dělí, a teď jsme

u levého, nedaleko bodu, kde se opět spojí s pravým. Půjdeme-li tedy

proti jeho proudu, dorazíme k horám z opačné strany než zlatokopové,

Ve vrcholu trojúhelníku, který obtéká pravé rameno směrem k jihozápadu, se vedle sebe tyčí pět kopců, které jsou vyznačené zde. Prostřední

z nich strmě spadá k jihu a vytváří skalní stěnu, po níž se valí do hlubin

vodopád. Naproti vodopádu stojí mohyla indiánského náčelníka a nanejvýš třicet kroků od ní směrem k východu leží

Údolí zlata, jehož vchod je

neprostupně zarostlý vrbami a topoly. Kousek odtud je jezírko, jehož hladinu pokrývají zelené vodní rostliny tak hustě,

že je sotva vidět. Tak naleziště popsal mé nevlastní matce Marco Arellano, než odešel do Tu-baku, odkud se chtěl na

území Apačů vydat podruhé. Plánek je naprosto přesný. Bonanzu najdeme stejně snadno jako své nože, když si

sáhneme za opasek."

Bois-rosé hleděl zamyšleně před sebe.

"Teď jsme tedy," uvažoval nahlas, "jihozápadně od bonanzy - a Mexičané táboří jihovýchodně od ní. Jestli se nepletu, mají to zlatokopové k nalezišti stejně daleko jako my. Včera večer zřejmě bojovali s Indiány a je docela dobře možné, že se všichni nebo aspoň někteří z nich vydali už ráno na cestu k bonanze. Jestliže je chceme předejít, nesmíme ztrácet čas."

"Přesně to si myslím taky," souhlasil s ním Pepe. "Musíme si pospíšet!"

Zatím se nemuseli obávat ani Indiánů, ani Mexičanů. Postupovali proto rychle jen za obvyklých bezpečnostních opatření a brzy dorazili k prvnímu kopci, o němž Fabián hovořil.

Zmíněných pět kopců tvořilo hřeben, rozdělený jen jednotlivými vrcholy. Slunce vyšlo už dávno a zalévalo jasným světlem celý kraj, do něhož byl odtud daleký výhled.

Lovci šli mlčky a co nejrychleji. První kopec měli za sebou, brzy i druhý - a tu se Fabián, který šel v čele, zastavil a ukázal stranou.

"Tamhle je vodopád!"

Slunce, které stálo na nebi naproti nim, prosvětlovalo padající záplavy vody a vyvolávalo mezi kapkami a skalní stěnou nádhernou hru lomených světél, třpytících se všemi barvami duhy. k

Chvilíčku stáli lovci bez pohnutí a sledovali tu nádhernou podívanou. Potom zvedl Fabián ruku.

"A tamhle je náčelníkův hrob. Vidíte kostru koně a trofeje, které ji zdobí? Za ní začíná bonanza."

Tu zaslechli z pyramidy zvuk, po němž zbystřili pozornost. Stáli příliš daleko, aby mohli poznat barvu Cuchillova hlasu.

Byli však příliš zkušení, aby teď přerušili ticho -naopak, čekali napjatě, zda se zvuk ozve znovu.

Tu se ozval druhý Cuchillov výkřik a pak se rozhostilo ticho.

"Byl to člověk," prohlásil Pepe.

"Zvíře to určitě nebylo," odpověděl zálesák. "Co myslíš, Fabiáne? Máš mladší uši než my a dokážeš zvuky lip rozlišit."

"Byl to člověk, a ten výkřik znamenal buď velkou bolest, nebo úžasnou radost. Víc jsem nepoznal, protože jsme příliš daleko."

"Nejspíš objevil bonanzu a vykřikl tak hlasitě nadšením," domníval se Pepe Dormilón.

Bois-rosé zavrtěl hlavou.

"Synu, kde je asi ten člověk, co dvakrát vykřikl?"

Starý Kanadčan nevynechal příležitost přesvědčit se, že si jeho nevlastní syn zaslouží pověst vynikajícího stopaře.

Fabián rozpoznal jeho úmysl a usmál se.

"Nestojí u bonanzy," odpověděl, "ale u náčelníkovy hrobu, jinak bychom jeho hlas neslyšeli."

Měl pravdu. Mezi lovci a skalním kuzelem se zvedala táhlá vyvýšenina, nad kterou vyčníval jen vršek mohyly. Kdyby stál Cuchillo dole u bonanzy, vyvýšenina by jeho hlas utlumila.

"Výborně. A co z toho pro nás vyplývá, synu?"

"Že nás může vidět, jestli má dobré oči."

"Správně. Jestli se dívá směrem k nám, vidí tři blížící se body. Jelikož se tady nemůžeme nikde schovat, nezbyvá nám, než pospíchat co nejrychleji k vyvýšenině. Muž uvidí pár vteřin jen jediný bod - a pak mu zmizíme."

Kdyby muži věděli, že Cuchillo v tuto chvíli zcela zaujat jinými věcmi, považovali by tato bezpečnostní opatření za zbytečná. Jako zkušení lovci však nesměli jednat jinak.

Když dorazili k vyvýšenině, vylezli opatrně nahoru a skryti za skaliskem pozorovali skalní pyramidu.

Cuchillo z ní běžel právě dolů. Fabián, který byl nejmladší a měl nejlepší oči, ho okamžitě poznal.

"Cuchillo!"

"Ten vrah?" zvolal Pepe. "Panenko Marijá, když sebou hodíme, tak toho mizeru rychle dopadneme. Pojdte, přátelé!"

"Jenom klid, Pepe! Víš snad, jestli za mohylou není ještě někdo?"

"To se dozvíme, až tam přijdeme," odpověděl bývalý celník, který měl jako Španěl ohnivější temperament než rozvázný Kanaďan.

"Na to máme dost času. Počkejme chvíli, jestli se neukáže ještě někdo!"

A tak zůstali za skaliskem. Dlouho neviděli nic nápadného a Pepe už začínal být netrpělivý. Tu se Cuchillo vyřítit na koni zpoza pyramidy a uháněl tryskem pryč mezi nimi a mohylou.

"Mám ho zastřelit, Bois-rosé?" zeptal se Pepe a zvedl pušku.

"Ne. Musíme si s ním promluvit, než zemře. Nech ho běžet! Jeho stopu najdeme vždycky!"

Dormilón sklonil pušku. Cuchillo zmizel v rokli vedoucí mezi kopci.

Muži ještě chvíličku počkali. Potom se už Pepe vůbec nedal zadržet.

"Půjdete se mnou, nebo mám jít sám?"

Bois-rosé se ještě jednou pátravě rozhlédl a pak řekl:

"Odtud můžeme puškami pokrýt celý prostor mezi tímhle návrším, a mohylou. Vydej se tam a podívej se, jestli se za indiánským hrobem někdo neskrývá, a dej nám znamení, co máme udělat. Do té doby zůstaneme tady, abychom tě mohli krýt, kdybys to potřeboval."

Sotva domluvil, byl Pepe pryč. Slezl z návrší, doběhl poklusem k pyramidě a vylezl nahoru. Opatrně vysunul hlavu přes okraj a opatrně se rozhlédl, aby se přesvědčil, že tam opravdu nikdo není. Teprve potom se vyšvihl na horní plošinu. Hned se zase skrčil a plížil se na opačnou stranu, odkud jasně viděl do Údolí zlata. Jeho pohled padl na Diaze, který tam seděl na kameni docela sám a zabýval se puškou. Kromě něho nikoho neviděl. Proto zamával na své druhy, aby přišli za ním.

Za chvíličku byli po jeho boku.

"Znáte toho muže, señore Fabiáne?" zeptal se Dormilón.

"Díaz!" odpověděl Tiburcio překvapeně. "Díaz a Cuchillo! Kde se tu vzala počestnost se zločinností?"

"Počestnost? Mexičan, a počestný?" namítl Pepe.

"Ano. Slunce ještě nesvítlo na odváznějšího a počestnějšího muže, než je Díaz. Ať se stane, co chce, nepřipustím, aby mu někdo zkfivil jediný vlas! Ale Díaz přece jezdí na koni! Kde ho má?"

Bois-rosé se posunul na kraj skalní plošiny.

"Pojď sem, synu, jestli ho chceš vidět!"

Fabián a Pepe ho následovali.

"Čtyři koně - to znamená taky čtyři jezdce!"

"Ano, synu. A jestli se nepletu, jeden z nich je klisna, která u Salta de Agua nesla muže, co si říká don Esteban de Arechiza."

"Správně. Bude někde nablízku se dvěma společníky. Ale kde?"

"Určitě tam, kam se Díaz dívá. Kdo na někoho čeká, obrátí se tím směrem," odpověděl bystrý zálesák.

"To znamená, že jsou všichni tři za tou zelenou stěnou, kterou... ach, otče, Pepe, teď to místo poznávám! Tam začíná Údolí zlata! Je to tak jisté, jako že tady stojíme u indiánského hrobu!"

"To znamená, že ho už objevili. Odnést si zatím nic nemůžou - mají tu jen své deky, a ty hodili na koňské hřbety. Ostatně není ještě jisté, jestli jsou opravdu za zelenou stěnou a jestli tam je opravdu naleziště zlata."

"Proč to není jisté? Jsem o tom přesvědčený."

"Řekni sám, synu, jestli by Díaz seděl takhle klidně na kameni a čistil si karabinu, kdyby tomu tak bylo."

"Ty ho neznáš, otče. Pro něj mají cenu jen indiánské skalpy. Rudo-kožci mu kdysi zabili ženu a děti a od té doby Indiány vytrvale pronásleduje. A sedět takhle lhostejně na kameni může i z jiného důvodu."

"To máš pravdu, ale... Pozor, hlavy dolů! Už přicházejí!"

Bois-rosé zašeptal tato slova ve chvíli, kdy se don Esteban vrátil s oběma bandity z Údolí zlata.

"Antonio de Mediána," zašeptal Pepe. "Panenko Marijá, to ho potkáváme na správném místě a ve správnou dobu!"

"Baraja a Oroche!" dodal Fabián.

"Zločinci, kteří na tebe vystřelili u zničeného mostu přes peřeje," dodal Bois-rosé.

Potom přátelé vyslechli celou hádku mezi donem Estebanem a Diazem.

"Vidíš, otče," řekl Fabián tiše, "že ho zlato nezajímá!"

"Právě řekl: Od té doby, co vím, že nám bonanza nepatří. Co tím myslíš?"

"Třeba tuší, zeji objevil Marco Arellano, jak jste nám vyprávěl vy, doně Fabiáne?" zašeptal Dormilón.

"To je možné."

Lovci leželi na břiše na zemi a sledovali, co se pod nimi děje.

"Co teď, Fabiáne?" zeptal se Bois-rosé.

"Hrabě nám nesmí uniknout, otče!"

"To je jisté," souhlasil s ním Pepe. "Panenko Marijá, děkuju ti, že jsi mi ho poslala do rukou. Dneska mu ukážu, zač je toho loket."

"Pepe, uděláte mu jen to, co budeme my dva považovat za správné," varoval ho Fabián.

"Správná je v tomhle případě jen kulka, čepel nože nebo kus lasa omotaný kolem krku."

"Hrabě mě unesl a dal zavraždit mou matku, to je pravda. Ale přesto v něm vidím bratra svého otce. Budeme ho soudit a nesmíme se ukvapit."

Pepe neodpověděl. Dal jen nevrlym tichým zabručněním najevo, že s Fabiánovým úmyslem nesouhlasí.

Bois-rosé neměl vlastní názor. Miloval Fabiána tak, že byl vždy ochoten podřít se jeho vůli.

"A Diazovi se nestane nic?" zeptal se.

"Když nebude třeba, nezkfivíme mu ani vlasek. Nemá nic společného s lidmi, které pronásledujeme. Prosím vás, abyste

se k němu chovali, jako by byl mým přítelem."

"A co ti dva, kterým říkáš Baraja a Oroche?"

"Pro ty je našich kulek škoda. Když je necháme běžet, určitě nám už nikdy neuškodí."

"Ale chtěli vás zastřelit, doně Fabiáne!"

"Nepodařilo se jim to. Neprolévejme lidskou krev, když to není bezpodmínečně nutné."

"Souhlasím s tebou, synu. Jenomže ti dva vědí teď o tvé bonanze, a když je necháme odejít, můžeš přijít o své zlato." Fabián se usmál.

"Co jsem se s tebou znovu sešel, otče, a co vím, jak se doopravdy jmenuju, je mi povolání zlatokopa zcela lhostejné. Nevím ještě sám, jak se zlatem naložím - a mužů jako Baraja a Oroche se nemusíme bát."

"Bonanza patří tobě. Dělej si s ní, co chceš!"

Teď upoutaly pozornost lovců hromady zlata, které lupiči dole balili do dek. Všichni tři věděli, že bohatství není v životě to nejdůležitější, ale přesto nemohli odvrátit oči od zlatého lesku.

"Panenko Marijá, to je ale zlata!" zamumlal Pepe stísněně. "Mám dojem, že by se za obsah jedné jediné deky dalo koupit celé panství Elan-chove. A když uvážím, že toho je v údolí ještě mnohem víc, dělají se mi mžítka před očima! Chcete těm lidem opravdu dovolit, aby si zlato odnesli, señore Fabiáne?"

"Ne. Ale ať se chvíli opájejí pohledem na ty valouny! Za chvíli je odnesou zpátky!"

"Pak máme nejvyšší čas, abychom jednali, synu," upozornil ho Bois-rosé. "Podívej, už deky nakládají na koně! Mám na ně zavolat!"

"Ano."

"Přiložte pušky k líci, aby moje slova byla dostatečně důrazná!"

Plošina indiánského hrobu byla posetá kameny, které na jejím okraji tvořily násyp, za nímž se muži mohli schovat. Pepe a Fabián prostrčili hlavně mezi kameny a Kanaďan vstal.

Don Esteban se právě chystal vyskočit na koně, ale vtom Bois-rosé zvedl pušku.

"Stůjte!" zaburácel jeho mohutný hlas.

Obrovitý Bois-rosé stál na plošině pyramidy v prostém obleku, na hlavě vysokou liščí čepici, jako by to nebyl hrob Indiána, ale obrovitého předpotopního člověka, kterého dobrodruzi vyrušili z klidu a který povstal, aby se jim pomstil. Viděl, že se tři muži dole lekli a jen čtvrtý, Diaz, na sobě nedal znát sebemenší překvapení.

Diaz to také byl, kdo mu odpověděl a hovořil s ním. Když se objevil Fabián, dobrodruzi vytřeštili oči, jako by spatřili strašidlo.

Don Esteban nakonec neuposlechl zálesákovy výzvy, aby zlato vrátil, a tak lovec pokynul rukou a jeho kůň padl mrtvý na zem.

Nato se hrabě odvážil zvednout pušku, ale to už bylo na Pepeho moc. Po jeho ostrých slovech vzali Baraja a Oroche nohy na ramena a Diaz dopomohl k útěku i donu Estebanovi. Pepe už zvedal pušku, aby hraběte zastřelil, ale Fabián mu v poslední chvíli srazil zbraň stranou.

"Počkejte, nestřílejte! Ušetřete je!"

Zálesák se usmál.

"Neměj strach, synu! Moje kulka patří koni! Běžte rychle za nimi!"

Fabián a Bois-rosé se s krkolomnou odvahou spustili po příkré stěně pyramidy a rozběhli se za prchajícími zlatokopy.

Bois-rosé sledoval cválajícího koně hlavní své dlouhé, těžké pušky.

Diaz a don Esteban tvořili na koňském hřbetě jedno tělo. Zadek zvířete a ramena Pedra Diaze byly jediné body, které mohl lovec zasáhnout. Jen na okamžik zahlédl také špičku koňského ucha. Kdyby obětoval Diaze, jednal by proti Fabiánově vůli a dopustil by se vraždy, protože by dona Estebana stejně nemuseli dopadnout... Už už se zdálo, že uprchlíci uniknou z dostřelu jeho pušky.

Avšak zálesák patřil k lovcům, kteří zasáhnou vydru či bobra do oka, aby nepoškodili jeho kožušinu.

A tak počkal, až kůň podle pokynu uzdy otočí! pa vteřinu hlavu stranou - a tato chvílička mu stačila. Stiskl spoušť, třeskl výstřel a kulka zasvištěla jezdcům tak těsně kolem tváří, že je zamrazilo.

Hned nato se kůň svalil na zem.

Jeho pád byl tak prudký, že oběma jezdcům trvalo dost dlouho, než se zvedli - a to se k nim už rychle blížili Fabián a Pepe s puškami v rukou a noži v zubech.

Daleko za nimi se objevil i Bois-rosé a v běhu nabíjel pušku.

Diazovi odlétla puška po pádu z koně daleko stranou a nebyla mu nic platná. Proto se Diaz sklonil a vytáhl zpoza řemenu, jímž měl převázané jezdecké boty, dlouhý, ostrý nůž.

Don Esteban popadl anglickou pušku, která mu předtím rovněž upadla, a přiložil ji k líci. Nemohl se rozhodnout, zda má prvním výstřelem zabít Fabiána nebo Pepeho.

Bois-rosé však pečlivě sledoval každý jeho pohyb. Ještě než se don Esteban rozhodl, zablýsklo se z jeho pušky a kulka zasáhla hlavě donu Estebana na místě, kde byla spojená se dřevem.

Po nárazu ztratil hrabě rovnováhu a upadl.

"Konečně! Po dvaadvaceti letech!" zajásal Pepe.

Vrhl se na hraběte a klekl mu na prsa.

Don Esteban se bránil marně. Dormilónovi stačil okamžik, aby si rozvázal vlněný opasek omotaný několikrát kolem těla. Pevně jím dona Estebana svázal a otočil se k Diazovi.

Fabián se s Diazem sešel jen jednou na haciendě dél Venado. Diazova pověst mu však velela ušetřit jeho život.

"Pedro Diazí, vzdejte se!" zvolal a uhnul před dýkou, kterou ho chtěl Mexičan zasáhnout.

Diaz na něj pyšně pohlédl.

"Vzdát se? Vaším přítelem bych být mohl, Tiburcio - ale abych se vám vzdal? Nikdy!"

"Přijměte tedy moje přátelství!"

"Jen po boji. Utekl jsem před vámi a musím vám teď dokázat, že jsem to neučinil ze strachu."

"Vím to," odpověděl Fabián a uhnul před druhým a třetím útokem. "Schovejte dýku!"

"Braňte se, señore Arellano!"

Nato se rozpoutal boj dvou rovnocenných protivníků. Fabián byl natolik rytířský, že nepoužil střelnou zbraň vůči protivníkovi, který se mohl bránit jen dýkou, a snažil se Diaze odzbrojit. V pravé ruce držel pušku já hlaveň a snažil se pažbou zasáhnout Diazovu paži, ohánějící se dýkou. Měl však co činit se soupeřem, který ovládal tento způsob boje víc než dokonale.

Diaz uskakoval tu doprava, tu doleva, aby se vyhnul úderům pažby, a když to nepomáhalo, ustoupil o krok, uchopil držadlo dýky do tří prvních prstů pravé ruky, rozmáchl se a vši silou vrhl špičatou, ostrou ocel na Fabiánovu hrud'. Fabián pochopil jeho nebezpečný úmysl předem. Sevřel pušku pevněji a v okamžiku, kdy před letící dýkou uskočil, udeřil Mexičana pažbou těžké pušky do čela takovou silou, že padl na zem.

Okamžitě k němu přiskočil Pepe a sevřel ho, že se nemohl ani pohnout.

"Sakra," zvolal, "copak vás musíme zabít, abyste se vzdal? Zranil vás, doně Fabiáne? Ne? Panenko Marijá, to máte ale štěstí, señore Diaz, protože kdybyste ho jen škrábl, byl by to váš konec!"

Diaz se pokoušel o odpor dokonce i teď.

Bylo to však marné, protože muze mezitím dostihl i Bois-rosé. Všichni tři svázali přemožného Diaze tak, aby jim nemohl ublížit.

Diaz utrpěl poprvé v životě porážku, a proto zuřil, i když měl o Tiburciovi Arellanovi to nejlepší mínění.

"Zastřelte mě, señores! Prohrál jsem. Nežádám milost. Ještě nikdy mě nikdo nespoutal!"

"Za ta pouta poděkujte sám sobě," odpověděl mu zálesák. "Nechtěli jsme vám přece ublížit. Přinutil jste nás k tomu!"

"Proč jste pomáhal hraběti Antoniu de Mediána k útěku?" zeptal se Pepe.

Diaz mlčel. Pochopil, že jednal nerozvázně, ale byl příliš pyšný, aby to přiznal.

"Slyšel jste přece, že s ním chceme uspořádat préríjní soud. Tomu slušný člověk nikdy nebrání!"

"V poutech neodpovídám!" zabručel nevrle Diaz.

Fabián učinil to nejlepší, co mohlo ctižádostivého Diaze uklidnit. Zvedl nůž.

"Pepe, rozvažte mu pouta!"

Pepe uposlechl a Fabián pak vrátil Diazovi nůž.

"Señore Diaz, jestli o mě nemáte dobré mínění, vražte mi tuto čepel do srdce. Nebudu se bránit!"

Diaz pustil nůž na zem.

"Done Tiburcio, velice si vás vážím a chci, abyste nelitoval, že jste mě poznal. Měl jsem však k donu Estebanovi de Arechiza určité závazky a musel jsem je splnit způsobem, který se vám nelíbil. Třeba se mi jednou naskytne příležitost, abych to napravil." Nato podal Fabiánovi ruku a zeptal se ho:

"Prozradíte mi jména svých přátel?"

"Možná že znáte přezdívky, které jim dali Indiáni. Říkají jim Velký orel a Zápalný blesk."

Překvapený Diaz o krok ustoupil.

"Jeto možné? Nejslavnější zálesáci, o jakých jsem kdy slyšel? Señores, dneska se splnilo jedno z mých největších přání. Kdybych věděl, kdo jste, nebránil bych vám postavit dona Estebana před préríjní soud, protože vím, že náčelníci lesů a prérí k tomu mají vždy spravedlivý důvod."

Diaz stiskl ruku také Bois-rosému a Dormilónovi. Bylo na něm vidět, jakou má z tohoto setkání radost.

Potom Fabián přistoupil k donu Estebanovi.

"Done Antonio de Mediána, chcete, abychom s vámi zacházeli jako s čestným mužem nebo jako s obyčejným dobrodruhem?"

Hrabě na něj vrhl nenávislný pohled.

"Dělejte si, co chcete!"

Pepe přistoupil blíž.

"Done Antonio de Mediána, udělal byste lépe, kdybyste se na tohoto muze tvářil příjemněji. Panenko Marijá, jestli se budete takhle šklebit, mohlo by se stát, že s vámi uděláme rychlejší konec než s ubožákem, kterého pošlou lovit tuňáky, protože řekl pravdu. To vám povídá Pepe Spáč!"

"Dáte nám čestné slovo, že se nepokusíte o útěk, když vám sundáme pouta?" zeptal se Fabián.

"Neuprchnu," ozvala se stručná odpověď.

Tu se hrabě zastal také Pedro Diaz.

"Zaručuju se za něj," prohlásil, "jestli dáte na mé slovo."

"To stačí," přikývl Fabián. "Pepe, sundejte mu pouta!"

Pepe ho uposlechl také tentokrát.

Hrabě vstal.

Byl bledý, tváře měl propadlé a zdálo se, jako by za posledních deset minut zestárl o celé desetiletí.

"Co vám dává právo, postavit mě jako obžalovaného před préríjní soud?"

"Povinnost každého svobodného muze, který vidí, že zločin beztrestně zvedá hlavu," odpověděl Bois-rosé. "Pojďte s námi a mějte na paměti, že vaši soudci nejsou jako bezectní sluhové, ochotní zničit poctivého celníka, aby utajili zločiny hraběte!"

SOKOLI OKO

Když řeka Gila prorazí hřeben Mlžných hor, zamíří k řece Colorado, která tvoří hranici mezi Arizonou a Kalifornií a vlévá

se nakonec do Kalifornského zálivu.

Z kraje, ohraničeného těmito dvěma řekami, se táhne až k Tubaku rozlehlá úrodná savana, skýtající bohatou potravu stádům divokých koní a bizonů. Proto ji indiánské kmeny považují za své nejlepší loviště.

Skoro dva týdny po odchodu výpravy dona Estebana z Tubaku panovala na savaně v blízkosti tohoto města čilý ruch. Indiánské stany zde vytvořily půlkruh, po jehož vnitřní straně se táhly řemeny přivázané na tyčích a hustě ověšené tenkými plátky masa.

Daleko na obzoru bylo tu a tam vidět jednotlivé jezdce či celé skupiny indiánských lovců. Před stany seděly jen ženy a dívky a sušily maso, čistily kůže, drtily kukuřici a zabývaly se jinými domácími pracemi.

Tyto Indiánky v malebných krojích půvabně doplňovaly obraz života v savaně a nejedná vznešená dáma z civilizace by jim mohla závidět jejich krásu, půvab a svěžest. Indiáni však na tyto vlastnosti příliš nedbají a ženy u nich zaujímají místa otroků, vykonávajících všechny práce. Muži se mohou věnovat jen boji a lovu, jinak by ztratili svou důstojnost. Prostřední stan patřil zřejmě náčelníkovi. Byl vyšší a širší než ostatní a na vrcholku ozdobený svazkem orlích per, jimiž lehce pohyboval vítr.

Před jeho vchodem seděla dívka a zdobila koňskými žíněmi mokasín. Byl zřejmě určen pro malou nohu, nikoli však tak malou a drobnou jako její. Zjevná láska, s níž se věnovala své práci, dávala tušit, že její budoucí majitel tohoto uměleckého díla není cizí.

Dívka byla krásná, patrně nejkrásnější v celém táboře. Vyzařovalo z ní přirozené sebevědomí, které lze u Indiánek spatřit jen velmi zřídka. Určitě to byla dcera náčelníka a důstojnost jejího otce jí dávala jistotu, o níž svědčily její půvabné pohyby.

Teď už byl mokasín hotový. Dívka ho položila vedle druhého, už dokončeného, a vstala. Její velké tmavé oči zřejmě spatřily něco, co vyvolalo její pozornost. Malou světle hnědou rukou si odhrnula z čela bohaté černé vlasy, které jí spadaly až na boky, a potom si pravačkou zastínila oči, aby lépe viděla.

Po měkké, ale výrazné tváři jí přelétl radostný úsměv. Za chvíli však jako by se něčeho náhle zhrozila. Bylo jasné vidět, jak její temná pleť zbledla, a dívka se téměř bázně rozběhla k osamělému jezdci, blížícímu se tryskem k táboru. Jel na koni, který by vyvolal obdiv každého znalce, a seděl na jeho hřbetě s takovou jistotou, jako by byli oba uliti z jednoho kusu. Jezdce lovecký oblek z bizoní kůže byl celý potřísněný krví, která mu z levého rukávu nepřetržitě kapala na zem.

Také jezdec spatřil dívku. Oči se mu rozzářily, a místo aby zamířil k jednomu z krajních stanů, jak měl původně v úmyslu, zabočil k ní.

Rychle seskočil z koně a vzápětí stál před ní.

"Jakého nepřítele spatřila Mo-la, květina Komančů, že její tvář zbledla jako savana v zimě a ruka se jí třese jako stéblo ve větru?"

"Smrt," odpověděla dívka.

"Smrt není nepřítelem statečného bojovníka. Podává mu jen ruku, aby ho zavedla k Velkému duchu."

"Statečný bojovník umírá v boji, nikoli při lovu bizonů!"

Indiánova tvář se rychle zachmuřila.

"Sokolí oko nezemře na zranění, které by mu způsobil bizon. Ruku má pevnou, kulku jistou a nůž ostrý. Bizon mu neublíží, ale zahyne před jeho nohama. Avšak Komančů se zmocní horečka, když spatří stádo, a nevidí, kam střílejí. Nezastřelili bizona, ale zasáhli paži svého druha."

"S krví uniká život. Necht' Sokolí oko vejde do stanu, aby ho Mo-la ošetřila!"

Dívka zvedla ze země mokasíny a šla napřed.

Indián ji následoval. Dívčino chování svědčilo o náklonnosti, již se jistě netěšil žádný jiný muž. Indián však nedal najevo štěstí, jaké cítil.

Ve stanu si odhalil paži, v jejíž horní, masité části uvízla kulka. Zpoza opasku vytáhl nůž a podal ho dívce.

"Necht' Mo-la vyndá kulku!"

Indiánky se takových úkonů nebojí. Dívka ránu nejprve ohmatala, a když poznala, kde kulka vězí, pokusila se ji nožem vyndat. Sokolímu oko to jistě působilo strašnou bolest, avšak nehnul přitom ani brvou. Tiše se díval na malé ruce, které ho tak pečlivě ošetřovaly.

Po chvíli Mo-la kulku vyndala. Pak sundala ze stěny stanu svazek usušených bylinek a přiložila mladíkovi obvaz tak obratně, že krvácení zcela ustalo.

"Sokolí oko nedostane horečku, a než se vymění měsíc, rána sroste. Mo-la zná své byliny - nasbírala je sama v hodině, kdy padá rosa z hvězd a dobrý duch žehná květinám."

"Víš Mo-la, které květině žehná nejraději?"

"Sokolí oko jí to řekne."

"Květině Komančů."

Mladíkovi se rozzářily oči. Sklonil se k dívce a dotkl se její ruky. Dívka nesklopila víčka, ale pohlédla mu přímo do očí.

"Slavný bojovník miluje jen boj a nebezpečí, nedívá se na květinu schovanou v trávě."

"Spatřil ji a rád by jí ozdobil svůj vlgvam, aby si mohl odpočinout na jejím srdci po nebezpečném lovu a bojové vřavě. Chce s ním Květina Komančů žít v jednom stanu?"

"Chce."

Indián ji rukou dosud potřísněnou vlastní krví pohlídl po hebkých vlasech.

"Otcem Květiny je náčelník Moudrá liška. Sokolí oko si s ním promluví."

"Moudrá liška má Sokolí oko v lásce. Dá mu svou Květinu, když mu přinese skalpy svých nepřátel."

"Sokolí oko odejde a přinese tolik skalpů, kolik bude náčelník chtít. Víš, kudy vede cesta k bojovníkům Apačů."

"Ta cesta je daleká. Necht' si na ni Sokolí oko vezme tyto mokasíny, aby měl při pronásledování Apačů hbité a rychlé nohy!"

Indián si vzal mokasíny, které mu dívka ušila.

"Květina Komančů je jako slunce, dávající světlo, a jako pramen, skýtající osvěžení. Nebude ve vigvamu Sokolího oka otrokyní, ale paní jako ženy bledých tváří. Howgh."

Sokolí oko odešel. Posledním slovem odpřisáhl slib, který snad nedal indiánské dívce žádný hrdý bojovník. Sokolí oko znal mravy bělochů. Věděl, jak si váží žen, a z lásky ke krásné náčelníkově dceři si předsevzal, zeje nepřisoudí nižší, ale rovnocenné postavení.

O hodinu později se Komančové vrátili z lovu a přinesli bohatou kořist. Už teď ležely před chýsemi velké hromady kůží a dalo se očekávat, že kmen bude mít zásobu sušeného bizoního masa na několik měsíců.

Jeden z Indiánů jel na opačně osedlaném koni, na jehož ocase visely puška, nůž, tomahavk a laso. Byl to Indián, který zranil Sokolí oko. Hlavu měl hluboce sklopenou, a jakmile skupinka přijela do tábora, zmizel zahanben trestem okamžitě ve svém stanu.

Ted' čekala na ženy dvojí práce. Usušené maso musely sundat a čerstvé pověsit na řemeny. Zároveň muži čekali, zeje obslouží. Rozhořely se ohně a za chvíli už před stany stály skupinky mužů, kteří pokuřovali, bavili se či tiše odpočívali a čekali, až jim ženy přinesou jídlo.

Moudrá liška seděl ve stanu a sledoval dceru, která pilně hospodařila. Obyvatelé prerie nejsou tak docela ochuzeni o domácí radosti, jak se často říká. Také oni cítí náklonnost k svým rodinným příslušníkům, i když mají drsnější mravy než my.

Mo-la byla náčelníkovým jediným štěstím. Kdysi měl dva syny, avšak oba zahynuli: jeden v boji s Apači, druhého zavraždili banditi ve stepi. Zbylo mu jen třetí dítě, dcera.

Liška platil za nejmoudřejšího a nejurozenějšího náčelníka Komančů. Jeho dcera si proto směla vzít také jen náčelníka, moudrého, rozumného u poradního ohně, zároveň však statečného a obratného při řešení sporů. Náčelník si přirozeně všiml, že jeden z jeho prostých bojovníků Mo-lu miluje a dcera že jeho náklonnost opětuje. Rozzlobilo ho to a vykázal mladíka ze svého stanu a od svého ohně.

"Květina Komančů vejde jen do stanu proslulého náčelníka!"

Tato slova tehdy pronesl a mladík si je zapamatoval.

Jednoho dne odešel z tábora. Nikdo nevěděl kam. Brzy však přicházely ze všech stran zprávy o jeho činech. Vydal se docela sám na dobrodružnou cestu, o jaké se vypráví v ságách o starověkých hrdinech a potulných středověkých rytířích a jaké se dodnes odehrávají u bojových kočovných kmenů na americké pevnině.

O mladíkovi se zanedlouho mluvilo u každého ohně, v každé chýši a v každém stanu. Odešel, aby se proslavil, nebo zahynul, a když se vrátil, pokryt ranami a skalpy, nemusel své jméno hledat, protože ho už dostal: Apači ho nazvali Sokolí oko. Byl přivítán s velkým jásotem a brzy uznán za nejlepšího bojovníka svého kmene, který ho pověřoval těmi nejobtížnějšími úkoly.

Mo-la byla na něj hrdá a také Moudrá liška k němu potají cítil otcovský vztah, který sílil týden od týdne. Nedával to však na sobě znát.

První polovinu úkolu mladík splnil: získal vážené jméno. Druhá polovina byla obtížnější: náčelníkem se mohl stát, jedině když vypukne válka mezi Komanči a Apači, nebo když se mu podaří vyznamenat se výjimečným činem.

Ted' stál před svým stanem a hleděl do savany, na jejímž západním obzoru klesal stále větší sluneční kotouč a zaléval rovinu rudou září.

Tu k němu podél stanů mířil posel.

"Můj bratr má přijít k náčelníkovi!"

Sokolí oko přikývl a vydal se ke stanu Moudré lišky.

Náčelník ukázal na kůži pantera, rozloženou vedle něj, a nabídl mladíkovi dýmku, jejíž hlavička byla z červené posvátné hlíny.

Sokolí oko se posadil, několikrát z dýmky baf a vrátil ji náčelníkovi.

"Sokolí oko zranila kulka chlapce," promluvil náčelník. "Je zranění nebezpečné?"

"Květina Komančů přiložila na ránu léčivé byliny. Její ruce jsou něžné a její prsty se podobají špičkám ranních paprsků. Noc nemoci a smrti před nimi musí ustoupit."

Mo-la slyšela jeho slova a zrudla. Sokolí oko se odvážil hovořit o jejím projevu lásky. Byl si tedy zřejmě jist, že dosáhne svého.

"Ranní světlo přejde po nebi a večer zase zmizí," odpověděl Liška obraznou řečí Indiánů, kteří o sobě a o druhých mluví obvykle v třetí osobě. "Můj syn ji nedokáže zadržet."

"Však se zase vrátí," odpověděl mladík stručně a pyšně.

"Vrátí se," opakoval náčelník a věnoval se svému tématu, "a posvítí na kořist Komančů, kteří ulovili mnoho bizonů. Jejich kůže leží před* stany a nikdo si je nevezme do svého domova."

"Bledé tváře je potřebují na podrážky svých mokasínů."

Náčelník přikývl, uspokojen bystrostí Sokolího oka, který ho hned po-fi chopil.

"Země bledých tváří, s nimiž Apačové bojují a Komančové žijí v míru, leží směrem k poledni."

"Jmenuje se Tubac."

"Můj syn ji zná?"

"Sokolí oko viděl kamenné chýše, kterým říkají město."

"Kolik bledých tváří tam bydlí?"

"Sokolí oko je nestačil spočítat. Bylo jich víc, než kolik činí tři kmeny Komančů."

"A jak nazývají to město?"

"Jako svou zemi -Tubac."

"Je tam k dostání střehly prach a olovo?"

"Střelný prach, olovo a pušky, nože, tabák, deky, korálky a všechno, co rudé tváře potřebují pro sebe a pro své squaw."

"A bílé tváře koupí všechny naše kůže?"

"Dají za ně svým rudým bratrům, co budou potřebovat."

"Pak tedy Moudrá liška po východu slunce vyše dvacet bojovníků, aby kůže odvezli k poledni. Zastaví se půl dne od hranic země, které Sokolí oko říká Tubac. Můj syn však nasedne na koně teď hned a vyrazí napřed a přivede tam bledé tváře."

Mladík měl z tohoto úkolu nesmírnou radost, ale nedal ji na sobě znát. Jen se zeptal:

"Co tam mají bledé tváře přinést?"

"Pušky, střehly prach a olovo, sekery, nože, jehly, nůžky, tabák, deky a plátno. Můj syn uvidí, co mu nabídnou."

"Kde budou moji rudí bratři čekat?"

"Na místě, které jim Sokolí oka určí. Vydají se po stopě mého syna."

"Sokolí oko po sobě nesmí žádnou stopu zanechat. Jeho cesta povede přes loviště Apačů."

"Nechť si tedy Sokolí oko stanoví místo sám!"

"Směřem k poledni a přesně dva dny odtud rostou stříbrné topoly, tvořící kruh se třemi keři uprostřed. Tam ať moji bratři počkají, dokud Sokolí oko nepřivede bledé tváře."

"A jestli můj syn potká cestou Apače, nechť si vezme jeho skalp! Howgh!"

"Stan Sokolího oka je už teď plný apačských skalpů. Nakonec pokryjí jeho stěny od země až do špičky."

"A kdyby mohl, ať se porozhlédne po Černém ptáku, náčelníku těch zbabělých šakalů, kteří mi zavraždili syna."

"Má Sokolí oko přinést jeho skalp?"

"Černý pták je zmije, která se skrývá, aby ji Komančové nenašli. Dva syny Liška ztratil, dva statečné bojovníky. O jednoho ho připravili Apa-či a o druhého, který byl jeho miláčkem, bandité jménem El Mestico a Mano-Sangriento."

"Má Sokolí oko přinést jejich skalpy?"

Náčelník pohlédl na mladíka skoro zděšeně.

"Ztratil můj statečný syn rozum nebo se Moudrá liška přeslechl?"

"Slyšel správně."

"Potom můj syn neví, co je to za zločince! Jsou silní jako deset medvědů a lstiví jako sto zlých duchů. Žádná rudá tvář je nezabije. Moudrá liška to dobře ví. Jen dva muži by je dokázali připravit o skalp, ale ti se ještě neobjevili v lovištích Komančů. Kdyby přišli, Moudrá liška by je pozval, aby si s ním vykouřili kalumet."

"Co je to muže?"

"Bledé tváře, kterým se říká Náčelníci lesů a savany: Velký orel a Zápalný blesk. Můj syn o nich ještě neslyšel?"

"Slyšel o nich už mnohokrát a dal by všechny své skalpy Apačů za to, aby je spatřil."

"Obě bledé tváře sem připluly přes velkou vodu ze země, která má poledne a půlnoc jako země rudých tváří. Běloši z poledne tady lstivě a zrádně pobili rudé bojovníky a připravili je o loviště. Teď jsou sami slabí, nemocní a ubozí."

Poledne se za velkou vodou jmenuje España. Potom sem přišli běloši z půlnoci. Ti jsou silní, stateční a moudří a chovají se k rudým tvářím jako přátelé. Mají vysokou, statnou postavu, světlé vlasy a oči barvy nebe, na němž září dobré hvězdy. Nesídlí však v zemi Apačů a Komančů, ale daleko odtud kolem Velkého otce vod a v horách, pokrytých stále ledem. Půlnoc se za velkou vodou jmenuje Alemania. Moudrá liška to ví přesně, vyprávěl jí to zkušený muž, který viděl všechno, nač svítí slunce."

"Mano-Sangriento je bledá tvář a El Mestico, jeho syn, má indiánskou matku."

"Podobají se ďáblům, na které věn bledé tváře. Velký duch proklel indiánské ženy, které se zamilují do bílého muže."

Proto jsou děti takových žen červi, kterých se člověk děsí. Moudrá liška by dal život za skalpy těch šakalů."

"Sokolí oko mu je přinese."

Náčelník neodpověděl. Dlouho se mladíkovi díval do jeho temných očí. Potom zvolna nasál dým z kalumetu a vyfoukl ho do všech čtyř světových stran.

"Sokolí oko je ještě mladé, nemá za sebou ani polovinu zim Moudré lišky, ale jednou se stane mocným a rozvázným bojovníkem. Když mi přinese skalpy těch dvou zločinců, dostane orlí pera a stane se velkým náčelníkem mezi syny Komančů."

Konečně padlo slovo, na které mladík už dlouho toužebně čekal. Konečně dostal úkol, který mu přinese vytouženou odměnu, jestliže ho splní. Běloch by v podobné situaci hlasitě projevil radost, avšak pro Indiána je věcí cti skrývat své city. Proto Sokolí oko jen vrhl rychlý, zářivý pohled na Mo-lu a řekl téměř lhostejně:

"Dny Mano-Sangrienta a El Mestice jsou sečteny. Jejich slunce se chýlí k západu a nad hlavami se jim vznáší Komančův nůž, aby je poslal do říše stínů, odkud není návratu. Sokolí oko domluvil!"

Mladík vstal a náčelník mu pokynul, aby odešel.

Nastal soumrak a po něm rychle večer. Když Sokolí oko nasedl na koně, svítily už na nebi hvězdy.

Mladík jel podél stanů, přestože by tábor mohl opustit rovnou. Myslel si asi, že ještě spatří Mo-lu.

Náčelníkův stan však zůstal zavřený. Proto Sokolí oko zabočil na otevřenou savanu. Po několika minutách se před ním náhle vynořila štíhlá temná postava.

"Sokolí oko!"

"Mo-lo!"

"Jsou Ďáblové opravdu tak zlí, jak říkal otec?"

"Zatím je nikdo nepřemohl."

"Pak tedy pohasne hvězda, k níž Mo-la vzhlíží!"

"Bude neustále zářit a nikdy nezapadne!"

"Je tak nutné, stát se náčelníkem?"

"Sokolí oko by Ďábly zabil i bez této odměny. Zavraždili bratra jeho Květiny a musejí zemřít."

"Daleko ve stepi bydlel moudrý kouzelník, který měl moc i nad smrtí. Daroval ženě Moudré lišky medicínu, a ta chrání před smrtí."

"Kdo ji má teď?"

"Mo-la. Dostala ji od matky, než se odebrala do říše duší. Vezme šiji Sokolí oko s sebou?"

"Vezme," odpověděl mladík prostě.

Mo-la mu podala amulet. Mladík si ho vzal a pověsil si ho kolem krku.

"Bude už Mo-la klidná?"

"Teď už se nebude bát."

Sokolí oko jí z koně podal ruku a odjel. Dívka tam stála a naslouchala, dokud nedozněl dusot koňských kopyt. Pak se tajně vrátila do tábora.

O dva dny později seděla v hospodě počestného seňora Franciska Me-talji pestrá společnost.

O jeden stůl se opírali dva ciboleros, lovci bizonů. Jejich hrubé postavy, mohutné pěsti a rázné tváře dosvědčovaly, jak je jejich řemeslo namáhavé.

Lasa, která měli omotaná kolem těla, byla dvojnásobně silná, a na puškách, opřených vedle nich, bylo vidět, že je používají už hodně dlouho a zeje ani jednou pořádně nevyčistili.

U dvou sražených stolů sedělo devět pastevců kolem dobře oblečeného seňora, který byl zřejmě jejich hacienderem. Naproti nim se v temném koutě usadili dva muži, jeden starý, druhý asi o polovinu mladší.

Bílé vlasy staršího a černé vlasy mladšího muže byly v týlu svázané bílými koženými stužkami do uzlu. Vršek hlavy pokrývala malá pletená čepička ozdobená peřím a přidržovaná koženým řemínkem pod bradou. Oba byli bosí a horní část těla měli zahalenou hrubou vlněnou dekou.

Výraz a podobu jejich tváře nebylo dobře vidět, protože v hluboké, nízké místnosti byla pouze dvě okénka s tak špinavými tabulkami, že jimi sluneční paprsky pronikaly jen poloviční intenzitou.

U dalšího volného stolu zaujal místo kočovný obchodník, rovnající si l zboží, které s sebou nosil ve dvou velkých balících. Nevšiml si chtivých pohledů, které na něj vrhali podivní muži.

U velkého stolu právě hovořil haciendero.

"Ano, dvacet koní mi ukradli zatracení Apačové, ale já si je zase odvedu! Objevíli jsme jejich stopu a přišli jsme se sem jen trochu posilnit. Vyrazíte za nimi se mnou, doně Francisco?"

"Kdepak, seňore. Sklenička kořalky je mi milejší než bodnutí nožem nebo řezná rána kolem hlavy," odpověděl hostinský. "Víte, kolik jich je?"

"Přes čtyřicet."

"To aby měl člověk obavy o výpravu, se kterou se don Esteban de Arechiza vydal do země Apačů!"

"Kvůli těm čtyřiceti či padesáti Indiánům si přece starosti dělat nemusíme! Rudokožci nežijí ve velkých pospolitostech jako my, potřebují hodně místa. Každý národ má mnoho kmenů a každý kmen se dělí ve skupiny, které jednají na vlastní pěst. Je pravděpodobné, že zloději mých koní o výpravě dona Estebana nevědí, jinak by se vydali za ní."

"Kam vedou jejich stopy?"

"Přímo na sever."

"Tedy do savany. Aspoň se jich tady zbavíme!"

"Ale oni se nezbaví nás. Mají nad námi sice početní převahu, nás je jen deset, ale řekl bych, že dobrý pastevec vydá za pět rudých mizerů. Kdo se k nám připojí, dostane ode mne dva zlatáky za každého Indiána."

Při těchto slovech vstal jeden z lovců bizonů.

"Myslíte to vážně, seňore?"

"Naprosto. Proč?"

"Protože bychom si v tom případě pár vašich zlatáků rádi vydělali."

"Proč ne?" řekl haciendero a zadíval se na oba muže pozorněji. "Mám dojem, že se vyznáte ve svém řemesle. Smím se zeptat, jak se jmenujete?"

"Já jsem Encinas a můj kamarád Pascual. Máme namířeno na haciendu dél Venado, kde obvykle pomáháme donu Agustínu Pěnovi při nahánění stád. Znáte ho?"

"Znám ho dobře. Je to nejbohatší statkář v celé Sonoře a má dceru, která je tak krásná, že to nelze ani popsat."

"Obojí, co říkáte, je pravda. Když k tomu ještě připočtete, že mají oba stejně dobré srdce, nebudete se divit, že dva lovci bizonů podnikají každý rok dalekou cestu, aby dona Agustína navštívili."

"Kam požene svá stáda letos?"

"K Bizonímu jezeru. A jestli se nepletu, přijede tam i jeho dcera. Loni jí to musel napevno slíbit."

Mladší z obou Papagů zbystřil pozornost. Obrátil se k staršímu a zašeptal anglicky:

"Slyšíš? Señorita tam přijede!"

"Čert aby ji vzal!"

"Čert ne - vezmu si já!"

"Jen aby to nedopadlo, jako když nás ten Tiburcio Arellano... Tvoje puška měla větší cenu než ta holka s hebkou tváří!"

Kdo se podívá na ženskou, oslepne. Zažil jsem to s tvou matkou, indiánskou čarodějnici..."

"Matku nech na pokoji, táto, byla tisíckrát lepší než ty! Všiml sis, co má ten kramář v balících?"

"Všiml, protože nemyslím na holku, a nejsem tedy slepý," odpověděl starý jedovatě. "Podívej se ven na jeho mezky, jestli chceš vidět ještě víc!"

Před domem byli přivázáni koně haciendera a jeho pastevců a vedle nich dva naložení mezci obchodníka, který si vzal do hospody jen část svého zboží.

Mladší bandita si toho všiml už dávno.

"To zboží musíme dostat, táto!"

"To se rozumí samo sebou. Ale jak?"

"Zděláme ho."

"Jistě. Ale kde?"

"To se uvidí. Počkej, až promluví. Určitě nám řekne, kterým směrem se vydá."

"Třeba k Apačům."

"To si rozmyslí. Každý ví, jak mají Apači bělochy rádi! Zboží by mu sebrali a jeho by zabili."

"Nebo ke Komančům."

"To spíš. Komančové se teď s bělochy spolčují a my se na jejich území ukázat nemůžeme."

"Proč jsi zastřelil ze zálohy toho mladého náčelníka?"

"Protože mi stál v cestě. Ještě radši bych býval zastřelil Lišku, protože nám jednou provždy zakázal vstup na území svého kmene."

Obchodník si mezitím urovnal zboží, přistoupil k hacienderovu stolu a nabízel mu ho.

"Odkud přicházíte?" zeptal se ho haciendero.

"Z Arispe."

"A kam máte namířeno?"

"Ještě nevím. Kam se to právě hodí."

Vtom se neslyšně otevřely dveře a do místnosti vešel muž, který okamžitě upoutal pozornost všech přítomných. Byl to Komanč Sokolí oko.

Jeho postava a pružný, hrdý krok, jímž vešel, byly všem okamžitě nápadné. Široká ramena a hrud' měl nahé, kolem štíhlých boků měl uvázanou jemnou přikrývku, lesknoucí se pestrými barvami. Lýtky mu kryly šarlatové kamaše a na nohou měl mokasíny, které mu věnovala Mo-la.

Hlavu mu kryla podivná ozdoba, vypadající jako úzký turban. Byla to čelenka, malebně spletená ze dvou barevných pruhů plátna. Po obou stranách hlavy mu až na ramena visely vlasy, spletené do dvou copů ozdobených malými stříbrnými mincemi, podlouhlými mušličkami a barevnými stužkami. Čelenka byla propletená uschlou lesklou kůží chřestýše, jehož chřestítka a hlava s ostrými zuby mu ležely ve vlasech na ramenou a dodávaly mu divoké vzezření. Kdyby neměl tvář pomalovanou, viděl by každý jeho vpravdě římský nos, vysoké čelo, značící odvahu a smysl pro spravedlnost, a ostře řezaná ústa a oči, schopné přimět každého k poslušnosti. Lehce vystouplé lícní kosti nijak nerušily pravidelnost jeho rysů, naopak, dodávaly jim podivně cizokrajný výraz, který každého upoutal.

Ozbrojen byl lehce zahnutým skalpovacím nožem, ostře nabroušeným tomahavkem, spleteným lasem, omotaným kolem boků, a puškou, jejíž dřevěné části byly hustě pobité stříbrnými hřeby.

Indián pozdravil přítomné lehkým pokynutím a přelétl po nich jediným pohledem, jako by je pozoroval už delší dobu. Všiml si okamžitě toho, co neupoutalo nikoho jiného: pravých Forste-rových pušek, které drželi mezi koleny nuzně oblečení Papagové.

Nastalo ticho. Po Indiánově příchodu všichni zmlkli. Sokolí oko si stoupl na tři kroky od Papagů a zeptal se:

"Moji rudí bratři jsou chudí. Pracují za mzdu u bílých mužů?"

Příslušníci kmene Papagů se dávali často najímat k podřadným pracím a živořili v chudobě.

"Můj bratr řekl pravdu."

"Co dělají moji bratři?"

"Pastevce na stepi."

"Kde mají koně a náklad?"

"Zvířata nechali před městem."

"Správný pastevec se od koně neodloučí. Moji rudí bratři chodí v hadrech. Jejich pán je asi skoupý."

"Papagové jsou chudí."

"Ale mají drahé pušky. Smí si je jejich rudý bratr prohlédnout?"

"Jejich rudý bratr si může prohlédnout svou pušku."

Všichni přítomní poslouchali tento podivný rozhovor s napětím. Věděli hned, že bystrý Komanč zpozoroval na svých soukmenovcích něco podezřelého, a chtěli se dozvědět co.

Sokolí oko se nedal jejich odmítnutím zmýlit. Naopak, posílilo jen jeho podezření.

"Papagové mají krásnou barvu. Ale pod ní prosvítá světlá plet'."

"Co je našemu bratru do naší pleti?" rozčilil se starší Indián. "Ať táhne k čertu!"

"Můj bratr hovoří jazykem rudých tváří, ale je zdvořilý jako běloch. Proč má nehty obarvené od bavlníkových květů?"

Nato mladší Indián vstal.

"Žvanilové ať se starají o vlastní nehty, jinak pocítí naše!"

"Rozhňevaný Papago má bílého otce. Proč se Mano-Sangriento a El Mestico přestrojili za Indiány?"

Sokolí oko vyslovil obě jména zvlášť důrazně. Všichni přítomní naráz vyskočili. Nositelé těch jmen byli tak známí bandité, zeje všichni nenáviděli. Zprávy o jejich činech zalétly tak daleko do civilizovaných končin, že bylo od obou mužů opravdu smělé, objevit se tady v Tubaku.

"Mano-Sangriento a El Mestico!"

"Main-rouge a Sang-mélé!"

"Red-Hand a Half-Breed!"

Tak volali hosté jeden přes druhého podle toho, jakým jazykem hovořili. Všichni sáhli po zbraních, všichni byli překvapení, zděšení, ohromeni. Jen Sokolí oko stál hrdě a klidně ve všeobecném zmatku a hleděl na odhalené bandity, jako by měl před sebou dva malé školáky.

"Zajměte je!" vykřikl někdo.

"Nechtěje, pusťte je!" volal druhý.

"Počkat!" zahřměl do vřavy hostinský. "Hospoda je moje a poroučet tu můžu jen já. Nestrpím, aby se tu bojovalo. Jestli si chcete zlámat vaz, jděte ven!"

Všichni uznali, že počestný a opatrný Francisco Metalja má pravdu. Ani El Mestico, ani jeho otec nikomu z přítomných přímo neublížili. První vzrušení pominulo tak rychle, jak se hostů zmocnilo, a zanedlouho stáli proti sobě jen Sokolí oko a oba bandité.

"Ty pse z kmene Komančů, kdo ti dovoluje starat se o nás!" procedil mezi zuby El Mestico a zastrčil nůž za opasek.

"El Mestico není ani rudý, ani bílý," odpověděl klidně Indián, "ať nemluví o psech! Sám je kojot, který žere jen zdechliny. Zvířata i ptáci jím opovrhují."

"Tady máš toho kojota!"

El Mestico se vrhl na Komanče, který však uskočil, a útočník skončil na zemi. Komanč na něm okamžitě klečel, rozvázal mu uzel na vlasech, bleskurychle si vlasy omotal kolem levé ruky a pravou rukou, v níž držel nůž, naznačil ve vzduchu tři pohyby skalpování, dřív než mu v tom mohl Main-rouge nebo někdo jiný zabránit. Potom se zvedl.

"Kojot může vstát. Není na savaně, ale ve vígvalu blédé tváře. Proto může ještě pár dní žít!"

El Mestico vstal v okamžiku, kdy jeho otec přiskočil ke Komančovi a chtěl mu vrazit nůž do boku.

Indián se jeho úderu vyhnul - a pak se mezi obě strany vrhli přítomní pastevci.

"Vyhodte ty bandity!" zvolal hostinský.

Komančova hrdost se mužům líbila a svou šlechtností si rychle získal jejich srdce. Proto ho před rozezlenými bandity kryli.

"Pojd' sem, ty pse!" běsnil El Mestico a snažil se odstrčit hosty, "řekni nám své jméno, jestli nějaké máš!"

"Však El Mestico ještě Sokolí oko pozná!" ozvala se odpověď.

"Sokolí oko!" zvolali Mexičané.

"Sokolí oko!" vykřikl také Sang-mélé a zatvářil se, jako by se na Indiána chtěl vrhnout.

Potom si to však rozmyslel. Možná k tomu měl důvod, ale možná že ne.

"Pojd', táto!" zvolal a hned odešel už dlouho otevřenými dveřmi. Jeho otec ho rychle následoval.

Komanč přiskočil okamžitě k oknu a zvedl pušku.

"Co to děláte?" zeptal se hostinský.

"Sokolí oko si chrání koně!" odpověděl Indián.

K této opatrnosti měl vskutku důvod. Oba lupiči opravdu chtěli vyskočit na koně, čekající před hospodou. Když však spatřili namířenou pušku, rozmysleli si to a rychle zmizeli.

Trvalo chvíli, než se hosté posadili opět klidně ke stolům. Potom se zas ujal slova haciendero.

"Sokolí oko přichází ze savany?"

"Přichází od půlnoci."

"Spatřil někde stopy Apačů?"

"Viděl stopy pětkrát deseti jezdců a dvakrát deseti koní, na kterých nikdo neseděl."

"Kde je objevil?"

"Půl hodiny za Tubakem. Mířily k půlnoci. Sokolí oko se po nich nemohl vydat."

"Ti mizerové pak určitě zabočili na západ do svých lovišť. Můj rudý přítel je sám?"

"Čeká na něj dvakrát deset rudých bratrů."

"Pomůže mi Apače zajmout? Ukradli mi koně."

"Bílý muž má dobrou tvář a upřímný pohled. Sokolí oko ho zavede k šakalům savany, až vyřídí posláni, které ho přivedlo do země bělochů."

"O jaké posláni jde?"

"Bojovníci Komančů byli na lovu a ukořistili mnoho bizoních kůží. Chtějí za ně střelný prach a olovo, pušky a nože, deky a tabák..."

Tu vstal obchodník a skočil mu do řeči.

"Všechno, co můj rudý bratr potřebuje, dostane u mne."

"Dá nám to můj bratr za bizoní kůže?"

"Ano. Kde je máte?"

"Půl dne a kousek odtud."

"Pojedu tam se Sokolím okem. Kdy se vydá na cestu?"

"Jakmile budou blédé tváře připravené."

"Můžeme jet hned," prohlásil haciendero.

Byl moc rád, že potkal Komanče, který mu možná půjčí svých dvacet bojovníků. Potom budou jeho síly vyrovnané s počtem Apačů.

"Ano, vyrazíme hned!" souhlasil i obchodník a zvedl balíky, aby je naložil na mezky.

Lovci se přidali k pronásledovatelům taky a za chvíličky byli všichni připraveni nasednout na koně.

Vyrazili z města skoro stejným směrem, jímž před časem odjel don Esteban. Kus za městem se podél potoka táhlo husté křoví. Když k němu skupinka dorazila. Sokolí oko upřeně sledoval půdu. Jel v čele a něco zřejmě vyvolalo jeho pozornost. Ted' se dokonce sklonil až ke krku koně. Spatřil zlomený stonek byliny a stopy dvou bosých mužů, mířících ke křoví. To bystrému Komančovi stačilo. Dovedl si představit, že oba bandité udělají vše, aby se dověděli, jaké následky pro ně bude mít střetnutí v hospodě. Proto očekával, že se někde za městem skryjí. Ted' si potvrdil, že měl pravdu, a věděl, že číhají v křoví a sledují, jak je skupina míjí. Nedal to však na sobě znát, ale jel dál, jako by si ničeho nevšiml. A přitom visel jeho život na vlásku. Main-rouge položil hlaveň pušky na vidlici větví a zamířil. "Počkej, ty starý blázne!" obořil se na něj syn. "Copak chceš udělat hloupost?" "Jakou hloupost? Chci potrestat mizeru, který nás prozradil!" "Život a skalp ho to stát bude, to je jisté. Ale ne ted'." "Radši hned. Nedaruju mu už ani hodinu." Main-rouge zamířil znovu a byl by opravdu stiskl spoušť, kdyby mu syn nesrazil pušku stranou. "Zbláznil ses? Chceš na nás pošvat celou výpravu?" "Nebojím se jich. Ty máš snad strach?" "Jestli mi řekneš ještě jednou něco takového, vrazím ti nůž do krku! Chlap jako ty mě smí urážet ze všeho nejvíce!" "Měj se na pozoru, ty rošťáku, ani já nemám chuť nechat se od tebe urážet!" odsekl starý bandita. "Kdo mluví takhle se svým otcem, nezaslouží si kulku nebo čepel nože, ale oprátku!" "Mlč, nebo svou hrozbu splníš!" obořil se na něj syn. Otec cosi zavrčel a odložil pušku. El Mestico sledoval vzdalující se skupinu, dokud mu nezmizela. "Obchodník jede s nimi." "S kým? S pastevcí? Ti přece nemají ani na to, aby si koupili loket obyčejného plátna!" "Ne, s Komančem. Mám dojem, že ho jeho kmen vyslal, aby přivedl obchodníka a udělal s ním výměnný obchod." "To se tedy jeho zboží nezmocníme." "Kdyby ses musel spolehnout na vlastní chytrost a statečnost, tak bychom se ho nezmocnili. V tvé prázdné makovici se už dlouho nezrodil dobrý plán." "Tak ho vymysli ty!" "Není třeba. Už ho mám." "Jaký?" "Komanč musí zemřít - a zboží bude naše. Jenomže to sami nesvedeme, a proto se musíme spojit s Apači." "Ty jsi opravdu daleko chytřejší než já! Nepovídej mi nic o prázdné makovici, když tě napadají jen samé pitomosti! Jak se chceš dostat k Apačům a pak s nimi dohonit obchodníka, když nemáme koně?" "Už mě nudiš, táto! Nejsi opravdu k ničemu! Copak nevidíš koňskou ohradu tamhle v savaně?" "Máš pravdu." "No tak. Apači jeli určitě nejdřív k severu a teprve pak zabočili k západu. Když se vydáme rovnou severozápadním směrem, narazíme buď na ně nebo na jejich stopy a ostatní se uvidí. Apači jsou úhlavní nepřátelé Komančů a v tuto chvíli bojují s bělochy. Budou nám vděční, když jim dopomůžeme k takovému úlovku, jakým je Sokolí oko, kterého ne-návidějí a kterého se bojí jako žádného jiného nepřitele." Potom El Mestico a Main-rouge vylezli z křoví. Koňská ohrada patřila k nedaleké haciendě. V její blízkosti pracovali lidé, ale o to se lupiči nestarali. Pomalu a klidně se k ní blížili, jako by měli právo provést svůj záměr, a přeskočili oplocení. Polodivocí koně se zarazili a pokusili utéci, ale nepodařilo se jim to, přestože bandité neměli lasa. Hodili koním na hlavu deky, a než se zvířata vzpamatovala, seděli na nich, přeskočili plot a uháněli do savany. Bez sedel, třmenů a uzd cválali rychle severozápadním směrem. Na svěžích, nezkracených koních, kteří se hnali jako vítr, když je stiskli stehny, urazili za hodinu vzdálenost, na kterou potřebovali Apači více než dvojnásobnou dobu. Když se začalo stmívat, narazili opravdu na širokou stopu, podle počtu kopyt zřejmě na tu, kterou hledali. "Jeli tudy asi před dvaceti minutami," řekl El Mestico. "To znamená, že je před setměním nedohoníme." "Jejich táborák nám bude svítit na cestu." "Jestli budou tak neopatrni a rozdělají ho." "Jsou tak silní, že se nemusí bát pronásledování. Určitě táborák rozdělají a postaví jen pár hlídek." Main-rouge měl pravdu. Po krátkém soumraku nastal rychle večer a po několika minutách, kdy jeli poslepu stále týmž směrem, spatřili v dálce malý svítící bod, podobající se světlušce. "To bude jejich táborák!" Jako přátelé Apačů se k ohni nepřiplížili, ale zamířili k ležení za hlasitého dusotu kopyt. Tu na ně zavolala hlídka a vzápětí se ozval mnohohlasý křik z hrdel všech Indiánů, kteří vyskočili, aby neznámé přichodí přivítali. Sang-mélé seskočil ze zpoceného koně a beze strachu přistoupil k Indiánům. "El Mestico!" ozvalo se kolem dokola. Všichni proslulého banditu znali. Věděli, že jeho příchod znamená vždy nějaké dobrodružství, a byli zvědaví, co ho k nim přivádí dnes.

"Kde je vůdce mých rudých bratrů?"

Jeden z Apačů předstoupil. Nebyl ozdoben orlími pery náčelníka, ale bylo na něm vidět, že je schopen vést samostatný oddíl.

"Bojovníkům Apačů velí Statný dub."

Indián, rozložitý a statný, se ve světle táboráku opravdu podobal sukovitému kmeni stromu, jímž lidská síla nepohne.

"Jakému náčelníkovi podléhají moji bratři?"

"Černý pták vyslal své bojovníky, aby ukořistili bledým tvářím koně."

"A bojovníci učinili, co jim přikázal," odpověděl El Mestico. "Zmocnili se dvaceti krásných zvířat. Avšak bledé tváře je pronásledují a chtějí j koně získat zpátky."

"Apačové se svým nepřátelům smějí."

"Komančům taky?"

"Komanči opovrhují. Ale nohy Komančů jsou daleko od stop Apačů!"

"Komanč se přidal k bledým tvářím," upozornil Indiána El Mestico.

Statný dub se na něj překvapeně podíval.

"Co chce Komanč u bledých tváří a jak se dostal na stopu Apačů?"

"Přijel do Tubaku za obchodníkem, který by jeho bratrům a sestrám dodal střelný prach a olovo, deky a korálky. Narazil na stopu Apačů a sleduje ji s bledými tvářemi."

"Bude to kojot, na kterého je škoda zavolat jménem."

"Má slavné jméno."

"Jak zní?"

"Sokolí oko."

Apač neodpověděl, ale přes obvyklou indiánskou zdrženlivost bylo v^í dět radostné překvapení, jaké v něm toto jméno vyvolalo. Ostatní napja-s tě čekali, jaké učiní rozhodnutí.

"Víš můj bratr určitě, že je to Sokolí oko?"

"Mluvil jsem s ním."

El Mestico přirozeně zatajil, jak rozmluva probíhala.

"A zavede nás k němu?"

"Ano."

"Co za to od Apačů žádá?"

Statný dub věděl ze zkušenosti, že oba banditi myslí vždy především na sebe. Proto se jich sice báli, ale nijak si jich nevážili.

"Žádá za to obchodníka a jeho zboží."

"Má ho mít. Komančův skalp je pro Apače cennější než celá savana plná bílých kramářů! Kde bledé tváře najdeme?"

"Na východě. Nejdřív se však moji bratři musejí vydat k poledni, abychom se dostali za ně."

"Můj bratr je moudrý. Kdy vyrazíme?"

"Hned."

"Kolik jich je?"

"Třináct i s Komančem."

"Třináctka je u bledých tváří nešťastné číslo. Spatří slunce už jen jednou!"

Oddíl Apačů čítal opravdu padesát mužů, jak Sokolí oko správně oznámil v hospodě. Statný dub poručil šesti bojovníkům, aby zůstali celou noc u ohně, hlídali uloupené koně a počkali zde do zítřka, až se k nim s ostatními vrátí. Ostatní Indiáni nasedli na koně, banditi si stoupli do čela a celá skupina zanedlouho zmizela v temné noci.

Sokolí oko a běloši jeli zatím stále dál. Nepostupovali vpřed rychle, protože obchodníkovi mezci nesli těžký náklad.

Haciendero se několikrát pokusil dát s Komančem do řeči, ale ztroskotal vždy na mlčenlivosti málomluvného Indiána.

Sokolí oko myslel na Mo-lu, na šťastnou náhodu, která mu El Mestice a Mano-Sangrienta přivedla tak rychle do cesty a na nečekanou naději, že se už zítra střetne s Apači.

Tu k němu zezadu přijel Encinas, jeden z lovců bizonů. Byl to starý, zkušený znalec savany, zvyklý mít oči otevřené.

"Vyslechne Sokolí oko svého bratra?" zeptal se formou obvyklou ve styku s Indiány.

"Můj bratr dovede lovit bizony a hovořit s medvědy. Sokolí oko má uši otevřené."

"Všiml si můj bratr křoví u potoka za městem?"

"Viděl ho."

"Z křoví vyhlížely dva páry zlých očí."

Starý lovec zpozoroval totéž co Komanč, přestože jel až na konci skupiny.

"K těm čtyřem očím patřily čtyři bosé nohy," dodal Sokolí oko.

Encinas přikývl. Věděl teď, že získali znamenitého a pozorného vůdce.

"El Mestico a Mano-Sangriento se určitě vydají za námi."

"Za Komančem a bledými tvářemi se nevydají," odporoval mu Sokolí oko.

Encinas překvapeně pohlédl do jeho bronzové tváře.

"Co jiného udělají?"

"Všiml si můj bratr koní, co se pásli v ohradě na savaně."

"Ano."

"Banditi dva koně ukradnou a vyhledají Apače mezi večerem a půlnocí, aby se s nimi vrátili na stopu bledých tváří, až vyjdou hvězdy na nebi."

Encinase překvapil ostrovtip, o němž svědčila Indiánova slova.

"PorDioz, to je pravda! Nemusíme je hledat, protože nám vběhnou do rukou sami!"

"Přijdou za rozbřesku a přinesou Komančovi a jeho bílým bratrům své skalpy."

Sokolí oko se přesvědčilo, že Encinas prodělal v savaně dobrou školu. Proto byl teď sdílnější než při rozhovoru s hacienderem.

"Od koho pochází ta velká stopa vedoucí z Tubaku k půlnoci?" zeptal se. "Je stará mnoho sluncí."

"Od výpravy, která se vydala do kraje Apačů hledat zlato."

"Zlato?" Sokolí oko zavrtělo opovržlivě hlavou. "Bledé tváře hledají ducha, který číhá v lesklém kovu, aby je zahubil. Padnou a umřou hladem a horkem a pod rukama Apačů."

"Mají ještě jiné nepřátele, hroznější než Apače. Když jsem se před několika dny vracel z lovu bizonů, potkal jsem tři lovce, kteří výpravu pronásledovali."

"Kolik hlav má ta výprava?"

"Osmdesát."

"Tedy osmkrát deset. Musejí to být opravdu slavní a stateční lovci, když pronásledují tak silného nepřítele!"

"Jsou to nejslavnější muži, jaké znají lesy a savana,"

Tato slova vyvolala Komančův zájem.

"Jak se jmenují?"

"Jejich jména zná každá rudá tvář. Seděl jsem s nimi celou noc u tábo-l raku a dověděl jsem se je: Bois-rosé, Dormilón a Tiburcio Arellano."

"První dvě jména Sokolí oko nezná, ale třetí už slyšel. Patří mladému, l spravedlivému bělochovi, skvělému stopaři. Jeho otec navštívil před mnoha zimami chýše Komančů a ve vigvamu náčelníka Moudré lišky vykoupil kalumet míru."

"Druzí dva jsou ještě slavnější než on. Běloši jim říkají Bois-rosé a Dormi-lón, ale rudé tváře jim říkají Náčelníci savany a lesů a říkají jim..."

Sokolí oko snad poprvé v životě nedokázal skrýt své překvapení. Zastavil málem koně a skočil Encinasovi do řeči:

"... Velký orel a Zápalný blesk."

"Ano."

"Kam vedla jejich stezka?"

"K Mlžným horám."

"V té oblasti se pohybuje Černý pták. Komančova puška se přidá ke hřmění jejich zbraní. Kde potkali slavného stopaře?"

"Tiburcia Arellana? U haciendy dél Venado, jejíž majitel se jmenuje don Agustín Pěna. Kousek od ní zastřelili uprostřed noci dva jaguáry a jednu pumu."

"Stopařova kulka nikdy nemine cíl."

"Už dlouho ne, a teď je zcela neomylná. Zmocnil se totiž pušky El Mestice."

Tu Komanč překvapením opravdu zastavil koně.

"Zmocnil se pušky El Mestice? To je nejlepší zbraň, jaká kdy v této zemi promluvila - a teď s ní zachází ruka, která se podobá tlapě deseti medvědů! Stopař se s ním střetl?"

"Ano. Banditi přepadli dona Agustína a jeho dceru. El Mestico šiji chtěl vzít násilím za ženu, anebo za ni vydírat výkupné. Tiburcio se u toho naskytl a otce s dcerou zachránil."

"Miluje ji?"

Encinas s vážnou tváří přikývl.

"Požádal mě, abych jí vyřídil pozdrav, který nesmí nikdo slyšet. Jedu s Pascuaem na haciendu nahánět stáda ze savany."

"Bohatá bledá tvář má velká stáda?"

"Větší než kdokoli jiný. Až slunce šestkrát zapadne, poženeme je k bizonímu jezeru."

Sokolí oko pozorně naslouchal a dostal hned nápad.

"Víš o tom El Mestico?"

Encinas se zamyslel.

"Ano."

"Kdo mu to řekl?"

"Já sám. Mluvil jsem o tom v hospodě a banditi slyšeli každé moje slovo."

Komanč se zamyslel. Po chvíli zvedl hlavu.

"Nechť můj bílý bratr pozdraví krásnou dceru majitele haciendy dél Venado také od Sokolího oka a řekne jí: Strež se u bizoního jezera El Mestice!"

Tím rozhovor skončil. Komanč pobídl koně a uháněl vzápětí daleko před ostatními.

Krátce před setměním se před muži vynořily na severním obzoru stro- my a keře, které Sokolí oko určil za místo, kde na něj mají čekat jeho soukmenovci. Našli tam opravdu dvacet Komančů, kteří sem na lasech dovlekli obrovské balíky bizoních kůží.

Stopy Apačů zabočily už dávno doleva, avšak mimo Encinase si toho nikdo nevšiml, protože se všichni spoléhali na Sokolí oko.

Muži rozdělali oheň a haciendero, jeho pasteveci, obchodník a oba lovci se usadili kolem něj. Sokolí oko si přisedl ke svým soukmenovcům, odpočívajícím u vlastního ohniště.

Na uzavření obchodu už nebyl čas, protože se rychle stmívalo. Odsunuli ho na příští den. Všichni si vybalili potraviny, aby se najedli, a Sokolí oko rozestavil hlídky, které dnes mohly být velmi důležité.

Po jídle bylo u ohně bělochů ještě dlouho živo. Vyprávěli si historky, které zažili v prérii, a jejich hlasy zmlkly a oheň

zhasl až kolem půlnoci. Oheň rudokožců dohořel už předtím a jejich temné postavy ležely kolem doutnajících oharků jako nehybná těla.

Slunce ještě nezbarvilo obzor do ruda, na východním nebi se objevila jen slabé světlo, když jeden z indiánských strážných přistoupil k spícímu veliteli a lehce se dotkl jeho ramene.

Běloch by ten dotyk sotva ucítil v bdělém stavu, avšak Sokolí oko, okamžitě vyskočil a stál před Indiánem s puškou v ruce.

"Sokolí oko poručil, abych ho vzbudil, až rudé tváře pozdraví nový den!"

Sokolí oko spokojeně kývl hlavou a přistoupil k Encinasovi a zatřásl s ním.

"Co je?" zeptal se Encinas a protáhl se.

"Blíží se boj. Necht' moji bílí bratři odhodí spánek!"

Encinas na bělochy hlasitě zavolal, a když všichni spáči vstali, oznámil jim, co na ně podle Komančova názoru čeká.

Sokolí oko zatím přistoupil k hacienderovi.

"Rudí muži budou bojovat s bledými tvářemi a odnesou si skalpy Apačů. Kdo jim bude velet - můj bílý bratr, nebo Sokolí oko?"

"Můj rudý bratr je zkušenější než já."

Sokolí oko se hrdě a souhlasně uklonil a odešel k obchodníkovi.

"Chce můj bratr dopustit, aby ho Apači zabili a oloupili?"

"Santa Madonna, to bych moc nerad! Jestli přijdou, vezmu nohy nají ramena a..."

Komanč bázlivého obchodníka rázně přerušil.

"Můj bratr odjede s mezky k půlnoci, tak daleko, až mu tyhle stromy a keře zmizí z očí, a zůstane tam u kůží, dokud boj neskončí."

Pak pokynul Indiánům, kteří přivázali lasa s kůžemi na hrušky sedel a vyrazili určeným směrem. Obchodník je pomalu následoval.

Sokolí oko si byl zřejmě zcela jist, že se Apači vydali po jeho stopě a že přijdou od jihu, jinak by se kůží nevzdal.

Synové prerie jsou zvyklí pracovat s domněnkami se stejnou jistotou jako děti civilizace s neklamnými čísly.

Neuplynulo ani deset minut, a Indiáni se vrátili. Sokolí oko dal aspoň zčásti zahladit stopy a potom rozmístil dvanáct bělochů a svých dvacet Indiánů mezi kmeny a větve keřů a stromů tak, že by je na první pohled neobjevilo ani to nejbystřejší oko. Sám si stoupl na místo, odkud mohl přehlédnout jižní obzor.

Savanu zkropenou ranní rosou halilo naprosté ticho a nehybná postava Komanče se podobala soše, postavené zde pro budoucí svět na památku statečných Indiánů, jimž tyto širé pláně kdysi patřily a kteří s puškami v rukou a s noži v zubech museli zemřít, protože nechtěli strčit hlavu do jámy civilizace.

Tu se na jihu vynořila roztažená řada tmavých bodů, které se rychle blížily a zvětšovaly.

"Uff!" ozvalo se varování ze rtů Sokolího oka.

Apači přijížděli v půlkruhu, který se stále zmenšoval. Komanč už zřetelně viděl El Mestice a Mano-Sangrienta, kteří jeli v čele a sledovali stopu. Na několik dostřelů z pušky se zastavili, aby se poradili.

Teprve teď si Sokolí oko uvědomil chybu, jíž se dopustil. Stopy Indiánů, vracejících se po odvozu kůží, dal totiž zahladit jen na krátkém úseku. Jestliže Apači objedou stromy kolem dokola, určitě je napadne, že se mezi nimi skrývá nepřítel. Sokolí oko se však uklidňoval domněnkou, že Apači nemohou vědět, že se s bělochy spojilo dvacet Komančů. Statný dub se teď připojil k oběma banditům.

"Stopy bledých tváří vedou mezi stromy."

"Tam nebudou," odpověděl El Mestico. "Komanč byl buď slepý, že si nevšiml stopy mých bratrů, odbočující k večeru, nebo se vyhýbá boji a chce s sebou jen odvést obchodníka."

"Komanč je zbabělý šakal, který prchá před Apači a vyje strachy, když spatří kopí!"

"I kdyby mezi stromy tábořil, tak už dávno odjel. Komančů je jen třináct a určitě by se dali na útěk, kdyby spatřili padesát blížících se Apačů."

"Bojovníci Apačů zaútočí na stromy a nikoho tam neobjeví!" řekl Statný dub.

Nato dal znamení ostatním, zvedl pušku vysoko do vzduchu a s vlajícími vlasy vyrazil vpřed.

Bojovníci ho následovali jako na divoké štvani.

Mezi stromy vedl od jihu poměrně široký otvor, jímž se Apači vříteli dovnitř. Nikoho nespattřili. Nikde se nepohnul ani lísteček. Na zemi uviděli jen zbytky dvou ohnišť. El Mesticův bystrý zrak okamžitě poznal, že jeden rozdělali Indiáni, druhý běloši. Sklonil se, aby si půdu prohlédl pozorněji, a tento pohyb mu zachránil život.

Mezi větvemi zablýskl výstřel a kulka, která vyšla ze stříbrem pobité pušky Sokolího oka, ho zranila jen na uchu.

Apači se dali do nepopsatelného křiku, který však přehlušily výstřely z více než dvaceti pušek a svištění nepřátelských šípů. Hned nato kolem dokola zapraskaly větve a Komančové a běloši se z úkrytů vrhli na Apače.

Rozpoutal se strašlivý boj. Sokolí oko už dávno odložil pušku a popadl tomahavk.

Jeho kůň se skokem vrhl do nejhustší vřavy. Indián ho zvedl na zadní a otáčel kolem dokola. V mžiku srazila jeho sekýra dva tři Apače z koní. Tak se dostal až před náčelníka.

"Apače zlodějí! Krade koně a přáteli se s bandity. Jeho skalp bude viset na Komančově sedle!"

"Ty komančský pse, ty ropucho!" zvolal protivník a zamával toha-mavkem, aby jím strašlivou silou udeřil mladíka do hlavy.

Sokolí oko pevně sevřel topůrko sekýry, rozmáchl se zdola nahoru a udeřil náčelníka do pěsti. Jeho zbraň vylétla do vzduchu, těsně minula Sokolí oko a jeho koně a zabořila se hluboko do země.

"Uff!" zvolal Sokolí oko. Pak se zablýskl jeho tomahavk a dopadl na nepřítelovu hlavu.

Vtom ho kdosi zezadu sevřel a strhl z koně.

El Mestico se po výstřelu, který na něj Sokolí oko vypálil, rozhlédl a spatřil nejdřív pastevce, běžící k němu a jeho otci. "Pozor, táto, dej se do práce!" zvolal a seskočil z koně.

Patřil tak jako Bois-rosé a Pepe k oněm obyvatelům savany, kteří se po celém kontinentě potulují pěšky a spoléhají se na vlastní nohy víc než na toho nejlepšího koně.

Mano-Sangriento taky seskočil a stoupl si vedle syna.

Oba otočili pušky a oháněli se pažbami. Museli se však bránit, protože na ně útočila přesila. Brzy poznali, že proti sobě mají nepřítele, kterému natrvalo neodolají. Pastevci, kteří sloužili v armádě často se střídajících mexických vlád, ovládali boj muže proti muži. Bandité proti nim neměli naději na úspěch.

"Za mnou, táto!" zvolal El Mestico, skrčil se a vnořil se mezi Ko-manče, proti jejichž způsobu boje se mohl spíš prosadit. Main-rouge se k němu přidal a jejich mocným úderům padlo brzy za obět' několik nepřátel.

Potom El Mestico zahlédl, jak Sokolí oko napadl Statný dub. Setřásl ze sebe nepřítele a vrhl se mu na pomoc. Vyšvihl se zpola na Komančo-va koně, strhl mladíka dolů a rozmáchl se nožem. Ještě dřív však zasáhl nůž jeho, avšak jen do paže.

Encinas bojoval poblíž a zahlédl, do jakého nebezpečí se Sokolí oko dostal, a zachránil ho svým nožem.

"Je konec!" zavolal na El Mestice jeho otec.

Hned první salva bělochů a Komančů skosila polovinu Apačů. Teď jich bojovalo už jen několik.

"Pryč odtud!" křikl na něj El Mestico a popadl za uzdu nejbližšího koně.

Mano-Sangriento učinil totéž - a za pár vteřin byli oba mimo nebezpečí.

Uháněli tryskem k západu. Zastavili, teprve když se po delší době přesvědčili, že nikdo nepronásleduje.

"U sta hromů!" zaklel Mano-Sangriento, celý udýchaný, "tohle se mi ještě nestalo!"

"Myslíš, že mně jo?" odpověděl El Mestico s rozrušeným pohledem.

"Ten Komanč je zbabělý padouch! Napadá počestné nepřítele ze zálohy!"

"Zbabělý padouch? Copak jsi to neudělal stokrát taky? Říkám ti, zeje to pašák, s jakým se bezzubý šedivý vlk jako ty nemůže vůbec měřit. Já sám bych na jeho místě nejednal lip -to je všechno, co k tomu můžu říct! Ale však on na to doplatí!"

"Doplatí? To je směšná výhrůžka, když ji řekne člověk, který před ním utíká!"

"Mlč, nebo ti začpu hubu! Útěk nám přikázala moudrost, jinak bychom při sebelepší obraně podlehlí přesile. Ale přísahám ti, že jeho skalp stejně dostanu!"

"Řekni mi ještě jak a kde?"

"Víš dobře, že bude sledovat naši stopu, aby pomstil syna Moudré lišky. Musíme zajet k Černému ptákovu, aby nám dal své bojovníky. S nimi pak odjedu k Bizonímu jezeru pro hacienderovu dceru a přilákám tím Sokolí oko do země Apačů, kde zahyne."

"Ta holka nám zatím přinesla jenom neštěstí a..."

"Jedeme dál!" přerušil ho El Mestico. Ohlédl se totiž a spatřil, že nepřítele pronásledují.

Útěk obou banditů zbavil Komanče a bělochy nejhorších protivníků. Zbývající Apače přemohli už rychle.

Sokolí oko se vyšvihl znovu na koně. Krátkým výkřikem a pohybem ruky směrem do stepi naznačil, co má na mysli.

Všichni, kdo toho byli schopni, nasedli na koně a vydali se za uprchlíky.

Koně si přes noc odpočinuli a pod dobrými jezdci se hnali jako vítr.

Banditi mířili tam, kde se včera večer setkali s Apači, kteří na ně měli čekat s ukradenými koňmi.

Sokolí oko to tušil, a proto je chtěl předejít a zabránit tomu, aby rudo-kožce varovali. Nejdřív musel haciendero dostat zpátky své koně. Za uprchlíky se chtěl Komanč vydat až potom.

El Mestico se čas od času ohlížel. Viděl, že se vzdálenost mezi nimi a pronásledovali stále zmenšuje a že jim může uniknout jen jediným způsobem: když nepojede k ukradeným koním.

Nemýlil se. Sokolí oko pokračoval původním směrem a ostatní za ním, přestože neznali jeho úmysl. El Mestico a jeho otec brzy zmizeli na severním obzoru.

Šest Apačů, kteří zůstali u koní, sedělo mlčky na zemi. Všichni se zlobili, že tu museli zůstat, zatímco si ostatní mohli odjet pro skalpy úhlavních nepřátel.

Uloupení a pečlivě přivázaní koně se pásli kousek od nich a zakrývali jim výhled k východu. Proto bezstarostní strážní zpozorovali blížící se Komanče a pastevce, teprve když zaslechli dusot koňských kopyt.

Všichni vyskočili. První pohled jim řekl vše. Rozběhli se ke koním, aby na ně vyskočili a uprchlí, ale bylo už pozdě.

Sokolí oko, který se k nim přibližoval daleko před ostatními, vjel mezi ně a dva srazil hned na zem. Třetího zasáhla jeho sekýrka, a teprve když se levou rukou snažil přitáhnout k sobě čtvrtého, podařilo se jednomu Apačovi nasednout na koně a ujet. Posledního probodl Encinas, právě když vsunul nohu do třmenu.

Po tomto vítězství přistoupil haciendero k mladému Indiánovi a řekl:

"Můj rudý bratr splnil slovo. Děkuju mu."

Sokolí oko pokývl jen hrdě hlavou. Haciendero podal potom ruku Encinasovi a Pascualovi.

"Zachovali jste se statečně a dostanete slušenou odměnu. Jen mi ještě pomozte dopravit koně zpátky na bojiště."

S pomocí Indiánů to šlo rychle. Když dorazili ke stříbrným topolům, ukázalo se, že z jednadvaceti Komančů padlo osm a z dvanácti Mexičanů šest mužů. Tyto velké ztráty měli na svědomí El Mestico a Mano-Sangriento. Z padesáti Apačů se však zachránil jen jediný strážný.

Teď mohli muži ošetřit raněné a pohřbit mrtvé. Mezitím se vrátil také obchodník, Indiáni přivezli zpátky kůže a rychle je vyměnili za zboží, které si přál náčelník Moudrá liška.

Potom se běloši rozloučili s Indiány a vrátili se do Tubaku.

Sokolí oko dal získané skalpy jednomu z bojovníků.

"Můj bratr se vrátí do tábora a pověsí je do stanu Sokolího oka."

"Proč to Sokolí oko neudělá sám?"

"Moji bratři předají náčelníkovi zboží, které dostali za kůže. Sokolí oko se vydá po stopách El Mestice a Mano-Sangrienta a nevrátí se do svého vigvamu, dokud nezíská jejich skalpy. Moudrá liška ať pošle deset bojovníků k Bizonímu ostrovu. Sokolí oko k nim dorazí, až měsíc vyjde pětkrát po slunci. Howgh!"

Potom se Sokolí oko vyšvihl na koně, zamával ostatním na rozloučenou a vydal se po stopách obou banditů.

PRÉRIJNÍ SOUD

Když Baraja a Oroche zmizeli za indiánským hrobem, zastavili se a nerozhodně se na sebe podívali.

"Señore Oroche, mám pocit, že jsme unikli strašlivým ďáblům!" Oroche si odhodil rozcuchané vlasy z čela a našasil plášť do malebných záhybů.

"Myslím, že bude nejlepší, když odtud co nejrychleji zmizíme. Třeba by se nás ještě pokusili zabít, a pak bychom o bonanzu přišli docela určitě."

"To máte pravdu. A nepojedeme radši rovnou do tábora. Kdyby nás pronásledovali, určitě by nás dohonili." "Co tedy navrhuje, señore Barajo?" "Odjedeme do hor a počkáme, až odtud lovci zmizí." "To je dobrý nápad. Určitě si neodnesou úplně všechno zlato. Když si

počkáme na vhodnou příležitost, najdeme ho tu ještě tolik, abychom se mohli odtrhnout od výpravy."

"Pak bychom ale potřebovali dobré koně. Ti bezohlední surovci nám naše zvířata nemilosrdně postříleli. Ještě že jsme neodložili karabiny a lasa. Takhle mánie aspoň zbraně! Pojdte, doně Diego! Jste zkušený gambusino a je docela dobře možné, že v těchto končinách najdeme ještě další naleziště. Vzpomeňte si jen na tu skalní rozsledinu, kde jste objevil tolik zlatého prachu."

"O té nikdo jiný neví. I kdyby tuhle bonanzu vytěžili úplně, získáme velké jmění, jestli je rozsledina tak hluboká, jak si myslím."

Tu Oroche bezděčně přejel pohledem po skalnaté půdě, na níž stáli.

"Podívejte se sem, señore Barajo! Tenhle otisk vypadá jako od koňského kopytu."

"Nejsem stopař jako Diaz, ale řekl bych, že máte pravdu."

"Je velmi pravděpodobné, že ani Cuchillo nechtěl bonanzu opustit a stáhl se do hor. Půjďme stejným směrem a třeba ho najdeme."

Pak se vydali mezi skalní pyramidou a návrším, odkud lovci předtím pozorovali náčelníkův hrob, směrem k horám. Čím víc se k nim blížili, tím zřetelnější byly stopy Cuchillova koně. Půda tu byla místy pokrytá pískem a otisky se v ní zachovaly velmi zřetelně.

Oba bandité je sledovali a stoupali zvolna do hor.

Rokle nebyla tak strmá, jak se zdálo zdola, a když muži vystoupili nahoru, spatřili, že po příkré skalní stěně vede vyšlapaná pěšina, která na druhé straně zase klesá dolů.

Zjistili také, že z ní lze pozorovat jak skalní kužel, který byl skoro stejně vysoký jako vrchol prostředního kopce, tak jeho okolí kromě jižní strany. Pěšinu zřejmě vyšlapali Indiáni, navštěvující hrob slavného náčelníka. Ten byl kolem dokola obrostlý hustými keři.

Vtom padl výstřel a krátce nato druhý.

Baraja a Oroche se schovali za keře a pohlédli směrem k pyramidě. Lovci tam už nebyli, ale kus za ní spatřili Pepeho, klečícího na donu Estebanovi, a Fabiána, bojujícího s Diazem.

"Vidíte to, señore Barajo? Chtěli utéct! Tamhle k nim běží milovými kroky ten obr!"

"Tiburcio je opravdu nebezpečný! Udeřil Diaze, že padl na zem - a teď jsou oba ztraceni. Vsadím se o krk, že za čtvrt hodiny nebudou mezi živými! Ti tři chlapi neznají milost ani soucit!"

"Ještě štěstí, že jsme jim unikli! Ale poslouvejte! Neznělo to, jako by někdo přicházel z druhé strany?"

Oba muži naslouchali.

Opravdu se k nim blížily kroky, které byly tak hlasité, že je slyšeli přes hukot vodopádu, padajícího do hlubin nedaleko od nich.

"Je to Cuchillo?"

"Může to být taky nějaký lovec nebo Indián. Musíme se schovat."

Oba zbabělci se bojácně rozhlíželi, kde by se mohli ukrýt.

Kousek za nimi se tyčila dvě osamělá skaliska, nakloněná k sobě. Byla jediným úkrytem v nejbližším okolí, a proto k nim oba muži okamžitě zamířili.

Sotva se za nimi schovali, objevil se chodec, kterého slyšeli. Byl to opravdu Cuchillo.

"Je to on. Ukážeme se mu?" zeptal se Baraja.

"Ne. Počkáme, co udělá. Zůstal stát a zřejmě nehodlá sestoupit dolů."

Cuchillo se opravdu zastavil a hleděl na naleziště zlata. Viděl, jak se tři lovci s Estebanem a Diazem vrátili k bonanze, a tiše vykřikl zděšením.

Při své první návštěvě Údolí zlata prozkoumal okolí a objevil také skalní stezku, klesající na druhé straně do stepi. Když pak utekl před donem Estebanem, použil jí, aby se dostal za kopec a našel úkryt pro svého koně. To ještě netušil, že zde jsou také tři lovci, a neslyšel ani jejich výstřely, protože jejich zvuk zachytila hora zvedající se mezi nimi. Teď před sebou náhle spatřil tuto novou velkou překážku.

Nejdřív se ptal sám sebe, co sem ty tři asi přivedlo. Že by Tiburcio Arellano o bonanze přece jen něco věděl a sledoval výpravu jen proto, aby se přihlásil o svá práva? Anebo sem přišel, aby se donu Estebanovi pomstil?

Cuchillo se rozhodl zjistit, na čem je. Sestoupí dolů a pokusí se vyslechnout, o čem muži hovoří. Zdálo se mu, že se chystají k delšímu vyjednávání.

Nejdřív však musel udělat něco jiného.

Kousek od něj rostl ze skály dub, pod nímž svítil zlatý balvan, a Cuchillo se chtěl podívat, zda by se k němu mohl spustit po lasu. Lehl si na zem na okraji skalní stěny a natáhl se, jak to šlo, aby viděl dolů.

Slunce zatím vystoupilo výš a jeho paprsky se už nelomily ve vodních kapkách jako předtím. Nicméně balvan zářil stále stejným leskem. Cuchillo musel zavřít oči a přidržel se kmene dubu, aby překonal závrať, která se ho zmocnila.

Ležel tak několik minut. Potom se odsunul zpátky a vstal. Laso sahalo až dolů. Ale jak má balvan vylomit ze skály a vynést nahoru, když se rukama musí držet lasa? A nebude zlato tak těžké, že se provaz pod dvojnásobným břemenem přetrhne?

Cuchillo přecházel zamyšleně sem tam. Musel vymyslet způsob, jak zlato vyzvednout. Později na to bude mít dost času. Dole, mezi Údolím zlata a náčelníkovým hrobem, však už začalo vyjednávání.

Cuchillo viděl, že se mu ho nejlépe podán vyslechnout ze skalního kužele. Přestože to pro něj bylo dost nebezpečné, seběhl do strže, aby tam byl co nejdřív.

Ze strže pospíchal co nejrychleji k náčelníkovu hrobu, a protože pětice mužů seděla na opačné straně, podařilo se mu na něj nepozorovaně vylézt.

"Viděl jste to, señore Barajo?" zeptal se Oroche, když Cuchillo zmizel.

"Zřejmě pod tím dubem viděl něco důležitého."

"Musíme se podívat, co to bylo."

Oba muži vyšli zpoza skaliska a zamířili k okraji strže. Tam si lehli na zem pár kroků od sebe, natáhli hlavy a pohlédli dolů.

Trvalo dlouho, než se zase pohnuli. Oba spatřili zlatý balvan a oběma se při pohledu na to nesmírné bohatství vehnala krev do hlavy a zatmělo se jim před očima. Museli je tak jako Cuchillo zavřít, aby nedostali závrať - a přesto se jim za sklopenými víčky míhaly barevné jiskry a kola, jako by se podívali přímo do slunce.

Oba se současně rozhodli, že se zlata zmocní sami, i kdyby toho mohli dosáhnout jen vraždou.

Potom vstali. Celou minutu mlčeli, protože ani jeden nechtěl položit první otázku. Konečně přerušil ticho Baraja.

"Viděl jste něco, señore Oroche?"

"Ano."

"Co?"

"Nic, co bych neviděl už zdola: vodopád."

"Ach!"

"A vy?"

"Nic zvláštního. Padající vodu, zpěněnou propast, indiánský hrob a vedle něj tři lovce s donem Estebanem a Diazem."

"Opravdu?"

"Opravdu," ujistil ho lhář.

"Dokážu vám, že nemluvíte pravdu, señore Barajo."

Baraja se zatvářil dotčeně.

"Že nemluví pravdu, señore Oroche? Slyšel jste už někdy z mých úst lež?"

"Občas, milý señore Barajo, ale nijak vám to nevyčítám, protože se i mezi přáteli vyskytne někdy maličkost, kterou je třeba z ohleduplnosti zatajit."

"A vy si myslíte, že mám i teď co tajit?"

"To nevím. Vím jen, že jste nemluvil pravdu."

"A můžete mi to dokázat?"

"Řekl jste, že jste viděl tři lovce a dona Estebana a Diaze. Tím jste se prozradil. Místo, odkud jsme hleděli dolů a kde dosud stojíme, je tak stranou, že se mezi námi a skupinou mužů zvedá náhrobek, který nám je zakrývá."

Baraja viděl, že se uřekl.

"Máte pravdu, señore Oroche. Ale věřte mi, že jsem vás nechtěl obelhat. Hluboká strž pod námi a šumění a hukot vodopádu mi tak zamotaly hlavu a smysly, že jsem viděl postavy, které přede mnou vůbec nebyly."

"Věřím, že tomu tak bylo," odpověděl Oroche zdvořile, i když byl v duchu přesvědčen o něčem docela jiném. "Ale podívejte se na pyramidu teď! Vidíte muže, který šplhá nahoru?"

"Jeto Cuchillo!"

"Ano. A teď přeběhl horní plošinu a přikrčil se."

"Chce určitě vyslechnout, o čem hovoří muži před vchodem do Údolí zlata."

Oba banditi ho chvíli mlčky pozorovali. A v duchu přemýšleli, jak se zbavit toho druhého.

"Señore Barajo," chopil se konečně slova Oroche, "mám dobrý nápad!"

"Sem s ním!"

"Jsem přesvědčený, že lovci o bonanze vědí."

"Proč si to myslíte?"

"Deky plné zlata leží dosud vedle mrtvých koní. Museli si jich přece všimnout a zeptat se, odkud to zlato pochází. A sám jste přece slyšel, že ten obr žádal bonanzu pro Tiburcia Arellana."

"Slyšel jsem to, ale tím ještě není řečeno, že znají přesnou polohu bo-nanzy."

"Vždyť nás slyšeli, když jsme zlato přenášeli!"

"Máte pravdu, určitě o bonanze vědí. Ale co to má společného s vaším dobrým nápadem?"

"Hodně. Lovci dona Estebana a Diaze zavraždí a zlato uloupí a nám z něj nezbyde ani zrníčko."

"Třeba bude nejlepsi počkat, jak to opravdu dopadne."

"Původně jsem si to myslel taky. Teď se však domnívám, že bude lepší, když tomu zabráníme."

"Jak to chcete dokázat?"

"Musíme se vydat co nejrychleji do tábora a říct ostatním, doják obtížné situace se dostali don Esteban a Diaz. Pak se sem společně vrátíme a osvobodíme je a bonanza případně zase nám. Nesmíte zapomínat, señore Barajo, že ti lovci jsou nesmírně odvážní a bojovní. Já mám sice měkké srdce, ale když jde o takovéhle bohatství, musí srdce mlčet a mluvit smí jen rozum. Lovci se určitě budou srdnatě bránit a zabijí mnoho členů naší výpravy. Tak se bonanza rozpadne na několik málo podílů - a všichni získáme ohromné bohatství."

Baraja zamyšleně mlčel. Dával Orochemu zcela za pravdu, ale záleželo mu nesmírně na tom, aby mohl zůstat tady u zlatého balvanu. Musí se ho zmocnit, než sem přijedou ostatní. Že by měl Oroche za lubem totéž a vymyslel si celý tenhle plán jen proto, aby ho mohl poslat pryč?

Baraja se to rozhodl vyzvědět.

"Zcela s vámi souhlasím, señore Oroche. Musíme si pospíšet, abychom nepřišli pozdě!"

"Nesmíme však opomenout ještě něco."

"Co?"

"Odjet může jen jeden z nás. Druhý tu musí zůstat a hlídat bonanzu a sledovat, co se kolem ní děje."

"Aha. Představuju si, že to máte být vy, señore Oroche!"

"Ovšem, señore Barajo."

"A proč?"

"Za prvé vím, že jste lepší běžec než já. Budete v táboře za polovinu času, jaký bych potřeboval já. A za druhé mám lepší pušku než vy. Má větší dostřel, a proto můžu bonanzu bránit líp než vy, kdyby bylo třeba bojovat o záchranu dona Estebana."

"Mýlíte se, drahý señore Oroche, vaše důvody platí spíš pro mě než pro vás. Jsem podstatně menší než vy a trpím už dlouho dýchacími potížemi, které mi znemožňují rychlou chůzi. Naproti tomu vy si to s vašimi dlouhými nohama můžete rozdat s nejlepšími běžci a budete v táboře dvakrát rychleji než já. A pokud jde o pušky, dokázal jsem už mnohokrát, že střelím dál a přesněji než vy. Správně tedy bude, když tady zůstanu já a vy se vydáte do tábora."

Oroche se však nevzdal.

"Přiznávám, že asi nedokážete běžet tak rychle jako já. Nohy mi už mnohokrát pomohly ze situací, kdy bych za svůj život nedal ani zlamanou grešli. Ale stejně tak musíte přiznat vy, že jste lepší jezdec než já, señore Bára-jo."

"To je pravda," ozvala se odpověď, v níž byla zřetelně slyšet jistá hrdost.

"Tak vidíte! Každý snadno pochopí, že jezdec dorazí do tábora dřív

než nejrychlejší běžec. Proto je třeba, abychom objevili, kam Cuchillo ukryl koně, a vy na něj vyskočíte."

"To myslíte vážně, señore Oroche?"

"Ovšem."

"Pak vám musím říct, že to neudělám. Neznám toho koně. Je prý děsně náladový a kromě toho víte stejně dobře jako já, že neustále klopýtá. Nerad bych si kvůli někomu zlomil vaz."

"Snad se toho koně nebojíte?"

"To ne, ale jezdec, který na něj není zvyklý, pojede na něm pomaleji, než vy poběžíte. Proto se musíte do tábora vydat pěšky."

"Kdepak. Musíte tam odjet na koni!"

"Tak ho jděte hledat, señore Oroche!"

"Prosím - když půjdete se mnou."

"Já se odtud nehnu!"

"Já taky ne."

"Ach! Smím se zeptat proč?"

"Z téhož důvodu, který tu drží vás."

"Jste úžasně bystrý a stejně záluďný. Opravdu jste před chvílí nic neviděl, señore Oroche?"

"Třeba jo."

"Co?"

"Totéž, co jste viděl vy a co vás přimělo ke lstivosti!"

Původně zdvořilý tón rozhovoru mizel stále víc a víc.

"Myslíte ten zlatý balvan?"

"Ovšem. Chcete tady zůstat jen proto, abyste se ho zmocnil."

"A vy nechcete odejít, abyste ho mohl vylomit ze skály."

Oba muži stáli proti sobě s blýskajícíma očima a tvářemi zkřivenými nenávistí. Nastala dlouhá pauza, během níž na sebe upřeně hleděli jako hladoví vlci, kteří se na sebe chystají vrhnout.

Potom však pochopili, že by to k ničemu nevedlo, a Oroche se ujal slova:

"Señore Barajo!"

"Señore Oroche!"

"Bude lepší, když zůstaneme přáteli."

"Totéž si myslím i já. Ale vyjít s vámi po dobrém není snadné."

"Vy mi přátelství taky nijak neusnadňujete! Zlatý balvan bude hodně těžký a jeden člověk ho určitě nahoru nevyzvedne. Musíme si pomáhat a pak se o něj rozdělit."

"Mluvíte mi ze srdce, señore Oroche. Tady je moje ruka. Budme k sobě upřímní!"

"Souhlasím," odpověděl hráč na mandolínu.

"O zlato se rozdělíme."

"Rozdělíme."

"Ale dona Estebana a Diaze nesmíme nechat na holičkách."

"To nesmíme."

"Jeden z nás musí odejít."

"Ano, jeden."

"Ale kdo?"

"Budeme losovat?"

"Musíme."

"Vidíte tyhle dva lístečky? Jeden je velký a druhý malý. Stočím je a vložím do klobouku. Kdo si vytáhne větší, odjede do tábora."

"Souhlasím. Ukažte, budu losovat první."

"Ne, já. Mám na to právo, protože to byl můj návrh."

"Poznáte, který lísteček je menší."

"Vy zrovna tak."

"Nejednáte upřímně, señore Oroche!"

"A vy ještě míň než já, señore Barajo!"

Muži stáli opět zklamaně proti sobě a měřili se zlostnými pohledy. Zlatá horečka jimi lomcovala tak, že by se neštíteli ani toho největšího zločinu.

"Něco vám navrhu, señore Oroche."

"Poslouchám."

"Vysypte lístky z klobouku a rozhodující bude, kam dopadnou. Odejde ten, k němuž padne větší lísteček."

"Neodvolatelně?"

"Neodvolatelně!"

"Dobrá, souhlasím. Dávejte pozor!"

Oroche obřadně zatřásl rozedraným kloboukem a pak ho obrátil. Větší lísteček se snesl mezi jeho nohy, menší se dotřepotal k Barajovi.

"Los si vybral vás, señore Oroche."

"Ano."

"Proto oděj dete."

"To se rozumí samo sebou. Nebo bude lepší, když odjedu?"

"Lepší to bude určitě. Pokusíte se najít Cuchillova koně?"

"Pomůžete mi?" ;

"Ano."

"Tak pojděte!"

Oba muži se plížili za keří po skalní stezce a sestoupili dolů na té straně kopce, která se svažovala k Údolí zlat^ Potom se rozhlédli po koflských stopách. Zanedlouho je objevili a došli po nich k jeskyni, kde stál uvázaný kuň.

"Vyskočte na něj, señore Oroche!"

Dlouhému gambusinovi trvalo hrozně dlouho, než se usadil v sedle.

"Pospěšte si! Nesmíme ztrácet čas!" popoháněl ho Baraja.

"Pór Dios, vy děláte, jako by na půl vteřiny závisel život celého křesťanstva! Budete poklad spolehlivě hlídat?"

"Samozřejmě."

"Nepovedu sem výpravu přes kopec, ale stejnou cestou, kudy jsme přišli s donem Estebanem."

"Proč?" zeptal se Baraja, jako by to nechápal. Ve skutečnosti mu však byl Orocheho důvod zcela jasný.

"Protože by se někdo mohl podívat do propasti a objevit přitom náš poklad."

"Jste opatrný, señore Oroche, a vidím, že se na vás můžu spolehnout. Ale teď už vyrazte!"

"Ale vy se mezitím našeho společného pokladu ani nedotknete!"

"Bez vás ne."

"Dáte mi na to čestné slovo?"

"Dám."

"Anebo počkejte! Promiňte, señore Barajo, ale jistě uznáte, že čestné slovo je zcela zanedbatelné, když jde o tak obrovský kus zlata. Přísahajte mi na to radši při Panence Marii!"

"Přísahám!"

"Dobrá, téhle přísaze věřím."

"To můžete zvlášť když budete mít na paměti, že bez cizí pomoci balvan nahoru nevytáhnu."

Nato Oroche odjel, nikoli však tryskem, jak by bylo třeba, ale pomalu a váhavě.

Baraja počkal, až mu zmizí z očí, a pak se vrátil ke stezce a po ní opět na kopec.

Ze všeho nejdřív si zase lehl na kraj strže a přeměřil očima vzdálenost, dělící ho od zlatého balvanu.

"Laso k němu dosáhne. A vím, že mě unese. Spustím se dolů a pozorně si balvan prohlédnu."

Baraja vytáhl nůž, uřízl pár větví a přivázal je ke konci lasa tak, že tvořily sedátko. Druhý konec lasa uvázal kolem dubu, aby sedátko viselo půl loktu pod balvanem.

Potom si lehl na zem nohama k propasti. Nemyslel na to, že balvan nedokáže sám vynést. Nemyslel ani na to, že laso je tak tenké, že se mu asi

nepodaří vyšplhat po něm zpátky. Chtěl dolů, nic než dolů ke zlatému balvanu.

Vznášel se už nohama nad propastí, když ho zadrželo hlasité zvolání:

"Počkejte, señore Barajo!"

Zvedl hlavu. Po skalní stezce přibíhal udýchaný Oroche.

"Zadržte, nebo vám vpálím kulku do vašeho zrádného mozku!"

Dlouhý gambusino opravdu zvedl pušku a zamířil. Baraja si proto pospíšíl zpátky.

"U sta hromů, señore Oroche, myslel jsem, že uháníte tryskem do tábora!"

"Taky jsem se tam vydal," odpověděl Oroche s tváří zrudlou hněvem a námahou. "Ale vnitřní hlas mě varoval a přikázal mi, abych se vrátil. Jak se zdá, přicházím v poslední chvíli, abych vás zachránil před loupeží a křivou přísahou."

"Před loupeží a křivou přísahou? Co vás to napadá!"

"Co jiného jste chtěl tam dole?"

"Ach, señore Oroche, vy si myslíte, že jsem chtěl ukrást ten zlatý balvan? Zbláznil jste se? Takový těžký balvan - a přísaha, kterou jsem vám dal, je ještě těžší!"

"Ano, tak těžká, že jste ji od sebe odvrhl. Zůstanu tady. Nehnu se odtud ani na krok."

"To se ještě ukáže, señore Oroche!"

"Jak to, señore Barajo?"

"Odjedete do tábora, protože na vás padl los a protože musíme zachránit dona Estebana!"

"Ať ho vezme ďas i s Diazem a všemi lovci na světě! Nenechám vás tady samotného ani vteřinu!"

"Pak vás k tomu donutím!"

"Jak, milý señore Barajo?"

Baraja zvedl karabinu.

"Jestli se okamžitě nevydáte na cestu, vpálím vám tuhle kulku do hla-j vy!"

"A já vám tuhle!" odpověděl Oroche a také zvedl pušku.

Opět stáli proti sobě a přáli jeden druhému smrt, ale ani jeden, ani druhý se neodvážil stisknout spoušť. Oba věděli dobře proč.

"Señore Barajo!" spustil Oroche po chvíli mlčení.

"Señore Oroche," odpověděl Baraja.

"Neskloníte tu pušku?"

"Nesklenu ji dřív než vy!"

"Nesmíme vystřelit."

"Proč?"

"Protože bychom na sebe upozornili lovce."

"To jistě."

"Odložme pušky současně!"

"Souhlasím. Teď!"

Oba muži položili pušky na zem a přistoupili k sobě.

"Víte, señore Oroche, že bude opravdu lepší, když zůstaneme přáteli?"

"Myslel jsem si to pořád, ale vy to vždy zhatíte svými zrádnými plány. Jak vám potom můžu věřit?"

"Něco vám navrhnou."

"Co?"

"Vytáhneme ten balvan nahoru společně, a to teď hned."

"To bude opravdu nejlepší. Nikdo neví, co se stane za hodinu, a proto bude lepší, když ho budeme mít v bezpečí."

"Jeden z nás musí slézt dolů."

"Kdo?"

"Já."

"Ne, já!"

Oba byli tak zmatení, že nemysleli na nebezpečí, ale jen na to, aby měli zlato co nejdřív v rukou.

"Proč zrovna vy?"

"A proč vy?"

"Protože jsem lehčí a vy mě tedy snáz udržíte."

"Lehčí než já? Vždyť je to právě opačně!"

Baraja se zadíval před sebe. Na tváři se mu objevil výraz, kterého si Oroche bohužel nevšiml.

"Tak dobře, señore Oroche, abyste viděl, že jsem lepší než jste před chvílí řekl, bude po vašem. Dejte sem laso!"

Svážeme ho s mým. Unese pak dvojnásobnou zátěž."

Pak přivázali jeden konec lasa kolem větví a druhý omotali kolem dubového kmene. Oroche si dal sedátko mezi nohy a nůž do zubů. Baraja uchopil šestinásobně spletené řemeny a vysoký hráč na mandolinu klesal pomalu podél skalní stěny.

"Dost!" zvolal po chvíli zdola.

Baraja uvázal lasa pevně ke kmeni a pohlédl dolů, kde se Oroche vši silou snažil vylomit balvan ze skály.

"Půjdete?"

"Ano, ale pomalu."

Minula dobrá čtvrt hodina. Oroche pracoval s takovým úsilím, že mu

po čele a po tvářích tekly čůrky potu a ze stěny létaly úlomky skály. Konečně jásavě vykřikl.

"Hotovo?" zeptal se shora Baraja.

"Ano."

"Udržíte ho?"

"Je strašně těžký."

"Jen ho proboha neupust'te!"

"Ne. Ale vytáhněte mě honem nahoru, rychle, dlouho ho už neudržíme!"

Baraja se snažil, jak mohl. Jeho pohled spočíval na noži, který měl připravený na místě, kde se Oroche vynoří.

Vtom se už na kraji srázu objevila jeho hlava.

"Sakra, to je ale tíha, dělejte rychle!"

"Položte ho na zem, položte ho! Pak se můžete chytit rukama a vyšvihnout se nahoru!"

Gambusino položil zlatý balvan, který vyčníval ze skály sotva třetinou svého objemu, na kraj propasti a chtěl se rukama přidržet jejího okraje. Vtom však Baraja zvedl nůž.

"Táhni do pekel, ty lumpe!"

Jediným rázným pohybem přeřízl obě lasa - ale učinil to o chvíli pozdě. Oroche si všiml jeho pohybu a v šílené hrůze se přidržel zlatého balvanu, který však ležel tak těsně u kraje propasti, že ho neunesl. Ozval se strašlivý výkřik, který se odrazil od skal desetinásobnou ozvěnou, a gambusino? zmizel v propasti, na jejímž dně vířila zpěněná voda. Zlatý balvan však do-j padl na vyčnívající skalisko a odrazil se od něj na další špičatý kámen. Tyto překážky změnilly směr jeho pádu tak, že neskončil ve zpěněné vodě, ale za-1 bořil se hluboko do měkké půdy.

"Matko Boží, co jsem to udělal! Ted'je zlato nenávratně ztracené!"

Baraja se sklonil nad propast a kalnými očima civěl dolů. Byl přesvědčený, že zlatý balvan spadl i s Orochem do vody.

"Já blázen, já hloupý, neopatrný blázen! Mohl jsem počkat, až bude zlato v bezpečí a teprve pak poslat Orocheho do pekel!"

Nemohl odvrátit pohled od hlubiny, kde zmizelo bohatství, kvůli němuž si zbytečně zatížil svědomí vraždou.

Tu se zpoza pyramidy vynořila mohutná postava. Byl to zálesák. Po-j hledí nahoru a poznal i na velkou vzdálenost tvář vraha.

"Ale, seňore Barajo, co tu ještě děláte? Koukejte odtud zmizet, nebo vám moje puška ukáže cestu!"

Baraja couvl, ale po chvíli znovu vystrčil hlavu.

"Znělo to," bručel si zálesák Bois-rosé, "jako kdyby se něco těžkého zabořilo do země. A copak je tohle?"

V polovině skalní stěny rostl ve škvíře chomáč trávy, na němž se zachytila polovina přeříznutého lasa s větvemi.

"Dvojitě laso se sedátkem! Dvě lasa! To znamená, že tu byli dva muži a že jeden spouštěl druhého dolů. Ale tamhle visí jen polovina las! Že by se přetrhla, nebo je někdo přeřízal? Určitě přeřízal, protože dvě spletená lasa se jen tak nepřetrhnou. Baraja je nahoře, a tak mohl vykřiknout jedině Oroche. Ale co hledal na skalní stěně?"

Bois-rosé přistoupil na kraj kotle, do něhož padal vodopád. Povalovaly se tam úlomky skály. Kanaďan je sebral a pozorně

si je prohlédl. Potom hledal na stěně nad sebou bod, který by potvrdil jeho domněnku.

"Ovšem, tamhle je kulatý otvor! Gambusino tam něco vylomil ze skály. Co to mohlo být? Určitě něco cenného, jinak by se nikdo nespustil na lasu nad tohle vřící a burácející peklo. Nejspíš to bylo zlato!"

Přistoupil ještě blíže k vodě a prohlížel si okolní půdu. Těsně u kraje kotle byla země zkypřená. Bois-rosé se tam skrčil.

"Díra, hluboká díra, kterou půda hned zasypala! Kromě toho tu nejsou žádné jiné stopy!"

Bois-rosé vytáhl nůž a jámu rozšířil.

"Zlato, opravdu zlato! Balvan, jaký ještě nikdy nikdo neviděl! Vězel nahoře ve skalní stěně. Ted' už chápu ten výkřik!"

Bois-rosé odhrnul zem a sáhl do jámy. Jeho silné paže balvan snadno vytáhly. Otřel ho a hodil si ho na rameno.

"Fabiáne, synu, nesu ti dar, jaký ve své pokladnici nemá ani veliký mogul!"

Potom se vrátil na cestu mezi pyramidou a zarostlým jezírkem a zmizel za skaliskem, odkud se před chvílí vynořil.

Baraja neopustil své stanoviště ani na chvíli a všechno viděl. Napjatě sledoval každý zálesákovův pohyb. Když vyzvedl balvan ze žně, vydral se mu ze sevřené hrudi tlumený zlostný výkřik.

Co má dělat? Sáhl po pušce a přiložil ji k líci, aby na lovce vystřelil, ale přestože byl tak rozrušený, že mu srdce bušilo dvojnásob rychle, zachoval si zbytek rozvahy, který mu říkal, že by tím zlato nezískal. Vystavil by se jen novému nebezpečí.

"Budu je pozorovat a uvidím, co udělají. Potom se rozhodnu."

Vstal a vzal si svou i Orocheho pušku a po skalní stezce sestoupil k jeskyni, aby se přesvědčil, jestli tam gambusino opět uvázal Cuchillova koně. Stál tam tak jako poprvé. Baraja utrl náruč trávy a hodil mu ji. Potom se vrátil nahoru, odkud viděl na prostranství mezi pyramidou a Údolím zlata.

"Tady zůstanu, odtud mi nic neunikne. A o koně taky nemůžu přijít. Cu-chillo by se k němu nedostal jinudy než po téhle stezce."

Nato se usadil za keři a díval se dolů, kde se odehrály události, které ho zcela zaujaly a nakonec zděsily.

Minulo odpoledne a začalo se stmívat. Tu Baraja konečně vstal a zhluboka si oddychl.

"Chystají se přenocovat na pyramidě. Kdo padne těmhle mužům do rukou, je ztracený. Co ted'?"

Pohlédl do propasti, odkud se už valila mlha, která dala jméno těmto horám - Mlžné hory.

"Blíží se noc. Mám zůstat tady a přepadnout je ve spánku? Ne. Jeden z nich bude určitě na hlídce. Že jsme Tiburcia nezabili tehdy na haciendě dél Venado nebo druhý den ráno v lese! Pak by nám tohle úžasné naleziště nemohl nikdo upřít. Nebo že se pak neutopil v peřejích! Takhle mi nezbyde nic jiného, než odjet do tábora a vrátit se sem v noci se všemi zlatokopy. Jinak by lovci bonanzu ráno vytěžili a zmizeli i se zlatem."

Baraja sešel po skalní stezce k jeskyni. I tam se už válely husté chuchvalce mlhy, svědčící o tom, že přijde vlhká, chladná noc. Baraja vyvedl koně a vyšvihl se do sedla.

Kolem pyramidy jet nesměl, musel se vydat oklikou. Ze dvou návrší, která mu stála v cestě, viděl i v hlubokém

soumraku údolí, jež ho určitě vyvede do roviny.

Po kamenité půdě postupoval kůň jen s velkými obtížemi, a teprve když zanechali kopce za sebou, mohl ho Baraja vybidnout k běhu.

Uplynula už jistě hodina. Krajinu zahalila hluboká tma a na nebi svítily jen jednotlivé hvězdy. Tu zaslechl Baraja výstřely, přicházející od tábora, a zastavil koně.

"Copak nás zase přepadli rudokožci? To by byli zlatokopové ztraceni, když jim chybí vůdce!"

Baraja se roztřásl hrůzou, ale přesto vybidl koně ke spěchu. Učinil to zcela mimovolně, protože se mu ani trochu nechtělo bojovat.

Urazil už pořádný kus cesty, když se jeho kůň náhle zastavil a uskočil stranou. Přímě před ním se vynořila ze tmy postava.

"Kdo j sté?" zeptala se.

Ten hlas dodal Barajovi odvahy.

"Já, seňore Diaz."

"Ach, Baraja! Kde je Oroche?"

"Nevím. Rozešli jsme se."

"Ale já vím, co jste s ním udělal, a později si o tom promluvíme. Kde jste vzal Cuchillova bělouše?"

"Našel jsem ho v jeskyni, kde si ho ukryl."

"To je ale štěstí! Indiáni znovu přepadli tábor. Musíme mužům pomoci. Jedeme, seňore Barajo!"

Diaz se vyšvihl na koně za Baraju, vzal mu uzdu z rukou a ostruhami vybidl koně k největšímu trysku.

"Ach, vy máte dvě karabiny?" zeptal se Baraji. "Ta druhá patřila určitě Orochemu, kterého jste srazil do propasti."

Seňore Barajo, jsem teď vůdcem výpravy a oznamuju vám, že na vás po boji čeká trest."

Vrah neodpověděl. Prsa mu svíral strach ze střetnutí s Indiány a z namáhavé a nepohodlné jízdy. Nemyslel na nic jiného, než jak by se mohl vyhnout boji a trestu, kterým mu pohrozil Diaz.

Výstřely byly stále zřetelnější. Nejdřív jako by vycházely z určitého bodu, postupně se však rozptýlily po celé stepi.

"Sakra, rudokožci zvítězili a pronásledují přehající bělochy! Rychle vpřed!"

Diaz opět pobídl koně k trysku. Do tábora to už bylo sotva deset minut. Napravo a nalevo se vynořovaly ze tmy jednotlivé temné postavy a bojující skupinky. Čas od času zazněl smrtelný výkřik některého z Mexičanů, zatímco Indiáni vydávali daleko slyšitelný vítězný křik.

Tu spatřili přímě před sebou bělocha, zápasícího nejméně s osmi Indiány, kteří ho právě srazili k zemi.

"Dolů z koně!" zvolal Diaz.

Baraja sklouzl z koňského hřbetu, ale vzápětí ho sevřeli dva rudokožci, povalili ho a svázali lasem. Teď už ho Diaz nebude muset potrestat!

Když se Diaz ocitl na koni sám, vrhl se s ním mezi rudokožce. Držel karabinu za hlaveň a srážel jednoho nepřítele za druhým.

Avšak tábor byl zahalený tmou a Indiáni kolem Diaze oslavovali vítězství. Vše bylo ztracené. Zbýval mu jen útek.

Sevřel pušku pevněji a zvedl koně na zadní. Jakmile mu nasadil ostruhy, kůň hlasitě zaržál, přeskočil nejbližší nepřátele a Diaz uháněl do stepi, kde ho zahalila tma a zachránila ho před pronásledováním.

Jel tak dlouho, až se cítil v bezpečí. Seskočil z koně u skupiny dubů, uvázal ho k nim altfátáhl se na zem, aby si po bohatých zážitcích tohoto dne trochu odpočinul.

Nebe za ním začalo rudnout, nad obzorem se objevil jasný plamen a zalil step ohnivou září jako meteor. Na Diaze záře nedopadla, ležel stále v hluboké tmě.

Den přinesl tolik mimořádných událostí, že mu chvíli trvalo, než si je v klidu uspořádal. Ležel a uvažoval, co má dělat.

Tu se mu zdálo, že slyší blížící se kroky. Vstal a uchopil nůž.

Kroky se zastavily kousek od něj a zvuky prozradily, že se muž posadil. Diaz musel zjistit, kdo loje. Určitě běloch, protože Indián by se po vítězství nevzdálil od svých soukmenovců a neodešel by si odpočinout daleko do stepi.

Diaz se opatrně plížil k místu, kde muž seděl. Viděl už obrysy temné postavy, ale stále nemohl rozeznat, koho má před sebou. Muž měl tělo zahalené do deky, vlasy svázané do uzlu a stažené čelenkou, typickou pro Indiány z kmene Papagů.

"To je ale doba!" mumlal si muž. "Musím čekat."

"Běloch, a to ze Států," řekl si Diaz, který to poznal podle výslovnosti. "Má u sebe nůž a pušku. Vsadil bych se, že to není špatná zbraň. Proč se přestrojil za rudokožce?"

Diaz za ním ležel tak blízko, že by na něj dosáhl. Kdyby věděl, že je to obávaný bandita Main-rouge, odplížil by se tiše zpátky. Takhle se rozhodl počkat, co se stane dál.

V dálce teď šlehalo k nočnímu nebi plameny. Indiáni zapálili povelky zlatokopů. Po chvíli zaslechl Diaz další kroky a hvízdnutí, které Main-rouge opětoval. Pak se objevili dva muži, následovaní dvanácti Indiány.

"Jdeme dál, táto," zvolal jeden z mužů anglicky. "Nesmíme ztrácet čas!"

"Kam?"

"Do Mlžných hor."

"Co tam? Myslel jsme, že jsi mě šel ohlásit Černému ptákov!"

"Copak je to tak velké zvíře, aby se u něj musel běloch ohlašovat? Říkám ti, ty starý hříšník, že každý Apač musí být rád, když si s ním Sang-mélé promluví."

"Co chceš v Mlžných horách? Půjďme k loďce, kterou tam máme schovanou? Už jsi to s náčelníkem vyřídil?"

"Vzal jsem to zkrátka. Slíbil jsem mu stáda haciendera Agustína Pěny a skalp Sokolího oka. Řekl, že se okamžitě vydá k Bizonímu jezeru."

"A my?"

"My půjdeme nejdřív do Mlžných hor a odneseme si odtamtud zlato."

"Jaké zlato?"

"Tenhle mexický tulák, kterého rudokožci právě chtěli začít mučit, když jsem k nim přišel, slíbil, že mě zavede k nesmírně bohaté bonanze, když ho zachráním. Černý pták mi ho vyměnil za Sokolí oko a dal mi s sebou pro všechny případy tucet Indiánů."

Baraja, neboť právě on byl tím mexickým tulákem, neuměl ani slovo anglicky. Jistě by se z tohoto čestného titulu příliš neradoval. Main-rouge si ho prohlížel, pokud mu to dovolovala tma.

"Ten chlap nevypadá, jako že by někomu mohl odkázat bohatou bo-nanzu!"

"Snad si zase nemyslíš, že jsi chytřejší než já? Je v mých rukou. Jestli mě obelhal, čeká ho osud, proti němuž jsou indiánská muka procházka růžovým sadem. Vstávej, musíme se přesvědčit, jestli je naleziště opravdu tak bohaté, jak říká."

Hned nato se Sang-mélé vydal s Main-rougem a Barajou napřed. Indiáni je následovali husím pochodem, jak je jejich zvykem.

Potom vstal i Diaz.

"Měl jsem štěstí, že se ti mizerové nezastavili u dubů. Kůň by mě určitě prozradil. Kdo jsou asi ti dva, kterým chce Baraja prozradit bonanzu? Mají zřejmě moc i nad Indiány! A chtějí přepadnout dona Agustína Pěnu! Musím ho varovat! Ale nejdřív odjedu do Údolí zlata a upozorním Tiburcia a jeho dva přátele na nebezpečí, které jim hrozí."

Nato odvázal koně, skočil na něj a vyrazil do hluboké, tiché noci.

Mezitím se v Údolí zlata odehrály vážné události.

Když si don Esteban a Diaz uvědomili, že jsou vydáni na pospas třem lovcům, odebrali se s nimi až k místu, kde ležely mezi Údolím zlata a pyramidou zdechliny zastřelených koní. Byla to osudová chvíle a všichni se jí zabývali po svém. Hrabě Mediána si řekl, že přišel v jediném okamžiku o všechny trumfy a padl do rukou mužů, kteří až dosud neměli nic než dobré pušky. Věděl, co přijde - strašlivá slova právního soud mu řekla vše. Zlost z neočekávané porážky se v něm mísila s tupým pocitem, jako by dostal úder klackem a ztratil svéprávnost a soudnost.

Fabián před sebou viděl okamžik, který mu odhalí důležitá tajemství jeho života. Bylo mu, jako by stál u brány chrámu, mezi jehož sloupy se má znovu narodit. Všechny ty sloupy však byly ozdobeny kapitely, z nichž se na něj šklebily masky smrti. Kam se podíval, tam viděl svou matku zápasící s vrahem. Ať se zaposlouchal do čehokoli, slyšel stále její poslední výkřik. A tak v něm žil jen hlas, volající po pomstě a odplatě a zatracující milost a shovívavost.

Diaz cítil ve svém nitru rozpor, s nímž se nemohl vyrovnat. Obdivoval obratnost, rozvážnost a ráznost, s jakou se donu Estebanovi de Arechiza podařilo ovládnout hordu nezkrotných dobrodruhů a vytvořit z nich dobře vyzbrojenou a uspořádanou výpravu. Vážil si svého vůdce a byl zvyklý poslouchat ho.

Teď však uslyšel obžaloby, které vůči němu vznesli Pepe Dormilón a Fabián, a Cuchillova slova potvrdila jejich pravdivost.

Pepemu, bývalému celníkovi, se splnilo největší přání: dopadnout hraběte Antonia de Mediána. Celý život se mu chtěl pomstít a teď byl pevně přesvědčen, že dnes hraběte čeká přísný trest za vraždu, jejímž nevědomým svědkem se kdysi stal.

Zálesák Bois-rosé cítil jen lásku k Fabiánovi a vážnost soudního jednání, kterého se měl zúčastnit. Na jeho syna teď čekalo objasnění minulosti, zahalené hlubokou tmou, a Bois-rosé mu přitom chtěl ze všech sil pomáhat. Žil dlouhá léta v lesích a prériích, byl každým coulem lovec -zálesák. Zásady divočiny, kde je každý odkázán na vlastní síly, ho spolu s přirozenou, upřímnou zbožností přivedly k názoru, podle něhož se nadcházející právní soud musí stát aktem ryzí spravedlnosti.

První se ujal slova Pepe.

"Pospěšte si, ať můžeme začít, doně Fabiáne! Máme tady všechno, co k soudu potřebujeme, a nemůžeme si být jisti, že nás zanedlouho někdo nevyruší."

Oslovený přikývl a otočil se k donu Estebanovi.

"Slyšel jste, señore, jak jsme se rozhodli. Doufám, že se smíříte se svou situací."

Don Esteban de Arechiza zachmuřeně vzhledl.

"Neznám nikoho, kdo by měl právo soudit mě. Jestli si chce někdo na něco stěžovat, ať se obrátí na úřady!"

"Na úřady?" zasmál se posměšně Pepe. "Panenko Marijá, vy jste ale mudrc! Potěšení, o kterém mluvíte, jsem vám dopřál už jednou. Ale poněvadž nemám chuť, aby mě někdo podruhé poslal do Ceuty lovit tuňáky, musíte se dneska podřít našim příkazům!"

"Neuznávám za svého soudce muže, který uprchl ze své vlasti, aby unikl zaslouženému trestu!"

V Pepeho očích se zablýsklo.

"Spravedlivému, říkáte? Člověče, jestli to řeknete ještě jednou, zabiju vás těmahle rukama jako šakala!"

Bois-rosého ta urážlivá slova také popudila.

"Señore," řekl rázně, "hodláme s vámi uspořádat spravedlivý soud. Nenuťte nás, abychom s vámi zacházeli jako s lhářem. Začněme, přátelé!"

"Ano, začneme," souhlasil Fabián. "Sestaví soud, otče?"

"Ano. Kdo je žalobce?"

"Já," odpověděl Pepe.

"A já," dodal Fabián.

"Stoupněte si tedy stranou, protože nemůžete být zároveň soudci."

"Tím budeš ty, otče."

"Ne, synu, to nemůžu, protože by mě láska k tobě mohla svést k nespravedlivému rozsudku. Je zde jen jeden člověk, který může převzít tuto funkci."

Obrátil se k Diazovi a pokračoval:

"Doufám, seňore Diazí, že nám prokážete tu čest a ujmete se jí." . "Chcete, abych soudil člověka, který je mým vůdcem a kterého jsem chtěl ještě před chvílí osvobodit?"

"Musíte to učinit. Já převezmu roli dozorce a vy znáte tak dobře zvyky savany, abyste věděl, zeje povinností každého lovce ujmout se spravedlivé věci. Urazil byste nás, kdybyste odmítl."

"Tak dobře, budu vám po vůli! Ale žádám vás, abyste začali hned, protože jsme na území Indiánů, kteří by naše zasedání s potěšením přerušili kulkami nebo šípy."

"Dovolte tedy, abych podle starého zvyku každému určil jeho místo."

Bois-rosé nabídl Diazovi, jedinému, kdo měl právo sedět, sedlo jednoho ze zastřelených koní. Potom před ním vyryl nabíjákem do půdy kruh.

"Tohle je vaše místo, doně Estebane. Doufám, že čáru nepřekročíte. Museli bychom vás pak okamžitě potrestat kulkou."

Nalevo a napravo od Diaze si stoupli Fabián a Pepe, kousek stranou zálesák Bois-rosé, který se měl jako dozorce starat o pořádek a bezpečnost.

Diaz vytáhl nůž a zarazil ho do země.

"Señores, soud začíná. Potrvá, dokud bude tato čepel trčet v zemi na znamení, že zde nevládne násilí, ale právo a spravedlnost. Budiž potrestán zločin, ale budiž potrestána také lež a pomluva! Kdo z vás chce vznést obžalobu?"

"Já, Pepe Dormilón, jak se jmenuju."

"A já, Tiburcio Arellano, jak sem byl dosud nazýván."

"Zarazte své nože taky do země! Necht' vás stihne smrt, jestli usilujete o bezpráví!"

Oba muži podle starého svatého zvyku savany uposlechli jeho příkazu.

"Pepe Dormilóne, koho žalujete?"

"Señora dona Estebana de Arechiza, který je ve skutečnosti hrabětem Antoniem de Mediána."

"Jak zní vaše obžaloba?"

"Má tři body. Žaluj u ho z vraždy, z únosu dítěte a ze zneužití soudcovské pravomoci k odsouzení nevinného."

"Done Estebane de Arechiza, přiznáváte, že jste hrabě Antonio de Mediána?"

"Ano," odpověděl hrabě hrdě.

"Uznáváte, že Pepe Dormilón má právo obvinít vás?"

"Neuznávám nic - ani vaše právo vyslyšet mě, a odpovím jen tehdy, když budu chtít."

"To záleží na vás, doně Antonio. Avšak zákon savany zní: Kdo odmítne odpověď, prohlásí se svým mlčením za vinného a usvědčeného. Mějte to na paměti! Ve-stepi nerozhoduje titul, ale člověk sám. Kdo nechce padnout, musí se umět bránit. Necht' mluví Pepe Dormilón!"

"Obžalovaný zavraždil na zámku Elanchove svou švagrovou, hraběnkou doňu Luisu de Mediána."

"Odpovídá ta obžaloba pravdě, doně Estebane?"

Hrabě mlčel.

"Uvažte, že vaše mlčení platí za přiznání."

"Hrajete se mnou divadlo, seňore Diazí," promluvil de Arechiza. "Zarazíte nůž do země na znamení, že tu vládne právo a spravedlnost, a přitom umožňujete násilí. Nemám se k čemu přiznat a nemám co vyvracet. Kdo mě chce z něčeho obvinít, musí dokázat, že mluví pravdu."

"Pepe Dormilóne, můžete svá slova dokázat?"

"Dokáže je toto vyprávění."

Nato Pepe vyličil, co se stalo oné noci na zámku Elanchove. Pamatoval si vše tak dokonale, že Diaze přesvědčil o vině hraběte.

"Done Estebane, musím vám bohužel říct, že všechno, co tento señor vyprávěl, považuju za pravdu."

"Myslete si, co chcete! Ale podle názoru jednoho člověka nesmí být nikdo odsouzen. Vyprávění není důkaz. Přiveďte svědky!"

"Zákony savany nepovažují svědky za důležité ve všech případech. K vynesení rozsudku stačí pevné přesvědčení."

Vyzývám vás, abyste nám prostě řekli, zda jste se té vraždy dopustil, nebo ne."

"Odmítám odpovědět!"

Hrabě byl příliš hrdý, aby se přiznal, nebo vyslovil lež, která by ho třeba nakonec stejně nezachránila.

"Vaše mlčení platí za přiznání. Jste vinen vraždou a únosem dítěte. Co se s tím chlapcem stalo?"

"Vaše otázky jsou zbytečné. Nemůžu vám o tom nic bližšího říct."

"Mluvte dál, seňore Pepe!"

Dormilón vyprávěl o svém odsouzení a pozdějším útěku. Když skončil, obrátil se Diaz opět k hraběti.

"Přiznáváte se k tomu, co jste slyšel?"

Dotázaný se opět rozhodl mlčet.

"Řekněte ano, nebo ne!"

Ani teď se neozvala odpověď.

"Vaše mlčení nám stačí. Done Estebane, až dosud jsem si vás nesmírně vážil a dal bych bůhvíco za to, kdybych vás mohl považovat za nevinného. Nechováte se však jako muž, s kterým by měl člověk cítit účast!"

"O vaši účast nestojím, Diazí! Jste odpadlík! Slíbil jste mi věrnost a poslušnost, a teď jste se spojil s lidmi, kteří usilují o moji smrt. Jsem ve vaší moci, ale neskleňím se před vámi. Hrabě de Mediána se směje vašim obviněním, i kdyby ho

měla stát život!"

"Señore, už jsem řekl, že titul v savaně neplatí. Teď nejste nic než obžalovaný, a jestli se vám nepodaří ospravedlnit se, nebo jestli jste příliš hrdý, abyste se obhajoval, vzdejte se myšlenky na záchranu! Chcete k své obžalobě ještě něco dodat, señore Dormilón?"

"Ne, skončil jsem. Žádám, aby byl trojí zločin, za který je podle práva prerie trojí smrt, přísně potrestán!"

"A teď vy, señore Tiburcio. Z čeho obžalovaného viníte?"

"Z vraždy jeho švagrové, z únosu jeho synovce a pokusu o mé zavraždění. O prvních dvou zločinech se tady už mluvilo. Pohovořím tedy jen o třetím."

"Mluvte!"

Tiburcio vyprávěl, jak ho don Esteban přepadl v zahradě haciendy děl Venado a jeho muži později v lese a jak se zachoval na břehu peřejí.

"Co tomu říkáte, doně Estebane?" zeptal se Diaz, jehož úcta k veliteli výpravy mizela stále víc.

"Žádám svědky!" zněla strohá odpověď.

"Tento požadavek můžete vyslovit, protože víte, že Cuchillo uprchl. Ptám se vás proto, zda se cítíte vinen pokusem o vraždu. Nebo se chcete snížit ke lži?"

Obžalovaný opět mlčel.

"To znamená, že se k činu přiznáváte, a proto můžeme..."

Diaz se uprostřed věty zarazil. Za pyramidou se totiž ozval výkřik, který přehlušil dokonce i hukot vodopádu, a potom úder, jako by něco těžkého spadlo z velké výšky.

"Co to bylo?" zeptal se Pepe zděšeně.

"Člověk, kterému se přihodilo neštěstí," odpověděl Diaz. "Musíme se podívat, co..."

"Počkat!" přerušil ho Bois-rosé, "vaše místo je tady. Půjdu se tam podívat sám."

Lovec hned zamířil k indiánskému hrobu a zmizel za ním. Ostatní zůstali na svých místech a čekali na jeho návrat.

Objevil se až po delší době a přinesl na rameni zlatý balvan, který Oroche vylomil ze skály.

"Podívejte, co jsem našel!"

Sundal zlato z ramene a položil ho Fabiánovi k nohám. Mladík se na nález mlčky zadíval.

"Ryzi zlato!" zakoktal don Esteban, ohromený pohledem na takové bohatství.

Zapomněl v tu chvíli na svou situaci, vystoupil z kruhu a doslova se vrhl na balvan, aby ho potěžkal.

"Panenko Marijá," zvolal Pepe, "že jsem tenhle kamínek neměl, když jsem kdysi dávno dělal celníka a hladověl na státní útraty! Kde jsi ho našel, Bois-rosé?"

"To je přece jedno," řekl don Esteban. "Patří k naší bonanze a musíme ho spravedlivě rozdělit."

"Přesně tak, hrabě Antonio de Mediána," zasmál se Dormilón. "Je nás tady celkem pět a hned ten kamínek rozřežeme a každý dostane svůj

díl, i vy, poněvadž jste byl tak hodný a poslal mě do Ceuty lovit tuňáky!"

Tato slova vrátila hraběte do skutečnosti. Vstal málem zahanbeně, ale oči mu plály podivným leskem, jaký lze pozorovat u šílenců.

"Ten balvan byl zarytý do země u kotle, do něhož padá vodopád," vysvětlil přátelům Bois-rosé. "Vidíte tu hlavu tamhle nahore?"

Oči všech mužů se otočily směrem, kam ukazovala jeho paže.

"Baraja!" řekl Diaz.

"Ano, Baraja. Podívejte, vidí, že jsme ho spatřili a schovává se. On se postaral, že jsem to zlato našel."

"Jak to?"

"Balvan vězel ve skalní stěně za vodopádem. Baraja spustil Orocheho na lase, aby ho ze skály vylomil, a pak Orocheho zabil. Laso je přeríznuté. Baraja chtěl všechno zlato pro sebe."

"Našel jsi Orocheho mrtvolu?"

"Ne. Pohltla ji vířící voda."

"Musíme za vrahem!" zvolal Fabián a sáhl po pušce.

"Počkat!" řekl Pepe. "Dokud soud neskončí, nesmí nikdo vytáhnout ze země nůž. Baraja nám neunikne."

Pepe znovu pohlédl k místu, kde se předtím ukázala vrahova hlava, a bezděčně přitom přejel pohledem také po okraji pyramidy.

"PorDios, Bois-rosé, nezvedej oči, abys nás neprozradil! Nahore na plošině indiánského hrobu leží Cuchillo."

"Cuchillo? Vrah, svědek, kterého potřebujeme! Je to opravdu on?"

"Docela jistě."

"Musíme ho dopadnout! Obejdi hrob a vylez zezadu nahoru. Cuchillo se dá na útěk a já si na něj počkám vpravo vpředu."

Pepe zvedl pušku a vydal se určeným směrem kolem pyramidy. Nahoru šplhal co nejopatrněji. Cuchillo jistě uhádl jejich úmysl a mohl by na něj vystřelit. Avšak nestalo se nic. Pepe vylezl bez obtíží až na horní plošinu - a nikoho tam nenašel. Seběhl zas rychle dolů k Bois-rosému.

"Tak co?" přivítal ho přítel. "Máš ho?"

"Ne. A ty?"

"Vidíš ho tu někde?"

"Ale nahore není!"

"Třeba ses spletl."

"To je vyloučené. Viděl jsem jeho hlavu docela jasně. Seběhl určité dolů, ale doleva nemohl, to bych ho zahlédl."

"A doprava taky ne, to by mi vběhl do náruče. Znamená to, že sešel po severní straně. Pojd', podíváme se, jestli tam objevíme jeho stopy!"

Mezi jezírkem a severním úpatím náhrobku se táhl jen úzký pruh ze-mé, která byla tak kamenitá, že se na ní stopy nemohly zachovat. Přesto si však bystrý zrak Bois-rosého všiml krátké světlé čáry na kameni, která vypadala jako vyrytá železným bodcem.

"Tudy šel, Pepe! Podívej - ano, tady je kousek křemene, na který šlápl a jemuž vděčíme za tenhle vryp. Jeho směr nám prozrazuje, že Cu-chillo mířil přímo k jezírku."

"Máš pravdu. Pojd'!"

Oba muži došli až k vodě, ale ať hledali sebedéle, další stopu neobjevili. Pepe už ztrácel trpělivost, ale náhle spatřil něco, co ho přimělo přiložit pušku k líci.

"Co je?" zeptal se Bois-rosé. "Chceš nás prozradit výstřelem?"

Dormilón na něj potutelně zamžoural.

"Vidíš tamhle na jezírku ty široké listy, co se zvedají nad hladinu jako stříška? Vsadím se, že se pod nimi schovává obrovská žába. A protože jsem zrovna dostal ohromnou chuť na žabí stehýnka, vyženu to zvířátko ven."

Obrovská žába zřejmě slyšela každé slovo.

Pepe zamířil. Kohoutek hlasitě cvakl a Pepe položil prst na spoušť.

Tu se listy pohnuly.

"Nestřílejte! Jsem to já! "ozvalo se zpod listů a vzápětí se vynořila Cuchillova hlava.

Nenapadla ho jiná skrýš než jezero, jehož bujné vodní rostliny s velkými listy opravdu skýтали jeho hlavě a pušce dobrý úkryt.

"Panenko Marijá, to je ale žába! Señore Cuchillo, moje laskominy vás málem stály život. Co děláte v té špinavé polívce?"

"Chtěl jsem... myslel jsem..."

"Chtěl jste se vykoupat, vidíte? Ale proč jste se předtím nesvlékl? Vylezte ven. Cítíme velkou potřebu popovídat si s vámi."

"Ale podejte nám nejdřív svou pušku," dodal Bois-rosé, "taková nebezpečná hračka se pro žabu nehodí!"

Bois-rosé vzal Cuchillovi pušku a teprve pak mu dovolil vylézt z ledové vody.

Bandita v ní stál jen pár minut, ale přesto měl pocit, že je zmrzlý až do morku kostí.

Po vzrušených hodinách tohoto parného dne byl zpocený na celém těle, po putování stepí rozpálený a vysušený - a tak ho voda z podzemních pramenů ochromila jako silný elektrický proud či mozková mrtvice.

Stál teď před oběma lovci a třásl se na celém těle.

"Pojd'te, señore Cuchillo," řekl Pepe a vzal ho za paži. "Hned vás za- i hřejeme, abyste po té ledové koupeli zase roztál!"

Cuchillo šel s lovci bez odporu k ostatním mužům, hlavu skloněnou.

"Señores, tady vám vedeme svědka, po kterém don Esteban tak volal," oznámil jim Bois-rosé. "Doufám, že teď soud rychle ukončíme."

"Vítání vás, señore Cuchillo," pozdravil Diaz banditu, třesoucího se zimou. "Už jsem myslel, že jste se s námi rozloučil na delší dobu. Stojíte před přerýjním soudem, jak jste tam shora jistě poznal, a podáte nám zprávu o věcech, ke kterým se don Esteban nechce přiznat. Přistupte blíž!"

"Protestuju proti tomuto svědkovi!" prohlásil hrabě.

"Proč?"

"Protože ho chci sám obžalovat!"

"Dobře, doně Estebane, aspoň mě té obžaloby zbavíte. Chtěl jsem ji později vznést sám."

Diaz vyryl do země podobnou kružnici jako předtím Bois-rosé a přikázal Cuchillovi:

"Vstupte do toho kruhu a pamatujte, že jste ztracen, jestliže se ho pokusíte překročit. Mluvte, hrabě Antonio de Mediána!"

"Obviňuju tohoto muže z vraždy gambusina Marka Arellana!"

"Ach!" zvolal Fabián. "Tušil jsem to! Důkazy!"

"Nemusím je přinášet. Señor Diaz nedávno vyslechl vrahovo přiznání."

"Je to pravda?"

"Ano," přikývl Diaz, "a proto jsem ho chtěl obžalovat, kdyby mě don Esteban nepředěšel. Co nám k tomu řeknete, Cuchillo?"

Bandita se rozhlédl jako v horečce. Zapírat nemohl. Copak se nezachrání, copak se mu nepodaří uprchnout? Možná že ano. Ale nejdřív se musí pomstít muži, který ho přiměl ke zločinu a teď ho potupně zradil.

"Nic," odpověděl.

"Přiznáváte tedy, že jste zavraždil Marka Arellana?"

"Dostali jsme se do sporu a on podlehl."

"Dostali jste se do sporu, zatímco on spal a vy jste byl vzhůru! Proto musel podlehnout. Za takový čin zná zákon prerie jediný trest: smrt. Jsem nucen vyslovit tento rozsudek. Máte nějaké námitky, señores?"

"Ne. Ať zemře!" souhlasil Pepe.

"Ať zemře!" připojil se zálesák Bois-rosé.

"A vy, señore Tiburcio?"

"Nedám milost člověku, za kterým jsem se vypravil do divočiny, aby se mu dostalo spravedlivé odplaty."

"Slyšel jste to, Cuchillo. Nebo vám trest připadá nespravedlivý?"

Bandity se zmocnila stará drzost. Nebyl tomuto potupnému osudu vystaven dnes poprvé. Nářek by mu nepomohl, a

jestli je opravdu ztracený, může ho utěšit jen jedno: pomsta na donu Estebanovi.

"Trest je příliš přísný. Zabil jsem Arellana v boji, a kdybych se o tom sám nezmínil, nikdy byste se to nedověděli."

"Myslíte, Cuchillo?" zeptal se Fabián. "Váš klopýtajícíkůň mi vás už dávno prozradil a ránu na noze, kterou jste utřel při boji s mým nevlastním otcem, taky nemůžete skrýt."

Mrazivá voda opravdu způsobila, že se Cuchillova špatně zahojená jizva rozbolela tak, že mohl sotva stát.

"A jestli myslíte," dodal Fabián, "zeje trest opravdu příliš tvrdý, stačí, abych vás obvinil z dvojího pokusu o vraždu. Potom byste snad změnil názor."

"Tím jsem se neprovinil. Nemohl jsem jednat jinak, musel jsem uposlechnout, hrabě Fabiáne de Mediána."

Udivený Tiburcio o krok ustoupil.

"Cože, vy znáte mé pravé jméno?"

"Znám ho líp než kdokoli jiný. Byl jsem to právě já, kdo..."

"Mlčte!" obořil se na něj don Esteban, který teprve teď pochopil, jak byl neopatrný, že zradil svého spoluvínika.

"Nemáte mi co poroučet, hrabě Antonio. Doba, kdy jsem vám sloužil na vaší pirátské lodi, je už dávno pryč, a já teď řeknu těmto pánům, co..."

"Nic jim neřekneš," zvolal Antonio de Mediána a chopil se posledního a jediného prostředku, jak by se mohl zachránit.

"Vím sám, co mám dělat. Tiburcio Arellano, jsi Fabián de Mediána, můj synovec. Pojď do mé náruče!"

Hrabě rozpráhl paže, avšak Fabián ustoupil.

"Hrabě Antonio, můžete odpřisáhnout, že jsem opravdu váš synovec?"

"Dal jsem tě jako dítě vysadit do loďky a nevím, kdo tě zachránil a co se s tebou později stalo. Avšak tvoje podoba, jizva na tváři a skutečnost, že v tobě tvoji společníci už dávno poznali hraběte Fabiána, jsou pro mě dostatečným důkazem."

"Přísahaňte!"

"Přísahám, zeje to pravda, a předávám ti tyto dva prsteny. Jeden je pečetní prsten rodu Mediánů a nosil ho tvůj otec.

Druhý měla na prstě tvoje matka. Vzal jsem ji oba, když... zahynula dýkou tohoto muže."

"Ale na váš rozkaz," vybuchl Cuchillo. "Vrah nejsem já, ale vy!"

Fabián si vzal oba prsteny a přitiskl si je ke rtům.

"Otče, matko!"

Víc nebyl schopen říci. Padl na kolena a velmi hlasitě se rozvzlykal.

Ať už to bylo tím, že chladného Antonia de Mediána opravdu dojala Fabiánova bolest, anebo se tím chtěl jen zachránit - odvážil se vyjít z kruhu a přistoupit k Fabiánovi.

"Dostaneš ještě víc věcí, kterých se dotýkaly jejich ruce. Moje srdce bylo tvrdé, ale promluvil pro tebe už jednou - když jsem tě chtěl na haciendě děl Venado zabít a ty jsi nám unikl. Nevěděl jsem, jestli tuhle výpravu přežiju, a zanechal jsem ve svém pokoji písemné přiznání."

Hrabě položil Fabiánovi ruku na rameno. Mladík však rychle vyskočil.

"Sundejte tu ruku, hrabě Antonio de Mediána! Jste bratr mého otce a nechci, abyste zemřel, ale nedotýkejte se mě! Na vaší ruce lpi krev mé matky, kterou jste dal zavraždit."

Se zjevně předstíranou odevzdaností se hrabě vrátil zpátky do kruhu. Vytáhl z obleku poznámkový blok, napsal na prázdný list pár slov, vytrhl ho a podal Fabiánovi.

"Nemůžu tvé srdce nutit, Fabiáne! Třeba začne později bušit jinak. Chci ti však dokázat, že k tobě už necítím nepřátelství. Hacienda děl Venado patří mně - don Agustín Pěna je pouze nájemce - a ty jsi můj jediný dědic. Dobře poslouchejte, señores, abyste mu to mohli dosvědčit! Jestli se nevrátím, nebo jestli se nevrátím s tebou, dejte Penovi tyto řádky. Přijme tě jako svého pána a zavede tě do mých pokojů. Otevři psací pult a stiskni pero na pravé straně výklenku - najdeš tam přiznání, o kterém jsem mluvil."

Fabián si lísteček schoval.

"Vezmu si ho, doně Antonio, protože vám odpouštím, že jste mi usiloval o život, a nechám na Bohu, aby vás odsoudil za smrt mé matky, ale..."

"Okamžik," skočil mu do řeči Pepe, "milost mu dát nemůžete, señore Fabiáne. Já mám na ruce taky prsten, podívejte se! Dal mi ho kdysi v Ense-nadě, abych mlčel, a tak jsem se stal spoluvíníkem jeho hrůzného činu. Odpustit mu můžete, jestli chcete, ale milost dostat nesmí. Žádám, aby byl potrestán!"

"Pepe," obrátil se k němu Fabián, "moje přání pro vás nic neznamená?"

"Znamená pro mně víc, než si myslíte, ale copak nechápete, že byste musel pustit i Cuchilla, kdybyste dal milost hraběti Antonioví?"

"Čeho se dopustil na mně a na mé matce, odpouštím i jemu. Ale Cuchillo zavraždil taky Marka Arellana a já jsem přísahal své nevlastní matce, že zemře, jestli ho dopadnu."

Cuchillo slyšel jeho slova, viděl jeho výhrůžnou tvář a pochopil, že k němu Fabián nebude shovívavý. Zatím měl ještě na útěk dost času, ale hlavní viník mu rozhodně nesměl uniknout.

"Milost, doně Fabiáne!" zvolal. "Nemůžete současně odpouštět i ztracovat. Vzdám se bez odporu bonanzy, budu vám sloužit do konce života a..."

Fabián ho prudce přerušil.

"Mlčte! Namáháte se zbytečně!"

"Pak tedy zemře i on!"

V témž okamžiku Cuchillo vytáhl nůž, který mu z neopatrnosti nechali, skokem se ocitl u hraběte de Mediána a zabodl mu ho do prsou až po stěhku. Než ho Fabián mohl zadržet, doběhl k pyramidě a zmizel za ní.

Muži se chtěli vydat za ním.

"Stůjte!" zahřměl Bois-rosé. "Dozorce jsem já! Patří mně!"

Dlouhými skoky pádil k pyramidě.

"Stůjte, Cuchillo!"

Cuchillo by mu možná unikl, ale po koupeli ve studeném jezeře ho rána na noze bolela tak, že nemohl utíkat. Slyšel volání Bois-rosého, ale neuposlechl ho.

"Stůjte!" opakoval zálesák.

Když Cuchillo nedbal ani na tento rozkaz, stiskl lovec spoušť. Cuchillo padl na zem a skutálel se do jezera nedaleko místa, kde se předtím schoval.

"Je mrtvý," zamumlal Bois-rosé a otočil se.

"Jsou mrtví oba," dodal Pepe, "ani jsme nemuseli vynést rozsudek!"

Fabián stál u strýcovy mrtvoly. Ostatní k němu přistoupili, ale neodvážili se přerušit jeho mlčení. Fabiánův pohled spočíval na těle muže, který mu byl od přírody tak blízký, ale stal se už v dětství jeho nejhorším protivníkem. Potom se Fabián konečně otočil.

"Existuje věčná spravedlnost, otče, které nemůže dosáhnout žádný pozemský soudce. V dalekém Španělsku se stal zločin - a tady za mořem svede Bůh v tutéž hodinu a na téměř stejném místě, kam snad ještě nevkrčila noha bělocha, pachatele dohromady s těmi, na nichž se prohřešili."

"Señore Fabiáne, mluvíte mi ze srdce," odpověděl Pepe Dormilón. "Když jsem stál v Elanchove před hrabětem Antoniem a připomněl mu jeho čin, zasmál se mé hrozbě. Tu jsem mu řekl: Existuje soudce, kterému neuniknete. Najde si vás, i kdybyste před ním utekl do té nejvzdálenější divočiny! Jak vidíte, tato věštba se splnila do slova a do písmene. Chtěl jste mu dát milost a předat ho spravedlnosti Boží. Bůh ho však odsoudil rychleji, než jsem chtěl já. Jsme pomstěni."

"Teď se však zachovejme jako křesťané. Nenecháme hraběte Antonia de Mediána roztrhat supy, ale najdeme mu klidný hrob."

"Ano, pochováme ho," souhlasil Pepe, "a s ním i prsten, který už splnil svůj účel: připomínat mi pomstu."

"Nejlépe bychom ho mohli pohřbit do náčelníkovy hrobky," prohlásil zálesák. "Podívejme se, jestli se dá otevřít!"

Muži vylezli na skalní kužel a objevili vchod, uzavřený těžkým balvanem. Obrovitému Kanadánovi se ho podařilo odvalit. Potom se Fabián spustil na lase do klesající chodby. V hrobce, nepříliš vysoké a široké, byla naprostá tma. Fabián šmátral kolem dokola a nahmatal náčelníkovu mrtvolu, která zde zřejmě ležela už dlouho a byla úplně zkamenělá. Pro mrtvolu hraběte de Mediána tam bylo ještě místa dost. Proto vylezl Fabián nahoru a s ostatními vynesl mrtvolu hraběte na vrchol skaliska. Potom Bois-rosé smekl a odříkal krátkou modlitbu, po níž se Diaz spustil do hrobky, aby tam uložil mrtvolu velitele zlatokopecké výpravy.

Nakonec muži opět uzavřeli vchod balvanem, a to tak pečlivě, že po sobě nezanechali sebemenší stopu. Když byli hotovi, přistoupil Bois-rosé s odhalenou hlavou k Fabiánovi a podal mu ruku.

"Teď jsi, synu, hrabě de Mediána a patří ti nejen bonanza, ale všechno, co po sobě don Antonio zanechal. Skláním se před tebou jako první z tvých služebníků a prosím tě jen, abys mi ve svém srdci vyhradil místočko na dobu, kterou mi ještě Bůh na zemi dopřeje!"

Fabián ho láskyplně objal.

"Nejsi můj služebník, ale můj otec a najdeš u mě lásku a úctu, jaká otci přísluší, teď a navždy."

Pepe mu také podal ruku.

"Done Fabiáne de Mediána, nezapomeňte na Pepeho Spáče, až se jednou stanete velkým pánem!"

"Abyste se jím stal," dodal Diaz, "budete možná někdy potřebovat naše svědectví. Počítejte přitom i se mnou, señore. Nikdy nezapomenu na den, kdy jsem s vámi a Náčelníky savany soudil granda vaší hrdé vlasti!"

"Señore Diaz, přidejte se k nám!" požádal ho Fabián. "U výpravy vám štěstí nekvete. My si budeme vašeho doprovodu vážit víc než dobrodruzi, s kterými jste táhl až dosud."

"Děkuju vám, doně Fabiáne. Rád bych splnil vaše přání, ale byl jsem podřízen donu Estebanovi a musím teď zaujmout jeho místo. Vráťte se sami, nebo pojedete se mnou do našeho tábora?"

"S muži z vaší výpravy nemáme nic společného," řekl Bois-rosé, "a o samotě se cítíme bezpečnější než s nimi."

"Ale jak chcete vytěžit poklady bonanzy, když s sebou nemáte ani koně, ani povozy?"

Bois-rosé a Pepe pohlédli tázavě na Fabiána, který hleděl zamyšleně do země.

"Otče," řekl potom, "nebudeš se na mě hněvat, když tady ten poklad nechám?"

"Cože?" zvolal udivený Diaz, "vy chcete, aby poklad, za který by se dalo koupit království, padl do rukou divochům nebo členům naší výpravy? Vždyť je to vaše nepopíratelné vlastnictví!"

"Vy jste se ho přece vzdal před chvílí taky?" usmál se Fabián.

"Protože jsem věděl, že nepatří nám, ale vám."

"Nechci ho nechat ani vašim zlatokopům, ani Indiánům..."

"Panenko Marijá, co s ním tedy chcete udělat? Myslete jen na ten obrovský balvan, který stál život Orocheho!"

"Řekl jste správně, Pepe, že stál Orocheho život. Zlato má ďábelskou moc. A vy, señore Diaz, uvažte, že Marco Arellano, většina členů vaší výpravy a teď i hrabě Antonio de Mediána a Cuchillo zaplatili za svou touhu životem. Zakopáme a ukryjeme zlato tak, že ho nikdo nenajde. Později nastane možná doba, kdy ho budeme potřebovat a kdy se nám podaří dopravit ho do bezpečí."

"Máš pravdu, synu," souhlasil s ním Bois-rosé. "Pojďme na naleziště, podíváme se, co se zlatem!"

Vidět takovou spoustu svůdného zlata a nepodlehnout jeho moci, dokážou jen takoví muži jako tito čtyři zálesáči.

Přesto byl hlavně Pepe přímo omámen pohledem na lesklé valouny, které pokrývaly celé údolí.

"Chopte se nožů a sekýr a pomozte mi!" požádal Fabián své druhy.

Měkká půda jim nekladla velké překážky, a tak se jim podařilo do večera ukrýt zlato tak, že by ho mohla najít jen zasvěcená osoba.

"Až potud jsem vám musel pomáhat, señores," řekl potom Diaz. "Teď mě však volá povinnost. Co budete dělat dál?" "Je už tma," odpověděl Bois-rosé. "Zůstaneme tady a utáboříme se nahoře na pyramidě, kde bychom byli nejlépe chráněni před případným útokem."

"A zítra ráno," dodal Pepe, „se vydáme po Barajově stopě. Je jediným nepovolaným, kdo bonanzu zná, a proto ho musíme tak či onak umlčet."

"Udělejte to," souhlasil Diaz. "Zavraždil Orocheho a musí být potrestán. Pokud jde o mne, můžete si být jisti, že se ode mne o zdejší zlatě nedoví nikdo ani slovíčko. Patří vám, doně Fabiáne! A teď buďte sbohem."

"Sbohem! A kdybyste potřeboval pár statných paží, tak víte, kde nás ráno najdete," odpověděl Bois-rosé. "Divil bych se, kdyby váš tábor nenavštívili v noci zase rudokožci."

Muži si podali ruce.

"A přijměte můj dík za pomoc, kterou jste nám dnes poskytl, señore Diaz!" řekl Fabián. "Snad se naskytne příležitost, kdy vámji budeme moci oplatit."

"Poděkovat musím já vám. Ušetřili jste velkoryse můj život, zatímco já jsem se k vám zachoval nepřátelsky. A zúčastnit se soudu byla moje povinnost. Buďte sbohem!"

"Buďte sbohem!" ozvalo se za odcházejícím Diazem, který rychle zmizel ve tmě a jeho kroky dozněly v tiché noci.

Lovci odnesli pušky hraběte Antonia a Cuchilla a deky a sedla ze zabitých koní na pyramidu a utábořili se tam.

"Oheň si tady rozdělat nesmíme," prohlásil Bois-rosé. "Byl by vidět na velkou dálku a přilákal by sem nepřátele." "Tak si dáme k večeři něco studeného," rozhodl Pepe a vyndal sušené maso. Bois-rosé nabídl každému trochu pinole, oblíbené mexické potrawy z rozdrčené kukuřice smíchané s trochou cukru a skořice.

Po tomto prostém jídle požádal Fabián, aby mu přenechali první hlídku. Poslední události na něj zapůsobily tak silně, že chtěl být sám se svými myšlenkami. Sedl si na kámen na kraji plošiny a jeho přátelé se zabalili do dek a zavřeli oči, aby se spánkem posilili na další dobrodružství.

OBLEHANÍ

Zajatý Baraja byl opřený o dubový kmen, k němuž ho přivázali. Viděl před sebou smrt v té nejhorší podobě: skupina rudokožců kolem něj předváděla strašlivý tanec. Ostatní čekali, že Černý pták vydá už brzy pokyn k mučení zajatce, strhli železná kování z hořících povozů a rozžhovovali je v ohni, další přitesávali kůly a brousili nože.

Baraja si protrpěl už teď muka bolestné smrti. Vzpomínal na vyprávění starého Benita a byl by teď vděčný střelci za milostivou kulku, která by ho vykoupila z pomalého umírání.

Tu k němu přistoupil jeden z Indiánů. Přes prsa se mu táhla rána, kterou mu způsobila dýka bělocha a z níž dosud crčela krev. Indián si do ní namočil prst a namaloval na Barajovu tvář čáru od čela po bradu.

"Bílý muž mi dá polovinu své tváře. Polovina jeho čela, jedno oko a jedna tvář patří mně. Vezmu si je, když bude ještě naživu."

Pak k němu přistoupil další.

"Skalp bledé tváře patří mně. Já jsem ji zajal," řekl a rozmáchl se nožem tak těsně nad Barajovou hlavou, že zajatci připadalo, jako by už cítil jeho špičku.

Třetí Indián na něj vrhl zlostný pohled. "Bude mít bledá tvář odvahu zazpívat svůj smuteční zpěv? Jestli bude mlčet, vyříznu mu jazyk z jeho lstivých úst!"

Tu se kolem dokola ozval na znamení netrpělivosti mnohohlasý křik. Indiáni si přáli, aby jim už náčelník předal oběť. Černý pták vstal, aby jim vyhověl.

Barajova hodinka smrti však ještě nenastala. Z temné noci přistoupila k ohni, u něhož seděl náčelník, cizí postava v oblečení Papagů.

"El Mestico!" zvolal Antilopa, sedící po boku Černého ptáka.

"Ano, El Mestico," odpověděl hrdě bandita. "Přichází pozdravit své rudé bratry." ~"

"Po jakých pěšinách kráčely nohy mého bratra?" zeptal se náčelník.

"Jeho pěšina vedla do země bledých tváří, kde synové Apačů uloupili koně."

Černý pták zbystřil pozornost.

"Viděl můj bratr Apače?"

"Viděl je a bojoval po jejich boku. Statný dub padl rukama bělochů a s ním všechny rudé tváře."

El Mestico přinesl náčelníkovi špatnou zprávu, ale na Indiánově nehybné tváři se nepohnul jediný sval.

"Jsou teď ve věčných lovištích u Velkého ducha. Černý pták se však vydá k bledým tvářím a odnese si za každého svého syna dvacet skalpů. Necht' se můj bratr rozhlédne: půda se už dnes napila krve bělochů. Naživu zůstal jediný, a ten stojí u kůlu, aby vítězství Apačů doprovodil svým nářkem."

El Mestico pohlédl na zajatce.

"Dovolí můj rudý bratr, abych si s bledou tváří promluvil?"

"Můj bratr může dělat, co chce."

Bandita přistoupil k Barajovi.

"Jak se jmenujete?"

"Baraja."

"Patříte k výpravě, kterou do země Apačů přivedl z Tubaku jistý don Esteban?"

"Ano."

"Našli jste zlato?"

Zajatcova tvář se rozjasnila. Poznal podle řeči, že El Mestico není Indián, a hned ho napadlo, jak se zachránit.

"Ano."

"Kolik?"

"Tolik, že by se za něj dala koupit celá Sonora."

"Caramba, vy žertujete i u mučednického kůlu!"

"To by mě nikdy nenapadlo. Říkám vám, že jsem videi kusy zlata velké jako moje pěst, a bylo jich tolik, že by zaplnily celé vozy! Byl tam balvan, velký nejméně jako moje hlava. Chcete ho?"

"Sakra, jak bych nechtěl!"

"Tak mě osvobodte! Když mě zachráníte, zavedu vás na to naleziště."

Mestic se mu podíval do očí, jako by mu chtěl proniknout až do hloubi duše.

"Mluvíte pravdu?"

"Ano, při Panence Marii!"

"Kdo zná bonanzu ještě?"

"Tři běloši, kteří tam teď táboří."

"Tři? Jejich dny jsou spočítané! Řekněte, slyšel jste už někdy o El Mesticovi?"

"Ano, o El Mesticovi a Mano-Sangrientovi."

"El Mestico jsem já. Teď jistě víte, že vás ode mne čeká něco ještě horšího než od Apačů, jestli se mě pokusíte napálit."

"Nelžu vám," odpověděl Baraja a zíral na obávaného banditu vytřeštěnými očima.

"Tak dobře, pokusím se vás osvobodit."

Potom se El Mestico vrátil k Černému ptákově.

"Černý pták nebude bílou tvář mučit."

"Budeji mučit."

"Ne, protože si to přeje El Mestico. Můj rudý bratr pustí bledou tvář na svobodu."

Černý pták tázavě zvedl oči. Pro přátelství El Mestice byl dokonce i Apač ochotný přinést oběť, ale něco podobného od něj bandita dosud nežádal.

"Bílá tvář zemře."

"Zaplatím za ni svému rudému bratrovi výkupné."

"Jaké?"

"Několik set koní bílých tváří i s pastevci."

"Bílá tvář zemře."

"Zůstane naživu, protože El Mestico za ni zaplatí ještě skalpem nejslavnějšího Komanče, jakého zná savana."

"Jak se jmenuje ten psí syn?"

"Sokolí oko."

"Sokolí oko?" V náčelníkových očích se zlostně zablýsklo a také Antilopa nedokázal skrýt překvapení. "Mluví můj bratr pravdu?"

"Copak El Mestico už někdy lhal?"

"Černý pták věří svému bratrovi. Dostane opravdu skalp Sokolího oka?"

"Ano."

"A kde najde koně a pastevce bledých tváří?"

"Nechť mi dá můj bratr dvanáct bojovníků, kteří připraví Komanče o skalpy, a se zbytkem mužů se okamžitě vydá k Bizonímu jezeru, kde se s ním sejdu. Bledé tváře tam přijdou i se svými stády."

"Kdy tam má Černý pták být?"

"Po čtyřech sluncích."

"Můj bratr dostane zajatce. Vezme si dvanáct apačských bojovníků a odejde s nimi. Po čtyřech sluncích na něj Černý pták bude čekat s celým kmenem u Bizoního jezera."

Když El Mestico odešel, řekl Černý pták běžci Antilopovi:

"Černý pták je zraněný. Nemůže chodit ani jezdit na koni. Dovede své bojovníky k Bizonímu jezeru na válečných kánoích."

"Nechtěl pronásledovat tři bílé lovce?"

"Náčelníci lesů jsou silní a chytří. Půjdou podél vody a Apači je dohoní. Nechť si Antilopa vezme deset bojovníků a vydá se po jejich stopě. Černý pták na něj počká u Bizoního jezera."

Zatímco bystrý a obratný náčelník rychle navrhl plán dalšího tažení, El Mestico přistoupil k Barajovi a přeřl mu pouta.

"Jste volný, ale půjdete se mnou. Jestli se pokusíte o útěk, bude vás to stát život."

Rudokožci projevili nespokojenost s osvobozením zajatce, ale uklidnili se, když uslyšeli, jakou cenu za něj dostanou.

El Mestico si vybral dvanáct statných bojovníků a odešel s nimi. Černý pták shromáždil u dohořívajícího ohně ostatní a zamířil s nimi k řece. Místo, které se mělo stát dějištěm barbarské slavnosti, bylo záhy opuštěné.

Kus od tábora čekal na El Mestice otec. Jejich rozhovor vyslechl Diaz a rychle se rozjel k Údolí zlata. Byla však temná noc a Cuchillův klopý-tající kůň byl tak unavený, že nepádl dost rychle. Kromě toho Diaz ve tmě několikrát zabloudil. Proto dorazil k pyramidě jen pár minut před Indiány.

Tři lovci se zatím střídali na hlídce a zbytek noci prospali. Právě když zálesák Bois-rosé vzbudil Pepeho, aby mu předal hlídku, zaslechl zvuk blížících se koňských kopyt.

"Jezdec, Pepe! Kdo to může být?"

"Nejspíš uprchlík ze zlatokopeckého tábora, odkud jsme slyšeli střelbu. Možná že zvítězili rudokožci a zlatokopové prchají do všech stran."

"Míří přímo k nám."

Jezdec dojel opravdu až k pyramidě.

"Señore Bois-rosé, señore Pepe, doně Fabiáne!"

"Ach, to jste vy, señore Diazí," odpověděl Bois-rosé, který ho hned poznal po hlase. "Co se děje, že jste se tak neočekávaně vrátil?"

"Musím vás varovat. Indiáni jsou pány savany. Unikli jsme jim jen já a Baraja, který se vrátil do tábora. Zradil vás rudokožcům, kteří jedou těsně za mnou, aby se zmocnili bonanzy."

"Sakra, to bude asi nejlepší, když se uklidíme stranou."

"To nemůžete, protože nemáte koně, a Indiáni jsou už blízko."

"Tak pojd'te sem nahoru k nám. Naši pevnost nedobudou."

"Musím hned k Bizonímu jezeru varovat dona Agustína Pěnu. Apači ho tam chtějí přepadnout."

"Tak jed'te rychle, señore Diazí," zavolal Fabián, který se během rozhovoru také probudil. "Jed'te, ať jste tam včas, a pozdravujte haciendera a jeho dceru! Vydáme se co nejdříve za vámi!"

"Kolik rudokožců vás pronásleduje?" zeptal se Pepe.

"Jen dvanáct. Ostatní zřejmě odjeli taky k Bizonímu jezeru."

"Jen dvanáct? S těmi budeme snadno hotovi."

"Jsou s nimi dva muži přestrojení za Papagy."

"Však je poznáme!"

"Tak tedy hodně štěstí! Adios!"

Diaz otočil koně a tryskem odjel.

Tu se- z míst, kde ležel zastřelený kůň, ozvalo vytí šakala.

"Šakal našel kořist," poznamenal Pepe.

"Myslíte?" zeptal se Fabián. "Zdálo se mi, že ten zvuk nevydalo zvíře, ale člověk."

"To je možné, synu," řekl Bois-rosé. "Máš mladší uši a rozlišuješ zvuky lip. Třeba se sem jeden Indián připlížil napřed, aby vyzvěděl, jestli jim nehrozí nebezpečí."

"Co dovedou oni, umíme taky!" prohlásil Pepe a při posledním slově už zmizel za okrajem pyramidy.

"Zůstaň tady, Pepe!" varoval ho polohlasem Bois-rosé, ale jeho hbitý přítel ho už neslyšel.

Sklouzl co nejtíšeji po stěně pyramidy a pak se opatrně plížil směrem, odkud se ozvalo šakalí zavýtí. Dostal se šťastně až do blízkosti zastřeleného koně a přesvědčil se, že se Fabián nepletl. Kousek stranou stáli tři muži, kteří o něčem jednali, a Indiáni se drželi poblíž zdechliny. Dormi-lón se za balvany dostal tak blízko, že se mu podařilo rozhovor vyslechnout.

"Údolí zlata leží za tímhle návrším. Lovci však odnesli celý poklad do náčelníkova hrobu."

"Naše cesta tedy vede přes jejich skalpy. Táboří tam nahoře?"

"Ano. Viděl jsem, že se tam chystají přenocovat."

"Určitě postaví hlídku, i když netuší, že sem přijdeme. Znáám tenhle kraj velice dobře, protože si tamhle za kopcem ukládáme kánoe, když jsme na území Apačů. Tři stateční lovci můžou pyramidu bránit proti celému indiánskému kmeni, pokud na ně nepřítel nezaútočí z návrší, odkud padá do propasti vodopád. Proto ho musíme obsadit, dřív než se lovci dovědí, že jsme tady. Zanecháme tu jen hlídku, aby nemohli uprchnout tímhle směrem, až po rozednění zasypeme pyramidu kulkami."

Muž se obrátil k Indiánům a vydal jim patřičný rozkaz. Osm Apačů vytvořilo řetěz přes celé údolí. Čtyři zbývající se s třemi muži odebrali velkým obloukem kolem náhrobku ke strži, kudy minulého dne vystoupili nahoru Baraja a Oroche. Pepe je nemohl napadnout, přestože by to udělal strašně rád. Věděl, že by se s přáteli dostal do velmi povážlivé situace, kdyby je nepřítel opravdu mohl zasypat kulkami shora. Proto se stejně opatrně vrátil na pyramidu. Přátelé ho přivítali s úlevou, protože si o něj už dělali starosti.

"Tak co?" zeptal se zálesák.

"Viděl jsem je všechny. Přijelo sem opravdu dvanáct rudokožců a tři běloši včetně seňora Baraji. Ten jim nalhal, že jsme zlato uklidili do vnitřku pyramidy."

"Ach," pochopil hned Bois-rosé, "Indiáni ho zřejmě zajali a Baraja jim slíbil zlato jako výkupné. Jakmile se ocitl z nejhorší venku, začal svého slibu litovat a snaží se z něj vylhat. Třeba se spoléhá, že se navzájem povraždíme a jemu že se podaří utéct a stát se jediným vlastníkem bonanzy. Kdejsou?"

"Rozdělili se. Osm rudokožců nás odřízlo od savany a ostatní se vydali na kopec nad vodopádem, aby nás odtud mohli ráno ostřelovat."

"Vymyšlené to mají dobře!"

"Ještě máme čas zmizet odtud. Směrem k návrší zůstala cesta otevřená."

"Snad nemáte strach, Pepe?" zeptal se Fabián.

"Señore, tuhle otázku dovoluji jen vám! Jejich kulky k nám z kopce doletí, a jestli by nebyla velká škoda dvou starých mládenců, jako jsem já a zálesák Bois-rosé, nerad bych viděl, aby ve stepi přišel o skalp mladý hrabě de Mediána."

"Jen klid, Pepe," uklidnil ho Bois-rosé, "Fabián to nemyslel tak zle."

Ríkám ti, že se od bonanzy nehnu, dokud by ji někdo mohl prozradit nepříteli. Naše situace není zase tak hrozná, jak se ti zdá. Máme tři výborné pušky, Cuchillovu karabinu a anglickou pušku dona Estebana - a to mi připadá dost proti dvanácti rudokožcům a třem bílým mizerům, pro které je skoro škoda kulky."

"Ale co naše nevýhodná pozice?"

"Můžeme ji vylepšit. Máme tu sedla a deky a povaluje se tu dost kamenů, abychom z nich ještě v noci postavili zídku, za kterou budeme zcela v bezpečí."

Bois-rosé měl pravdu, a tak se všichni tři dali hned do práce. Dva mohutné smrky, jejichž kořeny prorůstaly až do náhrobku, měly husté větve svěšené hluboko k zemi. Ze sedel a dek vytvořili muži také mezi nimi stěnu, za kterou se mohli dobře skrýt.

"Tak, a jsme hotovi," prohlásil Bois-rosé. "Tyhle deky nás kryjí skoro lip než kameny, jejichž střepiny by nás mohly zranit. Teď se můžeme skvěle bránit. Zbrani a střeliva máme dost, a tak jsem zvědav, jestli zvítězí Náčelníci savany nebo ti rudí a bílí darebáci!"

"Do té doby nám zbývá ještě pár hodin. Jsem na řadě na hlídku. Jděte si lehnout, zítra budeme určitě potřebovat všechny síly."

Zálesák se klidně zabalil do deky a usnul tak pevně, jako by mu vůbec nic nehrozilo. S Fabiánem tomu bylo jinak. Po včerejších událostech byl tak rozrušený, že raději zůstal s Pepem na hlídce.

Povídali si spolu šeptem, a když se na východě začalo nebe barvit do ruda, zmlkli docela.

Za chvíličku už viděli do roviny pod sebou a zjistili, že Indiáni, kteří tam v noci hlídali, odešli do kopců. Tam se však dosud válela hustá mlha, která zatím obléhatelům bránila pozorovat, co se děje na pyramidě.

Rozednívalo se stále víc a víc. Větr sílil a po chvíli docela rozehnal mraky i mlhu.

Pak lovci spatřili, co přes noc podnikli jejich nepřátelé. Okraj stezky, vedoucí na vrcholek kopce, zamaskovali keři a větvemi, za nimiž je nebylo vůbec vidět.

"Teď už je dost světla, aby na nás mohli vyslat první kulky," řekl zálesák. "Ale co má znamenat tohle? Nad křovím se pohybuje ruka na značení, že s námi chtějí vyjednávat. Ze zdvořilosti jim to dopřejeme."

Bois-rosé zvedl také ruku nad kamennou zídku a vyjádřil tím svůj souhlas.

Tu se na otevřeném prostranství zvedla jakási postava.

"Panenko Marijá, znáš toho chlapa, Bois-rosé?" zeptal se překvapený Pepe.

"Sang-mélé, opravdu, ten loupežný vrah! Kde je on, tam bude jistě i jeho otec Main-rouge!"

"Děkujeme Bohu, že ty mizery máme konečně před sebou!"

"Ano, je to on," potvrdil také Fabián. "Co nejdřív se dozví, jak dovedu zacházet s jeho puškou."

Vtom se ozval El Mesticův hlas. Kdyby nevěděl, že před sebou má bílé lovce, určitě by se neodvážil stoupnout si před nepřátelské pušky.

"Kdo je to tam dole na náhrobku?" zeptal se.

"To se hned dozvíš, ty padouchu!" odpověděl mu Kanadčan hromovým hlasem.

Vstal a jeho obrovitá postava čněla vysoko nad zídou. Vzápětí vyskočil i Pepe a stoupl si vedle něj. Indiáni se na druhé straně dali do radostného křiku. Poznali lovce, kteří jim na řece Gile tak nepochopitelně zmizeli i s ostrůvkem.

"Velký orell!" zvolal El Mestico.

"A Zápalný blesk!" dodal Pepe, opírající se o hlaveň pušky. "Kde jste nechali toho starého mizeru, co si říká Main-rouge?"

Tu se vedle městice zvedla hubená, šlachovitá postava jeho otce.

"Tady je, prohlédněte si ho!" zavolal a zašklebil se. "Mám pocit, že se už známe?"

"Ode dne, co vás rána pažbou přesvědčila, že vlasy jiných lidí nevyrostly na vaší hlavě. Co od nás chcete dneska?"

"To hned uslyšíte. Máte pod sebou poklad?"

"Poklad? Jaký myslíte?"

"Zlato z bonanzy."

"Co je vám do toho?"

"Vydejte nám ho!"

"Ach! A potom?"

"Potom můžete klidně odejít."

"Výborně. Se vším všudy?"

"Se vším všudy, ale beze zbraní."

"Tak poslouchejte: Jestli s námi chcete vyjednávat, musíte s námi mluvit jako s muži, které nezastrašíte výhrůžkami a neoklamete lhaním. Řekněte otevřeně, co od nás chcete, a dostanete od nás otevřenou odpověď!"

El Mestico mávl rukou a vzápětí k němu přistoupil Indián. Zatímco s ním hovořil, zálesák prohledával pohledem protější křoviska.

"Pepe, vidíš tu hlaveň ve větvích keře napravo?"

"Ano."

"Měj se na pozoru! Jakmile se objeví záblesk, padni k zemi!"

"Jen žádný strach! Ten chlap mě odtamtud stejně netrefí."

"Zato já jeho!" ujistil ho Bois-rose apokhodlně se natáhl na zem a prostrčil ústí hlavně tak opatrně mezi dvěma kameny, že ho shora nemohli vidět.

"Vy ty dva bandity znáte?" zeptal se Fabián.

"Trochu, synu. Jednoho krásného dne šel Pepe pro vodu a já ještě spal. A tihle dva lotři mě přepadli a svázali, dřív než jsem se stačil probudit. Chtěli mi ukrást kůže - bobří kůže a moji vlastní. Mainnmxge mi už jednou objel nožem kolem hlavy, ale vtom se vrátil Pepe a vysvětlil mu pažbou pušky, komu ta kůže patří. Nechali jsme je tehdy běžet, ale měli jsme jeraď-ši poslat do věčných lovišť."

Tu se naproti opět ozval El Mestico.

"Vzdejte se nám na milost a nemilost!"

"Komu?"

"Mně. Apač jménem Černý pták po vás hrozně touží - a tak vás k němu odvedu."

"Už jste domluvil?"

"Ano."

"Tak slyšte naši odpověď: Jeden z nás má vaši pušku. Teď ochutnáte její kulky!"

"Má moji pušku?" opakoval El Mestico nechápavě.

Tu vstal Fabián.

"Chcete se s ní rozloučit ještě jednou?" zeptal se a ukázal mu ji.

"Sakra, Tiburcio Arellano! V tom případě se na milost nespolehejte. Palte!"

El Mestico, Main-rouge a Indián zmizeli a hned nato se na protějším kopci zablýsklo z pušky. Ale to už leželi na zemi i Pepe a Fabián. Zrádná kulka udeřila do kamene, zato naproti se ozval hlasitý výkřik, neboť současně se zablýsknutím na protějším kopci stiskl spoušť i Kanadčan a jeho kulka zasáhla cíl. Začal boj - k neprospěchu obléhatelů, kteří svou zradu zaplatili prvním mrtvým.

Pepe vytáhl nůž a udělal zářez do kmene jednoho ze smrků.

"První rudokožec. Zbývá jich ještě jedenáct!"

"Anebo: Tři běloši, zbývají ještě dva," řekl zálesák. "Křoví, odkud vyšel výstřel, je dost řídké a mám dojem, že jsem za ním neviděl tmavou, ale bílou tvář."

Jeho mínění se hned potvrdilo. Šest rukou na protější straně zvedlo nad keře bělocha, kterému zřejmě projela kulka hlavou.

Hned nato mrtvola přepadla přes okraj skály a zřítila se do propasti vedle vodopádu.

"Baraja!" řekl Fabián.

"Ano, Baraja," potvrdil Bois-rosé. "Boží spravedlnost ho pohřbila na stejném místě, kde našla smrt jeho oběť."

"A tato spravedlnost," dodal Bois-rosé, "ho zahubila jako prvního v boji, o který se zasloužil. Tím je umlčen poslední člověk, který by mohl bonanzu prozradit. Teď už o zlato nepřijdete, doně Fabiáne!"

"Podle lživých slov zrádce se banditi zřejmě domnívají, že jsme ho uložili do hrobu tady pod námi, a jeho skutečný úkryt nikdy nenajdou."

"Ale zneuctí místo posledního odpočinku tvého strýce, synu. Proto doufám, že se nám podaří zneškodnit jich tolik, aby je na to přešla chuť. Rozdělíme si jejich postavení na tři úseky a budeme každý hlídat puškou jeden z nich. Já si беру pravou část k tomu psímu vinu, ty si, Pepe, vezmeš levý okraj až po ořešák, a ty, Fabiáne, prostředek."

"To si tedy na jednoho mizeru hned posvítím!" řekl klidně Pepe. "Ať jsem papež, jestli si nepostavil vigvam za tím malým cypřišem!"

Pepe si pevně opřel pušku, chvíličku mířil a potom stiskl spoušť. Hlasitý výkřik prozradil, že zasáhl cíl.

"Ještě že jsou tak laskaví a dají nám vědět, že jich zbývá už jen jedenáct," zasmál se Pepe.

"A další přijde na řadu teď," dodal Fabián.

Pak zahřměla také jeho puška a opakovaný výkřik dosvědčil, že dodržel slovo.

Teď panoval naproti pár minut klid, ale pak třeskly všechny pušky, které nepříteli zbývaly, a kulky se odrážely od kamenů před lovci i za nimi, ale ani jedna jim neublížila.

Následovalo ještě několik takových salv, ale se stejným výsledkem. Ukázalo se, že opevnění, které si v noci postavili, skýtá lovcům dokonalou ochranu.

"Jen ať si plýtvají střelným prachem a kulkami! My budeme střílet jen najisto," rozhodl Bois-rosé.

"Chtějí nás přimět ke stejnému plýtvání," poznamenal Pepe. "Vidíš na mém úseku ta pera, vystrčená nad keře? Přivázali je na větev a myslí si, že na ně budeme střílet."

"Větev zabodli do země, protože se pera ani nepohnou. Jen je nech! Až uvidí, že se nedáme oklamat, ztratí trpělivost a větvi zahýbají. Jeden z nich se k ní připlíží a natáhne po ní ruku. Pak zamíříš ty dvě stopy od větve vlevo a já vpravo - a jsem si jist, že toho chlapa trefíme!"

Po chvíli se ukázalo, že zálesák uvažoval správně. Pera se pohnula.

"Pal, Pepe!"

Obě pušky vystřelily naráz - a vzápětí se znovu ozval zběsilý řev.

"Udělej další zářez, Pepe, abychom se nepřepočítali!"

Pepe ho ochotně uposlechl.

"Ještě devět. Jestli to půjde takhle dál, můžeme si za dvě hodiny odnést čtrnáct skalpů."

"Tak rychle se z toho nedostaneme, Pepe. Apači pochopí, že tenhle způsob boje není k ničemu. Uspořádají válečnou poradu a pokusí se vymyslet něco lepšího."

A opravdu, na protější straně nastal klid. Minula hodina, a neozval se ani hlásek a nic se ani nepohnulo.

"Mám dojem, že je nic nenapadá. Ale přesto by bylo výhodné, kdybychom mohli uhádnout jejich myšlenky," poznamenal Bois-rosé. „Co ty na to, Fabiáne?"

"Řekl bych, že se pokusí najít místo, odkud by nás jejich kulky mohly ohrozit. Jen to nám může být nebezpečné a divím se, že na to nepřišli už dávno."

"Zatím k tomu neměli důvod. Jediné místo, odkud bychom byli vydáni na pospas jejich zbraním, jsou ty dvě skalní špičky, co se naklánějí jedna k druhé. Jenomže než by na ně vylezli, promluvily by naše pušky."

"Dřív nebo později se o to stejně pokusí, otče, a potom nesmíme mít prázdné hlavě."

"To si myslím taky a vědí to jistě i banditi, kteří nás obléhají. Sami se našim kulkám nevystaví. Pošlou tam nahoru

Indiány a přinutí nás, abychom předtím vystřelili."

"Jenomže nevědí, že tu máme pět pušek," odpověděl Pepe. "Proto necháme naše zbraně nabité a budeme používat zbývající dvě."

"Správně! Fabiáne, synu, ty zatím nestřilej, abychom měli v zásobě tři kulky!"

Bois-rosé zvedl anglickou pušku dona Estebana, Dormilón Cuchillo-vu karabinu.

"A přesto vystřelím!" řekl Fabián a vzápětí to učinil.

Všiml si, že se cosi pohnulo za protějším keřem. Křik se neozval, ale celý keř se prudce, křečovitě otrásal,

"Dostal jsi ho, synu! Jak je vidět, dal jim El Mestico příkaz, aby nám neprozrazovali křikem, že jsme mířili dobře. Pepe, zářez!"

"Ještě osm!" odpočítal Pepe.

Fabián ještě neměl znovu nabito, a na druhé straně se ozvala salva ze všech pušek. ~A po ní další a další. Kulky se zarávaly do kamenů, z nichž létaly odštěpky na všechny strany.

"Dávejte pozor," varoval přátele Pepe, "tuhle palbou chtějí zamaskovat svůj nový plán, a vsadím se o vlastní skalp, že to bude ten, na který jsme připraveni."

"Tak si počkej na pauzu mezi salvami a pak vystřel z karabiny," poručil mu Bois-rosé. "Ale měj po ruce svou pušku! Ted'!"

Současně vystřelili také Bois-rosé a Dormilón. Domněnky lovců se potvrdily. Okamžitě vyskočili čtyři Indiáni, kteří se teď cítili bezpeční, a zamířili s puškami v ruce ke skalisku, za kterým se předtím schovali Baraja a Oroche, když se k nim blížil Cuchillo.

"Já prvního, Pepe druhého a ty třetího, Fabiáne!" zvolal Bois-rosé rychle.

Mezi kameny se zablýsklo ze tří hlavní a tři Indiáni padli na zem. Jen čtvrtý doběhl k cíli a hned se za ním schoval.

Jediný výkřik nedal najevo rozhořčení, které mezi obléhatelem určitě vyvolalo zmaření jejich válečné lsti.

"Jeden - dva - tři zářezy! Ještě pět!" počítal Pepe a se zjevným uspokojením je vyrýval do kmene.

"Zbývající menší polovina nepřátel nám už jistě nedá tolik práce. Přitiskněte se co nejvíc k hradbě, abychom jim zbytečně neposkytovali cíl!"

Jeho varování přišlo v pravý čas. Pepe si právě lehl na záda, aby nabil pušku, a vtom se nahoře na skále objevil záblesk a mezi jeho nohama se zaryla do země kulka.

Pepe měl v mžiku nohy tak vysoko, že se kolena div nedotýkal brady.

"Panenko Marijá, ten chlap mi snad chce proděravět boty! Jen počkej, ty mizero, však ty si tam nahoře dlouho hovět nebudeš!"

Zálesák prostrčil hlaveň mezi kameny a klidně řekl:

"Fabiáne, synu, ty máš vyšší boty než my. Zuj si je a šoupli je tak daleko od sebe, aby je ten rudokožec viděl. Ted' vystřelil z pravého skaliska, a aby nás znátl, přejde určitě na levé. To je trochu nakloněné k nám a myslím, že zahlédneme jeho loket a část hlavy, i když si pušku opře jen o kraj."

Fabián učinil, oč ho zálesák požádal, a prázdná holinka byla pro Indiána opravdu tak svůdná, že se dal zlákat k výstřelu. Zablýsklo se na této i oné straně. Oba výstřely splynuly v jedno. Holinku kulka ani neškrábala, ale Indián se skutálel po strmé stěně, přestože se nad skaliskem objevila jen na okamžik část jeho obličeje od ucha po oko.

"Výborně!" pochválil Pepe svého druha. "Tenhle chlapík už nechá naše boty na pokoji. Osm zářezů. Ještě čtyři."

"Nebylo by lepší, otče," zeptal se Fabián, "kdybychom si šetřili střelivo do svých pušek? Nevíme, kolik ho ještě budeme potřebovat cestou k Bizonímu jezeru, a nepřátelé teď nejsou tak daleko, abychom je nezasáhli i cizími zbraněmi."

"Máš pravdu, synu. Vem si karabinu a já to zkusím s anglickou puškou. Pepe ať si nechá svou zbraň!"

Na druhé straně panovalo opět hluboké ticho. Obléhatelé se zřejmě zase radili. Vymyslet nový, lepší plán jim působilo velké potíže. Slunce stoupalo stále výš, až k nadhlavniku, a začalo opět klesat. Tři lovci se trochu najedli, ale trápila je žízeň.

Tu se konečně stalo něco, co vyvolalo jejich pozornost. Nepřátelé totiž rozprostřeli přes dva nízké keře válečný plášť z bizoní kůže.

"Co mají asi za lubem?" zeptal se Pepe nedůvěřivě.

"Když přes sebe přehodí tři nebo čtyři takové pláště, vytvoří si úkryt, kterým neproniknou ani kulky z našich pušek.

Divné je jen to, že si ho udělali tak stranou, odkud na nás nemůžou střílet."

"Pošlu jim tam kulku, ted' je na to ještě vhodná chvíle," řekl Pepe.

"Nech to na mně!" požádal ho Bois-rosé. "Rád bych vyzkoušel dostřel téhle anglické pušky."

Jelikož musel zamířit hodně stranou, vysunul hlaveň mezi kameny víc než dosud. Jakmile vystřelil, zablýsklo se i na protější straně a El Mesti-cova kulka udeřila takovou silou do hlavně jeho pušky, že mu vypadla z rukou a odlétla až do jezírka.

Kdyby nebyl zálesák takový silák, určitě by mu ten prudký náraz rozdrtil, nebo aspoň těžce poranil ruku.

"U sta hromů, to byl ale dobrý výstřel!" zvolal Bois-rosé a třel si ruce. "Ale aspoň teď víme, jaký smysl má ten kožený kryt. Postavili si ho schválně tak stranou, abychom při míření museli vysunout hlavně hodně dopředu. Chtějí nás odzbrojit, a tak jsem opravdu rád, že jsem nestřílel z vlastní pušky, o kterou bych býval přišel. Ještě že jsi dostal ten dobrý nápad, Fabiáne!"

Pepe ulomil jednu z dolních smrkových větví a upravil ji nožem tak, že vypadala jako hlaveň pušky.

"Bois-rosé, udělej mi to potěšení a vystřel z téhle větve! Já si přitom půjčím El Mestice!"

"Myslíš, že nás budou opravdu považovat za takové pitomce, kteří jim nastaví další zbraň, přestože už jednu ztratili?"

"Za zkoušku nic nedáme!"

Pepe se připravil k výstřelu a Bois-rosé prostrčil větev pomalu a váhavě -jako by to byla puška - škvírou mezi dvěma kameny.

Na protější straně se opravdu ozval výstřel, kulka větev zasáhla a odmrštila do vzduchu, ale Pepe si dobře všiml, kde se zablýsklo, a vystřelil taky. Výkřik prokázal, že jeho kulka neminula cíl.

"Další zářez!" zvolal Pepe jásavě.

"Nebo taky ne, Pepe!" odpověděl Kanaďan. "Neznělo to jako smrtelný výkřik, ale jako zuřivé zarvání raněného. Toho El Mestice snad ochraňuje ďábel, že se mu smrt vždycky vyhne!"

Minula opět dlouhá doba, po kterou se nic zvláštního neudalo. Slunce mezitím kleslo k západnímu obzoru. Nastával soumrak - a na protější straně panovalo stále hluboké ticho.

"Čekají zřejmě na noc, aby nás přepadli," prohlásil Pepe.

"To se asi neodváží. Jsme tři proti šesti a naše pevnost je nedobytná. Mám naopak velkou chuť předejít je. Když proklouzneme tamhleto strží, dostaneme se jim do zad."

"Oni můžou totéž udělat nám."

"Je velmi pravděpodobné," poznamenal Fabián, "že podniknou něco, aby nám zabránili v útěku. Musí jim být jasné, že za tmy pyramidu opustíme. Cesta dolů vede..."

Fabián se odmlčel a ukázal směrem, o němž právě hovořil.

"Vidíš, otče, že mám pravdu?"

V místě, kde ležel zastřelený Diazův kůň, se objevili dva Indiáni a záhy se k nim připojili další dva. Posadili se nedaleko zdechliny a bylo vidět, že tam hodlají setrvat déle.

"Chtějí nás obklíčit. Pche, to nebude tak snadné!" řekl Bois-rose. "Cesta přes kopec, kudy jsme přišli, nám zůstane rozhodně... U sta hromů, ti mizerové nám ji chtějí odříznout taky!"

Všichni tři pohlédli udaným směrem a spatřili Main-rouge a Sang-melého, jak snášejí větve na hromadu, která byla už tak velká, že osvětlí po většinu noci celé okolí.

"A přesto musíme z pyramidy slézt," prohlásil Fabián. "Apači se vydali k Bizonímu jezeru, kde chtějí přepadnout dona Agustína, ajá se tam musím za každou cenu dostat taky, abych stál po jeho boku."

Kanaďan se jen tiše usmíval.

"Však to dokážeme, synu! Mně a Pepemu nedají čtyři Indiáni velkou práci, když je potmě překvapíme. Pak se rozhodneme, jestli vyrazíme hned k Bizonímu jezeru, anebo se připlížíme zezadu k těm dvěma banditům!"

"Tobě a Pepemu? Já u toho snad budu taky!"

"Kdepak, synu, to nemůžu připustit! Dva se plíží bezpečněji než tři, a kromě toho se musíme mít na pozoru a nesmíme naši pevnost nechat zcela bez posádky. Jeden z nás tu musí zůstat, a to budeš nejlíp ty."

Fabián sice ještě něco namítl, ale lovci ho přehlasovali, a tak se musel podříditi jejich vůli.

Chvilí po setmění se v místě, kde ležela hromada větví, rozhořel jasný, vysoký plamen, který však osvětloval jen jednu stranu pyramidy. Vzdálenější okolí zůstalo zahalené tmou.

"Nastala vhodná chvíle," prohlásil Dormilón.

"Ne," odporoval mu Bois-rosé, "musíme ještě chvíli počkat, až pozornost našich nepřátel trochu povolí."

Až po více než hodině se zálesák zvedl.

"Jdeme na to."

"Opravdu beze mne, otče?"

"Ano. Musíš hlídat tuhle pevnost, která je naší jedinou záchranou, kdyby se nám nepodařilo odklidit Indiány."

Dobrák Bois-rosé nechtěl říci, že ho k tomuto opatření přiměla starost o život jeho miláčka.

"Myslím," pokračoval, "že ti tady za naší nepřítomnosti nehrozí nebezpečí. Ostatně, zmizíme jen na pár minut. Kdyby se však přece stalo, že bys nás potřeboval, vystřel, a my se hned vrátíme. Pojd', Pepe!"

Oba lovci si vzali zbraně, přeběhli po temné plošině pyramidy a spustili se ze svahu.

Sotva zmizeli ve tmě, vynořily se na druhé straně jiné dvě postavy.

"Konečně se nám lest povedla, táto!" zašeptal El Mestico, "Chtějí vyříditi rudokožce. Ať si to klidně udělají! My zatím přepadneme Tiburcia. Dá mi zpátky mou pušku a navíc i svoje vlasy. Až vylezeš na okraj plošiny, upoutej na sebe jeho pozornost, abych se k němu mohl snáz připlížit."

Main-rouge souhlasil se synovým plánem.

Fabián seděl na plošině a naslouchal do noci. Dělal si starost o své druhy, kteří podstupovali nemalé nebezpečí. Ještě víc ho však trápily vzpomínky na dona Agustína Pěnu a jeho krásnou dceru. Oba banditi, kteří haciendera a jeho dceru už jednou přepadli, jistě vědí, že na ně chtějí Apači u Bizoního jezera zaútočit. Proto se tam chtěl Tiburcio co nejrychleji vydat, a nepřítomnost jeho druhů se mu zdála nekonečná.

Tu měl Tiburcio pocit, že se na kraji plošiny ozval šramot. Odplížil se tam a spatřil temnou postavu, která se právě chystala vystoupit na vrchol.

"Pepe! Otče!" zašeptal Tiburcio.

"Ano."

"Jak to šlo?"

"Dobře," odpověděla postava.

Vtom však Tiburcio poznal, že to není ani Pepe, ani Bois-rosé. Zvedl pušku, ale tu ho kdosi popadl za paži, že mu puška vyklouzla z ruky a skutálela se z pyramidy.

Teď už byl nahoře i první muž, a tak Tiburcio hned pochopil, že ho přepadli El Mestico a Main-rouge.

Jelikož nemohl vystřelit, vyrazil pronikavý výkřik, který projel daleko do tiché noci.

"Probodni ho, táto!" poručil El Mestico, který to sám učinit nemohl, protože Fabiána svíral oběma rukama.

Main-rouge vytáhl nůž. Pohled na něj zdvojnásobil Fabiánovy síly. Vytrhl se El Mesticovi, popadl vlastní nůž, rozmáchl se a bodl Main-rouge do ruky. Main-rouge pustil pušku, aby mohl Fabiánovi nůž vytrhnout. Souboj, během něhož Fabián vykřikl ještě jednou, se odehrával na celé plošině. Nakonec se všichni tři ocitli na jejím okraji a zřítili se dolů.

Fabián se udeřil do hlavy o kámen a upadl do bezvědomí. El Mestico se vzpamatoval první.

"Žiješ, táto?"

"Ano."

"Ten lump je omráčený. Zvedneme ho a odneseme."

"Doraz ho!"

"Teď ne. Copak neslyšíš, že se vracejí ti dva? Lezou už nahoru na pyramidu."

"Stejně ho nejdřív zabiju!"

"Co tě to napadá! Když ho teď zabijeme, nedostaneme ty dva. Ale když si ho odvedeme jako zajatce, budou nás pronásledovat a padnou nám do rukou. Tak už dělej!"

Teď Main-rouge uposlechl. Zvedl spolu se synem nehybného Tiburcia a oba ho pak odvěkli od pyramidy, na jejíž plošině se ozývaly zděšené a zlostné výkřiky.

Zálesák a Pepe pronikli nepozorovaně až do blízkosti koňské zdechliny, kde dosud seděla skupinka Indiánů. Mysleli si zřejmě, že běloši budou postupovat jako Indiáni, kteří své akce zahajují obvykle k ránu, a proto nebyli tak pozorní, jako jindy. Kromě toho byli po událostech posledních dvou dnů nesmírně vyčerpaní.

"S těmi nebudeme mít moc velkou práci," zašeptal Kanadán. "Do toho!"

Nato se oba neslyšnými hadími pohyby plížili k Indiánům. Pár kroků od nich odložili pušky. Potom naráz vstali a bleskurychle se na nic netušící nepřátele vrhli. Stačila minuta, a Pepe mohl prohlásit:

"Další dva zářezy."

Vtom se ozval první Fabiánův výkřik.

"Panenko Marijá, kdo to byl?" "Fabián!" zvolal Bois-rosé, popadl pušku a mohutnými skoky se okamžitě řítit k pyramidě. Pepe za ním. Přesto urazili sotva polovinu cesty, a ozval se druhý výkřik.

"Rychleji, proboha, rychleji, Pepe!" zvolal zálesák.

Strach o Fabiána mu kromě obří síly dodával pružnost tygra. Nestaral se o to, zda mu Pepe stačí, a bez ohledu na opatrnost začal šplhat na pyramidu.

"Fabiáne!" zvolal, když se ocitl nahoře.

Odpověď se neozvala.

"Fabiáne, synu!" opakoval se strašlivými strachem.

Ani teď se nic neozvalo. Bois-rosé slyšel jen supění Dormilóna, lezoucího za ním.

"Kde je?" zeptal se celý udýchaný, sotva vylezl na plošinu.

"Zmizel, nevím kam!"

"Je tu někde jeho puška?"

Oba ji začali hledat.

"Není."

"To znamená, že se mu nic nestalo," uklidňoval přítele Pepe. "Má zbraň, a kdyby mu hrozilo nebezpečí, vystřelil by."

"Nebo odtud neodešel dobrovolně. Třeba ho přepadli a odvěkli. El Mestí-co si přišel pro svou pušku," odpověděl Bois-rosé a vykřikl hromovým hlasem do noci:

"Fabiáne, Fabiáne!"

Ani teď se neozvala odpověď.

"Jdeme dolů, Pepe! Musíme prozkoumat úpatí pyramidy!"

Oba hned sjeli po příkrém svahu a jako v horečce obešli celý skalní kužel. Potom Dormilónova noha vrazila do něčeho tvrdého. Zvedl to.

"Bois-rosé, pojd' se! Našel jsem stopu: mezi kameny tu ležela Fabiánova puška."

Kanadán k němu přiběhl a vzal si ji od něj.

"Je nabitá. Přemohli ho v zápase. Kdyby tak byl den! To bychom všechno vyčetli ze stop."

Bois-rosé se bezradně podíval o kus výš, kde se cosi ve tmě matně lesklo. Vystoupil tam a zvedl to.

"Fabiánův nůž!"

"A tady jeho klobouk!" zvolal Pepe. "Panenko Marijá, máš pravdu, přepadli ho."

Teď už to bylo jisté. Tato jistota rozzuřila zálesáka jako postřeleného býka.

"Fabiáne!" zařval, že se to ozvěnou odrazilo od skalních stěn.

Jeho mohutná postava se třásla vzrušením. Ztěžka položil Pepemu ruku na rameno a řekl chraplavým, rozezleným hlasem:

"Však my ho najdeme, živého nebo mrtvého! Ale běda těm, kdo mu ublížili! Zemřou, i kdyby je ochraňoval sám ďábel!"

PRONÁSLEDOVÁNÍ

Opoledne minulého dne jel po břehu řeky Gily jezdec a pozorně si prohlížel půdu. Mel statné tělo, na sobě jemný přehoz, šarlatové kamaše a krásně ozdobené mokašiny. Na hlavě měl turban, propletený lesklou kůží chřestýše.

Čas od času se zastavil, a když zapochyboval, zda sleduje správnou stopu, seskočil z koně. Sledoval dva muže. Když se jejich stopa přiblížila k řece, rozeznal ve vlhké půdě zcela jednoznačně otisky dvou párů různých nohou.

Náhle se překvapeně zastavil. Stopu překřížily ze strany koňská kopyta, mířící k řece. Jezdec se zamyslel, po které stopě se má vydat. Byl to, jak bylo vidět na první pohled, Komanč a měl zřejmě nesmírnou odvahu, když si troufl docela sám do lovišť nejhorších nepřátel svého kmene.

Po krátkém uvažování se rozhodl a zabočil k řece. Jezdec, kterého sledoval, na břehu odsedlal koně a vehnal ho do řeky. Kůň byl zřejmě velmi unavený nebo nemocný. Potom muž pokračoval po stopách obou pěšáků.

Tráva, na níž leželo sedlo, byla ještě slehlá a tam, kde nažloutlá voda omývala bahnitý břeh, stála dosud v otiscích koňských kopyt. Kůň odtud odešel sotva před pěti minutami.

Komanč dal svému zvířeti ostruhu a sklonil se, aby stopu, vzdalující se opět od řeky, za rychlé jízdy neztratil.

Zanedlouho před sebou opravdu spatřil jezdce, kterého pronásledoval.

Muž ho zpozoroval, ale zřejmě si myslel, že se tady, uprostřed apačských lovišť, nemá čeho obávat, a zastavil se. Teprve když se k němu pronásledovatel přiblížil tak, že rozeznal barvy na jeho pomalovaných tvářích, obrátil se a pobídl koně k rychlému útěku.

Jeho kůň byl vyčerpaný a kulhal.

"Ty pse, ty šakale, ty ropucho!" volal za ním Komanč. "Apač, a bojí se ve vlastní zemi Komanče. Strach mu rozežral srdce. Dovede jen krást koně a utíkat!"

Komanč učinil pohyb, jako by si chtěl z ramene sundat pušku pobitou stříbrnými hřeby, ale rozmyslel si to. Na nepřátelském území by vystřel

mohl znamenat jeho zkázu. A tak si sundal laso, jeden konec uvázal na hrušku sedla a pravou rukou točil jeho smýčkami nad hlavou.

"Zastaví se nohy kojota? Chce s ním mluvit Komanč Sokolí oko!"

Ani toto zvolání nepřimělo Apače k obraně. Jeho kůň se nemohl měřit s koněm pronásledovatele, který byl už jen o několik délek za ním.

"Zbabělý šakal je poslední ze zlodějů koní, který Sokolímu oku unikl. Ale teď mu i on odevzdá svůj skalp a nebude Černému ptáku vyprávět o Statném dubu, kterého porazil dech Komanče."

Laso zasvištělo vzduchem a ovinulo se kolem Apačova těla. Sokolí oko přitáhl koni uzdu, otočil ho - a pronásledovaný jezdec spadl na zem. Jediným skokem stál Komanč vedle něj a vrazil mu nůž do prsou. Potom vyskočil opět na koně a zamířil doprava, aby se vrátil na stopu dvou mužů, kterou opustil.

Kdyby Černému ptáku nepřinesl už El Mestico zprávu, že zahynul celý oddíl Apačů, vedený Statným dubem, náčelník by se to asi nikdy nedověděl. Poslední bojovník padl právě teď, kousek před cílem, rukou Sokolího oka.

Mladík brzy objevil původní stopu a sledoval ji až do setmění. Pak musel pronásledování přerušit a zabočil k řece, aby přenocoval tam, kde jeho kůň najde krmivo a vodu. Oheň si na nepřátelském území přirozeně rozdělat nemohl.

Zabalil se do deky z koně a vrátil se v myšlenkách do vigvamu, kde žije Mo-la, kterou miloval a kvůli níž se vydal do země Apačů pro skalpy Černého ptáka a dvou proslulých banditů.

Tu zaslechl v dálce výstřel. Chvilí poslouchal a byl přesvědčen, že se tam rozpoutala vážná bitva. Vyskočil, osedlal koně a vyrazil tím směrem.

Boj netrval dlouho. Sokolí oko se k jeho dějišti přiblížil, když už bylo po všem. Opevnění vytvořené z povozů hořelo a oheň osvětloval rovinu do dálky. Sokolí oko se přesto rozhodl, že okolí důkladně prozkoumá. Byl přesvědčen, že výpravu bílých tváří přepadli Apači. Jejich sebevědomí tím jistě stoupl, a tak třeba pod dojmem vítězství podniknou něco, co by mu nemělo uniknout. Mano-Sangriento a El Mestico se s nimi jistě už spojili, protože jejich stopy mířily přímo k bojišti. To byl další důvod, proč je chtěl Sokolí oko pozorovat či vyslechnout.

Uvázal koně mezi dvěma skalnatými terénními vlnami, které tvořily jakousi soutěsku, a vydal se pěšky k dějišti krveprolití.

S indiánskou obratností se dokázal krýt i v blízkosti ohně. Vyhlídal se paprskům šlehajícím nad rovinatou step a zdržoval se v temných stínech, které do ní vrhaly postavy a obrysy hořících předmětů.

Potom spatřil Baraju, stojícího u stromu, a El Mestice, vyjednávajícího s náčelníkem. Kde byl Mano-Sangriento? Zanedlouho El Mestico odešel s dvanácti Indiány a Sokolí oko je sledoval tak daleko, až mu byl jasný směr jejich cesty. Spatřil přitom i mesticova otce a připlížil se tak blízko k Apačům, že zaslechl pár slov, která mu prozradila, že chtějí v Mlžných horách přepadnout tři bílé lovce.

Kdo byly tyto bledé tváře? Určitě nepřátelé Apačů, a tedy přátelé Ko-mančů. Snad ne ti tři slavní běloši, o nichž hovořil Encinas cestou z Tu-baku do prerie?

Sokolí oko by je rád varoval, ale Mlžné hory neznal a před příchodem Apačů by lovce jistě nenašel.

Zatímco takto uvažoval, El Mestico zmizel s Indiány ve tmě. Tu se cosi pohnulo pod nedalekými stromy a chvíli nato odtamtud vyrazil kůň. Jeho jezdec také vyslechl rozhovor Apačů a jejich bílých vůdců. Byl to určitě jejich nepřítel, jinak by se před nimi neskrýval. A jelikož odjel skoro stejným směrem jako oni, nabízela se domněnka, že také on chce bělochy varovat.

Sokolí oko se vrátil právě včas, aby spatřil také odcházející Apače. Vydal se nejdřív za nimi. Zamířili k řece. Rozjářeni vítězstvím chovali se tak hlasitě, že je mohl bez potíží sledovat. U řeky se Apači rozdělili. Hlavní skupina se chystala nasednout do kánoí a Sokolí oko se přitom dozvěděl dvě věci: že zálesák Bois-rosé zranil Černého ptáka a že má skupina namířeno k Bizonímu jezeru.

Druhý oddíl, který tvořilo deset bojovníků a jejich vůdce Antilopa, se obrátil proti proudu. Sokolí oko je chvíli sledoval, aby se dověděl, co mají v úmyslu. Zjistil, že se po rozednění chtějí vydat po stopách Velkého orla, Zápalného blesku a Pantera jihu.

To mu stačilo. Tři bledé tváře v Mlžných horách byli určitě Náčelníci lesů a slavný stopař Tiburcio.

Hlavní skupiny Apačů se nemuseli obávat. Bylo však třeba varovat je, než jejich stopu objeví druhý, menší oddíl. Jedno však bylo jasné: El Mestico a jeho společníci nevěděli, kdo jsou ti tři běloši - jinak by za nimi Apači nevyslali zvláštní oddíl.

Sokolí oko se vrátil k svému koni, což mu trvalo dost dlouho, protože se vzdálil daleko od strže. Na odpočinek teď

neměl čas. Musel k Mlžným horám, jejichž polohu znal jen přibližně. Proto vyrazil hned do tmy.

Terén zvolna a mírně stoupal a po delší jízdě směrem, jímž se vydal El Mestico, spatřil před sebou tmavou stěnu, kterou považoval za Mlžné hory. Aniž to věděl, ocitl se tak blízko pyramidy, že stačilo pouhých pár kroků, aby narazil na mrtvolu koně, kterého Bois-rosé zastřelil pod Diazem a donem Estebanem. Byl by tak padl do rukou osmi Apačů, které tam jako hlídky rozmístil El Mestico.

Sokolí oko se však podobného střetnutí obával, a proto zabočil stranou do roviny, aby Mlžné hory objel. Byla však noc a před rozedněním se do neznámého terénu nemohl vydat. Přivázal koně ke kolíku a lehl si, aby si trochu odpočinul. Byl tak unavený, že se probudil, když mělo slunce za sebou už čtvrtinu své cesty. Rychle vstal a vyšvihl se na koně.

Jel velkým obloukem tak, aby měl Mlžné hory stále po levé ruce, a dorazil k pravému rameni Gily. Tím se zároveň ocitl na půlnoční straně pohoří a užuž chtěl zamířit k horám, když spatřil stopy dvou jezdců. V zájmu vlastní bezpečnosti se po nich neprodleně vydal.

Vedly také k horám. Sešlapaná tráva byla už sice zvednutá, ale přesto byly staré sotva hodinu.

Hory se neustále blížily. Sluneční paprsky pronikaly od jihovýchodu mezi vrcholky a zalévaly východní úbočí zlatými barvami, s nimiž ostře kontrastovaly tmavé stíny na severních svazích. Nahoře, na vrcholech horských velikánů se však dosud válela mlha, podle níž dostaly hory jméno.

Potom spatřil Komanč jen několik set koňských skoků před sebou dva muže, z nichž se aspoň jeden těšil na setkání s ním.

Jeden z mužů seděl na polní židličce před skládacími štaflema. Měl na sobě šedomodrý kostkovaný oblek a na hlavě panamá s širokou střechou, naražený hluboko do týlu. Na očích, které neustále putovaly od hor ke štaflím a zase zpátky, měl velké kulaté brýle se zlatými obroučkami a jeho pravá ruka, z níž si právě svlékl šedivou rukavičku, kreslila tak bezstarostně, jako by malíř seděl v ateliéru na londýnské Regent-Street. Byl to určitě jeden z oněch anglických podivínů, kteří se s důvěrou v moc své vlády odvážili pěstovat své záliby i v těch nejdlehlších končinách.

Druhý muž, který spatřil blížícího se Komanče, byl oblečen od hlavy po paty do vydělané daňci kůže, již se v Mexiku říká gamuza, na hlavě měl lehký, zmačkaný plstěný klobouk a po způsobu severoamerických traperů měl celou svou výbavu pověšenou na opasku. S puškou v ruce si pozorně prohlížel blížícího se Indiána a řekl, aniž se k malíři otočil:

"Sire Willame!"

"Wilsone?"

"Blíží se Indián."

"To mě nezajímá."

"Může to být nepřítel."

"To mě nezajímá."

"Ale je velmi pravděpodobné, že dojde k boji!"

"To mě nezajímá. Vydal jsem se na savanu kreslit a chytit slavný Šíp prerie. Uzavřeli jsme spolu smlouvu, podle níž dostáváte mzdu za to, abyste mě chránil před nebezpečím. Ten rudokožec je tedy vaše věc!"

"Ale ochraňovat vás můžu, sire Willame, jen když mě budete poslouchat."

"To mě nezajímá."

"Podle smlouvy jsem povinen podstoupit nebezpečí já, ale když podlehnu, budete ztracen i vy."

"To mě nezajímá."

"Ach - tohle není nepřítel, ale Komanč! Můžete klidně kreslit dál, sire!"

"To bych býval udělal stejně," odpověděl Angličan, uhladil si levou rukou knír a pravou rukou zcela bezstarostně čáral po napnutém papíru.

Komanč, který se k mužům pomalu blížil, držel v rukou pušku. Teď poznal, že před sebou nemá Apače, ale bledé tváře, od nichž mu jistě nehrozí nebezpečí.

"Stůj!" zvolal Wilson. "Co dělá rudá tvář v lovištích svých nepřátel?"

"Můj bílý bratr je přítel Apačů?"

"Je přítel všech, kteří ho nechají na pokoji, a nepřítel všech, kdo chtějí okusit jeho kulkou."

"Poví Apačům, že tady spatřil Koinanče?"

"Bude mlčet."

"Pak tedy nepřijde o skalp," ozvala se pyšná odpověď.

Na Wilsonově ošlehané tváři se objevil málem opovrhlivý úsměv.

"Oho! Je snad můj rudý bratr tak slavný bojovník? Sto Komančů a dvě stě Apačů by se mamě snažily připravit mě o skalp!"

"Pak je bledá tvář miláčkem Dobrého ducha, neboť Sokolí oko získá každý skalp, který chce."

"Sokolí oko?" Opovrhlivý úsměv zmizel a vystřídal ho radostný výraz. "O Komančovi Sokolím oku jsem už slyšel. Má zmužilé srdce a silnou paži. Co dělá na území Apačů?"

"Chce získat skalpy Černého ptáka, zbabělého náčelníka Apačů, a Ďáblů savany, kteří se ukrývají v horách."

"Ďáblové savany? Sang-mélé a Main-rouge? Ti zločinci jsou tady?"

"Vydali se do Mlžných hor, aby zabili zálesáky Velkého orla a Zápalný blesk a stopaře Tiburci a."

"U sta hromů, Náčelníci lesů a prerie jsou tak blízko? Chci je vidět a pomoci jim! Sire Willame!"

"Wilsone?"

"Dovolte, abych vám představil Sokolí oko, nejstatečnějšího Ko-manče."

"To mě nezajímá. Chci malovat."

"V horách jsou tři slavní lovci a pronásledují je dva stejně proslulí banditi."

"To mě nezajímá."

Podivín se ani neotočil a vůbec na Indiána nepohlédl. Maloval si s bohorovnými klidem dál.

"Musíme je zachránit," naléhal na něj severoamerický zálesák, který se rozhodl provázet podivínského malíře po savaně a chránit ho před nebezpečím.

"Jsou tři proti dvěma a pomoc nepotřebují."

"Ale já bych se s nimi rád seznámil."

"To mě nezajímá. Až dokončím tenhle obraz, odjedeme k řece Gile, kde se prý potuluje mustang nazývaný Šíp prerie. To je všechno!"

"Věnujte mi jen pár vteřin, sire Williame!"

"To nejde. Držím se přesně naší smlouvy. O třech slavných a o dvou obávaných mužích, které chcete poznat, se v ní nepíše."

Wilson se vzdal.

"Necht' můj rudý bratr řekne Velkému orlu, až s ním bude mluvit, že ho pozdravuje Wilson z Montany!"

"Sokolí oko mu to jméno vyřídí. Zůstane tu můj bratr s tímto podivným mužem dlouho?"

"Možná."

"Necht' má tedy pušku připravenou. Dábly savany doprovází dvanáct Apačů a jedenáct dalších rudých šakalů sem přijde od řeky, aby se s nimi spojili."

"Kde táboří kmen Černého ptáka?"

"Nevozí s sebou stany. Když slunce spalo na západě, Černý pták pobil výpravu bledých tváří, která se vydala do Mlžných hor za zlatem, a potom odtáhl se svými bojovníky k Bizonímu jezeru."

"Proč?"

"Chce tam ukořistit stáda a skalpy bledých tváří."

"Bude ho můj rudý bratr pronásledovat?"

"Sokolí oko vyhledá slavné zálesáky a stopaře Tiburcia, kteří se určitě vypraví k Bizonímu jezeru, až uslyší, že tam chce Černý pták zabít jejich bílé přátele. Sokolí oko je tam doprovodí."

Wilsonova tvář se rozjasnila.

"Pak se tam můj rudý bratr setká i se mnou," slíbil polohlasem a místním nářečím, jemuž Angličan zřejmě nerozuměl. A hlasitěji dodal: "Zná Sokolí oko mustanga, kterému se říká Šíp prerie?"

"Sokolí oko o něm slyšel. Je to bělouš, kterého nedokáže nikdo chytit. Z očí mu srší oheň, z nozder pára, hřivu vláčí po zemi a jeho kopyta vykřesávají ze skal jiskry. Je krásnější než mladá squaw ve vīgvanu Indiána a rychlejší než bouře v horách. Přizene se jako myšlenka a zmizí jako blesk, který lidské oko nestačí sledovat."

"Viděli ho prý na savaně směrem k poledni."

"Táhl jistě k Bizonímu jezeru, kde se ve stínu lesa napájí radši než na otevřeném břehu řeky."

"Sire Williame!"

"Wilsone?"

"Tento Komanč pojede k Bizonímu jezeru..."

"To mě nezajímá."

"A najde tam něco nesmírně vzácného."

"To mě nezajímá."

"Šíp prerie, který tam chodí pít."

Tu Angličan vyskočil, otočil se, sáhl si palcem a ukazovákem levé ruky na zlaté brýle a zadíval se na Indiána pohledem, v němž se zračilo stále větší uspokojení.

"Zeptejte se ho, jestli mluví pravdu!"

"Právě mě o tom ujistil."

"Dá se mu věřit?"

"Bezesporu. Je to nejslavnější, nejstatečnější a nejupřímnější Komanč, jakého zná tato savana."

"Dobrá, odjedeme přímo odtud k Bizonímu jezeru."

"A co váš obraz?"

"Za chvíli bude hotový."

Angličan se na Sokolí oko ještě jednou pozorně zadíval. Jeho krásný, divoce elegantní zjev ho neodolatelně přitahoval.

"Wilsone, zeptejte se ho, jestli si ho smím namalovat."

Wilson se obrátil ke Komančovi, který popohnal koně až ke štaflím a udiveně porovnával kresbu s panoramatem Mlžných hor, tyčících se před ním.

"Co vidí můj rudý bratr?" zeptal se Wilson.

"Bílý muž je velký kouzelník. Dovede zachytit i podobu člověka, aby nezemřela?"

"Chce Sokolí oko, aby zachytil podobu mého rudého bratra?"

"Kdo ji dostane?"

"Bílý muž ji zachytí dvakrát a jednu dostane můj bratr. Může šiji vzít do svého vīgvanu a darovat ji squaw svého srdce."

Sokolí oko se rozzářilo a pak pronesl tichým hlasem, plným radosti:

"Ať se do té velké medicíny pustí!"

"Co tomu Sokolí oko říká?" zeptal se Angličan.

"Souhlasí s podmínkou, že jeden obraz dostane."

"Má ho mít! Wilsone, postavte ho i s koněm tak, abych ho měl vpravo před sluncem!"

Wilson vzal Komančova koně za uzdu a odvedl ho tam, kam si Angličan přál. Sokolí oko zaujal ten nejhrdější postoj. Lord William si napnul nový papír, uchopil tužku - a uprostřed apačského území a bez ohledu na nebezpečí se pustil do malování.

První obraz si Angličan uložil do desek, druhý dostal Komanč. Dotkl se papíru špičkami prstů a prohlížel si obraz plaše a zároveň nadšeně, jako by držel v rukou největší dar pozemských i věčných lovišť.

"Uff!" ulevil si hlubokým hrdečným hlasem. „To je Komanč Sokolí oko," a tiše dodal: "A dostane ho Mo-la, Květina savany."

Potom seskočil z koně a uložil si obraz tak, aby ho nepoškodil.

Angličan se už zase věnoval kresbě krajiny a o nic jiného se nezajímal.

"Kdy dorazí můj bílý bratr k Bizonímu jezeru?" zeptal se Sokolí oko.

"To ještě nevím," odpověděl Wilson.

"Zná můj bratr Bizoní ostrov?"

"Ještě jsem tam nebyl, ale určitě ho najdu."

"Koně mého bratra jsou mladí a statní. Když vyrazí hned, dojde tam, než slunce podruhé zapadne. Cestou uvidí mnoho ostrovů. Až spatří sedmý, bude to Bizoní ostrov. Tam bude na Sokolí oko čekat deset ko-mančských bojovníků. Necht' jim můj bratr řekne, že k nim táhnou Apa-či a za nimi že přijede Sokolí oko s Náčelníky lesů."

"Nedorazí tam Apači dřív než já?"

"Ne. Plují na kánoích po řece Gile velkým obloukem, zatímco můj bratr má rychlé koně. Ať synové Komančů nechají apačské psy přejít a neukazují se jim."

"Vyřídím jim tvoje slova."

Sokolí oko vytáhl nůž a uřízl si z kamaše ozdobu z ostnů dikobraza.

"Necht' jim můj bratr ukáže tuto ozdobu, aby věděli, že je přítelem So-kolího oka!" Potom nasedl opět na koně. "Komanč děkuje svým bílým bratrům za velkou medicínu, kterou mu dali. Přijde jim na pomoc, kdykoli se octnou v nebezpečí."

Potom vyrazil k horám. Hned u jejich úpatí však koně zastavil. Před první skálou spatřil několik temných bodů a měl pocit, že se pohybují. Byli to lidé nebo zvířata? Chtěl se to dovědět a zamířil k nim beze strachu, ale s puškou připravenou k výstřelu.

Když přijel blíž, poznal, že to je pět Apačů. Patřili zřejmě ke skupině jedenácti bojovníků, vyslaných po stopách Náčelníků lesů. Skupina se zřejmě rozdělila - šest Apačů se vydalo přímo po stopách bělochů a pět objelo hory, aby se jim dostali za záda.

Apači spatřili přepadnou Wilsona z Montany a bledou tvář se čtyřma očima. Avšak Sokolí oko zachránil své bratry tak, že přinutí apačské kojoty, aby ho pronásledovali, řekl si Komanč.

Kresba, kterou mu Angličan daroval, byla už teď zaplacená šlechetností, s níž se Sokolí oko rozhodl upoutat na sebe pozornost Apačů.

Popohnal koně a rozjel se tryskem přímo k nim. Apači ho zpozorovali stejně jako on je a dali se do strašlivého křiku, když v něm poznali Ko-manče.

Zamířilo na něj pět pušek a třeslo pět výstřelů, ale žádný ho nezasáhl, protože byl dosud mimo dostřel jejich zbraní. Než mohli nepřátelé

znovu nabít, ocitl se Sokolí oko tak blízko, že mohl spolehlivě vystřelit. Jeden Apač padl mrtvý z koně. Pak si Sokolí oko hodil pušku na rameno a uchopil tomahavk.

"Tady je Komanč Sokolí oko!" zazněl jeho silný hlas.

Jeho kůň se přihnul k nejbližšímu Apači a narazil přímo do jeho koně. Byl to smělý indiánský kousek a podařil se.

Apačův kůň si sedl na zadní a současně dopadl na hlavu jeho jezdce tomahavk Sokolího oka.

Komančův kůň byl po nárazu také otřesený, avšak vzpamatoval se a uháněl pryč, pronásledován třemi divoce ječícími Apači.

Sokolí oko nabil za jízdy stříbrnou pušku. Poznal už, že nese dál než zbraně Apačů. Potom se otočil, zastavil koně, zamířil a vystřelil. První Apač padl k zemi. Sokolí oko se znovu rozjel a znovu nabil. Ozvaly se za ním dva výstřely, ale nezasáhly ho. Nato Sokolí oko znovu otočil koně a vyrazil proti nepřátelům. Za jízdy zastřelil toho, který jel poslední, pak uchopil pušku za hlaveň a udeřil posledního apačského koně do tlamy, že se vzepjal, převrátil na bok a padl na jezdce.

Docela sám, bez sebemenšího zranění zvítězil Sokolí oko za pár minut nad pěti Apači.

Než jim vzal skalpy, spatřil, že sek němu blíží dva jezdci s nákladním koněm. Byl to Angličan a jeho zálesák.

Oba ho poznali a hned k němu zabočili.

"Bílí muži slyšeli hovořit pušky a přijeli se podívat, kdo tu střílí?" zeptal se Sokolí oko.

"Tak jest," odpověděl Wilson.

"Pět zbabělých Apačů mířilo k místu, kde tábořili moji bílí bratři. Vzal jsem si jejich skalpy," řekl Komanč prostě.

Lord otevřel údivem ústa, sáhl si palcem a ukazováčkem pravé ruky na zlaté brýle a řekl:

"U sta hromů, to je opravdu chlapík - mohl by to být klidně Angličan!"

Nato otočil koně a měl se k odjezdu.

"Sire Williame!" zvolal Wilson.

"Wilsone?" zeptal se sir William.

"Musíme Sokolímu oku poděkovat."

"To mě nezajímá. Naši bezpečnost máte na starosti vy," odpověděl podivín, aniž se otočil.

"Komanč nestojí o dík svých bílých bratrů. Nepotřebuje nic než svou pušku!" řekl Sokolí oko hrdě.

"Můj rudý bratr je velký bojovník a má dobré srdce. Muž z Montany bude Komančům na Bizoním ostrově vyprávět o

statečnosti jejich odvážného bratra."

Potom mu Wilson podal ruku a rozjel se ihned cvalem za Angličanem.

Koně zastřelených Indiánů odběhli do savany. Sokolí oko se vrátil ke stopě, kterou po sobě Apači zanechali. Sledoval ji co nejrychleji, protože ztratil spoustu času a chtěl zbývajících šest Apačů dohonit dřív, než objeví zálesáka Velkého orla.

Brzy dospěl k místu, kde se Indiáni rozdělili. Podle stop poznal, že se jich šest opravdu vydalo přímo k Mlžným horám. Jelikož tam začínala skalnatá půda a stopa lovců byla velmi neztetelná, nepostupovala tato šestice patrně tak rychle jako druhá skupinka.

Ukázalo se, že úvaha Sokolího oka je správná. Už zanedlouho spatřil pět jezdců jedoucích pomalu před ním. Byli zřejmě přesvědčeni, že jsou končiny za nimi zcela bezpečné, protože se ani jeden z nich neohlédl.

Aby je svedl ze stopy lovců, musel Sokolí oko jednat co nejrychleji.

Proto sundal z ramene pušku a pobídl koně. Za minutku měl Apače na dostřel. Ti však už zaslechli dusot kopyt a otočili se.

Sokolí oko vyrazil pronikavý válečný křik Komančů, zastavil koně a vystřelil. Kulka srazila k zemi prvního nepřitele.

Vzápětí odvážný Ko-manč ujížděl stejnou cestou, po níž přijel.

Současně se za ním ozval zuřivý křik, a když se Sokolí oko krátce ohlédl, spatřil, že ho Apači pronásledují.

Nabil pušku a zamířil k řece, avšak šetřil svého koně, a tak se k němu Apači blížili. Zatím ho však neměli na dostřel.

Sokolí oko je chtěl přimět k tomu, aby si mysleli, že mají lepší koně, a vzdálili se co nejvíce od Mlžných hor.

Když dorazil k řece, popustil koni uzdu a uháněl po břehu až k místu, kde byl nedávno zakotvený plovoucí ostrůvek.

Na první pohled poznal, že se tu odehrál boj. Na zemi ležely zurážené větve a kolem dokola byly stopy po indiánských mokasínech. Sokolí oko doufal, že se mezi nimi jeho stopa ztratí.

Vehnal koně do vody, zvedl pušku a roh se střelným prachem a plaval po proudu, naproti svým pronásledovatelům.

Keře na březích ho sice kryly, avšak jeho rozhodnutí bylo přesto nesmírně odvážné. Kdyby ho nepřátelé zpozorovali, vběhl by jim přímo do náruče.

Apači se však hnali bezhlavě vpřed a jeho plán neodhalili. Sokolí oko slyšel, jak se blíží a pádí po druhé straně křoví.

Jakmile ho minuli, zavedl koně ke břehu a projel mezi keři. Poslední Apač byl ještě na dostřel jeho pušky. Sokolí oko zamířil, vystřelil - a Apač spadl z koně.

Vzápětí vyrazil opět vítězný pokřik Komančů a uháněl dál podél řeky.

Z hrdel čtyř oklamaných Apačů se vydral zběsilý řev. Otočili koně

a rozjeli se za Sokolím okem. Zabitému soukmenovci nevěnovali jediný pohled.

Když měl Sokolí oko opět nabitou pušku a zjistil, že jeho pronásledovatelé jsou ve vhodné vzdálenosti za ním, seskočil z koně, stoupl si za něj, aby ho kryl, a opřel si ústí stříbrné pušky o sedlo.

Apači se zastavili.

"Tady je Komanč Sokolí oko," uslyšeli. "Který šakal si chce vzít jeho skalp?"

Když se Apači dověděli jméno svého nejodvážnějšího nepřitele, dali se znovu do křiku. Věděli, že je mimo dosah jejich pušek, a mysleli si, že k nim nadoletí ani jeho kulka.

"Apači mu stáhnou kůži z hlavy a jeho srdce hodí supům," zvolal jeden z nich. "Jejich stateční bratři jsou za Komančovými zády a přemůžou ho."

"Bratři apačských psů jsou mrtví. Jejich pět skalpů visí na Komančo-vě sedle a pět koní hledá své jezdce za horami."

"Jejich vrah se odebere za nimi do země stínů!" vykřikl jeden Apač a zvedl pušku.

Zablýskl výstřel, ale kulka k Sokolímu oku nedolétla.

"Apači jsou jako staré baby -nenaučili se ani střílet! Komanč jim ukáže, jak se to dělá."

Nato zahřměla jeho stříbrná puška a Indián, který na něj vystřelil, padl k zemi.

Kdyby se teď k němu Apači rozjeli, musel by se dát na útek. Zuřivost jim však nedovolila klidně uvažovat. Vystřelili naopak i ostatní, ale přirozeně zbytečně.

Právě o to Sokolímu oku šlo. V mžiku seděl na koni a vyrazil k nim. Ještě za jízdy zasáhl jednoho z posledních nepřátel do ramene.

Potom otočil pušku a rozmáchl se. Tu se však jeho kůň zapletl do kořenů a upadl. Sokolímu oku vypadla puška z ruky, a než se postavil na nohy, dostal ránu do hlavy, která ho omráčila.

Když se probрал, zjistil, že leží na zemi spoutaný na rukou a nohou a že Apači ošetřují svého raněného druha.

"Komanč neumí jezdit na koni. Je jako chlapec, který se koní bojí," řekl posměšně jeden z Apačů, když si všiml, že Sokolí oko přišel k sobě. "Synové Apačů pomstí své bratry a budou ho dva dny mučit."

Sokolí oko neodpověděl, jen na něj vrhl opovržlivý pohled a zavřel opět oči. Sledoval však, co se kolem něj děje.

Apači u něj nechali zraněného druha, aby ho hlídal, a vydali se na koních pro padlé soukmenovce. Jelikož první zahynul až u Mlžných hor, uplynulo několik hodin, než se vrátili.

Jeden z Apačů vrhl na zajatce zachmuřený, avšak dost obdivný pohled.

"Komanč je pes, ale pes, který roztrhá i pantera. Uctíme jeho statečnost velkými mukami."

Ani teď Sokolí oko neodpověděl. Apač ho kopl.

"Nemůže komančský pes odpovědět, když s ním Antilopa mluví?"

"Komár, který si říká Antilopa, Sokolí oko nehodné. Nedokáže si vymyslet mučení, které by bylo hodno Sokolího oka!" odpověděl mu zajatec opovržlivým tónem.

"Zakusí takovou bolest, že bude skučet jako stařena a zapomene zazpívat svůj zpěv smrti!"

Apači vykopali pod vrby na říčním břehu hrob a pohřbili do něj své padlé. Potom si sedli na kraj hrobu a zpívali smuteční žalozpěv, v němž vychvalovali ctnosti zabitých druhů. Jelikož každý přišel na řadu samostatně, trvala tryzna

velmi dlouho. Když Apači hrob konečně zasypali, nastal už soumrak.

Potom přinesli větve a suché větvičky, aby rozdělali oheň na mučení zajatce. Sokolí oko sledoval jejich přípravy s neotřesitelným klidem. Smrti se nebál, ale snažil se ze všech sil vymyslet, jak by nepřítelům unikl.

Indiáni navršili dřevo na dvě hromady a chystali se je zapálit. Tu však zjistili, že nemají čím. Proto Antilopa poručil jednomu bojovníkovi, aby našel dutý strom a přinesl trochu zpráchnivělého dřeva. Sám začal vyřezávat dřívka, tvořící indiánský zapalovač. Seděl přitom zády k Sokolímu oku.

To byla poslední příležitost k záchraně. Sokolí oko počkal, až dozněly kroky odcházejícího Apače, potom vstal, přestože byl spoutaný, uchopil Antilopu ze zadu, strhl ho k zemi, vahou celého těla mu přitiskl hlavu a ramena k zemi a vyrazil mu z ruky nůž. Pak ho vzal do zubů a jediným trhnutím si přerázl pouta na rukou, levačkou stiskl Apači hrdlo a pravačkou; si přerázl řemeny na nohou. Potom nepřítele zabil.

Trvalo mu to sotva tři vteřiny, takže ani Antilopa, ani zraněný Apač nestačili vykřiknout.

Potom Sokolí oko zmizel v křoví a plížil se neslyšně směrem, kterým odešel poslední bojovník. Po chvíli se přikrčil za kmen vrby a čekal.

Netrvalo dlouho, a uslyšel nepřítelovy chvatné kroky. Nechal ho přejít kolem sebe a vrhl se něj ze zadu.

"Který pes chce Sokolí oko mučit? Komanč ho pošle do říše duchů!" zvolal a splnil svou hrozbu.

Pak přistoupil k svému koni, kterého nepřátelé přivázali ke stromu, nasedl na něj a vydal se k Mlžným horám. Byla sice už naprostá tma, ale Sokolí oko hory znal a doufal, že se mu podaří najít i Náčelníky lesů.

Brzy před sebou po levici spatřil temné obrysy pohoří. Pokračoval stále stejným směrem a po chvíli uslyšel z dálky hlasité volání:

"Fabiáne!"

Zastavil se a naslouchal.

"Fabiáne, dítě, synu!"

Ten hlas jako by nevycházel z lidského hrdla.

"Fabiáne!" ozvalo se po delší přestávce potřetí do tiché noci. Pak se rozhostilo ticho.

Sokolí oko poznal, že to nevolal Indián. Že by to byl opravdu hlas Velkého orla?

Beze strachu, ale se zbystřenou pozorností jel dál. Slyšel už hučení vodopádu. Tu se před ním ozvalo:

"Stůj! Kdo jsi?"

"Přítel bledých tváří."

"Indián, a náš přítel? Řekni své jméno!"

"Nechť ho řekne nejdřív můj bílý bratr!"

"Rudé tváře mi říkají Velký orl a vedle mne stojí muž, kterého nazývají Zápalný blesk."

"Uff! Komanč hledá obě bledé tváře už po dvě slunce."

"Komanč? Tady na území Apačů?" zeptal se Pepe nedůvěřivě. "Nechť nám náš rudý bratr řekne, jak se jmenuje!"

"Přátelé i nepřátelé Koinančů mu říkají Sokolí oko."

"Sokolí oko! Panenko Marijá, Bois-rosé, jestli to je pra vdá, je to přesně ten muž, kterého potřebujeme. Rudý bratr nechť seskočí z koně a poví nám, proč nás hledá."

Lovci sklonili pušky a Komanč seskočil z koně. Byla to opravdu neuvěřitelná událost - setkání tří slavných mužů uprostřed temné noci a na území nepřátel! Oba běloši podali Indiánovi ruce. Sokolí oko měl statnou postavu, ale přesto musel zvednout hlavu, aby viděl zálesákovy do tváře.

"Můj rudý bratr věděl, že jsme byli v Mlžných horách?" zeptal se Bois-rosé.

"Náčelníci lesů, Ďáblové savany a dvanáct psů z kmene Apačů. Kde jsou?"

"Mrtvi!" odpověděl Bois-rosé stručně.

Potom jim Sokolí oko vyprávěl, co zažil. Nemluvil o svých činech, ale oba lovci pochopili z jeho prostých slov, čeho se odvážil a co učinil také pro ně, a byli mu za to vděční.

Když domluvil, řekl mu na oplátku Bois-rosé, co se udalo v posledních dnech. Skončil náhlým zmizením Fabiána. Pak se odmlčel a čekal, co tomu řekne Sokolí oko. Ten mu ihned odpověděl:

"Ďáblové lesů a prerie slavného stopaře nezabijí, ale předají Apačům. Odvedou ho k Bizonímu jezeru."

"To znamená, že tam musíme okamžitě vyrazit taky!" prohlásil horkokrevný Dormilón.

"Nechť moji bratři počkají, až nastane ráno a slunce ozáří stopy."

"Náš přítel Sokolí oko má pravdu," souhlasil zálesák. "Já jsem ještě nedočkavější než ty, Pepe. Ale moudrost nám velí, abychom vyčetli ze stop, co máme dělat."

"Moji bratři nesmějí do východu slunce vystoupit na náčelníkův hrob, aby jejich nohy nesmazaly znamení, která chtějí vidět."

"Správně. Byli jsme už dost neopatrní, Pepe. Vylezeme na protější návrší a počkáme tam do rána!"

Zatímco Komanč spal, strávili oba lovci, třesoucí se hněvem a netrpělivostí, hroznou noc. Oba mlčeli, ale věděli jeden o druhém, že by byl ochotný dát život za osvobození zajatého Fabiána a za potrestání banditů.

Konečně se na východě rozjasnilo, a tak jak v oněch krajích nastává soumrak rychleji než u nás, změnil se i rozbřesk záhy v den. Všichni tři se ihned vydali na průzkum pyramidy.

Nahoře na plošině našli nůž, který tam ztratil Main-rouge.

"Cizí nůž!" zvolal Pepe. "Teď už je jasné, že Fabiána přepadli!"

"A že se statečně bránil," dodal zálesák. "Bylo jich víc, protože tak silný zase El Mestico není. Zápasili spolu až k protějšímu okraji a tam se zřítili dolů, jak dokazuje Fabiánův nůž, který jsme tam objevili."

"Ale jeho puška ležela na téhle straně," namítl Dormilón.

"To jen dokazuje, že uvažuji správně. Místo aby vystřelil, chtěl Fabián útočníky zneškodnit pažbou a puška mu přitom

vyklouzla z ruky. Podívej se, Pepe, co našel Sokolí oko!"

Komanč se sklónil přes okraj plošiny a zvedl předmět, který zůstal ležet kousek pod ním. Byla to čepička jednoho z banditů.

"Pera El Mestice!" prohlásil Indián. "Sokolí oko je viděl, když bojoval se zloději koní."

Po svahu, kudy se oba zápasící muži kutáleli dolů, se táhla široká stopa. Přátelé po ní teď sešli. Na kamenité půdě neobjevili nic, co by jim pomohlo. Indiánův bystrý zrak prohledával každou píď blízkého i vzdálenějšího okolí a utkvěl nakonec na hladině jezírka. Včerejší výstřely zurá-žely z keřů nahoře na skále větve, které spadly dolů a plavaly na hladině. Většina se jich zachytila na bujných vodních rostlinách, ale jedna dopadla na otevřenou hladinu, na níž teď utkvěl Komančův pohled. Ukázal na ni.

"Vidí moji bratři, jestli se ta větev pohybuje, nebo leží pořád na stejném místě?"

"Pohybuje se," prohlásil okamžitě zálesák.

"Ano," potvrdil Pepe, "pohybuje se, a to směrem ke skále. Zřejmě má jezírko podzemní odtok. Ale k čemu nám to je?"

"Sokolí oko ví, že Dábové savany pobývají často u Apačů. Nikdo je nikdy neviděl na koni, a přesto se přesouvají rychle z místa na místo. Proto si Komanč myslí, že mají někde v horách ukrytou kánoi. Ale moji bratři chtějí najít jejich stopu."

Sokolí oko si prohlížel okolí. Banditi útočili na lovce shora, a proto se dalo očekávat, že se se zajatcem vydali také do hor. Mohli se tam však dostat jen strží, kterou prošli také Cuchillo, Baraja a Qroche.

Tu Komanč přestal hledat stopy a rozběhl se po pěšině. Oba lovci ho následovali.

Sokolí oko se o kus výš zastavil se a ukázal na předmět, který uvízl na jednom keři.

"Kousek Fabiánova opasku!" zvolal Bois--rosé. "Jsme na správné stopě. Jdeme dál!"

Sokolí oko běžel napřed. Jeho bystrému pohledu nešla sebemenší maličkost, přestože postupoval tak rychle, že se lovci obávali, aby něco důležitého nepřehlédli.

Komanč zabočil na stezku, vedoucí po skalním úbočí, a na druhé straně kopce sešel zase dolů tak jako Baraja a Oroche, když hledali Cuchillo va koně. Lehl si tam na zem, pátravě se rozhlížel a pozorně naslouchal. Potom vyskočil.

"Voda jezera šumí pod Sokolím okem. Komanč se vydá po jejím hlase."

Pomalů se vracel, čas od času naslouchal a nakonec se zastavil před otvorem, který vedl do skály jako brána. Tam se skrčil.

"Uff!" zvolal spokojeně. "Komančova duše tušila pravdu. Necht' moji bratři pohlédnou do vody!"

Lovci k němu přistoupili a spatřili skrytý kanál, jímž tekla voda z jezírka do Gily. Kanál byl mělký a voda v něm byla tak křišťálově čistá, že uviděli až na dno, kde se zračily otisky čtyř nohou, jejichž špičky mířily do tmy.

Komanč si zul mokasíny a kamaše a vlezl do vody, aby se vydal po stopách. Za několik minut se vrátil s kusem řemene v ruce.

"Kánoe banditů byla přivázaná tímto řemenem, který ve spěchu přerýzli."

"Ale jsou tu jen stopy čtyř nohou!" podotkl Pepe.

"Stopaře banditi nesli," odpověděl Indián. "Moji bílí bratři necht' si prohlédnou polohu stop."

Z tvaru otisků opravdu vysvítalo, že se muž, který vstoupil do vody první, musel otočit, aby převzal břemeno.

"Kanál vede do Gily. Je jisté, že banditi mají namířeno k Bizonímu jezeru. Proto nemusíme sledovat jejich stopy podél zákrutů řeky, ale můžeme si cestu zkrátit," navrhl Bois-rosé, který planul touhou dosáhnout bandity co nejrychleji.

"Musíme je dopadnout, než se spojíš Apači."

"Můj bratr necht' je klidný," uklidnil ho Sokolí oko. "Na Bizoním ostrově čeká na Sokolí oko deset statečných Komančů. Před Apači se skryjí, ale Dáby divočiny kolem sebe nepustí. Necht' se teď moji bratři vydají se Sokolím okem pro koně. Komanč jim chytí dvě zvířata zabitých Apačů, aby nemuseli jít pěšky."

Téhož jitra a přibližně v tutéž dobu, kdy se Sokolí oko probudil, se od severu přiblížilo ke břehu Gily deset postav. Šli pěšky a podle válečných barev se dalo poznat, že to jsou Komančové. Kráčeli za sebou tak, že stoupali do stop muže, jdoucího před nimi. Činili to tak pečlivě a přesně, že musel mít člověk velmi bystré oči, aby poznal, že nevidí stopy jedné osoby.

Kromě bojovníka, pochoduujícího v čele, nesli všichni na zádech mimo zbraní velké kusy kůry, což znamenalo, že se chystají plout po řece. Kůra nemohla být určená k ničemu jinému, než aby z ní pomocí pryskyřice a rostlinných vláken vyrobili kánoe.

Byli to bojovníci, které náčelník Moudrá liška vyslal na Bizoní ostrov, aby tam počkali na Sokolí oko.

První Komanč kráčet stále stejným, rychlým tempem, jako by nešel po divoké stepi, ale po silnici v civilizované zemi.

A přitom skupinka dorazila k řece Gile přesně v místě, kde ležel Bizoní ostrov.

Na vážné tváři vůdce se objevil hrdý úsměv.

"Uff! Kdo jiný by našel stezku tak přesně jako Komanč Bizoní hříva?"

Indián měl opravdu tak bohaté a husté vlasy, které mu sahaly hluboko pod ramena, že toto jméno dostal jistě právem. Po krátké poradě složili náklad a rozešli se po ostrově a po obou březích řeky, aby se přesvědčili, že nablízku nejsou nepřátelé. Nikdo neobjevil nic znepokojujícího. Proto Bizoní hříva přistoupil až k vodě a přiložil obě ruce k ústům.

"Ohííí, ohííí!" vyrazil po proudu a proti proudu pokřik Komančů. Odpověď se však neozvala.

"Sokolí oko tu ještě není, ale jistě přijde. Udělá vždy, co slíbí. Necht' moji bratři ukryjí kůru a sami se schovají u vody, aby je nepřítel nespátl!"

Netrvalo dlouho, a ani nejbystřejší oko by si nevšimlo přítomnosti Komančů.

Jejich trpělivost však byla podrobena těžké zkoušce. Minul den, večer, noc a nastalo jitro, a stále nespátlí nic, co by upoutalo jejich pozornost. Až odpoledne se ozval dusot koňských kopyt.

Bizoní hříva, hlídající v rákosí, rozeznal dva bělochy, jedoucí po břehu s nákladním koněm. U Bizoního ostrova se

zastavili. Jeden z nich přistoupil až k vodě, přiložil ruce k ústům a zvolal:

"Kde jste, Komančové?"

Bizoní hřiva stál okamžitě před ním se zvednutou puškou.

"Jak víš, že tu jsou Komančové?"

"Od Sokolího oka," odpověděl běloch.

"Může mi to bílý bratr dokázat?"

"Prosím."

Wilson podal Komančovi ozdoby z dikobrazích ostnů. Bizoní hřiva si ji pečlivě prohlédl.

"Můj bílý bratr je přítel Komančů. Kde se setkal se Sokolím okem?"

"U Mlžných hor. Vzkazuje bojovníkům Komančů, že sem přijede s Velkým orlem, Zápalným bleskem a slavným stopařem Tiburciem. Nejdřív se tu však objeví synové Apačů, mřící k Bizonímu jezeru. Moji rudí bratři se před nimi mají skrýt a nechat je projít."

"Uposlechneme slov našeho bratra."

Tu k mužům přistoupil Angličan.

"Wilsone, o čem se s tím Indiánem bavíte?"

"Vyřídil jsem mu poselství od Sokolího oka."

"Na tom nezáleží. Pospěšte si, ať můžeme dál."

"Musím přece dodržet slovo."

"Na tom nezáleží. O poselství se v naší smlouvě nepíše." Nato Angličan otočil koně.

"Jedeme také k Bizonímu jezeru," řekl Wilson Komančovi. "Neslyšel můj rudý bratr o bělouši zvaném Šíp prerie?"

"Potuloval se po lovištích Komančů."

"Sire Williame!" zvolal Wilson. "Poslechněte si, co ten bojovník říká!"

"Na tom nezáleží," ozvalo se v odpověď.

"Ani když se to týká Šípu prerie?"

Podivínský Angličan se okamžitě vrátil. "Co je s ním?"

"Viděli ho v lovištích těchto rudých bojovníků."

"Kdy?"

Wilson přetlumočil Angličanovu otázku Komančovi.

"Den předtím, než Bizoní hřiva opustil vigvamy Komančů: před třemi slunci."

"Kterým směrem zmizel?" zeptal se Angličan nedočkavě, když uslyšel odpověď v angličtině.

"Bizoní hřiva si myslí, že zamířil ke Gile nebo k napajedlům u Bizoního jezera."

"Tak pojedme! Musím ho dostat!"

"Nechcete si u těchto mužů trochu odpočinout? Musím jim vyprávět o Sokolím oku."

"Na tom nezáleží!" odpověděl Angličan a odjel.

Wilson se vydal rychle za ním.

Komančové se krátce poradili a zmizeli zas ve svých úkrytech.

Minul den, nastal večer. Pod stromy, rostoucími na obou březích řeky, panovala hluboká tma, avšak na vlnách se třeptala tajuplná světla, a tak se nemohlo stát nic, co by ukrytí Komančové ihned nezpozorovali.

Tu se na řece ozvaly vzdálené, pravidelné záběry pádel a o chvíli později rozeznali Komančové válečnou kánoi, plnou apačských bojovníků, plujících mezi nimi a ostrovem. Za ní se objevila druhá, třetí a nakonec čtvrtá. Na všech dlouhých člunech hořely pochodně, jejichž plameny osvětlovaly řeku a stromy na březích.

Komančové se zachovali podle rozkazu.

Minula noc a další jítro. Slunce dokončilo třetí část své cesty, a na řece se ozvaly znovu záběry pádel. K ostrovu se blížila kánoe z kůry, v níž seděli dva muži, pádlující tak usilovně, že malá loďka letěla po proudu jako parník. Jeden z mužů měl na hlavě ozdobu z perí, jakou nosí Papagové, druhý měl tmavé vlasy omotané jen několika koženými řemínky. Mezi oběma muži zpola seděl, zpola ležel mladík s unaveným, vyčerpaným výrazem na tváři. Komančové si všimli, že má spoutané ruce a možná i nohy.

Kdo jsou tyto tři bledé tváře? Jsou to Náčelníci lesů se slavným stopařem, o nichž mluvil Američan Wilson? Asi těžko.

Bizoní hřiva nevěděl, jak se má zachovat, a než se rozhodl, kánoe už míjela ostrov.

Spoutaný mladík na něj vrhl podivný rychlý pohled, a když plula kánoe těsně vedle ostrova, zničehonic vstal a vrhl se do vody, která se nad ním zavřela.

Ozvaly se hlasité kletby. Oba běloši odložili pádla a zuřivě pozorovali hladinu řeky. Seděli v kánoi s puškami v rukou, připraveni uprchlíka zastřelit, jakmile se vynoří.

Ale zajatec se neobjevil. Muži se vrátili k ostrovu a přistáli u něj. Nepromluvili ani slovo, ale jejich pozorným očím neunikl ani lísteček na širokém toku.

"Ten chlap se utopil!" řekl nakonec mladší z nich. Byl to El Mestico.

"Aspoň jsme se ho zbavili," odpověděl mu Mano-Sangriento. "Bylo to vůbec zbytečné, že jsme ho táhli s sebou."

"Nezván, táto! Černý pták by nám za něj dal bůhvíco - a my mu teď nepřineseme ani jediný skalp! Ale mrtvý je určitě, takhle dlouho nevydrží pod vodou nikdo. A na břeh nevystoupil, tím jsem si jist. Takže si ho vzal ďas! Lovci se ale určitě vydají za ním a vběhnou nám do náruče. Černý pták tam už jistě dávno bude. Musíme si k němu pospíšet!"

Oba muži popadli opět pádla a pokračovali v plavbě.

Bizoní hřiva zvedl pušku a už už chtěl dát výstřelem znamení, aby se na ně jeho bojovníci vrhli, ale pak si to rozmyslel.

Komančové žili s bledými tvářemi v míru a Bizoní hřiva nevěděl, co by takovému činu Sokolí oko řekl.

Tak Ďáblové divočiny unikly jistě smrti, a ani o tom nevěděli.

Minula asi půlhodina, a na druhém břehu se opět něco pohnulo. Objevili se tam tři jezdci - dva běloši a jeden Indián. "Ohííí!" zvolal Indián tak hlasitě, že to bylo slyšet až na tento břeh. Všech deset Komančů hned vylezlo z úkrytů. "Sokolí oko přijde za svými bratry. Necht' zůstanou na břehu!" přikázal jim. Potom vešel i se svými společníky do vody. Tu se něco pohnulo pod naplavenými kmeny na špici ostrova. Spoutaný mladík, který předtím vyskočil z kánoe, vylezl na ostrov a zavolal: "Otče, PepeDormilóne!" Velký orel sebou škubl, jako by do něj udeřilo. "Fabiáne, synu!" Ihned zamířil na plovoucím koni k ostrovu. Pepe a Komanč ho následovali. "Panenko Marijá, je to on, je to opravdu on!" Chvilíčku nato vystoupili všichni na ostrov, rozřízli Fabiánovi pouta a padli si šťastně do náruče.

U BIZONÍHO JEZERA

Několik dnů od haciendy dél Venado se na severozápadě prostírá rozlehlý les cedrů, dubů a korkovníků. Od kraje lesa se až po řeku Gilu táhne širá rovina, porostlá tak hustou a vysokou trávou, že jezdec na hřbetě koně sotva vidí přes její špičky. Uprostřed lesa leží mezi obrovitými temnými stromy jezero, jehož čirá hladina má tvar obdélníku. Z větví cedrů visí dlouhé chuchvalce šedivého mechu a táhnou se v širokých závojích z větve na větev. Kolem břehů plavou na hladině velkolisté vodní rostliny a nádherné lekníny otvírají zlaté a stříbrné kalichy slunci, jehož mihotavé paprsky prosvětlují tmavozelené stíny lesa. Takové je Bizoní jezero. Pojmenovali ho po zvířatech, která se tu kdysi s oblibou napájela. Lidé však bizony vyhnali do osamělejších končin. Jezero však dodnes přitahuje stáda divokých a polodivokých koní, kteří dávají přednost jeho zastíněným břehům před otevřenou řekou. Na jedné straně jezera vznikl po vykácení lesa dost velký volný prostír, obehnaný silnou ohradou s jediným vchodem. Kmeny, tvořící toto oplocení, byly spojené pevnými řemeny z bizoní kůže, obrostlé a zakryté keří. Ohradu zde postavili pastevci dona Agustína Pěny a naháněli do ní stáda divokých koní. Na břehu jezera, nedaleko ohrady, leželo čtrnáct mužů. Dvanáct z nich bylo oblečeno jako pastevci, druzí dva měli kožené obleky, z jejichž krvavých skvrn se dalo usuzovat, že neměli vždy mírumilovné zaměstnání. Tváře jim na slunci zhnědli tak, že nebylo vidět, zda to jsou civilizovaní rudokožci nebo běloši, kteří přijali obyčeje Indiánů. Tito dva muži byli lovci bizonů Encinas a Pascual, kteří se zúčastnili se Sokolím okem boje s indiánskými zloději koní. Muži se právě bavili o tomto dobrodružství. "A já vám povídám, že to byli opravdu Ďablové savany a že se spolčili s rudokožci," tvrdil Encinas. "Škoda jen, že nám unikli!" "A vy, zdatní lovci, jste si na ně netroufli?" zeptal se nejmladší pastevec, jemuž mohlo být sotva dvacet let. "Co vás napadá, señore Francisco! Bizonovi se směle postavím, když na mě zaútočí rohy, ale Mano-Sangriento a El Mestico jsou zuřiví jako bizon, lstiví jako liška, mrštní jako tygr a silní jako lev. Když k tomu připočtete lidskou zlořádnost, která se neštítí ničeho, dostanete stvoření, kterému uhne z cesty každý počestný lovec bizonů." "Ale já bych si to s nimi stejně rozdál!" "Vy? Už jste to s někým zkusil?" "Ne." "Tak proboha mlčte! Přišel byste v mžiku o skalp." "Ale každý přece najde svého mistra. Copak si na ně nikdo netroufne?" "Znám jen dva či tři muže, kteří by si to mohli dovolit." "Kteří to jsou?" "Náčelníci savany a Tiburcio Arellano." "Ach, Tiburcio! Toho všichni známe. Je to nejlepší stopař v celé So-npře a náš pán na něj nedá dopustit od té doby, co ho vysvobodil z rukou banditů. Myslím dokonce, že na něj často vzpomíná i naše doña Rosari-ta. Ale kdo jsou ti Náčelníci savany?" "Dva severoameričtí lovci, kterým rudokožci říkají Velký orel a Zápalný blesk. Potkal jsem je s Tiburciem ve stepi, když táhli za výpravou dona Estebana. A kromě nich se El Mestice a Mano-Sangrienta nebojí už jen Komanč Sokolí oko." "Jsou ti dva opravdu tak hrozni?" zeptal se Francisco, který by byl hrozně rád stejný hrdina jako slavní zálesáci, jejichž jména právě slyšel. "Ujišťuju vás, že si Sokolí oko hravě poradí s dvaceti takovými jako vy! Ostatně, za bandity se opravdu vydal a nedivil bych se, kdybych se dověděl, že je opravdu dostihl." Vtom všichni muži vyskočili. "Don Agustín, señorita Rosarita!" Pod vysokými stromy pralesa se opravdu vynořila skupina koní a nákladních mezků, za nimiž jeli v doprovodu několika ozbrojených sluhů don Agustín a jeho dcera. Když dorazili k jezeru, don Agustín se rozhlédl a potom ukázal, kde mají sluhové rozbít tábor. Zatímco se pustili do práce, přistoupil s Rosa-ritou k pastevcům, kteří ho uctivě a radostně přivítali. "Encinas a Pascual tu jsou taky!" zvolal zjevně potěšený haciendero. "To asi uslyším o mnoha dobrodružstvích!" "Přesně tak, señore," odpověděl Encinas. "Letos jsme toho na savaně zažili víc než jindy za dva roky. Viděli jsme El

Mestice..."

"Mestice? Kde?" zeptal se haciendero.

"Kus za Tubakem, kde musel uprchnout před námi a Komančem. Dále Tiburcia Arellana s..."

"Tiburcia?" zeptala se rychle Rosarita a její krásná tvář zružověla radostí.

Byla to první zpráva, kterou se o Tiburciovi dověděla od doby, co odešel z haciendy.

"Kde jste ho viděli?" zeptal se haciendero.

"Ve stepi mezi Tubakem a lovišti Apačů. Pronásledoval s Velkým orlem a Zápalným bleskem dona Estebana de Arechiza. Pak jsem se ještě sešel s Komančem Sokolím okem, který vás pozdravuje, señorito."

"Mě, Komanč?" zeptala se Rosarita udiveně.

"Ano. Vzkazuje vám, abyste se u Bizoního jezera měla na pozoru před Ďábly savany."

"To nám musíš vyprávět později, Encinasi, až bude víc času."

Haciendero odvedl dceru ke stanu, který pro ni dělníci postavili. Byl z modrého hedvábí posetého vyšívanými zlatými hvězdami. Daroval ho svému jedinému dítěti haciendero.

Také jeho stan už stál. Haciendero do něj vešel, zatímco sluhové ještě sundávali náklad z mezků. Tu se však na kraji lesa objevila skupinka, která hned upoutala pozornost všech přítomných.

Tvořili ji dva jezdcí a nákladní kůň. Jeden z mužů měl na sobě šedý kostkovaný oblek, na hlavě panamák s širokou střechou a na nose kulaté zlaté brýle. Druhý byl oblečený do vydělané daňci kůže a vypadal jako muž, který už viděl kus světa a dovede dobře zacházet s puškou.

"Sire Williame!"

"Wilsone?"

"Nebudeme tu sami."

"To mě nezajímá."

"Jak vidím, tihle lidé se chystají lovit koně."

"To mě nezajímá."

"Ani když vás připraví o Šíp prerie?"

"Toho musím získat já! Jestli mě o něj chtějí připravit, musíte je všechny postřílet!"

"To neudělám, sire Williame, to v naší smlouvě nestojí."

"Dobrá, tak k ní přidáme další paragraf. Zaplatím vám o sto dolarů víc. Vyndejte smlouvu!"

"Za sto dolarů tyhle lidi nepostřílím!"

"Dvě stě dolarů!"

"Ne!"

"Dobrá, tak tři sta!"

"Ne!"

"Sakra, dám vám tedy čtyři sta navíc!"

"Ani za čtyři tisíce, ani za čtyři milióny! Pokud jde o střelbu, nebudeme na smlouvě nic měnit. Postarám se o vaši bezpečnost a o nic jiného. Ale teď se musíme těmto lidem představit!"

Oba muži se přiblížili k většímu stanu, z něhož vyšel don Agustín.

"Señore," spustil Wilson, "tohle je sir William Wallerstone z Londýna. Smím mu říct vaše jméno?"

"Jmenuju se Agustín Pěna. Tyhle lesy a savany patří k mé haciendě."

"Tti mě nezajímá," zamumlal lord, palcem a ukazováčkem pravé ruky si sáhl na brýle a zvědavě se na haciendera podíval. "Viděl jste tu někde bělouše, kterému se říká Šíp prerie?"

"Ne, sire, neviděl, ale doufám, že navštíví moji ohradu," odpověděl s úsměvem. "Chcete být do té doby mým hostem?"

"Hostem? Ne, to nemám ve smlouvě. Tyhle věci vyřizuje za mě tento muž."

"Zřejmě váš majordom."

"To mě nezajímá. Chci Šíp prerie a ne rriajordoma!"

"Dovolte nám, señore Pěno, abychom si ve vaší blízkosti postavili stan. Já jsem Edgar Allan Wilson a pracuju jako vůdce u tohoto anglického lorda."

Don Agustín souhlasil a obrátil se k Rosaritě, která k nim právě přistoupila.

"Máme společnost, Rosarito. Tohle je sir William Wallerstone a tohle pan Wilson. Chtějí chytit divokého bělouše."

Dívka se uklonila a maličko zrudla, když si Angličan opět nasadil brýle a jejich velkými skly se na ni obdivně zadíval.

"Wilsone!"

"Sire Williame?"

"Kdo je tato slečna?"

"Doña Rosarita, dcera señora Pěny."

"Zeptejte se jí, jestli si ji smím nakreslit."

"Vy jste malíř, sire Williame?" zeptal se don Agustín, který rozuměl anglicky.

"Jezdím po savaně a maluj u si ji a chci získat Šíp prerie. A nakreslit slečnu Rosaritu."

"Až chytíte bělouše, sire," souhlasil s úsměvem haciendero. "Ale teď si dejte postavit stan. Moji sluhové vám rádi pomůžou."

"To mě nezajímá. O to se stará tenhle muž. Tak to stojí ve smlouvě."

Když don Agustín s Rosaritou odešli, Angličan se klidně posadil na zem a čekal, až mu muži postaví stan. Pak do něj vešel, aby si odpočinul po namáhavé jízdě. Wilson se připojil k pastevcům a zanedlouho živě rozmlouval s Encinasem a Pascuaem.

Apači, plující na čtyřech válečných kánoích po Gile, sira Williama a Wilsona nezpozorovali, protože muži přenocovali

dál od vlhkého břehu a nerozdělali si oheň. Proto ani Wilson nezahlédl záři pochodní na kánoích a neměl tušení, jak nebezpeční rudokožci míří kousek od něj k témuž cíli jako on.

O kus níž tvořila řeka oblouk, kde Apači přistáli, aby si odpočinuli. Wilson s lordem si druhý den ráno zkrátili tento oblouk přes savanu, a protože byli na koních rychlejší než Apači, plující po řece plné zátočin, dorazili s Angličanem k Bizonímu jezeru dřív než oni. Wilson se rozhodl, že tu Angličana pod záminkou proslulého bélouše zdrží, dokud nepřijede Sokolí oko s Náčelníky lesů, které chtěl poznat.

Na Bizoním ostrově se mezitím rozproudil čilý život. Lovci a Ko-mančové si byli jisti, že mají všechny nepřátele před sebou a nikoho za sebou, a nemysleli proto na nic jiného než na pronásledování.

Po srdečném přivítání, kdy se Bois-rosé a Pepe přesvědčili, že Fabián neutrpěl zranění, zeptal se zálesák:

"Teď nám, s-ynu, řekni, jak ses dostal na tenhle ostrov? Mysleli jsme, že tě budeme muset osvobodit násilím."

"Číhal jsem už dlouho na příležitost, abych jim uplaval, a využil jsem toho, že jsem se mohl skrýt mezi naplaveným dřevem."

"Ale vždyť jsi byl spoutaný a mohl ses utopit!" namítl Bois-rosé, který se chvěl hrůzou při myšlence, jak mohl skončit pokus jeho milovaného Fabiána.

Fabián se usmál.

"Banditi zřejmě netušili, co dokáže dobrý plavec, jinak by mě připoutali ke kánoi. Vynořil jsem se až pod naplavenými kládami. Banditi mě sice pronásledovali až k ostrovu, ale nakonec byli přesvědčeni, že jsem se utopil."

"Jak je to dlouho, co odpulí?"

"Přes půl hodiny."

"Dohoníme je!" ozvalo se zlostně, "a pak nám neuniknou jako ty jim. Proč jsi zůstal tak dlouho ve vodě?"

"Protože jsem se musel přesvědčit, že není nablízku nepřítel. Kromě toho se banditi mohli ještě vrátit."

Sokolí oko zatím jednal se svými bojovníky a přikázal jim, aby vyrobili co nejrychleji kánoe. Teprve potom přistoupil k lovcům. Když přistoupil k Fabiánovi, uhádl přirozeně, koho má před sebou.

"Můj bratr je slavný stopař, kterého hledal jeho otec a Komanč?" zeptal se a podal mu ruku.

"Tohle je Sokolí oko. Potkali jsme ho v Mlžných horách," představil Komanče Pepe. "Je to báječný chlapík!"

Fabián stiskl nabízenou ruku s upřímným obdivem.

"Stopař slyšel o svém rudém bratru velkou chválu. Chce se stát jeho přítelem. Ale nejdřív mi povězte, co jste zažili v horách, když jsem zmizel."

Bois-rosé to učinil co nejstručněji, protože byl zvědav na Fabiánovo vyprávění.

"A jak jsi padl do rukou banditů ty?" zeptal se.

"Slyšel jsem šramot na okraji pyramidy a viděl jsem, jak někdo leze nahoru. Domníval jsem se, že jsi to ty nebo Pepe."

Když jsem na postavu tiše zavolaal, oklamala mě odpověď. Teprve když se přiblížila, poznal jsem, že je to ten padouch Mano-Sangriento, a rozmáchl jsem se k úderu."

"To byla velká chyba, synu. Řekli jsme ti, abys vystřelil."

"Byl tak blízko, že jsem chtěl ušetřit kulku. Kromě toho jsem si myslel, že bude někde poblíž také El Mestico. Ten vylezl nahoru po druhé straně a připlížil se ke mně zezadu. Když jsem se rozpřáhl, popadl mě za paži a vyrazil mi pušku z ruky. Pak mě oba společně přemohli."

"Říkal jsem si hned, že na tebe museli být dva! O pušku jsi však nepřišel. Visí na mém sedle. Ale vyprávěj dál!"

"Mano-Sangriento mě chtěl probodnout, ale vykroutil jsem mu nůž z ruky. Jak jsme spolu zápasili, dostali jsem se až na okraj pyramidy a zřítili se dolů. Ztratil jsem vědomí, a když jsem se probral, byla kolem mě trna a vlhký chlad. Ležel jsem spoutaný v člunu, v němž jsme pluli podzemním kanálem do Gily."

"A pak? Co ti udělali?"

"Nic. Jen mi nadávali a nechali mě o hladu a žízní. Chtěli mě vydat Černému ptákov, který táhne se svými bojovníky k Bizonímu jezeru, a těšili se, že dostanou i vás. Byli tak jako já přesvědčeni, že najdete naši stopu a vydáte se po ní."

"Dobře, synu. V tom se nemýlili, jenomže teď tomu bude opačně. Tady máš nůž a klobouk. Obojí jsme našli u pyramidy. Ale nejdřív se najež a usuš si šaty. Rozděláme si oheň."

Ohně se rozhořely i na břehu, kde na nich Komančové rozpouštěli pryskyřici, kterou utěšňovali kánoe.

Sokolí oko potom přistoupil k Fabiánovi a úsměv mu ozdobil tvář.

"Můj statečný bratr zná dceru bílého muže, který se jmenuje Pěna?"

Fabián, který seděl u ohně, překvapeně vzhlédl.

"Můj rudý bratr slyšel o Rosaritě?" Tváře mu při této otázce trochu zrudly.

"Sokolí oko o ní mluvil s jedním lovcem bizonů, který mířil k Bizonímu jezeru, kam má přijít seňor Pěna s dcerou lovit divoké koně."

Fabián zděšeně vyskočil.

"Rosarita bude u Bizoního jezera? Sokolí oko, otče, Pepe, rychle, pospěšte si, musíme se tam hned vydat!"

Komanč se usmál.

"Můj bílý bratr může počkat, až budou kánoe na vodě. Sokolí oko nechal krásnou hacienderovu dceru varovat."

"Přesto si musíme pospíšet."

Komanče nemusel příliš pobízet. Ten se chtěl za Apači vydat také co nejrychleji. Bizoní hříva přinesl na ostrov už za chvíli první kánoi. Sokolí oko ho přivítal s vážnou tváří.

"Bizoní hříva nikdy nemine cíl, ale kulka mu rezaví v pušce."

"Komančova kulka zasáhne toho, koho má zasáhnout."

"Proč se nezaryla do srdce Ďábla savany?"

"El Mestice?" zeptal se udiveně peskovaný Indián.

"El Mestico a Mano^Sangriento zajali slavného stopaře, který jim naštěstí unikl tak, že skočil do vody - avšak pušky Komančů mlčely."

Bizoní hříva sklopil oči. Dověděl se teprve teď, jaké nepřátele nechal proplout kolem ostrova, přestože mu byli vydáni na pospas.

"Bizoní hříva je neznal," ospravedlňoval se.

"Ale viděl, že mají v čunu zajatou bledou tvář. Nemohli to tedy být počestní muži. Můj bratr se dopustil velké chyby, ale Sokolí oko ji ve vigvamu Moudré lišky zatají, protože Bizoní hříva udělá vše, aby banditi padli do rukou Komančů. Jela kolem Bizoního ostrova bledá tvář se čtyřma očima?"

"Jela - a druhá bledá tvář nám oznámila, že sem Sokolí oko přijde."

Sokolí oko si teprve teď na něco vzpomněl. Přistoupil k třem lovcům.

"Zná Velký orel Wilsona, muže z Montany?"

"Jen podle jména. Lovili jsme oba v kraji šedých medvědů, ale nesetkali jsem se. Je to slavný lovec. Můj bratr o něm něco slyšel?"

"Viděl ho a mluvil s ním. Má od něj pozdravovat Velkého orla a Zápalný blesk. Muž z Montany přijede k Bizonímu jezeru a počká tam na ně. Minul už Bizoní ostrov a mluvil s Komanči, kteří tu čekali na Sokolí oko. Cestuje s ním bledá tvář se čtyřma očima, která dokáže velká kouzla. Nechť se moji bratři podívají!"

Povolil sedlo svého koně a vybalil z jemných pokrývek obraz a hrdě ho lovcům ukázal.

"Panenko Marijá, to je Sokolí oko jako živý!" zvolal Pepe. "S Wilso-nem zřejmě cestuje malíř s brýlemi na nose a Komanč jim říká oči."

Všichni obraz obdivovali a prosili Sokolí oko, aby jim vyprávěl o svém setkání s mužem z Montany.

Mezitím Komančové dostavěli kánoe a celá skupina se připravila na další cestu.

"Moji bílí bratři poplují v kánoi a Sokolí oko a Bizoní hříva pojedou po břehu, jeden po téhle a druhý na protější straně, aby je chránili a hledali stopy, které po sobě zanechají Apači a banditi."

S tímto plánem všichni souhlasili. Bizoní hříva se posadil na Kanadánova koně a Pepeho vzal za uzdu a Sokolí oko se vydal na protější břeh. Zanedlouho se jezdci i kánoe dali do pohybu.

Bois-rosé seděl s Fabiánem mezi Indiány, kteří pádlovali jako o závod.

Zálesák byl nesmírně šťastný, zeje opět s Fabiánem, a také Pepe Dormi-lón měl radost, že se mladý hrabě de Mediána dostal tak rychle a nečekaně do bezpečí. Všichni však hořeli touhou, zúčtovat co nejdřív s nepřáteli.

Časně ráno seděli pastevcí až na dva, kteří se vydali na výzvědy, na břehu Bizoního jezera. Byli u nich také oba lovci bizonů.

Bavili se o podivínském Angličanovi a o jeho vášnivě touze získat Šíp prerie.

"Ten kůň opravdu existuje?" zeptal se mladý Francisco. "Nikdy jsem ho neviděl."

"Ovšem že existuje," odpověděl Encinas, "ale nesmíte se divit, že jste ho ještě nespatriil, señore Francisco, protože jste se asi ještě nedostal moc daleko do světa."

"Z haciendy děl Venado až sem k Bizonímu ostrovu. To není dost?"

"Svět je prý ještě trochu větší, a já si myslím, že bílý Šíp prerie nepo-bíhá pořád mezi haciendou a Bizoním jezerem."

"Je to opravdu tak mimořádný kůň?"

"To bych řekl! Je nepředstavitelně krásný a uhání -říkám vám, že cválá rychleji než nejlepší kůň, pádicí tryskem!"

"Vy jste ho už viděl, señore Encinas?"

"Ano, ale jen z dálky, ale i to je velké štěstí. Blíž se k němu dostal jen málokdo."

"Jetobělouš?"

"Ano."

"To znamená, že jeho předci byli také bělouši?"

"Co vás napadá! Ten nemá ani rodiče, ani rodokmen."

"Jak je to možné?"

"To taky nevím. Jisté je jen, že ho lidé viděli už před šesti sty lety."

Encinas věřil tak jako všichni prostí muži z prerií a savan na pověry.

"Copak vy nevíte, že koně přišli do Ameriky teprve před třemi sty lety ze Španělska?"

"Pór Dios, vy jste ale vzdělaný, señore Francisco! Byl jste snad u toho, když sem přišli? A neřekl jsem právě, že nepochází z koně? K čemu by tedy byly ty vaše španělské herky! Tenhle bělouš je starý šest set let, možná i tisíc, a nikdy ho nikdo nechytil."

"Já si skoro myslím, že ho chytím," prohlásil Francisco, začínající hrdina.

"Já si myslím taky, že budete jediný, komu se to podaří - podle toho, co jste už vykonal! Kolik divokých mustangů jste už chytil do lasa a zkroutil?"

"Zatím bohužel žádného."

"Tak začněte bílým Šípem! Jeho kopyta jsou tvrdší než pazourek, a kdo ho pronásleduje moc daleko, toho už nikdy nikdo nespatrií."

"Pronásledoval ho už někdo tak daleko?"

"Jeden lovec z Texasu, který mi to vyprávěl."

"A vy to musíte vyprávět nám. Hej, Sanchezi, dej seňoru Encinasovi loknout kořalky! Neexistuje lepší prostředek k osvěžení paměti."

"Vy jste mi ale mudrc, señore Francisco! Ale tu historku vám povím."

"Tak už spusťte!"

"Před několika lety přišel do Texasu takový anglický podivín, jako je tenhle don William, a nabídl tamějšímu

nejslavnějšímu lovcí tisíc zlatých, když mu přivede Šíp prairie. Lovec jeho nabídku přijal. Opatřil si nesmírně rychlého koně, nejlepšího v celém okolí, a vydal se do savany."

"A našel bělouše?"

"Našel - a nebyla to pouhá náhoda, ale přímo neslýchané štěstí."

"A pronásledoval ho?"

"To se rozumí samo sebou. Pronásledoval ho a točil nad hlavou lasem, skákal přes propasti a přes skaliska, plaval přes řeky, hnal se po širých rovinách, jeho kůň byl rychlý jako vítr a odstup od bílého Šípu se stále zmenšoval."

"A nakonec mu hodil laso kolem krku."

"Počkejte chvíličku, señore Francisco! Když říkám, že Šíp ztrácel náskok, neznamená to, že se nechal chytit. Běžel pomaleji jen proto, že se

neustále ohlížel a vrhal na pronásledovatele zuřivé pohledy. Texasan se však nedal odradit, přestože slyšel, že Šíp není kůň, ale duch savany, který pobíhá po stepích jen proto, aby lidi přiváděl do neštěstí. Nemyslel na nic jiného než na tisíc zlaťáků a hnal se za ním pořád dál a dál. Tak to šlo od rána do poledne, od poledne do večera. Běloušův náskok se zmenšoval, ale lovec se k němu nikdy nepřiblížil tak, aby ho mohl chytit. Na stala noc a jeho kůň začal být unavený."

"Jak mohl Šíp pronásledovat v noci?"

"Za prvé je to bělouš, bílý jako mléko, a dobré oko ho rozezná i ve tmě, a za druhé jeho kopyta vykřesávala z kamenité půdy jiskry."

"Pór Dios, ještě jsem neslyšel, že by rohovina vykřesala z kamene jiskru!"

"Já taky ne. Ale bělouš je taky duch savany! Někdy kolem půlnoci ho lovec konečně dostihl. Zatočil lasem, a když mu ho chtěl hodit kolem krku, nedržel v ruce nic - dokonce i uzel na sedle byl rozvázaný! A současně udeřil bělouš Texasanova koně zadními kopyty do hrudi tak silně, že kůň padl mrtvý k zemi. Potom lovec slyšel, jak záhadný bělouš uhání do noci hluboko pod ním. Zůstal u mrtvoly svého koně až do rána a ke své hrůze spatřil, že stojí na kraji propasti, hluboké několik set stop. Bělouš do ní skočil a pásl se ve vysoké trávě daleko na obzoru. Tenhle příběh mi Texasan vyprávěl, když se z té štvance vrátil, pěšky a vyčerpaný k smrti."

Tu se otevřel Angličanův stan. Podivínský lord vyšel ven a zamířil k okraji lesa, kde se pásli tři koně. Ležel tam i Wilson.

"Wilsone!"

"Sire Williame!"

"Rád bych prohledal okolí, jestli tu nenajdu stopy bílého Šípu. Osedlejte mi koně!"

"Abych vám osedlal koně? O tom se ve smlouvě nic nepíše. Nejsem váš čeledín."

"Dobrá, osedlám si ho sám."

Učinil to, nasedl na něj a vydal se za ozbrojeným Wilsonem do lesa. Po chvíli přijeli oba ke korytu, jímž odtékala voda z Bizoního jezera do Gily. Rostl tam obrovský cedr, který si Angličan dlouho a ze všech stran prohlížel.

"Wilsone!"

"Sire Williame?"

"Postavte mi tady skládací židličku. Chci si ten strom nakreslit."

"Dobrá. Podívám se zatím po okolí, jestli vám tu nic nehrozí."

Po chvíli se Wilson vrátil a lehl si do trávy vedle štaflí. Angličan kreslil a Američan snil. Neušel mu však přitom ani sebemenší zvuk, který by prozrazoval blížícího se nepřítele.

Zničehonic vyskočil a s puškou připravenou k výstřelu si stoupl před malíře, aby ho kryl svým tělem.

"Sire Williame!"

"Wilsone?"

"Blíží se jezdec!"

"To mě nezajímá."

"Je to běloch."

"To je vaše věc. Tak to stojí ve smlouvě."

"Stůjte, kdo jste?" zvolal Wilson s prstem na spoušti.

Jezdec se zastavil a sklonil pušku.

"Přítel. Odložte tu zbraň! Jsem sám."

Také Wilson spustil pušku. Cizinec přijel blíž.

"Kdo jste?" opakoval Wilson.

"Jmenuji se Pedro Diaz. Můžete mi říct, jestli je u Bizoního jezera don Agustín Pěna?"

"Je tam. Odkud přijíždíte?"

"Z Mlžných hor."

"Ach, sire Williame, tenhle seňor přijel taky z Mlžných hor."

"To mě nezajímá."

"Co jste tam dělal, señore?"

"Byl jsem tam s výpravou, kterou Apači pobili. Zachránil jsem se jen já."

"A tři bílí jezdci, kteří tam ještě zůstali."

"Vy jste je viděl?"

"Ne, ale slyšel jsem o nich. Znamená to, že jste z hor odjel dřív než my?"

"Pravděpodobně. Zdržel jsem se, protože můj kůň kulhal a musel jsem si chytit lepšího. Co jste slyšel o těch lovcích? Unikli Apačům?"

"To nevím. Vydal se za nimi Komanč Sokolí oko."

"Sokolí oko? Pak se jim určitě nic nestalo. Byl sám?"

"Ano, ale na Bizoním ostrově na něj a na lovce měli čekat jeho bojovníci."

"Díkybohu! Neodvažujte se příliš daleko odtud, señore. Pronásledují mě Apači, kteří chtějí přepadnout Bizoní jezero." Potom zamířil Diaz ke korytu a podél něj k jezeru.

"Sire Williame!"

"Wilsone?"

"Chystají se nás přepadnout Apači."

"To mě nezajímá."

"Ale musíme se vrátit k jezeru."

"Teď chci kreslit tenhle strom! Zůstanu tady - a vy se postaráte o mou bezpečnost."

"Copak ve smlouvě stojí, že musíte malovat zrovna tyhle cedry?"

"Tak dobře. Vráťím se s vámi."

Angličan složil židličku a štafle a nasedl na koně a vydal se také k jezeru.

Diaz tam dojel před ním. Pěna stál u svého stanu a spatřil ho, jakmile se objevil mezi stromy.

"Señore Diaz! Proboha, jste to vy nebo váš duch?" zvolal zděšeně, protože příjezd osamělého jezdce mu řekl vše.

"Jsem to já. Smím se u vás zdržet?"

"Ale ovšem, pojdte rychle! Rosarito, Rosarito," zvolal a otevřel vchod jejího hedvábného stanu. "Pojď sem, přijel señor Pedro Diaz ze zlatoko-pecké výpravy!"

Rosarita vyšla ven a také se zděsila, když spatřila obávaného nepřítele Indiánů.

"Pojďte dovnitř, musíte nám všechno vyprávět, señore Diaz." požádal ho Pěna a zavedl ho do stanu, kde všichni tři usedli. "Jak to vypadá s výpravou?"

"Je pobitá."

Otec i dcera zbledli.

"A don Esteban?"

"Mrtvý."

"Cuchillo, Baraja, Oroche, Benito?"

"Všichni jsou mrtví. Zachránil jsem se jen já."

"Santa Madonna!"

Rosarita vykřikla a zakryla si obličej rukama.

"A Tiburcio Arellano?"

"Ten nebyl členem výpravy, ale pronásledoval ji spíš jako nepřítel. Mladý hrabě de Mediána byl ještě živ, když jsem opustil Mlžné hory, a právě jsem se dověděl od lovce, který je tady u vás, že se pravděpodobně vrátí šťastně domů."

"Hrabě de Mediána? Vždyť jste řekl, že je don Esteban mrtvý!"

"Ano. Don Esteban de Arechiza, který byl, jak jste věděli jen vy, hrabě de Mediána, je mrtvý. Préríjní soud ho odsoudil jako vraha a únosce. Žije však jeho synovec, mladý hrabě de Mediána. Opustil jsem ho v nebezpečné situaci. Obléhali ho banditi, spolčení s Apači. Ale byli s ním Velký orel a Zápalný blesk a na pomoc mu spěchal také Komanč Sokolí oko. Mám vás od něj pozdravovat, señore Agustíne, a vás taky, señorito."

"Jeho synovec, mladý hrabě de Mediána? Toho neznám. Nikdy jsem o něm neslyšel."

"Znáte ho velice dobře. Je to Tiburcio Arellano."

"Tiburcio?" zeptal se don Agustín udiveně.

"Tiburcio?" zvolala také Rosarita a spustila ruce. "Je tedy živ!"

Tvářejí opět zrážověly a oči se jí zase rozzářily.

"Vždyť jsem vám to už řekl!"

"Vyprávějte, vyprávějte!" vybízel ho haciendero. "Děly se tam asi strašné věci!"

"Tak poslouchejte!" řekl Diaz a spustil.

Don Agustín a Rosarita bez dechu naslouchali jeho slovům, jimiž obšírně vylíčil všechny své zážitky. Nepřerušili ho ani slůvkem a zůstali v malém, vzdušném stanu dlouho docela tiše, i když skončil.

Potom se haciendero zhluboka nadýchl.

"Cesty boží jsou nevyzpytatelné! Rosarito, chudý stopař Tiburcio je teď mým a také tvým pánem!"

Tu se venku ozvaly zděšené výkřiky pastevců. Don Agustín a Diaz vyběhli ven. Muži už drželi v rukou zbraně a hleděli na dolní břeh jezera, kde se objevil po zuby ozbrojený Indián. Koně měl ověšeného skalpy zabitých nepřátel, malebnou čelenku měl propletenou kůží chřestýše, za opaskem se mu leskl tomahavk a skalpovací nůž a v pravé ruce držel pušku pobitou stříbrnými hřeby.

"Indiáni! Do zbraně! Do zbraně!" ozývalo se kolem dokola.

Výkřiky vylákaly ze stanu také sira Williama.

"Přišel Indián. Dojde asi k boji," řekl Wilson.

"To mě nezajímá," odpověděl sir William a vrátil se do stanu.

Indián přijel tak blízko, že rozeznali jeho pomalovanou tvář.

"Je to Komanč, señore Pěno," uklidnil haciendera Wilson.

"Ano, Komanč," souhlasil Diaz. "Nemusíte si dělat obavy, señorito."

Haciendero přikázal pastevcům, aby zachovali klid.

Tu kdosi zvolal:

"Pór Dioz, vždyť je to Sokolí oko, nikdo jiný než Sokolí oko!"

Byl to Encinas, kdo vykřikl a spěchal k němu.

"Lovec bizonů!" zvolal Sokolí oko. "Řekne mi můj bílý bratr, která z bleďých tváří se jmenuje Agustín Pěna?"

"Ten muž s černými vousy u velkého stanu."

Komanč se k němu rozjel, zastavil koně a sklonil pušku.

"Komanč Sokolí oko přijel pozdravit své bílé přátele. Tento bílý seňor se jmenuje Agustín Pěna?"

"Ano," odpověděl haciendero.

"Nepřijel k Bizonímu jezeru taky Pedro Diaz?"

"To jsem já."

"A muž se čtyřma očima, který..."

Sokolí oko se zarazil, protože spatřil Wilsona, jehož přítomnost odpovídala na jeho otázku. Potom zahlédl Rosaritu, která plaše ustoupila do vchodu svého stanu. Okamžitě seskočil z koně a stál před ní.

"Komanč Sokolí oko," pokračoval, "má krásné dceři bílého muže předat tento prsten na znamení, že slavný stopař Tiburcio je živ."

Byl to prsten Fabiánovy matky, který stopař dostal od hraběte Antonia. Rosarita si ho vzala z ruky Sokolího oka třesoucími se prsty.

Pak se Komanč obrátil k hacienderovi.

"Don Agustín, Pedro Diaz a lovec z Montany necht' se odeberou na poradu se Sokolím okem!"

Aniž čekal na pozvání, vešel jako první do stanu, avšak neposadil se.

"Narazil slavný nepřítel Indiánů u řeky Gily na stopu Apačů?"

"Ne."

"Viděl lovec z Montany na vodě válečné kánoe těch šakalů?"

"Ne."

"Ďáblové savany se přidali k Apačům. Kotví na řece, tam, kde se do ní vlévají vody Bizoního jezera. Pronásledují je však bojovníci Komančů spolu s Velkým orlem, Zápalným bleskem a slavným stopařem. Tiburcio se chtěl vydat k bleďým tvářím a varovat je, ale Velký orel ho už od sebe nepustí."

Don Agustín se zhrozil kvůli dceři. Netušil, zeje nebezpečí tak blízko.

"Co radí můj bratr, abychom udělali?"

"Neradí nic. Chce slyšet hlasy bleďých tváří."

"Nesmíme dovolit, aby nás napadli. Musíme je předejít," prohlásil haciendero. "S mými pastevcí je nás osmáct..."

"Lorda Wallerstona počítat nemůžete," skočil mu do řeči Wilson.

"Dobrá, tak tedy sedmáct. Kolik Komančů má s sebou můj bílý bratr?"

"Deset."

"Pak je nás dohromady skoro třicet. Ale kolik je Apačů?"

"Sokolí oko je nemohl spočítat, protože se vydal k bílým tvářím, jakmile spatřil jejich stopy."

"Když je přepadneme neočekávaně, může směle připadnout na každého bělocha několik nepřátel. S kolika si poradí Sokolí oko?"

Komanč rozhrnul vchod stanu a ukázal na svého koně.

"Tyto skalpy ukořistil Komanč za půl slunce!" odpověděl hrdě.

Haciendero se na něj nedůvěřivě podíval.

"Mluví pravdu," potvrdil Wilson Komančova slova.

"Přepadneme je tedy dnes v noci. Sokolí oko necht' to řekne svým bojovníkům a vyšle k nám posla, který nás zavede k nepříteli. Když na něj zaútočíme ze dvou stran, snadno ho zničíme."

Ostatní běloši s tímto plánem souhlasili. Sokolí oko však vyšel na otevřené prostranství a rozhlédl se po okolí.

"Komanč by takhle nejednal," řekl, když se vrátil.

"Proč ne?"

"Polapí ty šakaly tak, jak bleďé tváře chytají koně na savaně," prohlásil a ukázal na ohradu. "Apači jistě rozestavili hlídky, které bleďé tváře včas spatří. Překvapit se nám je nepodaří. Schovají se a zabijí mnoho bělochů."

"To je pravda," souhlasil Diaz. "Indiánský tábor nelze přepadnout nepozorovaně."

"A po západu slunce Apači jistě vyšlou k Bizonímu jezeru zvědy, s kterými by se bleďé tváře střetly."

"Necht' nám tedy náš rudý bratr řekne, co máme dělat."

"Komanč si myslí, že El Mestico přijde ještě za slunce, aby si tábor bělochů prohlédl. Najde ho v ohradě."

"Proč?"

"Nesmí spatřit slavného nepřitele Indiánů, lovce z Montany a muže se čtyřma očima. Pak se rozhodne přepadnout tábor za ranního rozbřesku."

"A to bude náš konec," namítl Diaz. "Nevtrhne do ohrady vchodem, ale zaútočí z okolních stromů a všechny nás postřílí."

"Pedro Diaz je statečný bojovník. Může udělat, co chce, ale necht' si předtím poslechnout Komančova slova! El Mestico chce unést krásnou dceru bílého haciendera. Nedovolí, aby promluvily kulky, které by ji mohly zasáhnout. Když zjistí, že se běloši cítí v bezpečí, nepřiplíží se na kočičích tlapách, ale připluje na kánoích až k Bizonímu jezeru. Potom vnikne do ohrady branou, ale bleďé tváře tam nenajde, jen jejich vigvany. Až bude chtít odejít, najde ohradu zavřenou a ze stromů zahmí pušky bílých tváří a Komančů. Necht' moji bílí bratři rychle přenesou své vigvany na místo, kterému říkají corral, a krásná bílá dcera necht' se posadí před stan, aby ji bandita spatřil a ztratil hlavu!"

Byl to opravdu Istivý plán a všichni s ním po projednání všech podrobností souhlasili.

Potom Komanč rychle odjel. Za půl hodiny stály všechny stany i s příslušenstvím v corralu. Většina pastevců však zmizela - a s nimi i Diaz.

Obtížnější bylo přimět Angličana, aby hrál svou roli. Wilson k němu vešel do stanu.

"Sire Williame!"

"Wilsone?"

"Za ranního rozbřesku nás přepadnou Indiáni."

"To mě nezajímá."

"Možná že nás všechny zabijí."

"To mě nezajímá."

"Vás taky, sire Williame!"

"Mě?" Angličan si palcem a ukazováčkem pravé ruky sáhl na brýle a s otevřenými ústy udiveně pohlédl na Wilsona.

"U sta hromů, mě ne! Od čeho jste tady vy?"

Nato sáhl do kapsy a vytáhl z ní ušmudlaný papír.

"Ve smlouvě stojí: Za sjednané odškodnění má shora uvedený mr. Wil-son povinnost chránit sira Williama Wallerstona před vším nebezpečím, které by ho mohlo během cesty potkat, např. před Indiány, pantery, jaguáry, tygry, medvědy všech druhů a velikostí, chřestýši a jinými hady, aligátory, žizní, hladem, záplavami, lesními a prérijními požáry - slyšel jste to, Wilsone?"

"Ano. Stojí tam taky něco o běloších a mesticech?"

"Ne. Ty jsem ve smlouvě neuvedl, protože mi od nich nehrozí nebezpečí."

"Ale zítřejší útok povedou běloch a mestic."

"Dobrá, tak je do smlouvy připišeme."

"V žádném případě."

"Osedlám si tedy koně a odjedu."

"Pak ale nezískáte bílý Šíp prerie."

"Sakra, to je pravda! Wilsone!"

"Sire Williame?"

"Zůstanete tady, když vás pro tuto noc zprostím povinnosti dodržovat naši smlouvu?"

"Ach, chápu, oč vám jde!"

"Oč?"

"Už dávno jste si přál nakreslit bitvu s Indiány."

Mazaný Američan věděl, jak na svého klienta!

"To je pravda! Jsme tedy domluveni?"

"Jestli budete bojovat jako ostatní!"

"Dobrá, budu."

"Tak připište naši dohodu do mé kopie smlouvy."

Wilson vytáhl stejný papír a Angličan na něj připsal vyžádanou poznámku.

O něco později se nejhustším lesem plížili dva muži od Gily k Bizonímu jezeru. Starší měl na hlavě ozdobu z perí, mladší měl uzel vlasů svázaný jen koženými řemínky. Nepozorovaně - jak se domnívali - dorazili na kraj lesa a prohlédli si okolí jezera.

"Ten Pěna je ale neopatrný! Zažil jsi už, táto, aby se někdo utábořil v ohradě?"

"Proč ne? Myslí si, že je tam bezpečnější než na otevřeném břehu. Lov koní ještě nezačal, a tam může odpočívat pohodlněji než jinde."

"To máš pravdu, ale... musíme se ještě podívat, kolik tu má lidí. Pojd'!"

Muži se opatrně doplížili až k ohradě a vylezli na vysoký dub, odkud měli výhled na celé prostranství.

"Tamhle sedí Rosarita a splétá věnečky! Unesu ji, i kdyby mi měly zbýt z života jen dva dny!"

"Tobě přeskočilo!" rozcítil se Mano-Sangriento.

"Buď zticha! Svůj podíl na lupu dostaneš, a nevystavíš se ani velkému nebezpečí. Deset pastevců, Pěna a jeho dcera - stačí, abychom vtrhli do ohrady, a ostatní bude maličkost."

"A staneme se pány Bizoního jezera, ukořistíme hacienderovy koně a počkáme si, až sem dorazí Náčelníci lesů. Snazší jsme to opravdu nikdy neměli!"

Potom oba muži slezli dolů a vrátili se, odkud přišli.

O chvíli později vešel Sokolí oko do hacienderova stanu. Agustín Pěna byl překvapený, že ho vidí tak brzy.

"Sokolí oko!"

"Komanč pozoroval Ďábly savany. Seděli na stromě a dívali se na ha-cienderovu dceru. Zaútočí branou, jak Komanč předpověděl. Howgh!"

Den minul, nastala noc. Jezero a jeho okolí zahalila hluboká tma. Strážní ohně, osvětlující stany pastevců, postupně dohořovaly a žáby, ožívající až po půlnoci, začaly kvákat silným, hlubokým hlasem.

Tu se na hladině kanálu ozvalo tiché, sotva slyšitelné šplouchání a pod stromy přirazily ke břehu čtyři kánoe. Seděli v nich Apači.

Temné postavy vystoupily a plížily se s El Mesticem a jeho otcem v čele podél lesa k bráně corralu. Na každé kánoi zanechali jednoho bojovníka jako hlídku. Ostatní zmizeli neslyšně za palisádami.

"Ohííí, ohííí!" ozval se potom zničehonic válečný pokřik Komančů.

Hned nato se na opačné straně palisád rozhořely ohně a otepi hořících větví dopadly na prostranství, kde stáli Apači,

ohromení prázdnými stany a křikem nepřátel.

A vzápětí následovala salva ze všech stran, která vyvolala v řadách překvapených Apačů strašný zmatek. Výstřely třesly ještě dvakrát. Potom se útočníci rozběhli ke vchodu, který však už byl zvenčí zatarasěn.

"Na ně!" zahřměl současně Kanadánův silný hlas a přes ohradu naskákaly do ohrady temné postavy bělochů a Komančů.

Stačila chvílička, a zděšení nepřátelé byli přemoženi.

"Kde je El Mestico?" zvolal Bois-rosé a vrhl se na poslední vzdorující útočníky.

"A Main-rouge?" dodal Pepe, bojující po jeho boku.

Tu se kolem nich mihl Sokolí oko. Jeho bystrý zrak objevil muže, kterého hledal.

"Moudrá liška poslala Sokolí oko, aby přinesl skalp Černého ptáka, té kvílící baby!"

Jeho tomahavk udeřil náčelníka do brady tak, že se skácel. Vedle spolu zápasili Fabián a El Mestico.

Komanč banditu zabil.

"Sokolí oko!" ozval se vzápětí Velký orel. "Tady je i druhý ptáček. Daruju jeho skalp Moudré lišce!" Na zemi vedle něj ležel spoutaný Ma-no-Sangriento.

Čas od času padl ještě výstřel a zazněl smrtelný výkřik. Potom muži naházeli hořící otepi na jednu hromadu. Plameny vyšlehly tak vysoko, že ozářily celé okolí.

Ani jeden Apač přepadení tábora nepřežil. Naživu zůstal z útočníků jen spoutaný Mano-Sangriento. Ukázalo se, že Komančův plán byl opravdu dokonalý.

Pak došlo v mihotavé záři ohně k radostnému vítání. Fabián teď mohl konečně přistoupit k donu Agustínovi.

"Done Agustíne!"

"Tibur... pór Dioz, promiňte, Excelence, nemohl jsem..."

"Kde je seňorita Rosarita?" přerušil Tiburcio jeho omluvy.

"V lese."

"Sama?"

"Pod Encinasovou ochranou."

"Znají pastevcí to místo?"

"Byl tam s nimi Francisco."

"Pak mě tedy omluvte, doně Agustíne!"

Tiburcio odběhl k pastevcům, kteří si ošetřovali utržené rány.

"Señore Francisco, víte, kde je seňorita Rosarita?"

"Ano."

"Zaved'te mě k ní!"

Nastávající hrdina, který bojoval tak zmužile, že utrpěl dokonce lehké

zranění, vykročil napřed. Hluboko v lese postavili pastevcí pro Rosaritu na malé mýtině přístřešek, kde čekala pod ochranou zkušeného lovce bizonů, až skončí bitva. Slyšela střelbu a křik. Byla ustrašená a dělala si starosti. Snažila se podle výkřiků, které se k ní nesly lesem, odhadnout výsledek boje.

Potom výstřely dozněly a rozhostilo se hluboké ticho.

"Señore Encinasi, myslíte, že jsme zvítězili?"

"Určitě. Křik Apačů vyjadřoval zuřivost, nikoli vítězství."

"Ale určitě budou na naší straně také mrtví a ranění," obávala se Rosarita. "Musím do tábora, k otci, podívat se, jestli se mu nic nestalo. Zaved'te mě k němu, Encinasi!"

"To nesmím, seňorito. Váš otec mi přikázal, abychom tu zůstali, dokud nepřijde nebo sem nevyšle posla. Ale počkejte, slyším kroky!"

Kdosi se prodíral křovím. A za ním ještě někdo.

"Francisco! Jak to vypadá?" zvolal Encinas.

"Zvítězili jsme, seňore!"

"A otec?" zeptala se nedočkavě Rosarita.

"Je živ a zdrav, seňorito."

"Chválabohu! Přišli už běloši, kteří byli u Komančů?"

"Všichni."

"I Tiburcio Arellano?"

"Ten taky," odpověděl Tiburcio ze tmy a přistoupil blíž. "Smím vám to dokázat?"

"Tiburcio!" vykřikla Rosarita a radostně k němu natáhla ruku.

Tiburcio ji objal a lehce k sobě přivinul.

"Rosarito, vzpomínala jste na mě, tak jako jsem na vás každý den, každou hodinu, každou vteřinu vzpomínal já?"

"Ano," zašeptala Rosarita, ale pak se mu jemně vyvinula. "Pojďte, zaved'te mě k otci!"

Tiburcio ji vzal za ruku a zamířil s ní k ohradě. Encinas a Francisco kráčeli za nimi.

Když se přiblížili k jezeru, padl ještě jeden výstřel, poslední. Kulka Sokolího oka vykonala rozsudek nad Mano-Sangrientem.

"Komanč přidá jeho skalp ke skalpům El Mestice a Černého ptáka! Bojovníci Komančů se vrátí do vigvamů se zbraněmi a skalpy svých nepřátel."

Pastevcí už přenášeli stany na původní místo. Potom se vrátili do corralu, aby zahladili stopy po boji. Běloši seděli se Sokolím okem u táboráku, který za chladného jitra příjemně hřál, a dávali si od hrdinů savany vyprávět podrobnosti o

jejich dobrodružstvích, která tady u Bizoního ježera tak úspěšně skončila. Jen o bonanze se nemluvilo. Ta zůstala prozatím tajemstvím.

Druhý den stál Angličan před svým stanem a měl levou ruku na pásce. Podivínský lord v noci statečně bojoval a utržil hlubokou, nikoli však nebezpečnou ránu nožem.

"Wilsone!"

"Sire Williame?"

"Teď už žádný Apač nepřijde?"

"Ne."

"Dobrá, můžeme tedy zrušit včerejší dodatek ke smlouvě."

"Souhlasím."

"Musíte se opět starat o mou bezpečnost. Jak to vypadá s bílým Šípem?"

"Don Agustín uspořádá dnes na počest svých hostů plánovaný lov divokých koní."

"To mě nezajímá."

"A co když chytí bělouše?"

"To je pravda, u sta hromů! Komu bude pak patřit?"

"Donu Agustínovi, nebo tomu, kdo ho chytí."

"V tom případě ho koupím."

"V Texasu jste za něj nabízel už jednou sto zlatáků. Nemyslím, že byste ho tady za ně dostal."

"Dobrá, tak dám dva tisíce!"

"A když nebude stačit ani to? Možná ani tři nebo pět tisíc?"

"Tak ho ukradneme, u sta hromů!"

"O tom v naší smlouvě nic nestojí. Ale podívejte, tamhle přichází señor Arellano s oběma lovci." Zálesák a Pepe zamířili k ohradě, avšak Fabián přistoupil k Angličanovi.

"Sire Williame, don Agustín vás prosí, abyste zaujal místo na tribuně. Dostali jsem zprávu, že se blíží početné stádo koní."

"To mě nezajímá."

Angličan se už chtěl vrátit do svého stanu, ale Wilson ho zadržel.

"Co když je mezi nimi bílý Šíp prerie? Chcete o něj přijít?"

"To ne. Půjdu s vámi."

Na kraji lesa, tam, kde sousedil s ohradou, byl ve větvích stromů postavený jakýsi balkón pro diváky, kteří chtěli sledovat poutavé divadlo, jakým je lov divokých koní.

Stany, koně a všechno, co by stádu stálo v cestě, pastevcí odklidili. Don Agustín, Rosarita a ostatní už seděli nahoře. Pastevci se vydali do savany už minulý den a v noci uzavřeli kruh kolem divokých koní. V očekávání příštích událostí nikdo nemluvil. Kolem dokola panovalo hluboké ticho.

Tu se z hloubi lesa ozvalo pronikavé hvízdání pastevců a ze všech stran se blížil hlasitý křik. Brzy nato se ozvalo rzání, svědčící o velkém stádu mustangů. Hluk se stále zvětšoval. Koně byli už tak blízko, že každý slyšel jejich vyděšené odfrkávání. Všechny obyvatel lesa se zmocnila hrůza. Hejna ptáků vzletla s křikem k nebi, vyplašené sovy poletovaly za bílého dne a jeleni prchali z úkrytů.

Potom zapraskaly keře, mladé stromky zavržaly pod nárazy koňských těl, hvízdání, dusot a křik honců vytvořily přímo démonickou atmosféru. Tu se rozhrnul zelený okraj lesa a objevilo se moře těl a koňských hlav, které s planoucím očima, roztaženými nozdrami, vlající hřívou a zvednutými ocasy prchaly před pastevcí a hnaly se mezi lesem a jezerem přímo k ohradě.

Před ní se barevné moře na okamžik zastavilo, ohnivé oči zvířat se ne důvěřivě zadívaly na palisády maskované větvemi, avšak pastevcí je ne nechali uniknout. *

Stádo vedl nádherný bělouš. Nemohl se už déle vzpírat náporu ostatních koní a se svěšenou hlavou se vrhl do ohrady - a za ním celé stádo čítající dobré tři stovky zvířat.

"Tady je máme!" ozývalo se z balkónu a z úst pastevců, kteří ohradu rychle zatarasili silnými závorami.

Do tohoto vítězného křiku se mísil hlas, přehlušující všechny ostatní:

"To je on, to je on, sláva, sláva, to je on!"

"Kdo, sire Williame?" zeptal se don Agustín.

"Copak ho nevidíte, u sta hromů, Šíp prerie? Bělouše, který je všechny přivedl!"

Až po několika vteřinách hrdí potomci savany a lesa poznali, co se stalo. Když však pochopili, že mají kolem sebe pevnou ohradu ze silných kmenů, ozvalo se bolestné rzání, podobající se zvuku tisíce trubek. Koně pobíhali zmateně sem tam, hledali východ a nenacházeli ho. Z očí jim sršely jiskry a od tlam jim létala bílá pěna.

Nejrychlejší a nejvzrušenější byl bělouš, bílý jako květ leknínu. Hrdý hřebec pádlil od jednoho konce ohrady k druhému a vrážel do nešťastných druhů, kteří před ním dost rychle neuhnuli.

Díaz vyskočil a předklonil se. Byl skvělý jezdec a pohled na bělouše ho přiváděl do vytržení.

"Tenhle kůň musí žít svobodně, nebo zahyne," zvolal. "Nedá se zkrotit."

"Myslíte?" zvolal Fabián. Oči se mu leskly, tváře mu zrudly. "Dávejte pozor, señores, co udělá Tiburcio Arellano!"

Vzápětí seskočil z balkónu a zmizel v lese.

Mustangové vráželi do palisád, které však byly tak mohutné, že odolávaly jejich náporu. Vrzaly a praskaly, ale nepovolily. Nad těžce oddychujícími zvířaty se vznášel vlhký opar. Někteří koně vztekale ohryzávali silné klády, jiní rozrývali půdu kopyty, někteří podlehli zuřivosti, padli na zem jako zasažení bleskem a už nevstali, a ti nejdivočeji

napadali a kousali své druhy.

Po chvíli se stádo začalo uklidňovat -jako proud chladnoucí lávy. Zuřivost vystřídalo zděšení a ještě později otupělé ochromení. Divocí obyvatelé savany se cítili přemoženi.

Tu se mezi stromy ozval dusot koně. Fabián, v rukou jenom laso, se přihnál na Komančově oři.

"Otevřete ohradu!" poručil pastevcům.

"Panenko Marijá, co to děláte, seňore Fabiáne!" zvolal Pepe. "Vždyť vás ušlapou!"

Také ostatní se ho snažili zadržet. Avšak závory už byly odsunuté a Fabián se vrátil do ohrady mezi koně.

Bělouš dosud pobíhal sem tam. Když spatřil jezdce, utekl na opačnou stranu. Fabián za ním. Tak oběhli několikrát celou ohradu. Koně, kteří jim stáli v cestě, odstrčili či povalili. Potom si Fabián nadjel, nad hlavou mu zavířilo laso, zasvištělo vzduchem a omotalo se bělouši kolem krku. Mustang pádil dál, ale odvážný jezdec za ním zbrzdil svého koně a laso napnul. Potom znenadání změnil směr, laso sebou škublo, Fabiánův kůň padl na kolena, avšak bělouš se válel na zemi, mlátil kolem sebe kopyty a mamě se pokoušel vstát.

Fabián utáhl smyčku kolem mustangova krku tak pevně, že mu docházel dech. Potom seskočil, sundal si od pasu druhé laso, omotal ho bělouši koleni hlavy a tlamy, stoupl si s rozkročenýma nohama nad jeho tělo a napjatý řemen přeřzl. Bělouš okamžitě vyskočil. Poprvé v životě ucítil na hřbetě břímě. Ztuhl překvapením. Potom však začal vyhazovat střídavě předníma a zadníma nohama, uskakoval do stran a válel se po zemi, ale nezdolný jezdec mu stále seděl na hřbetě. Nakonec se rozběsněný mustang prudce rozběhl kolem ohrady jako vítr.

"Dávejte pozor, seňores!" zvolal Fabián.

Rázně stiskl stehna, přitáhl laso - a bělouš se jako vítr neuvěřitelným skokem přenesl přes palisády. Tryskem přelétl přes mýtinu a potom se nad ním i jezdce rozstříkla voda jezera. Za minutku je oba zahalil cíp lesa, vybíhající do jezera. Všichni sestoupili z balkónu a čekali na Fabiánův návrat dole. Stádo museli pastevci přinutit k poslušnosti hladem a žízni.

Minuly dobré dvě hodiny, než se smělý stopař znovu objevil. Vrátil se pomaloučku kolem jezera. Bělouše zkontroloval...

Všichni přítomní přivítali Fabiána s upřímným obdivem.

"Panenko Marijá, tohle bych si po vás netroufl!" zvolal Pepe.

"Hrabě de Mediána je nejodvážnější grand celého Španělska," prohlásil Bois-rosé.

"Jste nejlepší jezdec v Sonoře, seňore Fabiáne!" ujistil ho Diaz.

Rosarita se šťastně usmívala, když viděla, jak jejího miláčka všichni obdivují.

"Done Fabiáne," zeptal se Angličan, který si palcem a ukazováčkem pravé ruky sáhl na brýle a žádostivě si zpoceného bělouše prohlížel velkými skly, "komu patří ten kůň?"

"Přirozeně donu Agustínovi."

"To mě nezajímá."

"Ne, patří donu Fabiánovi," odporoval haciendero. "Patří vám, Excellence. Víte dobře proč - a kromě toho jste ho zkontroloval!"

"To mě nezajímá. Musím ho získat! Je to bílý Šíp prerie."

"Nemyslím, že vám ho don Agustín prodá," řekl Fabián.

"To mě nezajímá. Zaplatím mu za něj tisíc zlatáků."

"A já si nemyslím, že vám ho za něj don Fabián dá," odporoval Pěna.

"Dobrá, nabídnu mu dva tisíce!"

"Bělouše neprodáme," rozhodli oba muži současně.

"Tři tisíce!"

"Ani za pět!" ubezpečil Angličana Fabián.

"Ani za deset," dodal haciendero.

"Dám vám, u sta hromů, kolik budete chtít!"

"Daruju ho seňoritě Rosaritě. Bude na něm jezdit," rozhodl Fabián.

"To je něco jiného, se seňoritou nemůžu obchodovat. Ale když bělouše nedostanu, tak seňoritu nenamaluji!"

Wilson!"

"Sire Williame?"

"Připravte se! Vrátime se do Londýna."

"Vy se tam vrátíte -já ne. O tom v naší smlouvě nic nestojí! Doprovodím vás do Galvestonu v Texasu. Pak si dělejte, co chcete."

Rozladěný Angličan odešel do svého stanu.

Po chvíli se oba muži rozloučili, Angličan mrazivě, Wilson s přátelskými city ke statečným a proslulým mužům, s nimiž strávil několik dnů.

Druhý den ráno nasedli na koně i Komančové, aby se vrátili do svých vigvamů.

Sokolí oko splnil úkol. Přinese Moudré lišce skalpy Černého ptáka a obou banditů a navíc daruje Mo-le velkou medicínu, kterou mu namaloval Angličan. Byl si jist, že se stane náčelníkem a že si Květinu savany odvede do své chýše.

"Velký duch radí Sokolímu oku, aby se vrátil. Bude svým bratrům vyprávět o Náčelnících lesů a o slavném stopaři, který zkontroloval bílý Šíp prerie, o Diazovi, nepříteli Apačů, o laskavém hacienderovi a jeho krásné dceři. Nechť jim Velký duch daruje mnoho dnů a silné paže, které nikdy neochabnou v boji s nepřáteli. Howgh!" Potom Sokolí oko a jeho bojovníci odjeli.

Ostatní také nezůstali u Bizoního jezera, ale vydali se společně na haciendu děl Venado, aby si tam odpočinuli po všech útrapách a bojích.

Komanč a zálesák

Z německého originálu Der Waldläufer,

sebrané spisy, svazek 70,

vydaného nakladatelstvím Karl-May-Verlag, Bamberg 1959,

přeložil Jiří Stach

Ilustroval Gustav Krum

Obálku s použitím kresby Gustava Kruma navrhl podle osnovy Václava Kučery Zbyněk Zajíček

Vydala Olympia, a. s., Praha, roku 1993 jako svou 2674. publikaci

1. vydání, 278 stran

Odpovědná redaktorka Heda Bartíková

Technický redaktor Zbyněk Zajíček

Výtiskla Severografie s. p., MOST

ISBN 80-7033-258-1